COLECȚIA

Jubiri de poveste

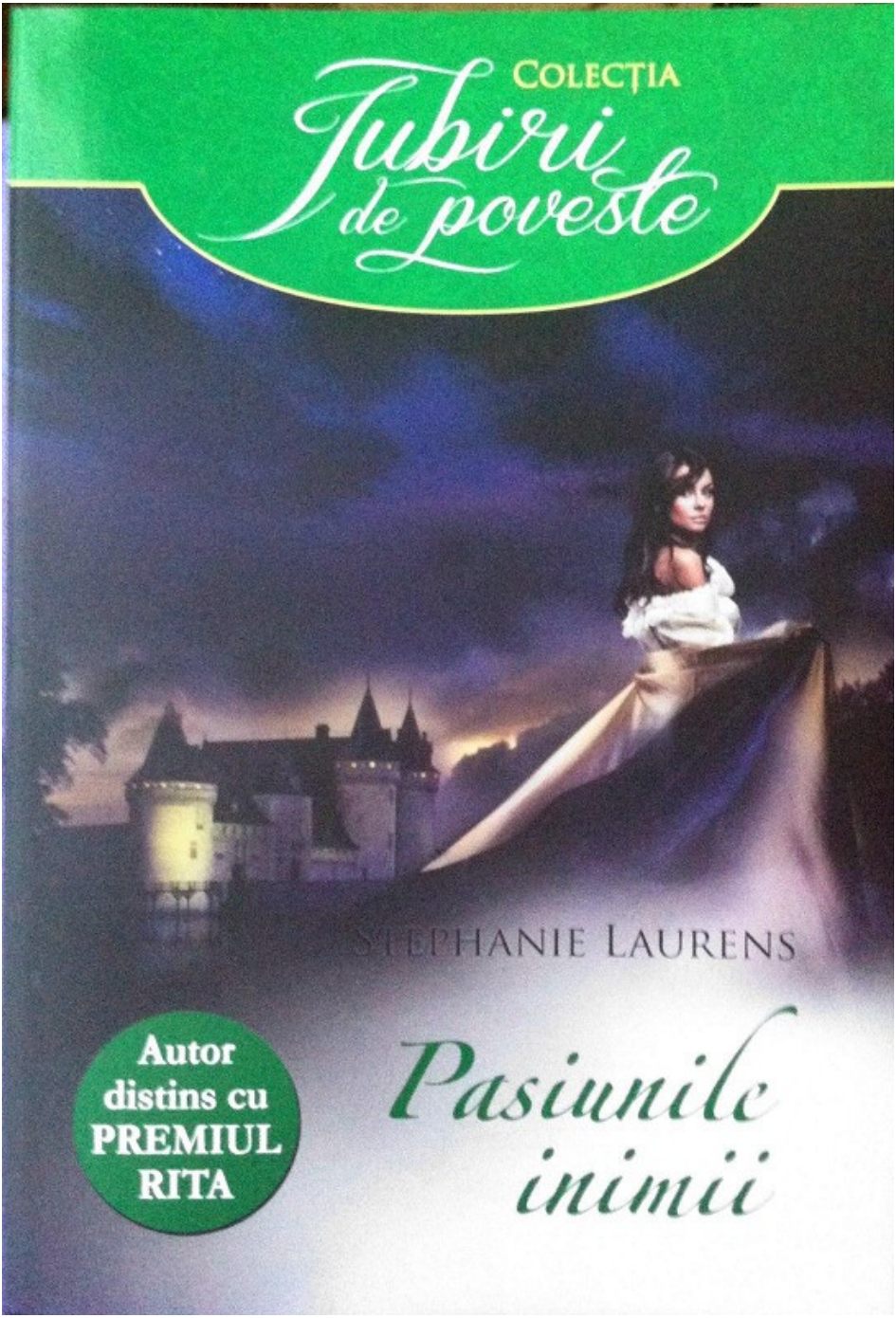

STEPHANIE LAURENS

Autor distins cu PREMIUL RITA

Pasiunile inimii

STEPHANIE LAURENS
PASIUNILE INIMII

In Pursuit of Eliza Cynster
by Stephanie Laurens

Copyright © 2011 Savdek Management Proprietary Ltd

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Pasiunile inimii
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Pasiunile inimii / Stephanie Laurens
Trad.: Violeta Borzea.

Prolog

Aprilie 1829
Taverna The Green Man
Cartierul vechi, Edinburgh

— După cum am discutat mai înainte, domnule Scrope, solicitarea mea este de actualitate. V-am cerut să o răpiţi pe domnişoara Eliza Cynster de la Londra şi să mi-o predaţi aici, la Edinburgh. McKinsey – încă îşi zicea aşa, căci, la urma urmelor, era un nume de împrumut foarte bun – se tolăni într-un separeu din fundul tavernei slab luminate, îndreptându-şi privirea către bărbatul aşezat de partea cealaltă a mesei. Ai avut la dispoziţie două săptămâni pentru a studia situaţia şi pentru a face planuri. Singura problemă care mai rămâne este dacă mi-o poţi preda pe Eliza Cynster, teafără şi nevătămată, sau ba.

Scrope, cu părul lui negru şi cu ochii întunecaţi, cu chipul lui lung cu trăsături arogante, îl fixă cu privirea.

— După ce m-am gândit îndelung, cred că putem face afaceri împreună, domnule.

— Serios?

McKinsey îşi plecă privirea spre degetele care se plimbau pe buza unui pahar de bere. Ce făcea? Nu avea câtuşi de puţin încredere în Scrope, şi, cu toate astea, iată că negocia cu el.

Nedumerirea lui era autentică, deşi Scrope avea să o considere, cu siguranţă, un şiretlic, convins că McKinsey îşi arăta neîncrederea ca să scadă preţul. În realitate, McKinsey se gândea că Scrope avea şanse de reuşită; de asta se afla acolo, angajând un gentleman – căci asta era Scrope – cunoscut în rândul celor bogaţi, mai cu seamă al aristocraţilor, ca fiind persoana care, în schimbul unei taxe, putea face să dispară rudele incomode.

De-a dreptul spus, Scrope era specialist în răpiri şi-n

crime. Umbla vorba că nu dădea greş niciodată, ceea ce explica în parte preţul lui exorbitant. Un preţ pe care, cu toată ezitarea lui, McKinsey era prezint să-l plătească – chiar dublu – pentru ca Eliza Cynster să ajungă în mâinile lui. Ridicându-şi paharul, sorbi o gură, apoi îl privi pe Scrope.

— Şi cum vrei să înfăptuieşti răpirea domnişoarei Cynster?

Scrope se aplecă înainte, cu braţele întinse pe masă, îndoindu-şi mâinile, îşi coborî glasul, chiar dacă nu mai era numeni prin preajmă care să-i poată auzi.

— După cum ai prevăzut, ca urmare a recentei tentative de răpire a domnişoarei Heather Cynster, Eliza Cynster este ţinută sub pază strictă şi permanentă. Paza respectivă e asigurată de fraţii şi verii ei, lucru care nu ne ajută deloc – o săptămână întreagă nu şi-a făcut deloc apariţia în public, nici măcar pentru deplasările personale uzuale, fără ca unul sau doi dintre domnii sus-menţionaţi să-i dea târcoale. Familia Cynster nu se bazează pe un amărât de lacheu să le păzească fata. Scrope făcu o pauză, iar ochii lui întunecaţi încercară să descifreze ce se ascunde în spatele ochilor luminoşi ai lui McKinsey. Ca să fiu sincer, singurul mod de a pune mâna pe Eliza Cynster e să înscenăm un soi de ambuscadă. Ceea ce, desigur, va implica riscul de a răni şi pe altcineva în afară de cei care o păzesc. Dacă forţa e singura noastră opţiune, nu pot garanta siguranţa domnişoarei până în clipa în care ajunge la mine.

— Nu.

Tonul plat al vocii lui McKinsey sublinie fără echivoc dezaprobarea.

— Fără niciun fel de violenţă. Nici asupra fetei, nici asupra celei care o păzesc.

Scrope se strâmbă şi îşi întinse braţele.

— Dacă interzici folosirea forţei, atunci nu prea văd cum pot duce la îndeplinire însărcinarea.

McKinsey îşi arcui o sprânceană. Cu un deget bătea

încetişor darabana în masa din lemn, studiind chipul îndeajuns de prezentabil al lui Scrope. Nu trăda nicio emoţie, de niciun fel; chipul impasibil al lui Scrope era la fel ca al lui McKinsey.

Dar ochii…

Bărbatul ăsta era glacial; nu existau cuvinte care să descrie răceala lui. Lipsit de emoţii, detaşat, genul de om care comite o crimă cu uşurinţa cu care îşi dă jos pălăria.

Din nefericire, soarta îi lăsase prea puţine opţiuni lui McKinsey; avea nevoie de cineva care putea rezolva problema. Abandonarea ideii nu putea fi o soluţie, nu în momentul acela şi nu pentru el. Dar, dacă avea să-i dea frâu liber omului acestuia şi dacă avea să-l trimită după Eliza Cynster… Se îndreptă încetişor, apoi îşi plecă umerii pe deasupra mesei, pentru ca privirea lui să întâlnească ochii lui Scrope.

— Înţeleg că lucrul acesta – răpirea Elizei Cynster de sub nasul puternicei ei familii, cu atât mai mult cu cât sunt deja cu toţii în alertă – îţi va îmbunătăţi reputaţia în domeniul dumitale de activitate, astfel încât vei ajunge să fii comparat cu un fel de zeu. Dacă familia Cynster nu se poate apăra de tine, atunci cine ar reuşi?

Studiase el însuşi terenul în vreme ce Scrope era la Londra pentru a-şi socoti şansele de a o răpi pe Eliza Cynster. Scrope era considerat cel mai bun din branşa lui, dar mai toţi foştii lui lui clienţi pe care el îi trecuse pe lista de referinţe menţionaseră, la solicitarea lui McKinsey, înclinaţia plină de înfumurare de a se întrece pe sine. Dorinţa de a reuşi fără umbră de îndoială în misiuni pe care alţi mercenari mai prudenţi le refuzaseră. Se părea că Scrope devenise dependent de faima adusă de faptul că reuşea să înfăptuiască imposibilul. Foştii lui angajatori consideraseră asta o bilă albă; aprobând capacitatea lui de a duce la bun sfârşit o sarcină complicată, McKinsey întrezărea felul în care ataşamentul lui Scrope putea fi folosit tocmai pentru a-şi atinge scopurile.

Scrope nu reacţionase la afirmaţia lui McKinsey, dar

faptul că încercase atât de mult să-şi păstreze chipul impasibil vorbea de la sine. McKinsey îşi arcui buzele înţelegător.

— Serios. Odată îndeplinită cu succes această misiune, vei putea pretinde comisioane mai mari, chiar astronomice.

— Comisioanele mele…

McKinsey îşi ridică o mână.

— N-am de gând să mă tocmesc pentru ceea ce am convenit deja. Dar – zise, susţinând în continuare privirea lui Scrope, în timp ce chipul şi glasul i se înăspriră – voi cere un singur lucru în schimbul dezvăluirii unicului mod în care Eliza Cynster poate fi răpită, cu toată protecţia impecabilă a bărbaţilor din familia ei, fără a face uz de forţă.

Scrope ezită. O clipă nesfârşită se scurse înainte ca el să întrebe şoptit:

— Ce anume?

McKinsey era îndeajuns de înţelept pentru a nu zâmbi triumfător.

— Să punem la cale acţiunea *împreună,* din momentul în care începi să te ocupi de răpirea domnişoarei Cynster până când mi-o predai.

Din nou, Scrope petrecu timp îndelungat gândindu-se, dar McKinsey nu fu deloc surprins când, în cele din urmă, Scrope zise:

— Ca să fim bine înţeleşi, vrei ca tu să comanzi cum să fac eu treaba.

— Nu. Vreau să mă asigur că vei îndeplini sarcina într-un fel care respectă întru totul cerinţele mele. Îţi sugerez ca, odată ce-ţi voi spune cum poate fi înfăptuită răpirea, tu să propui felul în care vrei să procedezi în fiecare etapă. Dacă sunt de acord, îi dai drumul. Dacă nu sunt, discutăm alternativele şi ne hotărâm asupra uneia care ne mulţumeşte pe amândoi.

Se baza pe faptul că Scrope nu avea să dea cu piciorul ocaziei de a fi cel care a răpit cu succes odrasla familiei Cynster. Scrope privi în altă direcţie, se foi pe

scaun, apoi întâlni din nou privirea lui McKinsey.

— Foarte bine. Sunt de acord. După o pauză bruscă – dacă Scrope ar fi fost alt gen de om, McKinsey i-ar fi strâns mâna pentru a perfecta înţelegerea, însă acum rămase nemişcat, în aşteptare –, Scrope continuă calm: Deci de unde şi cum o răpesc pe Eliza Cynster?

McKinsey îi spuse. Scoase din buzunarul hainei un exemplar împăturit al ziarului londonez *Gazette* şi îi arătă lui Scrope un articol ce prezenta interes. Scrope nu avea habar de acel eveniment, şi era puţin probabil să-i fi apreciat potenţialul pe cont propriu.

După aceea, nu mai fu dificil să stabilească detaliile, mai întâi ale răpirii, apoi ale drumului de întoarcere în Edinburgh.

Căzură de acord că respectiva călătorie trebuia făcută cu viteză maximă.

— Cum nu voi dispune de ea, ci mai degrabă o voi preda în mâinile tale, aş prefera ca asta să se întâmple cât de repede posibil.

— De acord, zise McKinsey privindu-l pe Scrope în ochii lui negri. N-are rost să te joci cu focul mai mult decât e nevoie.

Scrope strânse din buze, dar nu zise nimic.

— Am să rămân în oraş, continuă McKinsey, astfel încât să fiu pregătit să te eliberez de domnişoara Cynster de îndată ce te întorci.

Scrope încuviinţă din cap.

— Am să-ţi trimit vorbă tot acolo unde am aranjat şi întâlnirea asta.

McKinsey se uită la Scrope şi îi susţinu privirea.

— Un lucru merită repetat: sub nicio formă nu trebuie ca domnişoarei Cynster să i se întâmple ceva – orice – rău cât timp e în custodia ta. Sunt de acord că ar putea fi nevoie să o sedezi pentru a o scoate în linişte din casă, dar după aceea sunt sigur că nu vei fi depăşit de situaţie – nici asociaţii tăi – şi că o vei putea ţine calmă şi liniştită în timpul călătoriei, fără să mai faceţi apel la alte

medicamente sau la constrângeri inutile. Povestea aducerii acasă la ordinul păzitorilor ei s-a dovedit eficientă în cazul lui Heather Cynster. Va merge la fel de bine şi cu sora ei.

— Foarte bine, ne vom folosi de asta. Scrope recapitulă planul, apoi întâlni privirea lui McKinsey. Cred că ne-am înţeles, domnule. După socotelile mele, ne vom întoarce în Edinburgh gata să o predăm pe domnişoara Cynster la cinci zile după răpire.

— Corect. Urmând drumul pe care l-am stabilit, aproape sigur nu vei întâmpina nicio problemă.

Pentru prima dată, Scrope zâmbi.

— Cum zici dumneata.

McKinsey se ridică. Scrope făcu la fel. Nu era un bărbat scund, dar McKinsey era mai înalt ca el. Cu toate astea, trăsăturile lui Scrope se luminară când zise, încrezător:

— Staţi liniştit, vă puteţi baza pe mine şi pe asociaţii mei. Sunt, cu adevărat, la fel de nerăbdător ca dumneata să duc la bun sfârşit treaba asta. Buzele lui Scrope se arcuiră când îl însoţi pe McKinsey spre ieşirea tavernei. După cum bine aţi zis, va fi de bun augur pentru reputaţia mea.

*

„După cum bine aţi zis, va fi de bun augur pentru reputaţia mea.”

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu redingota descheiată şi atârnându-i pe umeri, cu vântul bătându-i în faţă, nobilul care se dădea drept McKinsey stătea pe o ridicătură de piatră nu departe de zidurile palatului Holyrood. Privind înspre nord, către casa lui, îşi repetă în minte cuvintele de despărţire ale lui Scrope. Nu cuvintele în sine îl îngrijorau – căci, la urma urmelor, erau ale lui – ci faptul că în gura lui Scrope ele căpătaseră o tonalitate de entuziasm fanatic, ca o uşurare deranjant de profundă.

Tipul era mult mai preocupat de promovarea cu

îngâmfare a propriei reputaţii decât îi era pe plac lui McKinsey. Ar fi preferat să n-aibă de-a face cu un personaj de teapa lui Scrope, dar situaţiile disperate aveau nevoie de soluţii disperate. Dacă nu o răpea pe una dintre surorile Cynster şi n-o ducea în nord, ca s-o prezinte mamei lui ca fiind „compromisă”, mama lui n-avea să-i dea potirul pe care reuşise să-l şterpelească şi să-l tăinuiască. Iar dacă nu putea face dovada posesiei respectivului potir până la 1 iulie, urma să-şi piardă castelul şi pământurile şi să fie silit să privească neputincios cum supuşii lui – clanul său – aveau să fie dezmoşteniţi şi alungaţi de pe moşiile lor vechi de secole.

Avea să-şi piardă moştenirea, şi ei la fel. Avea să piardă totul, cu excepţia celor doi băieţi pe care făgăduise să-i crească de parcă ar fi ai lui. Dar ei, asemenea lui, riscau să-şi piardă locul cuvenit, singurul loc de pe pământ care le aparţinea cu adevărat. Soarta nu-i lăsase altă opţiune decât aceea să dea curs cererii mamei sale. Oricât de nebunească ar fi părut.

Din nefericire, prima lui tentativă dăduse greş. Dorind să se ţină departe de răpire şi încercând totodată să nu folosească mai multă forţă decât era necesară, angajase doi răufăcători cunoscuţi drept Fletcher şi Cobbins. Cei doi o răpiseră pe Heather Cynster şi o duseseră în nord, dar ea scăpase prin intervenţia unui nobil englez, Timothy Danvers, viconte de Breckenridge. Acum Breckenridge era logodnicul lui Heather Cynster.

Eşecul respectiv îl făcuse pe McKinsey să se vadă nevoit să-l angajeze pe Scrope pentru a o răpi pe Eliza Cynster. Oricât de logic şi-ar fi justificat această acţiune, tot îi displăcea; afacerea pe care tocmai o încheiase îi dădea un sentiment de nelinişte şi de nesiguranţă. Instinctele lui foarte ascuţite îi provocau o iritare permanentă, stăruitoare, asemenea unei cămăşi din stofă aspră.

Nu avusese aceleaşi presimţiri când îi angajase pe Fletcher şi Cobbins; deşi capabili de acte violente, cei doi nu erau genul care să comită o crimă, cel puţin nu cu

uşurinţă. Spre deosebire de Scrope, care mai întotdeauna presupunea crima. Cu toate că, în situaţia de faţă, crima nu făcea parte din plan, faptul că omul arătase o înclinaţie deosebită spre ea nu era deloc liniştitor.

Dar McKinsey avea nevoie ca Eliza Cynster să-i fie predată în scurt timp. Termenii înţelegerii cu Fletcher şi cu Cobbins fuseseră să o răpească pe oricare din surorile Cynster – Heather, Eliza ori Angelica –, dar până o răpiseră ei pe Heather, el aflase destule pentru a-şi da seama de greşeala făcută. Se simţise extrem de uşurat că Heather fusese cea pe care puseseră mâna; la cei douăzeci şi cinci de ani ai ei, pregătită de căsătorie, era tocmai potrivită pentru propunerea pe care intenţiona să i-o facă.

Totuşi, nu fusese să fie aşa. Destinul intervenise, şi Heather fugise cu Breckenridge. McKinsey nu fusese prea tulburat, ştiind că mai avea o şansă cu Eliza; la douăzeci şi patru de ani, era la fel de potrivită pentru scopul său. Dar, dacă nu reuşea nici cu Eliza…

Angelica era cea de-a treia şi cea mai tânără din arborele genealogic problematic al familiei Cynster. Teoretic, ar fi putut sluji atingerii scopului său, însă avea doar douăzeci şi unu de ani. N-avea niciun chef să aibă de-a face cu o fată atât de tânără.

Putea să aibă răbdare atunci când era cazul, dar nu era răbdător din fire. Ademenirea unei tinere domniţe nechibzuite pentru a se plia pe dorinţele lui necesita mai mult tact decât avea el.

Iar alternativa de a o obliga presupunea exerciţiul unui grad mai înalt de presiune cu sânge-rece decât se gândea că ar putea el exercita, astfel încât să se mai poată privi în oglindă după aceea.

Deci… Eliza Cynster era sortită să fie, şi pentru asta avea nevoie de talentul lui Scrope şi de hotărârea lui de a reuşi.

Făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a-i oferi Elizei siguranţa şi confort, tot ce-i stătea în putere pentru a se asigura că nimic nu avea să meargă prost. Cu toate astea…

Scrutând negura purpurie de la orizont, munţii îndepărtaţi dincolo de care era căminul lui – vâlceaua, lacul şi castelul încercă să-şi spună sieşi că făcuse tot ce-i stătea în putere şi că în clipa de faţă se putea întoarce acasă, aşa cum plănuise – la supuşii lui, la castel şi la băieţi –, urmând să revină la timp pentru a-l aştepta pe Scrope să i-o aducă pe Eliza Cynster.

„Onoarea înainte de toate”.

Mottoul familiei sale, cuvintele săpate în piatră deasupra porţii principale a castelului şi pe toate şemineurile importante. Onoarea îl împiedica să se dea bătut. Onoarea îi dădea ghes, ca o frământare interioară.

Acum, că-l asmuţise pe Scrope asupra familiei Cynster, că-i explicase cum s-o răpească pe Eliza de sub nasul rudelor ei vigilente, că-şi pusese planul în mişcare, onoarea îl obliga să facă totul cu atenţie. Să-l urmărească pe Scrope şi, pe furiş, să tragă cu ochiul şi să se asigure că nimic nu avea să meargă prost. Să se asigure că Scrope nu avea să-şi depăşească atribuţiile.

Continuă să privească depresiunea plată şi dealurile îndepărtate. Rămase acolo, neclintit, cu mintea tânjind după pace, după o linişte profundă, cu simţurile scormonind după mirosul de pin şi de brad, în timp ce soarele apunea lent şi întunericul punea stăpânire pe împrejurimi.

Umbrele se adânciră. În cele din urmă, se urni. Se îndreptă, cu mâinile tot în buzunare, se întoarse şi urcă poteca până la stradă, apoi o porni spre locuinţa lui din oraş. Cu capul plecat şi cu ochii aţintiţi spre caldarâm, compuse în minte o scrisoare către administratorul moşiei sale, în care îi explica faptul că fusese reţinut şi că urma să se întoarcă în câteva săptămâni. După care speră şi se rugă să fie în stare să se întoarcă acasă alături de Eliza Cynster.

Capitolul 1

Reşedinţa St. Ives
Piaţa Grosvenor, Londra

— Nu-i deloc cinstit.

Elizabeth Marguerite Cynster, cunoscută de toată lumea drept Eliza, îşi înghiţi nemulţumirea în timp ce stătea singură, învăluită de umbra unui palmier uriaş plantat într-un vas aşezat lângă perete în sala de bal a vărului ei celui mai mare. În seara asta, magnifica sală de bal ducală sclipea şi strălucea, fiind gazda celor mai selecte şi mai la modă persoane din înalta societate, înveşmântată în cele mai fine satinuri şi mătăsuri, împodobită cu bijuterii şi cu inele, răpită într-o revărsare captivantă de fericire şi de neţărmurită desfătare.

Cum în protipendada oraşului erau puţine persoane susceptibile să refuze o invitaţie la vals propusă de Honoria, ducesă de St. Ives, şi de influentul ei soţ, Devil Cynster, sala de bal era plină până la refuz.

Lumina candelabrelor strălucitoare sclipea în buclele complex aranjate şi se juca în faţetele nenumăratelor diamante. Rochiile într-o gamă largă de culori se învolburau în ritm de dans, făcând valuri spumoase ce contrastau cu vestimentaţia regulamentară în alb şi negru a partenerilor. Decorul era condimentat cu râsete şi cu frânturi de conversaţie. Un amestec de parfumuri umplea aerul. În fundal, o mică orchestră se străduia să reproducă unul dintre cele mai populare valsuri.

Eliza se uita cum sora ei mai mare, Heather, înconjura ringul de dans în braţele viitorul ei soţ, fostul cel mai popular burlac, Timothy Danvers, viconte de Breckenridge. Chiar dacă balul nu fusese organizat în mod special pentru a sărbători logodna lor, pentru a o anunţa în mod formal şi politicos protipendadei, privirea expresivă a lui Breckenridge zăbovind asupra lui Heather era mai mult decât elocventă. Fostul preferat al tuturor domniţelor din societate era acum protectorul făgăduit şi robul lui Heather. Iar Heather era a lui. Bucuria de pe chipul ei, care-i lumina

ochii striga asta în gura mare.

În ciuda stării de spirit mai puţin bune a Elizei, în mare parte rezultat al evenimentelor care conduseseră la logodna lui Heather, Eliza se bucura sincer, din inima, pentru sora ei.

Amândouă petrecuseră ani în întregi – realmente *ani* – căutându-şi perechea prin lumea bună, prin saloanele şi sălile de bal în care tinerele asemenea lor îşi făceau veacul cu scopul de a-şi vâna perechea potrivită şi bună de însurătoare. Cu toate astea, nici Heather, nici Eliza, nici Angelica, sora lor mai mică, nu avuseseră norocul de a-i identifica pe domnii sortiţi să le fie cavaleri. În mod logic, trăseseră concluzia că respectivii cavaleri, domnii destinaţi lor, nu erau de găsit în imediata lor apropiere, aşa că, tot în mod logic, se hotărâseră să-şi extindă căutările în locurile în care se adunau membrii mai retraşi, însă la fel de potriviţi şi de buni de însurătoare, ai anturajului lor.

Strategia respectivă dăduse roade în cazul verişoarei lor mai mari, Amanda, şi, cu o mică diferenţă, şi în situaţia surorii ei gemene, Amelia. Şi, chiar dacă într-un fel cu totul diferit, aceeaşi abordare funcţionase şi în cazul surorii lor, Heather.

Era limpede că, pentru domnişoarele din familia Cynster, reuşita găsirii propriului cavaler depindea de curajul de a depăşi limitele cercului obişnuit de cunoştinţe. Şi exact asta intenţiona Eliza, doar că, de când cu cele întâmplate lui Heather la scurt timp după ce pusese piciorul în lumea aceea nebună – adică răpirea ei, salvarea de către Breckenridge şi fuga lor împreună –, ieşise la iveală un complot îndreptat către surorile Cynster.

Nimeni nu ştia dacă ţintele erau doar Heather, Eliza şi Angelica, ori erau incluse şi verişoarele lor mai mici, Henrietta şi Mary. Nimeni nu înţelegea motivaţia acestei ameninţări, nici ce anume se urmărea prin răpirea victimei şi eventuala ei trimitere în Scoţia. Cât despre persoana din spatele acestui plan, nimeni nu avea idee cine era, dar consecinţa planului era că Eliza şi celelalte trei „surori

Cynster” nelogodite fuseseră puse sub pază permanentă. Nu i se permisese să mai pună piciorul în afara casei părinţilor ei fără să fie însoţită de unul dintre fraţii ei sau, în lipsa lor, de unul dintre veri – ceea ce era la fel de rău –, care se ţineau aproape.

Era complicat. Îi era acum practic imposibil din cercurile limitative ale eşalonului superior al anturajului lor. Dacă încerca asta, un braţ puternic, bărbătesc, de frate ori de văr îi atingea umărul şi o conducea elegant la locul ei.

Trebuia să recunoască faptul că, din punctul lor de vedere, un astfel de comportament era de înţeles, dar… pentru câtă vreme? Garda lor de corp era activă de trei săptămâni şi nu dădea semne de slăbiciune. „Deja am douăzeci şi patru de ani, dacă nu-mi găsesc cavalerul anul acesta, la anul nu voi mai prezenta deloc interes.”

N-avea obiceiul să bombăne în minte, dar seara se apropia de sfârşit, şi, ca de obicei în cazul acestor evenimente pompoase, ea nu se alegea cu nimic. Motiv pentru care îmbrăţişa zidul, în penumbra palmierului uriaş; obosise să mai zâmbească şi să se prefacă interesată de tânărul foarte potrivit care, de-a lungul întregii seri, încercase să-i capteze atenţia.

Ca o fată Cynster bine-crescută, cu o zestre semnificativă, nu dusese niciodată lipsă de potenţiali peţitori. Din păcate, nu simţise nici cea mai mică înclinaţie de a răspunde la avansurile vreunuia dintre ei. Asemenea Angelicăi, Eliza era convinsă că avea să-şi recunoască la momentul potrivit cavalerul, dacă nu la prima vedere – după cum credea Angelica –, atunci măcar după câteva ceasuri petrecute în compania lui.

Spre deosebire de ele, Heather fusese mereu nesigură în privinţa recunoaşterii cavalerului ei – îl ştia pe Breckenridge, chiar dacă nu îl cunoştea foarte bine, ani de zile, dar până să trăiască întâmplarea cu răpirea nu pricepuse că el era ursitul. Heather pomenise despre faptul că verişoara ei prin alianţă, Catriona, care, fiind întruchiparea pământească a zeităţii cunoscute prin părţile

Scoţiei drept „Doamna”, avea înclinaţia de a „şti” anumite lucruri, sugerase că Heather avusese nevoie să-l „vadă” limpede pe cavalerul ei, ceea ce se şi întâmplase.

Catriona îi dăduse lui Heather un colier şi un pandantiv destinate să o ajute pe o tânără domniţă să-şi găsească adevărata iubire, cavalerul ei. Catriona zisese că respectivul colier trebuie să fie transmis de la Heather la Eliza, apoi la Angelica, după care la Henrietta şi la Mary, înainte de a se întoarce pentru totdeauna în Scoţia, la fata Catrionei, Lucilla.

Ridicându-i mâna, Eliza atinse lanţul fin care susţinea mărgelele de ametist mărunte care îi împodobeau gâtul, pandantivul de cristal trandafiriu care atârna de el era tăinuit între sânii ei. Lanţul era ascuns sub dantela elegantă a şalului care completa partea de sus a rochiei de mătase aurie. Lănţişorul îi aparţinea acum, deci unde era cavalerul pe care se presupunea că acesta avea s-o ajute să-l recunoască?

În mod clar nu era acolo. Nu se arătase niciun domn cu potenţial de cavaler. Nu că s-ar fi aşteptat să apară vreunul, nu acolo, în crema protipendadei. Cu toate astea, fu cuprinsă de descumpănire şi de o teribilă descurajare.

În procesul de căutare a cavalerului ei, Heather o pusese pe jar pe Eliza – fără intenţie, dar extrem de eficient. Cavalerul ei nu era de găsit în societatea înaltă, însă ea nici nu mai putea să plece să-l caute în altă parte.

— Ce naiba ar trebui să fac?

Un valet care dădea târcoale sălii de bal, cu o tavă de argint în mână, o auzi şi întoarse capul spre penumbră. Eliza îi aruncă o privire scurtă, dar, de îndată ce el o zări, chipul i se destinse şi se apropie de ea.

— Domnişoară Eliza.

Cu o uşurare în glas, valetul făcu o plecăciune şi îi întinse tava.

— Un domn m-a rugat să vă dau asta. Trebuie să fi trecut deja vreo jumătate de ceas de atunci. Nu v-am putut găsi în mulţime.

Întrebându-se ce domn plicticos îi trimitea bileţele, Eliza luă hârtia împăturită de pe tavă.

— Mulţumesc, Cameron.

Valetul era din casa părinţilor ei şi dădea acum o mână de ajutor la St. Ives, cu prilejul balului.

— Cine era, ai idee?

— Nu, domnişoară. Nu mi-a fost înmânat personal, ci altui valet. El mi-a dat biletul.

— Mulţumesc, zise Eliza, concediindu-l cu o mişcare a capului.

Înclinându-se uşor, Camerun se retrase. Fără prea muri aşteptări, Eliza despături biletul. Scrisul era îndrăzneţ, o serie de semne aspre, întunecoase, pe hârtia imaculată. Un stil foarte masculin. Îndoind hârtia pentru ca lumina să cadă pe scris, Eliza citi:

Vino să ne vedem în salonul din spate, dacă ai curaj. Nu, nu ne cunoaştem. Nu semnez acest bilet, pentru că numele meu nu înseamnă nimic pentru tine. Nu am fost prezentaţi unul altuia şi nici nu e vreo doamnă de faţă care să fie martoră la întâlnirea noastră. Cu toate acestea, faptul că sunt aici, luând parte la acest bal, e o dovadă limpede a trecutului meu şi a poziţiei mele sociale. Şi ştiu unde este salonul din spate.

Cred că a venit vremea să ne întâlnim între patru ochi, fie şi numai pentru a afla dacă avem ceva în comun în asemenea măsură încât să ne putem simţi înclinaţi să dezvoltăm această relaţie.

Închei acest bilet aşa cum l-am început: vino să ne vedem în salonul din spate, dacă ai curaj.

Te aştept.

Eliza nu-şi putu reţine un zâmbet. Ce… obraznic! Ce îndrăzneţ! A-i trimite un asemenea bilet în casa verişoarei sale, chiar sub nasul doamnelor respectabile şi al întregii ei familii.

Cu toate astea, oricine ar fi fost, aştepta răbdător,

acolo, în casă, şi, dacă ştia unde se afla salonul din spate…

Citi biletul încă o dată, luptându-se cu sine însuşi, dar nu vedea niciun motiv pentru care nu s-ar fi furişat către salonul din spate, pentru a descoperi cine îndrăznise să-i trimită un astfel de bilet.

Ieşind din ascunzătoare, se strecură cu iuţeală, cât putu de discret, prin sala încă extrem de aglomerată. Era sigură că autorul biletului era punctual – nu-l cunoştea; nu se văzuseră niciodată. Nu ştia niciun domn căruia să-i fi trecut prin minte să-i trimită o asemenea convocare scandaloasă la o întâlnire particulară în reşedinţa St. Ives.

Fu cuprinsă de entuziasm şi de nerăbdare. Pesemne aceasta era clipa aşteptată, aceea în care cavalerul avea să se înfăţişeze înaintea ochilor ei.

Trecând dincolo de o uşă joasă, parcurse în grabă culoarul, coti apoi pe un altul, apoi pe încă unul, din ce în ce mai puţin luminat, croindu-şi drum cu hotărâre către colţul din spate al uriaşului conac. Bine ascuns în zonele rezervate doar proprietarilor, departe de saloanele de primire şi de larma lor, salonul din spate avea ieşire spre grădinile din spatele casei. Honoria poposea acolo adesea în timpul după-amiezii, privind la copiii ei care se jucau pe pajiştea de dincolo de terasă.

În cele din urmă, Eliza ajunse la capătul ultimului culoar. Avea în faţă uşa salonului. Nu stătu prea mult pe gânduri; răsucind mânerul, deschise uşa şi intră.

Lămpile nu erau aprinse, dar lumina lunii se strecura prin ferestre şi prin uşile de sticlă ce dădeau înspre terasă. Aruncă o privire în jur, dar nu zări pe nimeni, aşa că închise uşa şi înaintă în încăpere. Poate că el o aştepta într-unul dintre fotoliile îndreptate cu faţa spre fereastră. Se apropie de fotolii, dar văzu că erau goale. Rămase pe loc. Ridică din sprâncene. Se dăduse bătut şi plecase?

— Hei! Dădu să se întoarcă. E cineva aici?

Un zgomot uşor se auzi din spatele ei. Se răsuci, dar era prea târziu. Un braţ puternic îi cuprinse mijlocul şi o trase cu putere, lipindu-i spatele de un trup zdravăn de

bărbat. Ea îşi deschise gura…

O palmă uriaşă se năpusti asupra ei şi îi apăsă o bucată de pânză albă peste gură şi peste nas. Şi o ţinu îndelung acolo.

Ea se luptă, trase aer în piept: mirosul era teribil de dulce, siropos… Muşchii i se destinseră. În vreme ce se încovoia, se luptă să îşi întoarcă totuşi capul, dar palma cea grea îi urmărea mişcările, ţinându-i aproape de gură şi de nas teribila bucată de pânză…

Până când realitatea din jur se făcu nevăzută, şi ea fu înghiţită de întuneric.

Când Eliza îşi reveni, se trezi într-o legănare care-i făcea rău la stomac. Se zdruncina, se balansa şi părea să nu se poată opri. Apoi simţurile i se ascuţiră şi recunoscu huruitul roţilor de trăsură pe pietriş. O trăsură. Se afla într-o trăsură care se îndrepta către…

*

Când Eliza îşi reveni, se trezi într-o legănare care-i făcea rău la stomac. Se zdruncina, se balansa şi părea să nu se poată opri. Apoi simţurile i se ascuţiră şi recunoscu huruitul roţilor de trăsură pe pietriş. Se afla într-o trăsură care se îndrepta către…

„Dumnezeule! Am fost răpită.”

O cuprinse uluirea plină de groază, urmată de o panică în toată regula. Asta o ajută să se concentreze. Nu încercase încă să deschidă ochii; îşi simţea pleoapele grele, la fel ca picioarele. Simpla ridicare a unui deget presupunea un mare efort. Nu credea că avea mâinile sau picioarele legate, dar, cum de-abia reuşea să-şi adune puterile să gândească, asta nu însemna mare lucru, pentru moment.

Pe lângă asta, mai era cineva – două persoane chiar – împreună cu ea în trăsură.

Rămase aşa cum era când se trezise, îngrămădită într-un colţ, cu capul plecat în faţă, şi încercă să se folosească de celelalte simţuri pentru a percepe ceva. Când

acestea îi spuseră doar că mai era o persoană pe locul de lângă ea şi o alta pe locul din faţă, îşi lăsă capul să se legene la următorul hop al trăsurii, apoi se strădui să privească pe sub gene.

Bărbatul de vizavi de ea părea un gentleman, după felul în care era îmbrăcat. Trăsăturile chipului său erau aspre, alungite, iar maxilarul – pătrăţos. Avea părul castaniu-închis, ondulat, tuns foarte îngrijit. Era înalt, bine făcut, mai curând musculos decât masiv. Se gândi că de trupul acesta fusese lipită acolo, în salonul din spate. Iar mâna lui mare îi ţinuse la gură pânza aceea care mirosea înfiorător…

Capul îi pulsa; stomacul i se întoarse pe dos la amintirea mirosului acelei pânze. Respirând adânc pe nas, alungă din minte amintirea acelor senzaţii şi îşi îndreptă atenţia către persoana de lângă ea.

Era o femeie. Fără să-şi mişte capul, nu-i putea vedea faţa, dar rochia care îi acoperea picioarele îi dădea de înţeles că era slujnica vreunei doamne. O slujnică a unei doamne din înalta societate, probabil o cameristă; materialul închis la culoare al rochiei era de calitate, cum n-ar fi avut o simplă slujnică.

„La fel cum s-a întâmplat cu Heather.” Şi sora ei beneficiase de o slujnică atunci când fusese răpită. Familia ei considera asta o dovadă a faptului că în spatele răpirii se afla un nobil; cine s-ar fi gândit la o slujnică? Se părea că povestea se repeta. Oare bărbatul care şedea vizavi de ea era răufăcătorul de viţă nobilă?

Studiindu-l din nou. Eliza bănui că nu. Heather fusese răpită de nişte răufăcători tocmiţi, şi totuşi – din ce-şi putea da seama, prin comparaţie cu descrierile lui Heather – bărbatul acesta şi slujnica păreau de soi mai bun decât cei care o răpiseră pe Heather, deşi păreau angajaţi pentru a duce la îndeplinire această sarcină.

Mintea i se limpezea; acum gândea cu mai multă uşurinţă Dacă aceasta era o repetare a răpirii lui Heather, urmau să o ducă pe Eliza în nord, către Scoţia. Întorcându-

şi privirea, scrută drumul pe care-l zărea pe geamul trăsurii. Continuând să se prefacă inconştientă, privi pe ascuns; îi luă ceva vreme, dar, în cele din urmă, fu încredinţată că trăsura nu se îndrepta către nord. Mergea pe drumul pe care o apucase familia ei când o vizitaseră pe Lady Jersey la Osterley Park.

O duceau înspre miazănoapte. Sau poate nici măcar nu o duceau prea departe de Londra? Dacă n-o luaseră spre nord, oare familia ei avea să ştie în ce direcţie s-o caute? Aveau să presupună cu toţii că era dusă în nord, asta când aveau să-şi dea seama că fusese răpită.

Oricine erau aceşti oameni, erau îndrăzneţi şi inteligenţi. Fraţii şi verii Elizei o păziseră cel mai straşnic pe ea, dintre toate fetele Cynster, dar slăbiseră vigilenţa în singurul loc în care crezuseră că era în siguranţă la conacul St. Ives.

Nimeni nu şi-ar fi închipuit că răpitorii ar îndrăzni să dea lovitura în locul acela, cu atât mai puţin în seara aceea. Conacul era plin de oaspeţi, de membri ai familiei, de mai mulţi reprezentare ai personalului de pe moşiile Cynster, şi toţi aceştia o cunoşteau în ciuda dorinţei ei de mai devreme, acum ar fi dat orice să-i vadă pe Rupert ori pe Alasdair, sau chiar şi pe unul dintre verii ei aroganţi, venind călare în urma lor. După ce îi dăduseră atâtea bătăi de cap, unde erau protectorii ei, acum, când avea nevoie de ei? Se încruntă.

— S-a trezit.

Cel care vorbise era bărbatul. Fidelă prefăcătoriei ei, Eliza îşi destinse chipul încetişor, ca şi când încruntătura ar fi fost în somn. Lăsându-şi pleoapele să se închidă complet, rămase nemişcată, nu dădu niciun semn că auzise.

Femeia se apropie de ea şi Eliza simţi că îi fixa chipul cu privirea.

— Eşti sigur?

Cu siguranţă femeia era cameristă; avea o dicţie bună, iar tonul ei era al unei slujnice de soi care i se adresa unei persoane egale cu ea. Ceea ce întări bănuiala Elizei că

bărbatul era tot un năimit, nu personajul misterios despre care ei credeau că se aflase în spatele răpirii lui Heather. După o clipă, bărbatul răspunse;

— Se preface. Foloseşte laudanumul.

„Laudanum?”

— Ziceai că el ţi-a spus să nu-i dai nimic şi să nu-i faci niciun rău.

— Aşa mi-a spus, dar trebuie să ne mişcăm repede, şi avem nevoie ca ea să fie adormită. Şi, apoi, el nu va afla niciodată.

„Care el?”

— Bine.

Femeia începu să scotocească într-o geantă.

— Va trebui să mă ajuţi.

— Nu!

Eliza îşi reveni în simţiri, cu gândul de a-i convinge să n-o adoarmă din nou, dar îşi supraestimase revenirea. Vocea îi era doar o şoaptă aspră. Încercă să o dea deoparte pe femeia brunetă, cu ochi întunecaţi, care se aplecase înspre ea cu o sticluţă de medicamente ce conţinea un lichid gălbui, dar braţele ei nu avură destulă putere. Apoi bărbatul îi apucă strâns ambele încheieturi într-o singură mână, iar cu cealaltă îi prinse bărbia, ţinându-i capul pe spate.

— Acum! Toarnă-i-l pe gât!

Eliza se luptă să-şi închidă gura, dar bărbatul îi apăsa în colţul maxilarului cu degetul, iar femeia îi turnă cu iscusinţă conţinutul sticluţei printre buze. Eliza încercă să nu înghită, însă lichidul i se prelinse pe gât… Bărbatul o ţinu până când muşchii i se destinseră şi medicamentul o făcu să cadă moale.

*

Trecură mai multe zile până când Eliza reuşi să îşi revină din nou îndeajuns pentru a gândi. Cât timp se scursese, asta nu ştia cu exactitate; o ţinuseră adormită,

înghesuită în colţul trăsurii, şi continuaseră să înainteze, din câte îşi putea da seama, fără nicio oprire.

Îşi simţea tot trupul extrem de slăbit. Cu ochii închişi, îşi lăsă mintea să pună lucrurile în ordine şi să adune frânturile neclare de informaţie şi observaţiile disparate pe care reuşise să le facă în scurtele clipe dintre administrarea a două doze de somnifer.

O scoseseră din Londra pe drumul care ducea către apus; îşi amintea asta. Apoi, la răsăritul soarelui, ajunseseră la Oxford; zărise în fugă clopotniţele bine cunoscute profilându-se pe cerul care începuse a se lumina.

După acea primă doză de laudanum, fuseseră foarte riguroşi în folosirea medicamentului, silind-o să capituleze doar pentru a o menţine ameţită şi somnoroasă, incapabilă de a întreprinde ceva, cu atât mai puţin de a evada. Aşa că avea amintiri vagi ale trecerii prin alte oraşe, ale turlelor de biserici şi ale pieţelor publice, dar singurul loc pe care şi-l amintea cu oarecare siguranţă era York. Trecuseră prin apropierea catedralei... Avea senzaţia că asta se întâmplase mai devreme în cursul dimineţii aceleia. Bătaia clopotelor fusese atât de sonoră, încât o trezise aproape complet, dar, după aceea, trăsura se întorsese şi trecu dincolo de poarta oraşului, iar ea se cufundase din nou în somn. Aceea fusese ultima trezire. Acum, legănându-şi capul, cu pleoapele tot prea grele pentru a le deschide, se folosi de celelalte simţuri pentru a aprecia situaţia.

Simţi mirosul mării. Parfumul sărat, uşor de remarcat, era puternic, iar briza care trecea pe lângă uşa trăsurii era aspră şi proaspătă. Auzi pescăruşii, cu inconfundabilul lor croncănit hârâit. Deci trecuseră de York şi se deplasau de-a lungul coastei.

Ce însemna asta?

Era departe de Londra, căci, odată ieşită de pe drumul care se îndrepta către nord, cunoştinţele ei despre împrejurimi erau insuficiente. Dar, dacă trecuseră prin Oxford, apoi prin York, se părea că, într-adevăr, răpitorii ei o duceau în Scoţia, ferindu-se însă de drumul principal care

se îndrepta către nord, fără îndoială din cauza faptului că familia ei avea să-l bată în lung şi-n lat căutând-o.

Dacă răpitorii ei evitau să meargă pe drumul principal, era posibil să nu li se poată da de urmă – în tot cazul, nu pe drum. Ceea ce, după cum bănuia ea, însemna că nu avea să-i sară nimeni în ajutor… Sau, cel puţin, că nu putea să conteze pe faptul că familia ei avea să intervină şi să o salveze. Trebuia să se salveze singură. Gândul acesta îi dădu fiori. Aventura nu era punctul ei forte. Lăsa asta pe seama lui Heather şi mai ales a Angelicăi; spre deosebire de ele, ea era sora liniştită. Sora mijlocie. Cea care cânta dumnezeieşte la pian şi la harpă şi căreia îi plăcea să brodeze. Dar, dacă voia să scape – şi era destul de sigură că voia –, trebuia să se descurce singură, de dragul ei.

Trase puternic aer în piept, se sili să-şi deschidă ochii şi îşi privi cu atenţie însoţitorii. Era prima dată când avea ocazia să-i vadă în lumina zilei; de obicei, când observau că se trezea, o adormeau repede la loc. Acum credea că însoţitoarea – pe care iniţial o luase drept cameristă – era o asistentă medicală, de felul acelora pe care familiile înstărite din înalta societate le angajau pentru a avea grijă de rudele în vârstă. Femeia era curăţică, eficientă, avea un vocabular îngrijit şi părea prezentabilă. Părul ei bogat era strâns într-un coc sobru la ceafă; chipul palid şi trăsăturile ei sugerau că se născuse probabil într-o familie bună pe care o ajunseseră vremurile grele.

Cu siguranţă, trăsăturile ei, mai cu seamă ochii, aveau o anume asprime. Asistenta avea, după cum socoti Eliza, cam aceeaşi greutate şi înălţime ca ea – era destul de înaltă, cu o constituţie suplă – şi, probabil, câţiva ani în plus. Cu toate astea, fiind asistentă, era mult mai puternică.

Eliza îşi mută privirea asupra bărbatului, care de-a lungul întregii călătorii rămăsese aşezat vizavi de ea. Îl văzuse mai de aproape de câteva ori, atunci când o ţinuse pentru ca asistenta să-i poată administra somniferul. Nu era moşierul misterios; îşi amintea descrierea pe care i-o făcuse Breckenridge personajului: „un chip sculptat în

granit, cu ochi ca de gheaţă”. Deşi bărbatul care stătea în faţa ei avea trăsături fine, nu erau în mod deosebit rafinate sau plăcute, iar ochii lui erau căprui-închis.

— S-a trezit din nou.

De data asta, cea care observase era asistenta. Bărbatul se uita afară pe geam. Îşi întoarse privirea către Eliza.

— Vrei s-o adormim la loc? întrebă femeia.

Bărbatul o privi pe Eliza în ochi, stăruitor. Ea îi susţinu privirea, fără să spună nimic. Bărbatul clătină din cap, gânditor. După o clipă interminabilă, răspunse:

— Nu.

Eliza răsuflă uşurată. Îi ajunseseră atâtea medicamente. Bărbatul se mişcă, îşi aranjă picioarele, apoi o privi pe asistentă.

— Avem nevoie să îşi revină la starea ei de sănătate excelentă înainte de a ajunge la Edinburgh, deci ar fi mai bine să oprim de acum administrarea somniferelor.

„La Edinburgh?” Eliza îşi înălţă capul, îşi îndreptă umerii şi îşi sprijini spatele de bancheta trăsurii, apoi îl studie pe bărbat în mod făţiş şi aproape trufaş.

— Cine eşti?

Glasul îi era aspru, încă slăbit. Bărbatul îi întâlni privirea, strânse din buze şi îşi înclină capul.

— Scrope. Victor Scrope. Privirea lui se îndreptă către asistentă. Iar ea este Genevieve. Întorcându-şi ochii spre Eliza, Scrope continuă: Eu şi Genevieve, împreună cu vizitiul, am fost trimişi de către tutorele tău să te aducem înapoi din Londra cea rău famată, unde ai fugit de pe moşia lui.

Eliza îl ascultă spunându-i cam aceeaşi poveste pe care răpitorii lui Heather o folosiseră pentru a se asigura de colaborarea ei.

— Mi s-a spus, continuă Scrope, că, asemenea surorii tale, eşti destul de inteligentă cât să pricepi că, dată fiind povestea noastră, orice încercare de a atrage atenţia şi de a-ţi expune cuiva cauza în timpul călătoriei va avea drept

consecinţă distrugerea ireversibilă a reputaţiei tale.

Când îşi ridică o sprânceană către ea şi rămase în aşteptare, Eliza aprobă din cap în mod politicos.

— Da. Înţeleg.

Vocea îi era tot slăbită, şoptită, dar puterea îi revenea.

— Minunat, zise Scrope. Am să-ţi mai spun că în scurt timp vom ajunge în Scoţia, unde orice încercare de a căuta ajutor va fi chiar mai zadarnică. Şi, în caz că ai fost prea slăbită ca să poţi observa, am evitat să mergem pe drumul principal care duce spre nord. Chiar dacă faimoasa ta familie va scotoci în lungul şi-n latul lui, nimeni nu va găsi niciun semn al trecerii tale pe acolo. Scrope o privi insistent în ochi. Deci nu există şanse de salvare din direcţia aceea. Următoarele zile vor fi mai uşoare pentru noi toţi dacă accepţi că eşti prizoniera mea şi că vei rămâne captivă până când te voi preda în mâinile celui care m-a angajat.

Încrederea lui glacială şi plină de calm te ducea cu gândul la o cuşcă de fier. Eliza aprobă iarăşi din cap, dar, spre surprinderea ei, mintea revedea deja cele întâmplate, le evalua, căutând o cale de scăpare. Faptul că Scrope o pomenise pe Heather îi confirmă faptul că, într-adevăr, cel care îl angajase era acelaşi personaj misterios care se aflase şi în spatele răpirii lui Heather, iar Eliza era convinsă că nu îşi dorea să ajungă pe mâinile lui. A aştepta să scape după ce era predată ar însemna să se arunce din lac în puţ. Aşadar, dacă nu se putea baza pe niciun ajutor din partea familiei sale, cum avea să scape?

Întorcându-şi capul, privi peisajul de afară; la orizont, dincolo de stâncile ascuţite, putea zări marea care strălucea în lumina apusului. Dacă în dimineaţa aceea trecuseră prin York... nu era sigură, dar bănuia că, indiferent de drumul pe care o apucaseră, trebuiau să mai treacă cel puţin printr-un oraş important înainte de graniţă. Nu voia să aştepte trecerea graniţei pentru a acţiona. După cum subliniase Scrope, trecerea în Scoţia avea să-i reducă substanţial şansele de evadare. Şi avea nevoie să evadeze.

Cu povestea răpitorului ei pregătită, încercarea de a se elibera de una singură n-ar fi condus decât la un dezastru social.

La fel ca şi în cazul lui Heather, avea nevoie ca eroul ei să-şi facă apariţia şi s-o salveze din primejdie. Heather se alesese cu Breckenridge. După ea cine avea să vină? Nimeni, fiindcă n-avea nimeni habar unde se afla.

Breckenridge asistase la răpirea lui Heather; o urmărise de la bun început. Dar era sigură că nimeni nu ştia unde dispăruse ea. Dacă voia s-o salveze cineva, trebuia să facă neapărat ceva pentru a facilita acest lucru. Îşi dori s-o fi avut pe Angelica lângă ea; sora ei mai tânără ar fi venit cu o mulţime de idei, insistând cu entuziasm să le încerce. Spre deosebire de ea, Elizei nu-i trecea prin cap niciun plan inteligent în afara aceluia de a se folosi de singura slăbiciune a poveştii răpitorilor ei, care susţineau că o duceau înapoi tutorelui ei.

Dacă ar fi putut atrage atenţia cuiva care o cunoştea, cuiva din înalta societate, atunci povestea răpitorilor ei n-ar mai fi avut sens. Şi, date fiind averea şi influenţa familiei sale, existau toate şansele ca faptul şocant de a se fi aflat în mâinile răpitorilor vreme de mai multe zile şi nopţi la rând să fie muşamalizat.

Dar orice salvare de genul ăsta trebuia să se petreacă de această parte a graniţei; odată ajunsă în Scoţia, şansele de a întâlni pe cineva care să o cunoască şi capacitatea respectivei persoane de o lua din mâinile răpitorilor ei aveau să fie mult reduse.

Cuibărindu-se la loc în colţul ei din trăsură, îşi îndreptă privirea înainte, scrutând fiecare vehicul care mergea în direcţia lor. Dacă ar zări pe cineva cunoscut… în acel colţ îndepărtat al Angliei, cunoştea bine doar două familii – Varisey la Wolverstone şi Percy la Alnwick. Dar, dacă răpitorii ei continuau să evite drumul principal spre nord, şansele ei de a zări vreun membru al acestor familii nu erau prea mari.

— Cât mai avem până trecem graniţa? îl întrebă ea pe

Scrope, privindu-l direct.

Reuşise să facă întrebarea să pară destul de nepăsătoare. Scrope privi afară, apoi scoase un ceas de buzunar şi se uită la el.

— De-abia a trecut ora prânzului. Vom fi în Scoţia spre sfârşitul după-amiezii. Punându-şi ceasul la loc în buzunar, se uită la Genevieve. Vom înnopta la Jedburgh, cum am stabilit, apoi, mâine-dimineaţă, ne îndreptăm către Edinburgh.

Eliza privi din nou afară, holbându-se la drum. Fusese de două ori în Edinburgh. Dacă urmau să plece din Jedburgh de dimineaţă, trebuiau să ajungă în capitala Scoţiei până la amiază, şi, din câte lăsase Scrope să se înţeleagă, acela era locul în care urmau să o predea necunoscutului.

Dar dacă nu aveau să treacă graniţa decât târziu în după-amiaza aceea, iar acum de-abia trecuse de ceasul prânzului, era aproape sigură că drumul de coastă pe care se aflau urma să-i conducă prin Newcastle-Upon-Tyne, următorul oraş important pe lângă Wolverstone şi Alnwick şi, dacă îşi amintea bine, trăsura trebuia să traverseze întregul oraş pentru a ieşi pe drumul spre Jedburgh.

Dacă era zi de târg, sau chiar dacă nu era, trecerea lentă prin Newcastle-Upon-Tyne era cea mai bună şansă pe care o avea de a atrage atenţia cuiva cunoscut, într-un oraş în care acel cineva ar fi putut chema cu uşurinţă autorităţile în ajutor. N-o fi fost aventura punctul ci forte, dar atâta lucru putea să facă. Cu asta s-ar putea descurca.

Sprijinindu-se de spătar, privi pe geam şi aşteptă să zărească acoperişurile din Newcastle. Soarele pătrundea printre nori şi strălucea puternic; căldura îi indusese o stare de somnolenţă, dar se luptă cu ispita de a adormi. Se răsuci, se îndreptă, se întinse şi se aşeză mai bine. Sclipirea următoarei bucăţi de drum, umedă după o rafală de ploaie de primăvară, îi răni privirea.

Închise ochii, avea nevoie de asta, măcar pentru o clipă. Doar până când disconfortul se domolea.

*

Eliza se trezi de la o hurducătură. Pentru o clipă, nu-şi aminti nimic… Apoi memoria îi reveni. Îşi aduse aminte ce aşteptase, se uită pe geam şi bănui că trebuia să fi trecut mai mult de un ceas. Traversau un pod de dimensiune medie; sunetele scoase de roţi pe şipcile din lemn o treziseră.

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, se ridică şi privi afară, la casele aliniate pe marginea drumului. Se simţi uşurată. Păreau a se îndrepta spre Newcastle-Upon-Tyne. Nu ratase ocazia. Foindu-se pe locul ei, îşi detensionă umerii şi spatele, apoi, cu coloana dreaptă, se aşeză ca să privească din nou pe geam. Dorindu-şi să zărească pe cineva cunoscut străbătând străzile oraşului. Poate Minerva, ducesă de Wolverstone, ieşise la cumpărături. De preferat, împreună cu soţul ei.

Eliza nu se putea gândi la nimeni mai capabil de salvarea ei decât Royce, ducele de Wolverstone.

Simţi privirea vigilentă a lui Scrope îndreptată spre ea, dar nu-i dădu atenţie. Trebuia să stea cu ochii în patru. Odată ce avea să zărească pe cineva, intenţiona să acţioneze şi avea să fie prea târziu pentru ca Scrope s-o oprească.

Însă, cu cât înaintau mai mult, casele se răreau, până ce dispărură cu totul. Se trezise tocmai când ieşeau din oraş, nu după cum crezuse, înainte de-a intra în el. Ratase ocazia. Cea mai bună ocazie şi, după toate probabilităţile, singura şansă de a atrage atenţia cuiva care o cunoştea.

Pentru prima dată, simţi cum o copleşeşte grija. Se simţea de parcă primise o lovitură în plexul solar. Înghiţi; încetişor, se lăsă din nou pe spate pe banchetă. Cu mintea aiurea, nu se uită la Scrope, dar simţi că el privea în zare, slăbindu-şi vigilenţa. Ştia că de acum avea puţine şanse de a-i mai zădărnici planul.

— Acesta a fost ultimul oraş mare de dinainte de

graniţă, zise Scrope, adresându-i-se, chipurile, lui Genevieve. De aici până la Jedburgh e mai mult câmp deschis. Taylor ar trebui să ne duci acolo înainte de apus.

Genevieve scoase un mormăit de aprobare. Eliza se întrebă dacă Scrope putea să-i citească gândurile. Dacă scopul lui fusese s-o descurajeze şi s-o întristeze, atunci reuşise. Continuă să privească afară pe geam, stăruind cu privirea, chiar dacă îşi pierduse orice speranţă. Era limpede că acela nu era drumul principal spre nord; mersese de câteva ori pe drumul drept de la Newcastle la Alnwick. Nu mai călătorise pe drumul acesta niciodată, dar câmpiile începuseră deja să tivească marginile lui. Acoperişurile pe care le zărea acum erau ale colibelor şi ale fermelor.

Trăsura continua să se clatine, îndreptându-se spre nord, cu roţile huruind în ritm constant, stăruitor. Din când în când, pe lângă ea trecea câte un alt mijloc de transport, de cele mai multe ori, căruţe. Treptat, drumul se îngustă. De fiecare dată când trăsura întâlnea un alt vehicul mergând în sens contrar, ambele trebuiau să încetinească pentru a trece.

Eliza clipi. Nu se îndreptă, străduindu-se în schimb să rămână liniştită – era tristă. Nu voia să dea niciun semn care i-ar fi putut atrage atenţia lui Scrope. Dacă din întâmplare cineva ar fi putut şi le iasă în cale, cu o trăsură, cu un faeton sau cu o căruţă îndreptându-se către sud, spre Newcastle, ea stătea pe partea potrivită a trăsurii pentru a nu atrage atenţia persoanei respective.

Situaţia ei era disperată. Chiar de ar fi zărit un moşier – orice fel de nobil –, trebuia să fie pregătită să prindă momentul şi să strige după ajutor. După cum stăteau lucrurile, familia ei nu ştia unde era dusă. Chiar dacă persoana pe care ar fi pus-o în gardă n-ar fi făcut nimic altceva decât să scrie cuiva în Londra, tot ar fi fost de ajuns. Cineva i-ar anunţa pe părinţii ei.

Trebuia să creadă asta. Trebuia să pună pe cineva în gardă, iar această porţiune de drum de dinainte de graniţă era ultima ei şansă. Dacă se ivea vreo ocazie, de orice

natură, trebuia să o folosească.

Cu privarea fixă, aparent neuitându-se la nimic, scrutând drumul ce se aşternea înainte, îşi jură că aşa avea să facă. Pesemne că nu era la fel de încăpăţânată ca Heather şi nici la fel de neînfricată ca Angelica, dar în niciun caz nu avea de gând să se lase dată pe mâna unui moşier scoţian fără a se lupta câtuşi de puţin pentru libertatea ei.

Era ea sora cea liniştită, dar asta nu însemna că era o marionetă.

*

Jeremy Carling îşi mână cabrioleta după o cotitură bruscă, apoi domoli ritmul şi-şi văzu de drum, către sud, în prima etapă a lungii sale călătorii spre Londra. Părăsise castelul Wolverstone la amiază, dar, în loc să o apuce spre miazăzi prin Rothbury şi Pauperhaugh, pentru a ieşi pe drumul către Morpeth şi Newcastle-Upon-Thyne, drumul pe care o lua de obicei şi care ajungea la castel, alesese drumul spre miazănoapte, către liziera de nord a pădurii Harwood, ajungând la drumul secundar către Newcastle, chiar la sud de Otterburn. Îi plăcea să vadă câmpiile proaspete, şi, cu toate că drumul mai puţin umblat de peste dealuri îl încetinise, priveliştea compensa din plin acest neajuns,

Cu un drum mai bun sub roţile cabrioletei sale, îl îngădui ultimei sale achiziţii, un pursânge întunecat la culoare pe care îl botezase Jasper, să îşi exerseze alergarea. După-amiaza se stingea în urma lui, dar tot avea să ajungă la Newcastle şi la hanul la care de obicei sosea cu mult înainte de lăsarea întunericului. Eliberat de necesitatea de a se gândi la ceva practic, mintea lui hoinărea, aşa cum făcea de obicei, contemplând hieroglifele antice, căci studiul hieroglifelor era pasiunea vieţii lui.

Prima dată devenise fascinat de semnele ezoterice atunci când. La moartea părinţilor lui, el şi sora lui Leonora

fuseseră trimişi să locuiască împreună cu unchiul lor văduv, Sir Humphrey Carling. La vremea aceea, Jeremy avea doisprezece ani şi era extrem de curios, o trăsătură de caracter pe care şi-o păstrase. Humphrey era recunoscut încă de pe atunci ca o autoritate în limbile dispărute, mai ales în scrierea mesopotamiană şi sumeriană; casa lui gemea de suluri şi de tomuri învechite, de papirusuri şi de cilindri cu inscripţii.

Încetinindu-l pe Jasper la o cotitură, Jeremy se gândi la vremurile acelea îndepărtate şi zâmbi.

Textele străvechi, limbile moarte, hieroglifele îl captivaseră din prima clipă când îşi aruncase ochii asupra lor. Traducerea lor, descifrarea secretelor se transformase în curând într-o pasiune, în timp ce fiii altor aristocraţi mergeau la Eton şi la Harrow, el, caracterizat de la o vârstă fragedă drept un elev isteţ şi silitor, avusese ca mentori învăţători particulari şi pe Humphrey, un remarcabil om de ştiinţă. Dacă alţi tineri de vârsta lui aveau vechi prieteni de la şcoală, el avea colegi în vârstă.

Şi viaţa aceea i se potrivea întru totul; se simţea ca peştele în apă.

Cum atât el, cât şi Humphrey erau independenţi din punct de vedere financiar, în cazul lui datorită unei moşteniri substanţiale de la părinţii săi, el şi cu unchiul său se cufundaseră plini de bucurie, lucrând cot la cot, în tomurile lor antice, îndepărtându-se de lumea mondenă, preferând compania oamenilor de ştiinţă asemenea lor.

Dacă situaţia le-ar fi îngăduit-o, ar fi continuat să se izoleze în mod confortabil pentru tot restul vieţii lor, dar ieşirea lui Jeremy de sub tutela lui Humphrey, petrecută cu câţiva ani în urmă, se întâmplase să coincidă cu o explozie a interesului public pentru toate lucrurile vechi. La rândul ei, aceasta condusese la dese solicitări pentru consultaţie venite din partea unor instituţii particulare şi a unor familii înstărite care doreau să verifice autenticitatea şi valoarea unor tomuri descoperite în colecţiile lor. Cu toate că Humphrey mai oferea ocazional consultanţă, era din ce în

ce mai slăbit pe măsură ce înainta în vârstă, astfel încât conducerea afacerii înfloritoare de consultanţa în domeniul antichităţilor se baza în principal pe Jeremy.

În prezent, el avea o asemenea reputaţie, încât proprietarii de manuscrise vechi ofereau uneori sume fabuloase în schimbul părerii lui. În anumite cercuri era la modă să fii capabil să afirmi că un anume sul mesopotamian fusese studiat de nimeni altcineva decât reputatul Jeremy Carling.

La gândul acesta, Jeremy îşi arcui buzele. Şi mai urmă un gând: soţiile domnilor care doreau o părere erau la fel de nerăbdătoare să-i primească vizita, pentru a se putea lăuda apoi că avuseseră ocazia să-l găzduiască pe celebrul, dar atât de retrasul om de ştiinţă.

În termeni sociali, această evitare a vieţii mondene avusese repercusiuni asupra lui. Date fiind educaţia aleasă, relaţiile şi respectul de care se bucura, era asigurat din punct de vedere financiar, iar pentru multe dintre gazdele sale, caracterul său retras îl făcea un premiu de dorit; îl uluiau manipulările la care recurseseră unele dintre ele pentru a-l captura în cercurile sociale şi pentru a-l ţine prizonier pe veci. Nimeni nu reuşise şi nimeni nu avea să reuşească; îi plăcea viaţa lui tihnită.

Deşi consultanţa oferită lumii largi era productivă şi adesea plină de satisfacţii, el alegea să-şi petreacă mare parte din vreme în bibliotecă, traducând, studiind şi publicând lucrări pe marginea unor obiecte care fie îşi croiseră drum către el, fie îi fuseseră aduse, în calitate de renumit om de ştiinţă şi colecţionar, de diverse instituţii onorabile angajate în cercetarea serioasă a vechilor civilizaţii. Aceste studii şi contribuţii academice urmau să alcătuiască mare parte – partea cea mai importantă – din testamentul său ştiinţific; domeniul acela avea să constituie pentru totdeauna principala sa preocupare ştiinţifică.

În această privinţă, el şi Humphrey se asemănau foarte mult, amândoi fiind perfect mulţumiţi să stea în imensele lor biblioteci – câte una pentru fiecare – din casa

pe care o împărţeau în Montrose Place din Londra, pentru a se apleca asupra vreunui tom învechit. Singura ispită care îi scotea garantat din izolarea lor ştiinţifică era perspectiva descoperirii vreunei comori necunoscute.

Cercetătorii ca ei trăiau pentru astfel de clipe. Emoţia găsirii unui text antic, de mult pierdut, era asemenea unui drog, unul de care erau, ca tipologie, dependenţi în chip irecuperabil. O astfel de ispită îl atrăsese departe de Northumberland, la castelul Wolverstone, căminul lui Royce Varisey, duce de Wolverstone, şi la ducesa lui, Minerva. Royce şi Minerva erau prieteni apropiaţi ai Leonorei şi ai soţului ei, Tristan Wemyss, viconte de Trentham; de-a lungul anilor, Jeremy ajunsese să cunoască destul de bine perechea ducală. Prin urmare, când Royce se apucase să catalogheze uriaşa bibliotecă a răposatului său tată şi descoperise o carte veche despre hieroglife, i se adresase lui Jeremy pentru o părere.

Zâmbind în sinea lui, Jeremy trase de hăţuri şi îl mână pe Jasper cel întunecat la pas. Fusese norocos: cartea lui Royce se dovedise o descoperire extraordinară, un text sumerian considerat de multă vreme pierdut. Jeremy de-abia aştepta să-i povestească lui Humphrey despre el şi era la fel de nerăbdător să înceapă redactarea unei conferinţe pentru Societatea Regală după notiţele consistente pe care şi le luase. Concluziile lui aveau să producă o oarece vâlvă.

Cu această anticipare încingându-i sângele în vene, cu gândurile proiectate spre viitor, vedea deja în faţa ochilor biblioteca şi casa lui. Visa la pacea ei, la confortul şi liniştea ei. La singurătate.

Revenindu-şi, fu ispitit să respingă gândul acela, să-l dea uitării, aşa cum făcea de obicei, dar… era în pustiu, cu nimic altceva care să-i ocupe mintea. Pesemne venise vremea să înfrunte această problemă. Nu ştia sigur când se stârnise valul tulburător de nemulţumire. N-avea de-a face cu munca lui – acolo lucrurile stăteau extraordinar de bine. Încă era captivat de profesia aleasă, mai absorbit ca niciodată de pasiunea lui de-o viaţă, de domeniul lui de

interes.

Neliniştea n-avea nimic de-a face cu studiul hieroglifelor. Indezirabila nesiguranţă venea din interiorul lui, un sentiment care înmugurea şi se adâncea, o tânjire după ceva vital, un lucru pe care îl ratase. Nu în privinţa muncii, ci a vieţii.

De-a lungul celor două săptămâni petrecute la Wolverstone, sentimentul se intensificase; trebuia să găsească o soluţie să-i dea de capăt. În mod neaşteptat, Minerva, graţioasa soţie a lui Wolverstone, fusese cea care îl ajutase să descopere adevărul. Ea, prin cuvintele de la despărţire, îl silise să accepte ceea ce evitase atâta vreme. O familie. Copii. Viitorul

La Wolverstone văzuse pe viu ce îndemnau astea, le experimentase în mod real.

Crescând fără părinţi, doar cu Humphrey – care era deja un văduv retras – şi cu Leonora prin preajma lui, în timpul anilor de şcoală, nu fusese niciodată expus traiului într-o familie mare, gălăgioasă, căldurii, farmecului şi celorlalte aspecte ce ţin de confort. Nu fusese expus diferenţei fundamentale care făcea ca o casă să fie un cămin.

Casa pe care el o împărţea cu Humphrey era doar atât, o casă. Îi lipseau elementele esenţiale pentru a se transforma într-un cămin. Nu crezuse că asta avea vreo importanţă pentru el sau pentru Humphrey. Dar se pare că se înşelase, cel puţin în privinţa lui. Această greşeală, precum şi refuzul lui permanent de a-i acorda atenţie şi de a întreprinde ceva în acest sens, constituiau fundamentul neliniştii lui, ceea ce o stârnise şi ceea ce o alimenta tot mai mult.

Cuvintele de despărţire ale Minervei fuseseră: „Jeremy dragă, va trebui să faci ceva în curând, ca să nu te trezeşti că ajungi singur la bătrâneţe”. Ochii ei fuseseră calzi şi plini de înţelegere. Iar cuvintele ei îi îngheţaseră sângele în vene. Pusese punctul pe „i” într-o chestiune pe care ei o recunoştea acum ca fiind temerea sa cea mai

mare.

Leonora îl găsise pe Tristan, şi Tristan o găsise pe ea, iar ei, asemenea lui Royce şi Minervei, îşi întemeiaseră o familie, propriul lor cămin cald şi zgomotos. El îşi avea cărţile lui, clar, după cum subliniase Minerva, acestea aveau să-l ţină de cald în anii ce aveau să vină. Mai cu seamă în anii după ce Humphrey, care deja era bătrân şi slăbit, se va fi stins. Oare atunci avea să regrete că nu se străduise să-şi găsească o soţie cu care să împartă viaţa şi să aibă copii, precum nepoţii şi nepoatele lui? Că nu făcuse ce trebuia pentru a auzi glasuri de copil şi râsetele lor rostogolindu-se pe culoare, pentru a avea propriii copii pe care să-i vadă cum cresc?

Să aibă un fiu căruia să-i transmită învăţătura sa, înţelepciunea dobândită, aşa cum văzuse că făcea Royce cu băieţii cei mai mari. Poate să aibă un fiu – sau chiar o fiică – căruia să-i împărtăşească fascinaţia pentru scrierile vechi, aşa cum îl avusese Humphrey pe el. Cu multă vreme în urmă se hotărâse că nu dorea asemenea lucruri, dar acum…

Avea deja treizeci şi şapte de ani, fapt ştiut de Minerva şi, cu siguranţă, motivul observaţiei sale, cu toate că, datorita constituţiei sale atletice, de care se bucura în ultimii ani, arăta mult mai tânăr. Cu toate astea, observaţia ei nu putea fi contrazisă, dacă îşi dorea o familie ca a ei şi a lui Royce, ca a Leonorei, şi a lui Tristan, atunci trebuia să întreprindă ceva în această privinţă. Şi asta curând.

Trecu în fugă prin cătunul Rayless; un indicator anunţa că urma Raechester. Mai avea vreun ceas de drum, cu nimic la care să se gândească; ar fi putut folosi timpul acela.

Şi atunci hotărî ce-şi dorea. Îi luă doar două clipe ca să se decidă: voia o familie ca aceea a cumnatului său. Ca a lui Royce. Toate detaliile erau clare, îi sclipeau în minte.

Următoarea întrebare: Cum să rezolve asta? Evident, avea nevoie de o soţie. De unde s-o ia? Mintea lui, atât de lăudată pentru inteligenţă şi precizie, se blocă la faza asta.

Aşa că făcu ce ar fi făcut orice om de ştiinţă, adică reformulă întrebarea. Ce fel de nevastă voia, de ce fel de nevastă avea nevoie, astfel încât să ajungă la finalitatea dorită?

Asta era simplu de definit. Soţia pe care o voia şi de care avea nevoie trebuia să fie tăcută, rezervată, retrasă, genul acela care nu avea să intre la bănuieli când el urma să stea zile întregi cu nasul în vreo carte. Genul pe care să o bucure administrarea gospodăriei, care să-i poarte şi să se îngrijească de toţi copiii cu care aveau să fie binecuvântaţi. Şi-o închipuia destul de timidă, oarecum reţinută – o domniţă smerită, plăcută, gazdă bună, care nu ar fi încercat să intervină între el şi cercetarea sa academică, cu atât mai puţin să-l distragă de la lucru.

Începetinind pentru a străbate sătucul Raechester, făcu o grimasă. Întâlnirile lui anterioare cu sexul frumos îi dăduseră de înţeles că un astfel de specimen nu era uşor de găsit. Domnişoarele, cel puţin acelea cu care interacţionase el, aveau nevoie de atenţie. Această chestiune ducea, invariabil, la el şi la compania lui.

Acestea fiind zise, nu avea nimic împotriva femeilor în sine; unele, precum gemenele Cynster, Amanda şi Amelia, păreau chiar amuzante. În anii anteriori, se complăcuse în întâlniri cu anumite doamne anoste şi venerabile din înalta societate, urmate de trei relaţii mai lungi, dar în cele din urmă se trezise plictisit şi sătul de pretenţiile tot mai mari ale domnişoarelor cu pricina, aşa că pusese capăt relaţiilor, cât de politicos posibil.

În anii din urmă, se refugiase în activitatea sa izolată şi se depărtase de femei, socotind că orice amânare ar aduce mai multe belele decât ar fi meritat.

Leonora îl tot tachina, insistând că experienţele sale din trecut însemnau doar că nu întâlnise femeia care, după el, i-ar fi meritat atenţia, ar fi meritat să-şi ia angajamente. Logic, trebuia să-i dea dreptate, dar începuse să aibă îndoieli serioase că o asemenea femeie exista, cu atât mai mult că avea să-i iasă în cale.

Din punct de vedere intelectual, era deopotrivă precaut, nepăsător şi distant cu femeile. Precaut pentru că uneori se întreba dacă ele, trăind într-un alt plan al raţionalului, chiar ştiau mai multe decât el, cel puţin în privinţa subiectelor sociale. Nepăsător şi distant pentru că, atunci când venea vorba despre raţiune şi logică, nu întâlnise nicio femeie ale cărei abilităţi să-i atragă respectul. Ce-i drept, doar un mic număr de bărbaţi reuşeau să facă asta.

Cu toate astea, acum, că se hotărâse – Oare chiar se hotărâse? Da, aşa ar fi zis – să-şi găsească o soţie, trebuia să – Cum ar fi zis Tristan şi colegii lui din clubul Bastion? — pornească o campanie pentru a-şi atinge scopul. Scopul fiind acela de a găsi, a curta şi a obţine mâna unei domnişoare cu un caracter impecabil, la care să se adauge toate caracteristicile descrise mai sus. N-ar strica să fie şi destul de drăguţă şi să aibă o poziţie socială similară cu a lui; n-ar putea fi de niciun ajutor dacă biata femeie ar avea nevoie de indicaţii cu privire la anumite situaţii, cum ar fi cine are întâietate la intrarea într-o încăpere.

Aşa că, odată campania pornită, ce-i rămânea de făcut? Primul pas ar fi identificarea unei candidate potrivite. Leonora l-ar ajuta imediat dacă i-ar cere asta. Dacă i-ar face-o… cuconiţele în vârstă rudele de sex feminin ale lui Tristan, s-ar arunca şi ele imediat în joc. Nimic din ce-ar zice sau ar face el, Leonora sau Tristan n-ar putea evita asta şi catastrofa iminentă; deşi mânate de intenţii bune, cucoanele aveau idei fixe şi ştiau să le şi impună atunci când era cazul.

Dacă nu-i putea cere ajutorul Leonorei, atunci nu putea cere ajutorul nici unei femei. Măcar atâta lucru ştia. Deci nu mai rămâneau decât bărbaţii: Tristan şi colegii lui de odinioară, care acum erau foarte buni prieteni, inclusiv Royce.

Încercă să-şi închipuie cum i-ar putea fi ei de ajutor în alt fel decât cu sfaturi tactice – pe care le primise deja, de-a lungul anilor –, fiindcă nu-i vedea utili în a-şi identifica şi

apoi întâlni perechea; ei erau, cu toţii, însuraţi şi, asemenea lui, evitau socializarea cât puteau de mult. Deci aici nu-i puteau fi de mare ajutor.

Scormonind mai în profunzime printre cunoştinţele lui, se gândi că erau câţiva domni pe care îi cunoscuse prin legăturile lui cu familia Cynster, dar din întâlnirile ocazionale cu aceştia, rămăsese cu impresia că şi ei se ţineau departe de lumea mondenă, cel puţin de acele cercuri în care roiau tinerele domnişoare nemăritate.

Hmm. Dacă se gândea mai bine, că domnii pe care îi cunoştea sau cu care avea vreo afinitate evitau compania făţişă a domnişoarelor… până aveau nevoie să găsească una cu care să se însoare.

Se încruntă. Încetinindu-l pe Jasper, intră în Knowesgate; imediat după ce trecură de pâlcul de căsuţe, slăbi hăţurile şi îl lăsă pe Jasper să alerge. Trebuia să existe cineva la care să poată apela pentru identificarea viitoarei sale soţii. Ideea de a o găsi pe cont propriu… N-ar fi ştiut de unde să înceapă. Gândul la Almack era în măsură să-l descurajeze complet… Deci trebuia să fie altă cale.

După încă aproape doi kilometri, nu găsise nicio opţiune viabilă. Traversă drumul îngust care ducea către cătunul Kirkwhelpington şi se zori către o cotitură lungă şi largă, ţinându-l pe Jasper la pas alert. O trăsură, prima care îi ieşea în cale în acea zi, apăru din faţă, huruind hotărâtă spre el, în dreptul curbei.

— Fir-ar să fie!

Drumul acela nu era unul principal, iar cotitura era prea strânsă ca două trăsuri să poată trece cu uşurinţă. Strunindu-l pe Jasper, încetini mult cabrioleta, cu calul la pas. Trăsura încetini şi ea. Conducându-şi faetonul cu grijă, Jeremy ridică mâna, salutându-l scurt pe vizitiu, în timp ce acesta îşi strunea cei doi cai cât de mult putea în partea opusă.

Jeremy era concentrat, ţinând frâiele şi uitându-se asemenea unui şoim, pentru a se asigura că roţile cabrioletei şi ale căruţei aveau să treacă unele pe lângă

altele fără să se atingă, când o siluetă profilată pe fereastra trăsurii îi atrase atenţia. Era un chip palid. Chipul unei femei. Tristă, cu ochii larg deschişi, bătea în geam cu palmele deschise. Văzu cum buzele ei se mişcau – şi auzi, înfundat, ţipătul ei. Nişte braţe bărbăteşti o apucară de umeri şi o traseră brusc înapoi. După care trăsura trecu mai departe, iar drumul i se aşternu liber înainte.

Jasper, dornic de fugă, fu strâns în hăţuri. Încă uluit, recapitulând în minte cele văzute, Jeremy îşi coborî braţele, absent, lăsându-şi calul cel negru să alerge. Apoi clipi, îşi întoarse capul şi privi înapoi spre trăsură. Îşi reluase mersul alert, fără să se grăbească însă, înaintând în acelaşi ritm hurducănit ca atunci când o văzuse prima dată. O jumătate de minut mai târziu, trăsura trecu de cotitură şi dispăru din raza lui vizuală.

Privind înainte, Jeremy îi îngădui lui Jasper să-şi continue alergarea. În vreme ce mintea lui scormonea cu iuţeală şi făcea comparaţii. Era expert în hieroglife şi avea o memorie extraordinară. Chipurile erau asemenea hieroglifelor, iar el ştia că mai văzuse chipul acela undeva. Dar unde? Nu cunoştea pe nimeni în zonă, în afara familiei Wolverstone... O ştia de la Londra, din vreo sală de bal. O văzuse cu câţiva ani în urmă... Scena i se precipită în minte.

— Eliza Cynster.

Chiar când îi rosti numele, îl năpădi o altă amintire – Royce citind o scrisoare pe care o primise de la Devil Cynster în ziua în care Jeremy ajunsese la Wolverstone, despre eşecul răpirii lui Heather Cynster şi despre temerea că surorile ei se aflau în acelaşi pericol...

— La naiba!

Jeremy trase de hăţuri, oprindu-l pe Jasper. Şocat, privi înapoi. Heather Cynster fusese dusă de răpitorii ei în Scoţia. Trăsura din spatele lui se îndrepta către graniţa cu Scoţia. Iar acum pricepu singurul cuvânt rostit de Eliza. „Ajutor!”

Şi ea fusese răpită.

*

Eliza se prăbuşi în colţul trăsurii în care o împinsese Scrope. Urlase furios la ea, dar îşi recăpătase rapid stăpânirea, iar expresia lui de dinainte, stoică şi impasibilă, îi masca acum tulburarea pe care ea i-o provocase.

Genevieve se repezise şi ea asupra ei. Degetele ei, asemenea unor gheare, se încleştaseră pe încheietura mâinii, iar asistenta o pironise locului, ca şi cum ar fi existat riscul să o rupă la fugă. Slabe şanse pentru asta.

Stând în picioare în dreptul ei, ţinându-şi echilibrul cu o mână sprijinită de plafonul trăsurii, Scrope o fixă cu o privire glacială, apoi se întinse şi deschise trapa, adresându-i-se vizitiului:

— Cabrioleta aceea care tocmai a trecut… a oprit?

După o clipă, vizitiul răspunse:

— Nu. S-a uitat înapoi cam mirat, dar şi-a continuat drumul. De ce?

Scrope se uită la Eliza.

— Preţioasa noastră încărcătură a încercat să-i atragă atenţia. Eşti sigur că nu ne urmăreşte?

Se mai scurse o clipă.

— Nu e nimeni în urma noastră.

— În regulă.

Scrope închise trapa. Legănându-se uşor, în balansul trăsurii, se uită fix la Eliza.

Ea îi susţinu privirea, surprinsă să descopere că nu se simţea cu adevărat speriată. Făcuse ceea ce trebuia să facă şi nu prea mai avea putere să întreprindă nimic altceva, nici măcar să se teamă. În cele din urmă, Scrope se retrase şi se aşeză din nou vizavi de ea.

— După cum tocmai s-a dovedit, n-are rost să faci scene. Nu iese nimic din asta. Deci – continuă el, măsurând-o cu privirea lui glacială – o nevoie să te legăm şi să ne spunem povestea la următoarea oprire sau te potoleşti?

Amintindu-şi felul în care Heather se purtase cu

răpitorii ei, lăsându-i să creadă că era neajutorată şi incapabilă să ducă ceva la bun sfârşit pe cont propriu, Eliza se destinse fără să-şi asume întru totul înfrângerea.

— E limpede că nu există nicio speranţă, deci mă potolesc.

Cel puţin cât timp avea de tras foloase din asta. Se lăsă cuprinsă de o slăbiciune profundă, care-i luă în stăpânire inclusiv glasul. Nu fu surprinsă când Scrope, după ce o analiză preţ de o clipă, dădu aprobator din cap, apoi o privi pe Genevieve.

— Elibereaz-o! Dar dacă mai dă semne c-ar vrea să ne facă probleme, o legăm şi îi punem căluş.

Privind-o ameninţător, Genevieve eliberă încheietura Elizei din strânsoarea mâinii ei şi, cu revoltă tăcută, se aşeză la locul ei. Toţi trei reveniră la ceea ce făceau înainte de ivirea problemei, înainte ca ea să-l vadă trecând pe Jeremy Carling.

Eliza ştia c-ar fi trebuit să se simtă îngrozitor de descumpănită, dar era chinuitor să-şi adune puterile chiar şi pentru atâta lucru. Presupunea că faptul că fusese în stare să gândească însemna că efectul laudanumului trecuse complet. Considera că-şi gestionase bine puterile, că-şi revenise şi că adunase suficientă forţă pentru ca, la momentul potrivit, să facă un spectacol mai hotărât, care să poată convinge pe oricine li s-ar fi ivit în cale. Ce-i drept, avusese slabe speranţe să zărească pe cineva care i-ar putea fi de ajutor, dar după aceea, minune!, văzuse un chip cunoscut. Nu stătuse prea mult pe gânduri, ci se azvârlise direct la geam. Bătuse cu putere cu palmele şi strigase după ajutor… De la prima mişcare, capul începuse să i se învârtă. Dar, cu disperare, îşi puse fiece dram de forţă şi hotărâre în clipa aceea, făcând tot ce-i stătea în putere.

Acum se simţea epuizată. Complet sfârşită. Şi, după câte se părea, totul fusese inutil.

Jeremy Carling. Din toţi bărbaţii pe care soarta i-ar fi putut scoate în cale, de ce fusese tocmai el?

Era un om de ştiinţă, un visător, un geniu cu acte în

regulă, dar o persoană izolată, fără niciun interes faţă de viaţa mondenă; era atât de absent, încât se îndoia că-şi amintise numele ei. Pesemne nici n-o recunoscuse îndeajuns pentru a-şi da seama că o cunoştea.

Asta era foarte probabil. Deşi fuseseră prezentaţi oficial unul altuia la un bal cu câţiva ani în urmă, şi de atunci îl mai întâlnise de câteva ori prin saloanele familiei, de abia dacă schimbase două vorbe cu el – şi acelea, la întâlnirea de acum câţiva ani, când i se păruse atât de absent, încât căutase imediat o scuză politicoasă pentru a părăsi grupul în care se afla el. Cu toate astea, n-ar fi putut face nimic altceva; în tot cazul, fusese nevoită să se folosească de ocazia ivită.

Scoase un oftat profund, deznădăjduit, fără să-i pese că o auzeau cei doi. Gestul ei avea doar să contribuie la imaginea de femeie demoralizată, neajutorată… Nu era chiar aşa, dar în clipa aceea se simţea foarte aproape de starea aceea. Închise ochii şi încercă să se liniştească, să-şi direcţioneze încă o dată puterea şi hotărârea. În mintea ei, pâlpâi lumina unei slabe speranţe, La urma urmelor, îl recunoscuse pe Jeremy Carling, aşa că şi el, la rândul lui, era posibil – chiar era posibil – s-o fi recunoscut. Era o şansă infimă, dar rămânea singura ei rază de speranţă, în starea ei actuală, descumpănită şi epuizată, trebuia să se agaţe de orice speranţă.

Dacă el o recunoscuse, ce avea de gând să facă? Era un om de ştiinţă, nu un erou – un războinic sau un cavaler care să vină călare să o salveze. Dar, cu siguranţă, avea să fie îngrijorat şi avea fie să trimită vorbă familiei ei, fie să se ducă el însuşi la ei la întoarcerea în oraş… *Dacă* se întorcea în oraş. N-avea nicio idee ce căuta el atât de departe în nord. Poate se afla în vizită la prieteni?

Strângându-şi braţele pe lângă corp, se cuibări mai bine în colţul ei. Nu putea prevedea ce intenţiona Jeremy, dar era un om de onoare – ceva tot avea să facă pentru a o ajuta.

*

Lui Jeremy îi trebui un minut întreg pentru a-şi convinge mintea că lucrurile acelea se întâmplau cu adevărat, că nu visa, că situaţia cu pricina era una reală. Apoi începu să se gândească. Era furios. Jasper, văzând că stăpânul lui nu era interesat să înainteze, trase de ham până ce-şi putu coborî capul şi începu să pască iarba de pe marginea drumului.

Jeremy stătea în cabrioleta oprită, ţinând hăţurile slăbite, şi se holba absent la drum. Cântărea situaţia şi ce avea de făcut, ce putea întreprinde, care erau opţiunile. Trebuia să trimită vorbă familiei Cynster – sau măcar familiei Wolverstone. Îl bătu şi gândul de a anunţa pe altcineva, dar renunţă rapid la această idee. O fi fost el un pustnic din punctul de vedere al relaţiilor mondene, dar ştia destul de bine că în aceste împrejurări păstrarea reputaţiei unei doamne era pe primul loc în lista „lucrurilor de făcut cu orice preţ”. Dar dacă s-ar fi îndreptat spre sud, spre Newcastle, oraşul cel mai apropiat din care putea trimite un curier rapid către sud ori de unde s-ar fi putut întoarce la Wolverstone, la Royce, tot ce-ar fi ştiut ar fi fost că Eliza era dusă cu o trăsură peste graniţă. Chiar dacă era sigur că părinţii ei ar fi mulţumiţi să afle fie şi numai atât, era la fel de convins că el trebuia să-i urmărească şi să încerce să o elibereze pe fiica lor.

Dacă încerca să trimită un mesaj către sud, pierdea urma Elizei şi, astfel, orice speranţă de a o ajuta în chip nemijlocit. Şi era limpede că ea avea nevoie de ajutor. N-ar fi încercat să atragă atenţia în felul acela dacă n-ar fi fost ultima ei şansă. Ea strigase după ajutor. Nu era treaba lui să pună sub semnul întrebării motivele pentru care strigase, ci să răspundă chemării cum se cuvenea. Cu atât mai mult cu cât se îndoia că ea îl recunoscuse, ceea ce însemna că era atât de disperată, încât ar fi cerut ajutor oricărui bărbat care ar fi trecut pe lângă ea. O asemenea atitudine la o domnişoară cu pretenţii ca ea denota o mare

disperare.

Se gândi la detaliile planului de răpire despre care îi citise Royce. Se părea că un moşier, după toate probabilităţile un bărbat de viţă nobilă, din motive necunoscute, avea intenţia de a le răpi pe domnişoarele Cynster. Un detaliu inedit, şi pentru Jeremy liniştitor, era că respectivul, oricine ar fi fost el, insistase ca Heather, odată răpită, să fie bine îngrijită, chiar până într-acolo încât să beneficieze de serviciile unei slujnice în timpul lungii călătorii spre nord. Breckenridge – pe care Jeremy îl cunoscuse în treacăt – văzuse din întâmplare cum Heather fusese răpită de pe o stradă din Londra şi îi urmărise, reuşind s-o salveze şi să-l lase pe moşier cu buza umflată.

Acum se părea că moşierul reuşise să o răpească pe Eliza Cynster. Se întreba cum de fusese posibil aşa ceva. La cum îi ştia pe membrii familiei Cynster, pe fraţii şi verii Elizei, Jeremy nu-şi putea închipui cum de lăsaseră ei garda jos… Dar nu-şi mai bătu capul cu fascinanta întrebare, alegând, în schimb, să se concentreze asupra întrebării mai pertinente care i se înfăţişa: Ce anume trebuia să facă? Acum. În clipa aceea sau în următoarea.

Lucrurile erau clare: Eliza Cynster fusese răpită şi se afla într-o trăsură care, în scurt timp, urma să o treacă peste graniţă. Odată ajunsă în Scoţia, avea să fie mai dificil să i se dea de urmă, mai ales dacă răpitorii ei o duceau în sălbăticia ţinutului muntos. Găsirea ei avea să devină aproape imposibilă. Dacă permitea ca ea să fie dusă peste graniţă şi nu îi urmărea, ea urma să fie pierdută ori să ajungă la mila misteriosului moşier. Dacă pornea în urmărirea lor, trebuia să o salveze sau măcar să facă tot ce-i stătea în putere pentru a o ajuta să scape.

El nu era vreun erou, dar îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă în compania unor astfel de oameni, cum erau Tristan şi prietenii lui de la clubul Bastion. Fusese implicat în câteva dintre aventurile lor şi văzuse modul de gândire al acestora, modul cum abordaseră problemele şi cum trataseră exigenţele unor astfel de situaţii. Experienţa

aceea nu se putea compara cu pregătirea adecvată, dar, în situaţia de faţă, trebuia să fie de ajuns. După câte îşi putea da seama, el era singura speranţă a Elizei.

Fusese nerăbdător să ajungă acasă şi să se cuibărească în scaunul lui comod din faţa şemineului din bibliotecă, pentru a savura descoperirea manuscrisului lui Royce, pentru ca după aceea să se gândească la modul cum putea rezolva problema găsirii soţiei ideale, dar era limpede că toate astea trebuiau să mai aştepte. Ştia care-i era datoria şi ce îi cerea simţul onoarei. Ridicând hăţurile, îl mână pe Jasper:

— Dii, bătrâne, o luăm înapoi pe unde-am venit. Trecând de cotitură, pe drumul cel pustiu, îl mână pe Jasper la pas, apoi îl zori. Trebuie să ajungem la graniţă, după care ne aşteaptă Scoţia.

Aşa studios şi distras cum era, avea de salvat o tânără domniţă.

Capitolul 2

Eliza măsura cu pas hotărât podeaua din lemn a unei odăi aflate la catul de sus al hanului din Jedburgh. Uşa solidă din stejar era încuiată, ţinând-o prizonieră în cameră. Răpitorii ei îi aduseseră o tavă cu mâncare, apoi plecaseră jos, să se bucure de cină în atmosfera de petrecere din sala de mese a hanului.

Ajungând la perete, Eliza se răsuci, iar privirea îi căzu pe tava aşezată pe o masă din celălalt colţ al odăii. Chiar dacă nu avea deloc poftă de mâncare, se chinuise să mănânce toată supa şi cât de multă plăcintă putuse. Dacă era să scape de cei trei răpitori – Scrope, Genevieve şi Taylor, vizitiul cel solid –, avea nevoie de putere. Şansa de scăpare, oricât de îndepărtată, era motivul pentru care măsura încăperea cu pasul, în speranţa că exerciţiul fizic avea să ajute la diminuarea efectelor laudanumului.

Pornindu-se din nou, în lungul camerei, fu nevoită să se străduiască să-şi păstreze echilibrul. Încă avea somniferul în organism, vlăguind-o de putere, lăsându-i muşchii slăbiţi şi şovăitori şi pe ea aproape neajutorată. O ţinuseră adormită vreme de trei zile – asta era, după cum ziceau ei, cea de-a treia seară după balul de logodnă a lui Heather cu Breckenridge, aşa că nu trebuia să fie surprinsă ori îngrijorată fiindcă era nevoie de timp pentru ca efectul somniferului puternic să treacă de tot.

Întinzând mâna spre tavă, se opri pentru a lua un pahar şi a bea o gură de apă; era sigură că şi apa putea fi de ajutor.

Se străduia, cu disperare, să-şi păstreze speranţa, dar… Având în vedere tot ceea ce ştia despre Jeremy Carling, faptul că se vedea nevoită să se bazeze pe el era departe de a fi încurajator.

Era recunoscut pentru mintea lui sclipitoare, dar mintea aceea prefera vremurile de odinioară celor prezente şi de obicei părea absentă, cugetând mai curând la civilizaţiile de mult dispărute decât la ceea ce se petrecea sub nasul lui…

Puse paharul la loc, respiră adânc şi ţinu aerul în piept până când îşi reveni. N-avea niciun rost să se gândească la toate astea.

Jeremy fie avea să-i sară cumva în ajutor, fie nu. N-avea ce să facă pentru a schimba lucrurile.

Reluându-şi plimbarea, încercă să ignore suspinul viclean insistent care pornea din cele mai profunde tainiţe ale minţii ei. „Heather l-a avut pe Breckenridge, cavalerul ei, care a salvat-o. Eu cu cine m-am ales? Halal afacere!”

Înlăturând plângerea aceea iraţională – în clipa aia ar fi fost bucuroasă să fie salvată de oricine, n-ar fi contat cine era cavalerul ei –, măsură iar încăperea la pas. Mintea ei reveni la clipa în care, fiind la limita disperării, îl zărise pe Jeremy, şi inima ei o luase razna. Îl putea revedea destul de limpede cu ochii minţii – şedea drept, cu spatele lat, cu redingota descheiată atârnându-i pe umeri, încadrând un

piept care, după cum îşi amintea, părea să se fi îmbunătăţit în privinţa dimensiunii şi a forţei – sau cel puţin aşa lăsa impresia.

Încruntându-se, continuă să se plimbe prin încăpere, încercând să-şi amintească, să-şi scormonească mintea. Trebuia să recunoască faptul că nimic din prezenta lui înfăţişare nu-l descalifica din rolul de potenţial salvator. Într-adevăr, reconsiderând imaginea proaspăt întipărită în minte, ajunse la concluzia că până şi oamenii de ştiinţă cu capul în nori puteau ajunge bărbaţi care să se facă remarcaţi de domnişoare.

Cu toate astea, aşa cum ţinea să sublinieze vocea întunecată din interiorul ei, felul în care arăta n-avea nicio importanţă. Faptul că salvatorul lui Heather se dovedise şi cavalerul ei nu era un motiv pentru a presupune că Elizei avea să i se întâmple ceva similar. În plus, tot ce ştia despre Jeremy Carling sugera că era mai interesat de vechile tomuri pline de colb şi de mucegai decât de o femeie ca ea. Atingând zidul, suspină, îşi înălţă capul şi vorbi către tavan:

— Te rog, fă să mă fi observat. *Te rog,* fă să mă fi recunoscut. *Te rog, fă să întreprindă ceva* şi să-mi trimită ajutor.

Asta era altă problemă; conform experienţei personale, şoarecii de bibliotecă erau oamenii cei mai lipsiţi de iniţiativă de pe lume, nu cu mult mai de nădejde decât o bătrânică sfioasă. Coborându-şi bărbia, se răsuci şi îşi reluă plimbarea prin odaie.

I se păru că muşchii de la picioare erau mai puţin nesiguri.

Cu capul în jos, încercă să se pună în pielea unui om de ştiinţă abătut, se strădui să-şi închipuie ce face Jeremy.

— Dacă trimite vorbă la Londra, oare cât va dura până când…

Cioc!

Rămase în loc şi privi către fereastra tivită cu draperii. I se păru că zgomotul venise de acolo, dar odaia era la

catul al doilea; deja cântărise posibilitatea de a evada pe acolo şi ajunsese la concluzia că era imposibil. Ce-i drept, Breckenridge luase pentru prima dată legătura cu Heather prin fereastra de la etajul al doilea al unui han. Dar, serios, cât de probabil era să i se întâmple şi ei acelaşi lucru? Cu siguranţă, mintea îi juca feste. Era doar imaginaţia ei…

Cioc!

Alergă la fereastră, dădu deoparte draperiile şi privi afară.

Şi dădu nas în nas cu Jeremy Carling.

Era atât de uluită să-l vadă, încât rămase pe loc, radiind de fericire. Plus că avea nişte ochi tare frumoşi; nu le distingea culoarea în întuneric, dar erau mari, foarte atenţi, privind-o direct şi deschis. Avea trăsături bine definite, cu o nuanţă aristocratică, un nas elegant, fruntea lată, obrajii netezi şi prelungi; bărbia era ferm conturată, iar gura lui părea a aparţine cuiva care obişnuia să râdă mult. Privirea ei scormoni iute mai în jos, şi da, umerii lui erau mult mai laţi şi toată constituţia lui, mai solidă decât ultima dată când îl văzuse.

Luna plină îşi revărsa lumina de argint asupra lui; aşa cum stătea pe marginea acoperişului de dedesubtul ferestrei ei, Jeremy părea foarte expus. Dar mintea lui foarte logică îi reaminti faptul că rareori oamenii se uitau în sus. Spera ca niciunul dintre oaspeţii care părăseau hanul să nu încalce această regulă.

Cum în afara încăperii era la fel de multă lumină ca în interiorul ei, putu să vadă destul de bine chipul Elizei. Să îi desluşească trăsăturile suficient de bine pentru a-i observa uluirea, şi încântarea.

Nu putea fi ofensat din această cauză; *el* însuşi era surprins că stătea acolo, atârnat de acoperiş, în dreptul ferestrei ei.

Cum ea părea blocată pentru moment, el se folosi de acest prilej pentru a-şi confirma impresia făcută; era nu… mai drăguţă, ci mai uluitoare decât şi-o amintea. Mai ales acum, ca nu mai era aşa panicată.

În mod bizar, se simţi foarte mulţumit de asta. Ridicând o mână de pe marginea acoperişului, arată către mânerul de pe tocul ferestrei şi îşi învârti degetul în aer. Ea aruncă o privirea scurtă şi se conformă. După ce trase de mâner, el se dădu înapoi pentru a face loc ramei să treacă de el, apoi se înclină înainte, apropiindu-se, pentru a şopti:

— Eşti singură?

Prinzându-se de pervazul ferestrei, ea se aplecă şi mai mult.

— Deocamdată da. Ei – trei la număr – sunt jos.

— Bine, îi făcu semn din cap. Haide!

Ochii ei sclipiră, după care ea se aplecă peste pervaz şi privi în jos. El rămase cu privirea aţintită la buclele ei de culoarea mierii care străluceau în lumina lunii, chiar sub bărbia lui, apoi clipi şi continuă:

— Nu-i atât de greu cum pare. Putem înainta sprijiniţi de zid până la marginea acoperişului, apoi e doar un salt mic până la următorul, şi de acolo putem trece peste o parte din acoperişul bucătăriei… Trebuie să ne căţărăm puţin, dar…

— Nu pot.

Se trase înapoi, ţinându-se încă de pervaz, şi îl fixă cu privirea.

— Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să merg cu tine, dar eu…

Întinse mâna şi-l prinse de braţ. Uitându-se la mâna ei, el văzu că îi tremura, căci ea îşi prelungi strânsoarea pentru o clipă, nu mai mult. Îl eliberă cu un suspin. Îi întâlni privirea când el îşi ridică nedumerit ochii spre ea.

— Asta-i tot ce pot să fac – în clipa asta, cam atâta putere am. În ultimele trei zile mi-au dat laudanum, şi efectul lui nu a trecut complet. Încă îmi mai tremură picioarele şi nu mă pot ţine de nimic. Dacă alunec…

El simţi un fior rece pe şira spinării. Dacă ea aluneca… era posibil ca el să nu fie în stare să o prindă şi să o ţină, pentru a o împiedica să cadă peste marginea acoperişului. Ea era înaltă, destul de slabă, dar el nu putu să nu se

întrebe dacă ar fi fost îndeajuns de puternic cât s-o prindă şi s-o salveze. Făcu o grimasă. Adevărul era că nu ştia cât de puternic era, fiindcă până atunci nu mai avusese prilejul să-şi pună forţa la încercare,

— Bine. Încuviinţă din cap, păstrându-şi calmul şi echilibrul deopotrivă în gesturi şi în glas. Nu ne-ar fi de folos ca unul din noi să cadă şi să-şi rupă vreun picior ori vreo mână, deci trebuie să ne gândim la altă cale.

Ea clipi parcă pentru a-şi reveni din reverie, apoi aprobă din cap.

— Da, bine. Făcu o pauză, după care zise: Ai vreo sugestie?

Uşurat de faptul că ea părea într-o stare mentală mai bună decât s-ar fi aşteptat, că nu era cuprinsă de panică şi că, slavă Domnului, nu plângea, se concentră asupra opţiunilor. Nu păreau prea multe. Se încruntă.

— Probabil că oricum nu ar fi prea înţelept să te salvez astă-seară. E întuneric beznă pe drum, şi poate nu-i o idee bună să pornim pe coclauri, chiar şi într-o trăsură, în creierii nopţii, cu eventuali urmăritori după noi, care pot fi sau nu înarmaţi. Având în vedere că nu cunoaştem zona… Se opri şi o privi întrebător, dar ea îl aprobă din cap. Ar fi mai înţelept să nu încercăm să fugim în noaptea asta, conchise el.

— Ne-am putea rătăci. Am putea pierde drumul.

— Întocmai. Se gândi în continuare.

— Ziceai că sunt trei?

Sprijinindu-se cu umerii de pervaz, Eliza încuviinţă din cap.

— Scrope e şeful, cred că el m-a aşteptat în salonul din spate de la St. Ives. Îi întâlni privirea lui Jeremy. Era întuneric în cameră. Nu l-am văzut, dar m-a adormit – cu eter, cred. Probabil m-au scos pe fereastră, care dădea într-o alee. El o privi atent, aşteptând răbdător ca ea să continue.

— E şi o femeie, care sunt sigură că e asistentă medicală. Are puţin peste treizeci de ani şi e mai puternică

decât pare. La fel vizitiul, Taylor, face şi el parte din plan. E bine făcut şi puternic, mai din topor decât Scrope, care arată şi vorbeşte ca un domn.

Fixând-o în continuare cu privirea, Jeremy zise:

— Deci ei sunt trei, iar noi suntem doar doi. Aşadar, nici în plină zi nu putem încerca să facem nimic direct, decât dacă am putea scăpa de unul, dacă nu chiar de doi, dintre ei.

Amândoi căzură pe gânduri. După un minut, ea scutură din cap.

— Nu-mi vine în minte nicio soluţie inteligentă nici măcar pentru a-i distrage pe doi dintre ei – nu sunt deloc proşti.

Jeremy aprobă din cap.

— Unde vor să te ducă? Ochii lui îi întâlniră din nou pe ei Ţi-au spus?

— La Edinburgh. Strânse din buze. M-au răpit pentru un moşier din munţi, şi acolo plănuiesc să mă dea pe mâna lui, poimâine, după cum au zis. Ea îi susţinu privirea. Ştii, e nobilul acela scoţian…

— Ştiu totul despre asta, despre răpirea lui Heather şi despre cine crede familia ta că se află în spatele acestei poveşti. Când ea se arătă surprinsă, el continuă: Eram la castelul Wolverstone, evaluam un manuscris pentru Royce, când el a primit o scrisoare de la Devil în care acesta îi relata povestea cu Heather, explicându-i ce credeau ei şi cerându-i părerea. Royce ne-a citit-o mie şi Minervei. De acolo ştiu.

— În regulă.

Vocea îi trădă uşurarea.

— Nu ardeam de nerăbdare să o iau de la capăt cu explicaţiile, e atât de exagerat.

— Nu-i nimic exagerat că te afli aici, încuiată într-o odaie dintr-un han din Jedburgh.

— Corect, zise ea şi se schimonosi. E clar că moşierul ăsta nu e un personaj imaginar în mintea cuiva. Aplecându-se şi mai mult peste pervaz, zise: Deci, dacă nu putem fugi

în seara asta…

— Trebuie să fac în aşa fel încât să te smulg din ghearele lor mâine. Făcuse ca afirmaţia aceea să sune foarte ferm. După câte se pare, o să fie mai uşor să te eliberez în Edinburgh decât aici.

Ea se încruntă.

— Fiindcă Jedburgh e un oraş atât de mic?

— Şi de asta. Îi întâlni privirea. În scrisoarea lui, Devil zicea ceva despre o poveste pe care răpitorii au ticluit-o pentru a se asigura că Heather n-avea să primească ajutor, nici măcar din partea autorităţilor…

Ea deja îl aproba din cap.

— Cum că ei mă duc tutorelui meu? Da, mi-au spus-o şi mie. M-au ameninţat cu asta.

— Vezi, ăsta e încă un motiv pentru care nu-i o idee bună să încerc să te salvez cât timp suntem în Jedburgh ori pe aproape. Tot ce-ar avea de făcut ar fi să anunţe garnizoana, iar ei ar avea destule forţe cu care să ni se opună şi probabil ar putea închide şi graniţa înainte ca noi să ajungem acolo.

— Clar, nu e o soluţie bună.

El ezită. Din expresia lui – care-i trăda inteligenţa – ea bănui că se gândea, făcea socoteli.

— În plus, zise el în cele din urmă, Edinburgh prezintă anumite avantaje semnificative. Este un oraş mare, aşa că nu va fi o problemă să ne ascundem în el odată ce scăpăm de ei. Şi, mai mult de atât, am prieteni, prieteni buni, chiar în Edinburgh. O privi în ochi. Sunt sigur că ne vor ajuta. Se opri, căutându-i privirea, urmărindu-i chipul – ea nu era sigură ce căuta el, cu atât mai puţin ce anume vedea, apoi zise, oarecum timid: Dacă vă porniţi la drum mâine-dimineaţă – după cum cred că veţi face –, veţi ajunge la Edinburgh pe la amiază. Ai spus că se pregătesc să te dea pe mâna moşierului în ziua imediat următoare, deci vor trebui să te ţină undeva în oraş sau foarte aproape de el. Crezi că mai rezişti să mergi cu ei, cel puţin până se opresc în locul în care au de gând să înnopteze mâine?

Eliza stătu pe gânduri, apoi zise:

— Păi, da, mă descurc. Nu mi se pare că avem de ales.

El făcu o grimasă.

— În tot cazul, nu avem alternative bune sau înţelepte.

Ea aprobă din cap.

— Deci am să continui să le fac jocul şi am să-i las să mă ducă la Edinburgh. Îl privi direct în ochi. Şi după aceea?

— Eu am să mă ţin după voi, am să văd unde te duc, după care am să vin şi am să te salvez mâine-seară. Privirea lui era directă, deschisă şi încurajator de fermă. N-o să-i lăsăm să te predea ticălosului de scoţian, aşa că mâine-noapte vin după tine.

Eliza îl privi fix, simţi hotărârea din ochii lui şi îl aprobă.

— Bine. Dar trebuie să reuşim mâine-seară, nu va fi la fel ca cazul lui Heather, când l-au aşteptat pe moşier câteva zile. L-am auzit pe Scrope spunându-i lui Taylor că a trimis vorbă în nord înainte de a pleca din Londra. Scrope e nerăbdător să scape de mine şi să mă predea moşierului cât se poate de repede.

— Deştept om! E clar că pentru el e mai sigur aşa – nu riscă să te piardă, aşa cum au pierdut-o ceilalţi pe Heather.

— Hmm. Deci prietenii tăi, eşti sigur de ei…

Se întrerupse, aruncă o privire spre uşă şi auzi paşi apropiindu-se. Cu ochii larg deschişi, se întoarse către el.

— Da, sunt sigur, îi răspunse el în şoaptă, împingând deja rama ferestrei la loc.

Ea nu mai avu vreme să-i răspundă. Apucă fereastra, o închise, trase mânerul, apoi draperiile, după care reuşi să se îndrepte spre pat înainte ca cheia să apuce să se răsucească în încuietoare,

Uşa se deschise, înfăţişând-o pe Genevieve. Asistenta o zări, se apropie încetişor, apoi se întoarse să-i ureze noapte bună lui Scrope, pe care Eliza îl zărise în umbra de pe culoar. Îi ajunse la urechi sunetul discret al unor ghete

pe pardoseala de gresie, estompat de dialogul unor voci de bărbaţi care răspunseră cuvintelor lui Genevieve. Taylor era şi el pe culoar. Aşezându-se pe unul dintre cele două paturi din încăpere, Eliza se întinse uşor; ascultă cu atenţie şi auzi că unul dintre bărbaţi intră în odaia din stânga ei, în timp ce al doilea deschise uşa celei din dreapta. Scrope nu-şi asuma riscuri. După ce îi aruncă o privire aspră, Genevieve curăţă tava şi o aşează în faţa uşii. Apoi închise uşa, o încuie din nou şi, punând cheia pe lanţul pe care-l purta la gât, se întoarse pentru a o supraveghea pe Eliza.

— Mergem la culcare. Te rog să îţi scoţi rochia,

Eliza suspină înăbuşit şi se supuse, desfăcând nasturii mici de topaz ai rochiei ei de bal din mătase, complet distrusă. Întorcându-se pentru a desface şireturile dintr-o parte a rochiei, o văzu pe Genevieve strângând atât pelerina ei, cât şi pe cea pe care o folosiseră pentru a o ţine înfăşurată în ea pe Eliza; le împături amândouă şi le aşeză la cap, sub saltea, în celălalt pat.

Amintindu-şi povestea lui Heather, despre felul în care „camerista” îi luase hainele şi dormise pe ele, pentru a face aproape imposibilă fuga pe timp de noapte. Eliza se întreba dacă exista vreo carte cu instrucţiuni pentru răpitori, care să detalieze cele mai eficiente căi de urmat astfel încât prizonierii să nu creeze probleme.

După cum se aşteptase, imediat ce îşi scoase rochia, o dădu deoparte şi o aşeză pe pat. Genevieve se întinse şi o luă. Fără niciun cuvânt, asistenta puse rochia pe somiera de sub saltea, alături de propria ei rochie neagră de zi şi de cele două pelerine. Privind în sus, întâlni privirea Elizei şi zâmbi plină de ea.

— Acum ne putem odihni cu toţii.

Eliza nu se obosi să răspundă. Înveşmântată în cămaşa ei de noapte din mătase, se băgă iute în pat, se întinse, apoi se ridică, aşeză perna cea pufoasă şi se întinse din nou. Se holbă la tavan cât Genevieve se băgă şi ea în patul alăturat, apoi stinse lumânarea. Cealaltă femeie se cuibări pe locul ei. În curând respiraţia ei deveni mai

profundă, constantă şi egală, iar Eliza îşi dădu seama că adormise.

Asta îi făcu un mare bine; după cum zisese Jeremy, fuga pe timpul nopţii ar fi însemnat să o caute cu lumânarea, chiar dacă ar fi reuşit să iasă din odaie fără a-i alerta pe răpitori şi chiar dacă ar fi putut pune mâna pe suficiente haine pentru a se îmbrăca decent.

Umilă, blândă şi neajutorată: aşa trebuia să fie până când Jeremy născocea un plan s-o facă nevăzută. Dacă se purta astfel, răpitorii ei n-aveau motive să conceapă metode de pază mai dificil de dejucat.

„Umilă, blândă şi neajutorată.” Eliza râse înfundat. N-avea nicio îndoială că reuşise să lase această impresie, pentru că era cu adevărat umilă, blândă şi neajutorată. Cu siguranţă mult mai umilă, mai blândă şi mai neajutorată decât ambele ei surori şi, foarte probabil, decât orice femeie născută vreodată în familia Cynster.

Heather era cea mai mare, încrezătoare, hotărâtă şi extrem de sigură de locul ei în lume. Angelica, răsfăţata, era neînfricată, cutezătoare, autoritară şi iremediabil convinsă că, orice se întâmpla, totul se sfârşea cu bine pentru ea. Şi întotdeauna era fix aşa.

Ea, Eliza, era cea liniştită. Aşa auzise spunându-se despre ea destul de des, dar, mai mult, aşa se considera ea însăşi. Era cea care cânta la pian, la harpă, broda, nu tocmai o visătoare, dar mai aproape de acest statut decât orice femeie în viaţă din familia Cynster. Nu agrea munca fizică; nu desconsidera asemenea activităţi, doar că nu erau de ea… şi nu excelase în domeniul ăsta, ba uneori nu obţinuse nici măcar un rezultat satisfăcător în asemenea îndeletniciri.

Surorile ei erau genul încrezător, sociabil, la fel de sigure pe ele atât în aer liber, cât şi în sălile de bal. În aer liber, în timp ce versiunea lui Heather şi a Angelicăi pentru un mers alert era o hoinăreală plină de energie pe dealuri şi prin vâlcele, a ei era o plimbare domoală pe terasele şi pe aleile pavate ale grădinilor amenajate.

Toate astea o făceau să se simtă uşurată că evadarea ei urma să aibă loc în Edinburgh, nu aici, pe un drum de ţară – mai rău, în câmpiile scoţiene, despre care nu ştia nimic.

Se uită în sus, la tavanul luminat de lună, şi simţi ceva înlăuntrul ei – o hotărâre şi încă ceva în plus, ceva care lua naştere, se contura şi se definitiva. O fi fost ea umilă, blândă şi neajutorată, dar tot o Cynster era. Indiferent ce urma să se întâmple, cu ajutorul lui Jeremy sau chiar şi fără el, ea avea să scape. Avea să se elibereze. N-avea de gând să se lase livrată asemenea unui colet către vreun moşier sălbatic de prin munţi.

Trăgând adânc aer în piept, închise ochii şi, oarecum spre mirarea ei, adormi.

*

O jumătate de ceas mai târziu, Jeremy se întoarse la camera pe care o închiriase într-o mică tavernă la câteva sute de metri mai sus de hanul în care poposiseră peste noapte răpitorii Elizei.

Până să coboare, cu băgare de seamă, de pe acoperişul hanului, îşi dăduse seama că, din moment ce nu urma să o ia pe Eliza din odaie şi să o ducă de îndată în sud, aşa cum presupusese la început, avea nevoie de un plan, ca s-o poată salva în chip eficient şi lipsit de primejdie. Un plan amănunţit, bine pus la punct şi bine gândit. Îşi petrecu ceasul următor în recunoaştere prin oraş, asigurându-se că-şi întipărise în minte aşezarea lui, caracteristicile distinctive.

N-avea el prea mare experienţă în genul ăsta de acţiuni, dar stătuse pe lângă Trentham şi pe lângă ceilalţi membri ai clubului Bastion suficient de mult cât să cunoască lucrurile elementare cu privire la formularea unui asemenea plan. Colectarea de informaţii era primul pas.

Puse pe comodă lumânarea pe care i-o dăduse hangiul, închise uşa, o încuie, apoi, dezbrăcându-se de

redingotă, o aşează pe spătarul scaunului, alături de patul cel îngust.

Se aşează pe pat, probă salteaua, o socoti bună şi, după ce se plimbă prin cameră, se linişti, îşi puse mâinile sub cap şi-şi întinse picioarele astfel încât cizmele să depăşească marginea patului.

Holbându-se absent la tavan, recapitulă tot ce ştia despre oraş. Totul – apropierea garnizoanei de castel, lipsa oricărei acoperiri posibile într-un orăşel puţin mai mare decât o stradă – confirma faptul că decizia ca Eliza să meargă până în Edinburgh împreună cu răpitorii ei era cea mai înţeleaptă.

Singura alternativă posibilă era ca, în dimineaţa următoare, răpitorii, fiind atât de aproape de ţelul lor, să se relaxeze suficient pentru a-i da lui ocazia să o ia pe Eliza de sub nasul lor într-un chip care să le ofere un avans considerabil pentru a se îndrepta către graniţă. Din tot ce-i spusese ea despre răpitori, din tot ce se putea deduce ca urmare a faptului că reuşiseră să o răpească din conacul St. Ives, scenariul respectiv era puţin probabil.

Cu toate astea, aproape îi putea auzi pe Trentham şi pe ceilalţi spunându-i că trebuie să fii mereu pregătit şi la pândă, gata de a interveni şi de a profita de asemenea situaţii „puţin probabile”. Aşa că avea să se prezinte de dimineaţă acolo, în curtea hanului, aşteptând şi privind, doar ca să fie sigur. Iar Eliza avea, mai mult ca sigur, să considere liniştitoare confirmarea, fie ea şi numai vizuală, a faptului că era aproape de ea şi aşa avea de gând să rămână.

Stătu mult timp nemişcat, cu privirea fixată în tavan, în timp ce mintea lui analitică, ştiinţifică, bine antrenată trecea în revistă toate aspectele, posibilităţile şi probabilităţile care se puteau ivi imediat ce trăsura care o ducea pe Eliza ajungea la Edinburgh. Continuând să se gândească, enumeră toate alternativele posibile, precum şi avantajele lui, potenţialele surse de ajutor, abilităţile sale, cunoştinţele pe care le avea despre oraş.

Cu opt ani în urmă, locuise acolo timp de aproape cinci luni, când universitatea îi solicitase opinia cu privire la o mulţime de suluri antice. Atunci îşi făcuse doi prieteni apropiaţi, pe care îi vizitase după aceea an de an, de obicei când munca lui îl aducea din nou în Edinburgh. După cum îi spusese Elizei, în Edinburgh avea prieteni pe care se putea baza.

Desigur, atât Cobden Harris, cât şi Hugo Weaver erau oameni de ştiinţă, dar erau voinici şi plini de energie, cam cu un an mai tineri ca Jeremy, şi nu duceau lipsă de resurse. De asemenea, amândoi erau localnici şi cunoşteau oraşul, de-a fir a păr, ştiau fiecare loc şi fiecare tavernă mai bine decât îşi cunoşteau propriile buzunare. Jeremy n-avea nicio îndoială că ei, împreună cu soţia lui Cobby, Meggin, aveau să-i ajute cât puteau de mult. Dar cum să înfăptuiască propriu-zis salvarea Elizei…

Jongla cu diverse potenţiale scenarii, când lumina care se juca pe tavan începu să pâlpâie. Uitându-se la lumânare, văzu că era aproape consumată. Se ridică şi se dezbrăcă de haine, dându-şi seama că nu putea risca să fie văzut de răpitorii Elizei în dimineaţa zilei următoare hoinărind prin curtea hanului.

Dezvoltând această idee, se gândi ce ar fi făcut Tristan dacă ar fi fost pus în această situaţie şi îşi ajustă planurile în conformitate cu asta.

Stinse lumânarea, se băgă în pat şi se întinse, privind din nou în tavan. În treizeci şi şapte de ani, era pentru prima dată când se trezea prins într-o situaţie de viaţă reală, dramatică, în care *lui* îi revenea sarcina de-a face planurile. Şi, după cum se părea, el se afla la comandă. Nu bănuise niciodată ce provocare putea fi asta, cu atât mai puţin că i-ar plăcea o asemenea întreprindere, dar adevărul era că el privea această chestiune ca pe un un joc de şah: un joc de şah cu situaţii din viaţa reală, fără piese, tablă sau un set de reguli.

Uitase cum se simţise cu mulţi ani în urmă când fusese surprins de bizarele evenimente din Montrose Place:

adrenalina, tensiunea fascinantă din confruntarea cu un răufăcător, încercarea de a câştiga, de a-şi birui adversarul. Emoţia de a lupta de partea celor buni.

Strângând din buze, se răsuci pe cealaltă parte şi închise ochii. Şi recunoscu în sinea lui că uitase că mai existau şi alte lucruri palpitante în viaţă în afara studiului hieroglifelor vechi de secole.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Eliza se trezi zgâlţâită de Genevieve. Când deschise ochii, asistenta arătă cu degetul către ligheanul cu apă.

— Ar fi bine să te speli şi să te îmbraci. În curând vom lua micul dejun, jos, şi Scrope vrea să ajungem la Edinburgh fără întârziere.

Ameţită, Eliza dădu deoparte pătura şi se ridică, Aerul dimineţii era rece. Luă cuvertura de pe pat şi şi-o înfăşură pe după umeri, apoi se îndreptă către ligheanul de pe masă. Nu-i plăcea să se trezească devreme; Heather şi Angelica erau aşa, nu ea.

Apa din lighean era călduţă. Strângându-şi cuvertura la subsuori, se folosi de ambele mâini pentru a ridica ulciorul şi socoti cât de greu şi de solid era. Ce-ar fi fost să o strige pe Genevieve, să se folosească de ulcior pentru a o lovi, apoi să se îmbrace şi să o rupă la fugă pe uşă; probabil ar ajunge fix în braţele lui Scrope. El sau Taylor pesemne că le aşteptau pe ea şi pe Genevieve să apară. Puse ulciorul la loc, şi îşi dădu cu apă pe faţă, clipind şi începând să se trezească.

O tentativă de evadare acum, pe cont propriu, ar fi avut puţini sorţi de izbândă şi i-ar fi pus în gardă pe Scrope şi pe asociaţii lui cu privire la decizia ei secretă, subversivă. Şi din asta nu putea ieşi nimic bun. Se şterse pe faţă cu prosopul. Concluzia la care ajunsese împreună cu Jeremy în seara anterioară stătea în picioare, Urma să meargă spre Edinburgh şi să se încreadă îl el, într-un om de ştiinţă cam

aiurit.

Întorcându-se în pat şi la rochia ei făcută praf, îşi aminti că el se căţărase pe acoperişul hanului, acţiune de care nu l-ar fi crezut în stare; era clar că avea talente ascunse. Nu putea decât să se roage ca respectivele talente să fie suficient de profunde încât el să o poată salva.

Imediat ce Eliza fu gata, Genevieve se asigură că era înfăşurată în pelerină, apoi o zori afară pe uşă. Taylor chiar aştepta pe culoar pentru a le conduce în jos pe scări într-un salonaş mititel. Micul dejun fu servit în linişte şi cu grabă, apoi Taylor plecă pentru a aduce trăsura la intrare.

Scrope privi pe fereastră; când trăsură fu gata, se uită la Eliza.

— Ştii care-i povestea pe care o vom spune dacă faci vreo scenă. N-are niciun rost să-ţi îngreunezi situaţia. Fii cuminte, şi vom pleca în linişte.

Eliza se chinui să dea din cap. N-aveau decât să ia asta drept un semn de aprobare. Era prima dată când se supunea de bunăvoie planurilor lor; până atunci fusese adormită sau prea slăbită casă se opună. În drum spre salon, îşi testase forţa picioarelor; spre uşurarea ei, îşi recăpătase controlul complet, întreaga putere. Dacă ar fi vrut să opună rezistenţă, ar fi putut, dar…

Scrope ţinu de uşa salonului, iar Eliza o urmă pe Genevieve spre ieşire, conştientă de prezenţa lui Scrope imediat în urma lor. Ştia că trebuia să facă aşa cum stabilise cu Jeremy şi că era bine să se supună fără să protesteze, dar, cu toate astea, când ieşi pe uşa hanului şi văzu trăsura cea întunecată aşteptându-i, revolta îi dădu ghes din interior.

Se opri pe terasa hanului, după care o mişcare din stânga îi atrase atenţia. Privind dincolo de Genevieve, care aştepta să o zorească – să o împingă, dacă era nevoie – în trăsură, îl zări… Jeremy, într-o haină jerpelită, cu o glugă trasă peste părul lui negru, cu tivul umbrindu-i faţa. Îşi înclină capul într-un salut abia perceptibil. Era acolo,

ocrotind-o. Intenţiona să urmărească trăsura până la Edinburgh, după cum zisese. Avea să o salveze.

Trase puternic aer în piept, privi înainte şi se îndreptă spre trăsură. Urcă în ea, urmată de Genevieve. Scrope se opri pentru a vorbi cu Taylor, apoi intră în trăsură şi închise portiera. Trăsura se clătină, după care o luă spre ieşirea din curtea hanului.

Porniră la drum. Se îndreptau spre Edinburgh.

*

Imediat ce trăsura ajunse pe drumul principal, Jeremy îşi părăsi poziţia din curte şi se grăbi înapoi în tavernă. Se schimbă iute în hainele lui aristocratice uşor de recunoscut, îşi trecu degetele prin păr şi scutură din cap pentru a-şi aşeza buclele dese, îşi făcu bagajele, achită nota de plată şi se îndreptă spre un tânăr grăjdar de nădejde, care, acum rămas doar în cămaşă, îl ţinea pe Jasper cel tuciuriu, înşeuat şi bătând din copite, gata de plecare.

Jeremy îi zâmbi, îi mulţumi şi îi întinse o monedă, înapoindu-i haina şi pălăria pe care le împrumutase de la el. Deghizarea nu i-ar fi fost de folos câtă vreme conducea o cabrioletă elegantă la care era înhămat Jasper; cineva ar fi putut crede chiar că furase trăsura. În plus, de îndată ce ajungea la Edinburgh, trebuia să atragă cum se cuvine atenţia domnilor de rangul lui; deghizarea ar fi putut fi contraproductivă.

Tot ce avea de făcut era să se asigure că nu se apropia prea mult de vizitiu – Taylor, după cum îi spusese Eliza pentru ca acesta să nu cumva să-l recunoască drept persoana căreia îi atrăsese Eliza atenţia. Căreia îi ceruse ajutor.

Mulţumit de felul în care decurseseră lucrurile până atunci, se urcă în cabrioletă, ridică hăţurile şi, cu un îndemn, îl pomi pe Jasper la pas, ieşind din curticica tavernei.

Odată ce el şi Jasper conveniră asupra ritmului de

mers, Jeremy îşi ţinu ochii lipiţi de drumul aşternut înaintea lor, în caz că, pentru vreun motiv oarecare, trăsura avea să încetinească.

Singura sarcină de pe lista lui pe care nu reuşise încă s-o ducă la îndeplinire fusese aceea de a trimite vorbă familiei Elizei. Dacă s-ar fi aflat pe drumul principal care ducea spre nord, ar fi putut trimite vorbă prin curierul de noapte, dar pe drumurile mai mici nu exista serviciu poştal. Încercarea de-a identifica un curier de încredere s-ar fi dovedit inutilă; mesagerii de acest fel străbăteau drumurile principale şi oraşele importante între care acestea făceau legătura.

Se gândi să se ducă la comandantul garnizoanei, dar, după cum îşi putea da seama, era extrem de important ca drumul de o zi întreagă al Elizei alături de răpitorii ei să fie ţinut complet secret, împărtăşit unui număr cât mai mic de persoane, aşa cum se procedase şi în cazul dispariţiei lui Heather; el însuşi ştia de răpirea lui Heather deoarece făcea parte din cercul oamenilor de încredere.

În salvarea lui Heather, în protejarea reputaţiei sale, Breckenridge fusese extrem de grijuliu să nu încredinţeze cuiva adevărul. Prin urmare, Jeremy n-avea convingerea că înmânarea către comandantul garnizoanei a unei scrisori sigilate adresate familia Cynster ar fi fost în interesul ELizei.

Odată ajuns la Edinburgh, intenţiona să trimită vorbă în sud – probabil prin intermediul lui Royce – imediat ce afla unde intenţionau s-o ţină pe Eliza. Jeremy considera că familia Cynster va înţelege motivul pentru care amânase acest lucru; oricât ar fi fost de îngrijoraţi, s-ar fi aşteptat ca el să pună siguranţa Elizei pe primul loc.

Ţinându-l pe Jasper în ritmul deja stabilit, se cuibări pe bancheta cabrioletei.

*

Cum în trăsură nu putea evita compania lui Scrope şi a lui Genevieve, Eliza se hotărî să profite de fiecare clipă. Îşi

scormoni mintea în căutarea tuturor amănuntelor legate de răpirea şi salvarea lui Heather şi alese numai ce credea ea că avea cele mai mari şanse de a-l nelinişti pe Scrope. Ca de obicei, el stătea în faţa ei, destul de aproape pentru a pune mâna pe ea dacă încerca sa scape. Ea îl fixă cu privirea şi aşteptă până când o privi şi el, pentru a întreba:

— Scoţianul care te-a angajat foloseşte tot numele de McKinsey?

Scrope clipi. Ezitarea lui dădea de înţeles că presupunerea ei era corectă. În cele din urmă, zise:

— De ce întrebi?

— Mă întrebam ce nume să folosesc când am să mă adresez lui. Buzele lui Scrope se arcuiră uşor, iar el se sprijini de spătar. Eliza ridică din sprâncene, uşor arogantă. Ştiu că ăsta nu este numele lui adevărat. Satisfăcută de încruntătura de pe chipul lui Scrope, îl întrebă: Ce ţi-a spus despre mine şi despre familia mea?

Scrope stătu pe gânduri, apoi răspunse:

— N-a fost nevoie să-mi spună prea multe despre familia ta. Familia Cynster e destul de bine cunoscută. Cât despre tine... zise el şi ridică din umeri. N-a zis decât că vrea să te răpesc şi să te aduc la Edinburgh şi că ai să fii numai bună de luat pe sus la balul de logodnă al surorii tale.

Eliza îşi înfrână impulsul de a se încrunta; nu voia ca Scrope să ştie cât de importantă era întrebarea următoare. I se adresă cu o voce afectată, ca şi cum ar fi fost uşor flatată.

— M-a cerut pe mine în mod special?

Privirea lui Scrope deveni mai concentrată. Trecu o clipă până când dădu aprobator din cap:

— Da, pe tine. De ce?

Nu văzuse niciun motiv pentru care să nu răspundă.

— Când a fost răpită sora mea Heather, a cerut-o pe una dintre „fetele Cynster”, ceea ce putea însemna Heather, eu, Angelica, Henrietta sau Mary. E fost o întâmplare că s-a nimerit Heather.

Scrope ridică din sprâncene; îşi mută privirea şi deveni distant, retrăgându-se în umbra colţului opus. Spuse încet:

— Ei bine, de data asta te-a vrut pe tine. Doar pe tine. După o clipă, privirea i se îndreptă din nou către Eliza; ochii lui nu trădau niciun sentiment când el zise: Te-a cerut în mod special pe tine.

Tonul lui nu fu de natură s-o liniştească. Îşi scormoni creierul în căutare de întrebări pertinente, dar, înainte să apuce s-o formuleze pe prima, Scrope, cu ochii la ea, vorbi din nou:

— Nu-ţi pierde vremea. Eu conduc o afacere mult mai sigură decât cei care au răpit-o pe sora ta. Dacă vrei răspunsuri la întrebările tale, va trebui să aştepţi să i le adresezi – şi aici buzele i se arcuiră cu o uşoară maliţiozitate – lui McKinsey.

Ea miji ochii, după care îşi îndreptă privirea spre fereastră şi rămase tăcută. Mintea ei se concentră asupra noii şi complet neaşteptatei descoperiri făcute. De data aceasta, McKinsey o ceruse special pe ea. Oricare ar fi fost motivele lui, se îndoia că ar putea fi vreun semn bun.

Şi, cu fiecare kilometru parcurs, cu fiecare rostogolire a roţilor trăsurii, se apropiau în mod implacabil de Edinburgh şi de McKinsey. Era limpede că trebuia să scape din mâinile lui Scrope înainte ca McKinsey să pună mâna pe ea.

*

Se apropiară de Edinburgh în jurul amiezii, având deasupra capetelor un cer albastru-cenuşiu şi o boare de aer proaspăt Conducându-şi cu grijă cabrioleta, Jeremy se afla la câteva sute de metri în urma lor, pe drum, când trăsura răpitorilor încetini uşor, apoi trecu pe sub arcada generoasă a unui han pentru trăsuri aproape de locul în care South Bridge Street începea să urce către centrul vechi al oraşului.

De-a lungul călătoriei, rămăsese destul de în urmă, pentru a se asigura că Taylor, vizitiul, nu l-ar fi putut zări dacă s-ar fi uitat înapoi; pe drum, atât cât putuse, permisese altor vehicule să se intercaleze între cabrioleta lui şi trăsură. Dar ce era de făcut acum? Care era planul lui Scrope?

Între cabrioleta lui şi intrarea în curtea hanului se aflau două căruţe şi încă o trăsură, care mergeau încet. Jeremy îşi înălţă capul şi cercetă ambele părţi ale drumului din faţă; întocmai cum se gândise, în timp ce pe acea parte a drumului se aflau multe hanuri, nu era niciun han mare dincolo de cel la care se oprise trăsura răpitorilor.

Observaţiile făcute îi oferiră răspunsul. Scrope trăsese la hanul cel mai apropiat de centrul oraşului, fie pentru că avea de gând să rămână acolo, ţinând-o pe Eliza până venea moşierul s-o ia, fie, după cum Jeremy considera mai probabil, pentru că Scrope intenţiona s-o ducă pe Eliza în oraş, în vreo casă ori în vreun adăpost de pe vreo uliţă îngustă şi întortocheată unde trăsurile nu puteau pătrunde.

Dacă varianta a doua era cea corectă, trebuia să acţioneze imediat. Nu-şi permitea să-i lase s-o ducă pe Eliza în centrul vechi al oraşului fără să fie pe urmele lor, la mică distanţă.

Privind în jur, zări un alt han, mai mic, la vreo douăzeci de metri distanţă de hanul cel mare şi pe aceeaşi parte a drumului. Rugându-se ca lui Taylor ori lui Scrope să nu le treacă prin cap să iasă din curtea hanului pentru a verifica dacă erau urmăriţi. Se îndreptă către hanul cel mic şi întoarse cabrioleta în curtea lui.

Cinci minute mai târziu, se aplecă peste balustrada din fier de pe South Bridge, amestecat în mulţimea care folosea podul pentru a intra în oraş şi a ieşi din el, supraveghind cu atenţie hanul. Tocmai se aşezase pe poziţie, când Scrope, Taylor şi asistenta, însoţind îndeaproape o siluetă înfăşurată într-o pelerină mohorâtă, ieşiră din clădire şi se îndreptară către el. Asistenta avea degetele încleştate pe umărul Elizei, iar Scrope mergea

aproape de ea, puţin mai în faţă Taylor îi urma, iar după el venea un hamal târând trei valize mari de călătorie.

Jeremy nu făcu niciun gest care să le atragă atenţia, dar oricum răpitorii nu se uitară nici în dreapta, nici în stânga. Se îndreptară hotărâţi către pod, intrară pe el, dând de înţeles că ştiau unde mergeau şi că aveau de gând să ajungă la destinaţie cât mai curând posibil.

Eliza îşi ţinea capul plecat; cum avea gluga ridicată, Jeremy nu-i putea nici măcar întrezări faţa. După ce o privi cu coada ochiului preţ de câteva clipe, îşi dădu seama că ea trebuia să fie atentă pe unde mergea, ţinând de poalele mult prea lungi ale pelerinei ca să nu se împiedice, păşind cu grijă, în pantofiorii ei de bal, pe caldarâmul tocit. Ea nu îl văzu atunci când trecură pe lângă el.

Depărtându-se de balustradă, lăsând impresia că nu se îndreaptă către o destinaţie precisă, se luă după ei, la vreo douăzeci de metri în urma lor. Datorită înălţimii lui, n-avea nicio problemă să-i lase pe alţii să se intercaleze între ei. Păşind agale, păstră grupul în raza lui vizuală, în timp ce aceasta se îndrepta hotărât către Royal Mile.

*

Eliza mai fusese în Edinburgh de vreo două ori până atunci, de fiecare dată însoţită de părinţi, pentru a participa la evenimente mondene. Cum nu-şi închipuise că i-ar putea fi vreodată de folos, nu acordase mare atenţie străzilor. Deşi recunoscuse deschiderea amplă a bulevardului principal pe care mergeau şi biserica mare de la colţul unde strada cobora din nou – credea că strada de la intersecţie era strada principală, dar nu era Intru totul sigură –, de acolo înainte era pierdută.

Zarva de pe strada principală era teribilă. Prinsă în înghesuială, când răpitorii ei o conduseră pe o străduţă îngustă, care cobora, pierdu din vedere colţul străzii celei înalte – care ducea spre strada principală, către sud şi către Anglia.

Privind în urmă în ultima clipă, zări în treacăt turla bisericii celei mari şi se linişti gândindu-se că se putea folosi de acel reper în caz că avea nevoie să se întoarcă pe acolo mai târziu, strada mai înaltă, care credea că se numeşte South Bridge, trecea pe lângă biserică.

Privind înainte, descoperi uluită că uliţa cea îngustă pe care o conduceau era străjuită de case noi. faţadele de piatră erau vioaie, ferestrele de sticlă luceau, iar vopseaua era proaspătă. Toată partea dreaptă a străzii era ocupată de case construite, înălţându-se cu trei caturi mai sus de caldarâm.

Era atât de surprinsă, încât uită de porunca lui Scrope de a nu scoate o vorbă, pe care i-o dăduse când coborau din trăsură.

— Am crezut că Edinburgh e un oraş în întregime vechi.

Scrope îi aruncă o privire aspră.

— Cu excepţia locurilor care au ars de curând.

— Da, acum îmi amintesc.

Oraşul fusese devastat de un incendiu uriaş…

— S-a întâmplat cam acum cinci ani, nu-i aşa?

Scrope, taciturn, încuviinţă din cap.

Doi paşi mai încolo, se opri în faţa uneia dintre casele noi, în dreptul treptelor care duceau la terasa îngustă şi la strălucitoarea intrare principală vopsită în verde. Scoase un lanţ de chei din buzunarul hainei şi urcă treptele. O clipi mai târziu, uşa era deschisă. După ce el intră, Genevieve o îndemnă pe Eliza să-l urmeze.

Urcând treptele, reticentă, înghiţi în sec. Îşi spuse în sinea ei că n-avea motive să se teamă, că Jeremy era pe urmele lor şi că oricare dintre odăile în care ar fi putut s-o încuie trebuia să fi avut o fereastră pe care să poată ieşi. Aşa că se folosi de ultimul dram de supunere de care putea da dovadă şi trecu pragul casei. Nu c-ar fi avut de ales, cu Genevieve şi Taylor în spatele ei.

Scrope se opri într-un mic vestibul, în faţa unei uşi despre care Eliza crezu că dă spre un salon. Cu un gest

sugestiv, le îndemnă pe Genevieve şi pe Eliza s-o ia în stânga. Genevieve o conduse pe Eliza înainte, trecură de Scrope şi ajunseră pe un culoar scurt. Aruncă o privire înapoi şi-l văzu pe Taylor în uşa principală, blocându-i vederea spre stradă, în timp ce plătea hamalul.

Genevieve se năpusti în camera de la capătul coridorului; aceasta se dovedi a fi bucătăria. Dar, în loc să se oprească la masa care trona în centrul încăperii, asistenta o apucă pe Eliza de braţ şi o răsuci cu faţa spre o uşă din perete.

Scrope venise în urma lor; trecu pe lângă ele şi deschise uşa, scoţând la iveală nişte trepte înguste care duceau în jos. Luă un felinar dintr-un cârlig de lângă uşă, îl aprinse, potrivi flacăra, apoi coborî iute treptele.

— Haideţi!

Eliza fu îndemnată să meargă înainte. Dacă o duceau la subsol…

— Mişcă-te! Genevieve punctă comanda printr-o împunsătură ascuţită în spatele Elizei. Răsfăţata de tine va trebui să se consoleze cu faptul că e o pivniţă nouă şi că avem ordine să te îngrijim bine, dacă nu chiar din cale-afară de bine.

Eliza auzi mersul greoi al lui Taylor, iar vizitiul-paznic li se alătură. N-avea de ales, trebuia să se supună. Încet, pas cu pas, coborî, păşind în cele din urmă pe o pardoseală tare din piatră. Scrope se oprise la câţiva metri mai încolo, cu felinarul ridicat astfel încât să răspândească un cerc larg de lumină.

Lumina cădea pe un coridor mic şi pe o altă uşă. Aceasta părea mai îngustă decât cea de care tocmai trecuseră şi era încuiată cu un lacăt masiv care avea o cheie la fel de masivă. Scrope răsuci cheia şi descuie uşa. Se aplecă pe jumătate şi o invită înăuntru.

— Apartamentul tău, domnişoară Cynster. Mă tem că nu-i tocmai genul cu care eşti obişnuită, dar cel puţin nu trebuie să petreci mai mult decât o noapte în această locaţie austeră.

Scrope ridică felinarul, lăsând lumina să se reflecte dinspre uşă înspre odaia micuţă. Avea cam nouă metri pătraţi, era mobilată simplu, cu un pat îngust şi un lavabou şubred, cu o oglindă minusculă deasupra lui. Un covoraş împletit era întins sub pat, pe pardoseala din piatră. Într-un colţ, stătea un paravan care masca pesemne oala de noapte. Cel mai bun lucru care putea fi spus despre încăpere era faptul că era curată.

Împinsă peste prag de Genevieve, Eliza se uită la Scrope. Refuză să se cutremure ori să-şi trădeze reacţia; adevărul era că reacţia ar fi fost mai curând una de mânie decât de teamă. Privindu-l în ochi, îl întrebă calmă şi demnă:

— Măcar pot să primesc o lumânare?

Scrope îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi se uită înspre trepte. Taylor rămăsese la capătul lor, în bucătărie.

— Aprinde o lumânare şi adu-o jos.

Întorcându-se cu spatele la ea, Scrope făcu semn din cap spre odaie. Ea îşi înclină capul cu distincţie şi păşi în încăperea minusculă. Făcând câţiva paşi înspre pat, îşi desfăcu pelerina cea aspră pe care i-o dăduseră şi o lepădă de pe umeri. Taylor îşi făcu apariţia în cadrul uşii, cu un sfeşnic cu o singură lumânare aprinsă. Ea îl luă.

— Mulţumesc.

Scrope strânse din buze; ofensa aceea subtilă îşi atinsese ţinta. Închise uşa cu o bufnitură surdă. Cheia se auzi răsucindu-se în lacăt.

Eliza ascultă cum paşii se depărtară, apoi puse sfeşnicul pe marginea lavaboului, se aşeză pe pat, îşi strânse mâinile în poală şi privi în gol către uşă. Către bucata aceea solidă de lemn care stătea în calea libertăţii ei. Aceea era singura ieşire din pivniţă, din temniţa aceea modernă în care o închiseseră.

Nu-i trecea prin cap nicio cale simplă prin care Jeremy s-o poată scoate de acolo, dar o surprinsese deja cu inventivitatea lui şi cu disponibilitatea de a încerca lucruri de care nu l-ar fi crezut în stare; n-avea să îşi piardă încă

nădejdea, se încuraja ea. Dar nu putu să alunge ghimpele îndoielii care pusese stăpânire pe mintea ei. Oare el ştia unde se afla? Nu se putea pronunţa, habar n-avea, iar asta era partea cea mai rea din toate. Situaţia cerea încredere oarbă din partea ei, iar ea nu acorda încredere cu uşurinţă.

Greutatea pandantivului dintre sânii ei îi dădea curaj. Îl căută, prinse cristalul prin dantela fină a corsajului şi încercă să-şi spună că nu era întru totul singură. Se străduia să şi creadă asta. Era recunoscătoare pentru căldura iluzorie a sfeşnicului celui solid. Cu degetele în jurul pandantivului şi cu privirea fixată asupra uşii, rămase în aşteptare.

*

Jeremy se sprijini de balustrada care înconjura o casă de pe Niddery Street, trei case mai jos de cea în care intraseră Eliza şi răpitorii ei. Stătea tolănit ca şi cum ar fi aşteptat un prieten şi cântărea cât era de nouă terasa de vizavi şi care era menirea ei.

Auzise despre marele incendiu de la Cobby şi de la Hugo şi despre reconstrucţia care urmase după aceea. Coroborarea acestei informaţii cu ceea ce văzuse mai înainte dădu naştere unui plan uimitor, pe care se decise că trebuia să-l pună în aplicare.

Eliza şi răpitorii ei intraseră în casă cu douăzeci de minute în urmă. Era gata să se îndepărteze de balustradă şi să se îndrepte către locuinţa lui Cobby, când uşa de la casa răpitorilor se deschise. Şeful – Scrope, după cum îi spusese Eliza – ieşi pe terasă, închise uşa. Apoi coborî treptele şi se îndreptă către High Street.

Cu privirea aţintită asupra casei, Jeremy ezită, cântărind riscurile… Conchise, fără tragere de inimă, că vizitiul şi asistenta se aflau încă în casă şi că erau în continuare prea mulţi pentru ca el să le facă faţă. Ar trebui să-l urmărească pe Scrope?

Se uită după el şi constată că pierduse ocazia. Scrope

mărise pasul şi se amestecase în mulţimea de pe drumul principal. Deşi era foarte uşor de recunoscut când era singur, nu avea nimic ieşit din comun, care să-l poată face remarcat în mulţime.

Oare Scrope se dusese să-l cheme pe moşier? Eliza zisese că ei puseseră la cale să o predea în ziua următoare – nu atunci –, deci pesemne Scrope se dusese să trimită vorbă că o aveau acolo, în Edinburgh, în custodia lor. Eliza trebuia scoasă de acolo înainte de zorii zilei următoare.

Uitându-se înapoi spre casă, Jeremy ridică privirea şi analiză fiecare fereastră de la caturile de sus, dar nu zări niciun chip. Se întrebă dacă Eliza îl văzuse, dacă ştia că el era acolo şi că avea s-o ajute. Nu-i plăcea să şi-o închipuie gândindu-se că era singură.

Se îndepărtase de balustradă şi se întoarse pe drum. Ştia unde o găsea pe Eliza; venise vremea să plănuiască salvarea ei. Ajunse în High Street, trecu de Royal Mile, se îndreptă spre Cannongate şi către casa lui Cobby din Reids Close.

Capitolul 4

Câteva ceasuri mai târziu, Jeremy – înveşmântat într-o haină mohorâtă ce-i ajungea pana la genunchi, cu părul lui castaniu-închis despărţit de o cărare, netezit şi dat pe spate, cu o pereche de ochelari şi cu câteva creioane ieşindu-i din buzunarul de la pieptul hainei – îl urmă pe prietenul lui Cobby pe treptele casei aflate alături de cea în care era ţinută Eliza.

Îi luase mai mult de trei ceasuri să pună totul la punct. Primul pas fusese să oprească la biroul unui curier şi să-i trimită o scrisoare lui Wolverstone. Neştiind încotro locuiau părinţii Elizei, lăsă pe seama lui Royce şi a Minervei să trimită vorbă, încrezător că ei aveau să transmită informaţia către familia Elizei cât de repede posibil. Probabil aşteptau cu disperare veşti despre ea.

În scrisoare explicase cum dăduse peste ea, relatase

ce aflase despre răpitori şi încheiase cu asigurarea că, în prezent, se ocupa de salvarea ei, fără ca identitatea ei ori timpul pe care îl petrecuse cu răpitorii să ajungă la cunoştinţa cuiva. Încheie cu informaţia că, de îndată ce se putea, el şi Eliza aveau să caute adăpost la castelul Wolverstone, care era cel mai apropiat loc sigur.

După ce trimisese scrisoarea, se dusese la Reids Close, şi fusese îndeajuns de norocos să-l găsească nu numai pe Cobden Harris – un urmaş al oamenilor de ştiinţă din clanul Harris, cunoscut de toată lumea drept Cobby – gata de a pomi la treabă, ci şi pe respectabilul Hugo Weaver, care-i ţinea companie. Jeremy, Cobby şi Hugo deveniseră prieteni buni în timpul celor cinci luni pe care Jeremy le petrecuse în Edinburgh lucrând pentru Adunarea Legislativă a Scoţiei pentru a cataloga diferite lucrări antice din colecţiile lor, dintre care unele, achiziţionate de Alexandru I care nu mai fuseseră studiate de nimeni între timp. În vreme ce Cobby era cercetător specializat pe scrierile vechi scoţiene, Hugo se priceperea la lucrările antice din domeniul juridic, la corpurile de legi ale parlamentului şi ale guvernului. Adunarea Legislativă îi invitase pe toţi trei pentru a forma o echipă; rezultatul fusese o asociere care se transferase din domeniul profesional în cel personal şi continuase multă vreme după ce Jeremy se Întorsese la Londra.

Fireşte, în clipa în care le dăduse vestea – lui Cobby, lui Hugo şi soţiei lui Cobby, Margaret, cunoscută mai bine drept Meggin – fuseseră cu toţii nerăbdători să se implice în proiect, botezat de către Hugo în chip teatral „Salvarea”.

— Asta ar trebui să ne ajungă.

Consultând registrul pe care îl ţinea în mână, Cobby – cu câteva degete mai scund decât Jeremy, puţin mai plinuţ şi, în clipa de faţă îmbrăcat asemănător cu el – se opri pe caldarâm şi compară menţiunile din registru cu observaţiile de pe hârtiile prinse de cartonul pe care îl ţinea Jeremy.

Când Jeremy descrisese casa din Niddery Street, cei trei localnici îi confirmaseră imediat bănuielile. Acesta era

motivul pentru care Cobby şi Jeremy, deghizaţi drept inspectori ai primăriei, cercetau acum casele de pe stradă, cu scopul de a stabili cu precizie unde anume în casă era ţinută Eliza, în vreme ce Hugo, familiarizat cu toate ciudăţeniile oraşului, după ce îi îmbrăcă cum se cuvine pe cei doi, se dusese să caute prin garderoba mai multor teatre şi să facă rost de restul recuzitei necesare pentru a duce la bun sfârşit „Salvarea”. Apropiindu-se, Cobby întrebă încetişor:

— Eşti gata?

În loc de răspuns, Jeremy făcu semn din cap către uşa casei următoare. Deghizarea lui era îndeajuns de bună; se îndoia că Taylor l-ar putea recunoaşte. Legănându-se, Cobby urcă treptele, îşi ridică pumnul strâns şi bătu cu fermitate în uşă. După o clipă, aceasta se deschise, şi-n prag apăru Taylor. El îl privi pe Cobby, apoi pe Jeremy şi iarăşi pe Cobby.

— Da?

— Bună dimineaţa.

Cobby era oficial până în măduva oaselor.

— Suntem de la primărie, am venit să inspectăm lucrarea.

Taylor se încruntă.

— Lucrarea?

— Ei bine, da, zise Cobby şi gesticulă larg. Clădirea. Conform regulamentului intrat în vigoare de la incendiu, fiecare construcţie nouă trebuie inspectată, pentru a ne asigura că s-au respectat noile decrete ale primăriei.

Încruntarea lui Taylor nu dispăruse.

— Noi nu suntem proprietari, tocmai am închiriat casa pentru câteva săptămâni. Vom pleca în curând. Se *pregăti să* închidă uşa. Vă puteţi întoarce…

— O, nu, nu, domnule, îl opri Cobby, ridicând braţul. Inspecţiile sunt obligatorii şi nu pot fi amânate. Proprietarul trebuie să fi fost anunţat de funcţionarul public desemnat pentru asta. Dacă proprietarul a omis să vă aducă la cunoştinţă inspecţia programată, trebuie să discutaţi cu el,

dar nu trebuie să ne obstrucţionaţi pe noi, oficiali ai primăriei, în niciun fel. După cum sunt sigur că înţelegeţi, o consecinţă a tragicului incendiu a fost aceea că revolta cu privire la calitatea slabă a construcţiilor a atins apogeul, iar primăria nu poate trata această chestiune cu superficialitate. Cobby arătă către casa de alături. Aproape am încheiat inspecţia pentru această parte a străzii şi trebuie să tragem concluziile astăzi, aşa că, dacă ne permiteţi să intrăm, ne vom strădui să ne facem treaba şi să plecăm cât mai repede posibil.

Taylor ezită, dar nu dădu drumul uşii. Bâţâindu-se de pe un picior pe altul, zise:

— Stăpânul meu e plecat, dar trebuie să se întoarcă în curând. Dacă veniţi înapoi într-o oră…

— Din păcate, nu putem. Ne grăbim. Cobby făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Dacă vă ajută, postul de poliţie nu e departe de aici. Am putea solicita prezenţa a doi sergenţi care să dea greutate cererii noastre, dacă asta vă va fi de ajutor cu stăpânul dumneavoastră.

Cu ochii în pământ, Jeremy îşi înăbuşi zâmbetul care stătea să-i răsară pe buze. Repetase împreună cu Cobby ce aveau să spună; prietenul lui se pricepea de minune să-i facă pe oameni să-l creadă cea mai rezonabilă persoană de pe lume. După cum era de aşteptat, perspectiva de a aduce poliţai în casă îl făcu pe Taylor să se hotărască mai uşor. Se albi la faţă, apoi ridică din umeri.

— Dacă nu durează mult, cred că e în regulă.

Deschise uşa, iar Jeremy îl urmă pe Cobby înăuntru. Îşi începură „inspecţia” în pod, discutând despre diverse chestiuni care le stabiliseră în prealabil, luându-şi notiţe şi înaintând încet prin casă, trecând dintr-o încăpere în alta, verificând fiecare dulap în parte. Când ajunseră la parter fără a da de urma Elizei, insistară să verifice sub scară, apoi Cobby trase de timp, chipurile notându-şi ceva, în realitate asigurându-se că nimeni n-o strecura afară pe Eliza, apoi se întoarse la etaj, în timp ce Jeremy se apucă să caute prin nenumăratele săli de primire de la parter. Toate însă fără

niciun rezultat.

Şi totuşi, Eliza trebuia să fie în casă. N-avea niciun sens ca ei s-o fi mutat, în cele câteva ceasuri cât lipsise el, dar ei să fi rămas pe loc. Mai ştia şi că în casă erau mai multe secrete decât se puteau bănui din afară.

În cele din urmă, el şi Cobby se prefăcură că discută pe marginea însemnărilor, după care Cobby îl conduse pe coridorul scurt care dădea în bucătărie. Când ei intrară, femeia brunetă pe care Jeremy o văzuse cu Eliza – Genevieve, asistenta – stătea la masă şi sorbea dintr-o cană. Păru şocată, apoi îi aruncă lui Taylor o privire surprinsă şi îngrijorată.

Bărbatul cel solid îşi scutură capul aproape imperceptibil şi reproduse povestea celor doi. După reacţia femeii, Jeremy era sigur că Eliza se afla acolo, cel mai sigur în încăperea de la subsol. Inspecţia făcută casei alăturate confirmase faptul că toate vilele de pe acea stradă aveau o asemenea încăpere, căci păreau construite în acelaşi stil.

Sub privirile atente ale lui Taylor şi ale femeii, inspectară cu grijă bucătăria, acordând o atenţie specială hornului de la şemineu, precum uşii din spate şi tocului acesteia. Apoi, după ce se consultară în şoaptă, Cobby arătă către uşa din stânga celei pe care intraseră.

— E în regulă. Mai avem subsolul şi suntem gata. Vreţi să deschideţi uşa?

Jeremy mormăi către Cobby, distrăgându-i atenţia de la uşă la o însemnare a lui, sperând că uşa către subsol avea să fie descuiată fără prea multă agitaţie. Taylor şi Genevieve schimbară o privire lungă, pe deasupra mesei,

Jeremy îi lăsă o clipă să se gândească – avea el însuşi nevoie de puţin timp pentru trece în revistă opţiunile următoare apoi se dădu un pas înapoi, făcându-i loc lui Cobby, care se întoarse către Taylor şi către uşa care ducea la subsol. Văzând că Taylor nu făcuse nicio mişcare înspre uşă, Cobby ridică din sprâncene.

— E vreo problemă?

— Păi…

Taylor, privind-o din nou pe Genevieve, îşi ridică mâna pentru a lua o cheie din cârligul de pe perete.

— Aşa s-ar putea spune. Vă putem lăsa să coborâţi la subsol, dar proprietarul a lăsat încuiată camera de acolo şi nu avem cheia. Presupunem că şi-a pus acolo toate obiectele de valoare, şi n-ar da bine să încercăm să forţăm lacătul.

— Ei bine, zise Cobby, aruncându-i o privire lui Jeremy. Asta este o situaţie neplăcută, dar…

Întrezărind pericolul, Jeremy interveni, imitând accentul scoţian al lui Meggin:

— Cum nu puteţi fi învinuit pentru ce a făcut proprietarul, ar trebui să inspectăm ceea ce putem, după care să facem o observaţie scrisă, astfel încât să se ia ulterior măsurile necesare.

Se uită la uşă, apoi, coborându-şi glasul, se aplecă înspre Cobby şi spuse:

— Dacă nu ne mişcăm mai repede, n-o să ajungem să ne întâlnim cu ceilalţi la bar.

Cobby se uită peste umărul lui, la ceas, apoi aprobă hotărât:

— Corect. Se întoarse către Taylor. Poate ar fi bine să ne uităm puţin în jos pe scară, ca să ştim că am făcut tot ce ne-a stat în putere.

Mişcându-se agale, Taylor băgă cheia în încuietoare, o răsuri, apoi deschise uşa. Gândindu-se cu înverşunare la ce s-ar putea întâmpla în continuare, Jeremy îşi dădu seama că, dacă Eliza simţea prin preajmă prezenţa altor persoane decât răpitorii ei, era posibil să se pună pe ţipat, pentru a atrage atenţia… Iar dacă ea făcea asta, Taylor şi Genevieve urmau să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a se asigura că el şi Cobby n-ar fi părăsit casa. Taylor zâmbi forţat când deschise uşa din lemn masiv.

— Nu se poate vedea mare lucru, doar treptele şi o parte din culoar.

Jeremy simţea tensiunea crescândă; femeia din spatele lui înţepenise şi îşi muta greutatea de pe un picior

pe altul, gata să sară şi să-l ajute pe Taylor să-i împingă pe el şi pe Cobby în jos pe scări. Cobby trecu pragul şi se uită în jos. Cu voce joasă, astfel încât Cobby şi Taylor să-l poată auzi, însă nu şi Eliza, dacă se află în spatele uşii de la subsol, Jeremy zise iute:

— N-avem nevoie să vedem mai mult de atât. Scara pare destul de sigură, la fel ca în celelalte case.

Înţelegând graba din glasul lui, Cobby se uită la el, apoi din nou la trepte, la culoar şi la uşa masivă care se distingea în întuneric.

— Da, ai dreptate.

Înţelesese de ce acţionase Jeremy aşa şi vorbise şi el încet. După încă o clipă de scrutare a întunericului adânc, Cobby se dădu înapoi şi îl îndemnă pe Taylor să închidă uşa, iar el se conformă cu o viteză mai mare decât cea cu care deschisese uşa. Aşezându-se lângă Jeremy pentru a vedea notiţele lui, Cobby le citi, apoi aprobă din cap: Ar trebui să fie de ajuns.

— Bine.

Taylor puse cheia la loc în cârlig şi se întoarse ca să-i conducă la ieşire. Cei doi o salutară politicos pe femeie şi plecară. O clipă mai târziu, erau din nou în stradă.

— Să mergem la casa următoare, zise Jeremy. Ne urmăresc pe geam.

— Oricum trebuie să verificăm subsolul.

Cobby o luă înainte, îndreptându-se către uşa casei următoare şi ciocănind cu fermitate. Bătrâna care locuia acolo se opuse vehement, dar într-un final îi primi înăuntru. Inspecţia acelei case fu mai sumară, dar trecură totuşi prin tot imobilul, din pod până în subsol, pentru eventualitatea în care Taylor şi Genevieve aveau s-o întrebe ceva pe bătrânică.

Speraseră să se poată uita pe îndelete la camera din subsol, dar fură cuprinşi de deznădejde când bătrâna deschise uşa cu pricina. Ea se mutase dintr-o casă mai mare şi adunase şi îngrămădise în camera de la subsol o mare parte din mobilă; de-abia de se vedea un deget din

pardoseală.

— Aşa deci…

Cobby se holbă la harababura de acolo, aruncă o privire la ziduri, apoi dădu aprobator din cap.

— În regulă. De ajuns.

Se întoarse să-i mulţumească femeii, făcând uz de farmecul lui scoţian. Când plecară, ea aproape zâmbea. Imediat ce ieşiră din nou în stradă şi uşa se închise în urma lor, Jeremy zise:

— Trebuie să ştim dacă avem dreptate în privinţa subsolului,

Cobby flutură din mână.

— Atunci mergem la casa următoare. Toate casele apropiate de High Street trebuie să fie asemănătoare.

Uşa următoare fu deschisă de un domn în vârstă, militar în rezervă. Era obositor de amabil şi, sprijinindu-se în bastonul lui, îi conduse bucuros prin toată casa, trăncănind verzi şi uscate. Ei îi cântară în strună şi fură răsplătiţi din plin când el îi invită în încăperea de la subsol.

— Desigur, e la fel ca toate celelalte.

Lăsând uşa deschisă, îi pofti înăuntru. Cobby ridică felinarul pe care-l ţinea, luminând câteva piese de mobilier înghesuite într-un colţ, în afara acestora, camera era goală, podeaua – liberă. Cobby şi Jeremy îşi coborâră amândoi privirea, urmărind lumina felinarului cu care Cobby cerceta amănunţit pardoseala din piatră. Lângă ei, bătrânul soldat chicoti.

— Da, e la fel ca în toate casele de pe partea asta a străzii. Chiar mă întrebam dacă ştiaţi de existenţa ei.

Cu privirea aţintită asupra chepengului din podea, Jeremy aprobă din cap.

— Am văzut asta în câteva case, dar în unele locuri – cum ar fi la bătrânica de alături – n-am putut să confirmăm existenţa chepengului ori să-l examinăm îndeaproape.

— Daţi-i drumul, zise bărbatul arătând către cârligul masiv de pe faţa chepengului. Trageţi de ăla şi puteţi arunca o privire.

Nerăbdător, Jeremy îl dădu deoparte pe Cobby, care îşi îndreptă felinarul spre chepeng. Jeremy eliberă cârligul, trase de el, apoi ridică chepengul. Deşi era gros de câţiva centimetri, era susţinut bine de balamale solide; se deschise destul de uşor. Cobby se apropie şi îndreptă felinarul către hăul de dedesubt. Marginile chepengului erau solide şi bine făcute; o scară din lemn nouă, îngrijită ducea către coridorul de jos.

— Da, zise Cobby, e întocmai ca la ultima casă pe care am văzut-o, puţin mai sus pe stradă.

— Păi, da, aprobă ferm bătrânul soldat. Toată strada a fost ridicată de acelaşi constructor şi fără îndoială toate casele sunt aproape identice. A fost băiat deştept, fiindcă a lăsat fiecărei case o ieşire secundară în caz de incendiu. N-ar fi murit atâţia oameni dacă n-ar fi fost blocat accesul la vechile subterane. Pe acolo este destul de uşor să cobori, să mergi şi să ieşi la suprafaţă.

Jeremy zâmbi şi îl privi pe Cobby prin chepengul deschis.

— Un constructor cu adevărat înţelept şi de ispravă.

*

Genevieve, cu Taylor în spatele ei, o trezi pe Eliza dintr-un somn adânc.

Ferindu-şi ochii de strălucirea felinarului pe care-l ţinea Taylor, Eliza clipi des. Se uită la restul rece de ceară, tot ce mai rămăsese din lumânarea proaspătă pe care i-o aduseseră când veniseră să-i ia tava de mâncare, ceea ce însemna că dormise destul de mult. Se ridică pe coate, privind-o pe Genevieve cum aşeza un ulcior aburind pe toaletă.

— Cât e ceasul?

— Şapte.

Genevieve se întoarse către ea.

— Scrope a poruncit să stai cu noi la cină. Este mai uşor decât să-ţi pregătesc o tavă separată.

Aşezând un sfeşnic aprins, cu două braţe, pe marginea lavaboului, Taylor mormăi:

— E ultima seară în care te mai dădăcim. Cred că Scrope vrea mai curând să sărbătorească.

— Chiar şi aşa, zise Genevieve invitându-l pe Taylor afară pe uşă, te lăsăm să te speli şi să te aranjezi. Ne întoarcem în cincisprezece minute să te ducem sus.

Ieşiră şi închiseră uşa masivă în urma lor. Eliza se ridică şi-şi lăsă picioarele să atârne pe marginea patului, ascultă şi auzi cheia învârtindu-se în lacăt. Stând pe marginea patului, încercă să-şi închipuie ce motive ascunse avea neaşteptata invitaţie la masă, apoi se hotărî că, indiferent care ar fi fost acestea, nu-i păsa. O ieşire din minuscula odaie de la subsol, chiar şi pentru câteva ceasuri, nu era o favoare pe care s-o poată refuza cu niciun chip.

După zilele petrecute în trăsură, se bucurase de scurta lor plimbare prin oraş, dar faptul că era din nou prizonieră într-o încăpere atât de mică o făcuse să tânjească după spaţii largi şi deschise. Ceea ce era ciudat, având în vedere că nu era înnebunită după astfel de locuri.

Ridicându-se, se opri pentru o clipă, constatând, spre mare ei uşurare, că trecuse şi efectul ultimelor urme de laudanum. Acum era stăpână pe mintea şi pe trupul ei. Se duse la toaletă, ridică ulciorul şi turnă apa călduţă în lighean. Dezbrăcându-se de rochia de bal extrem de jerpelită, împinse pandantivul din cristal roz pe spate, ca să n-o incomodeze, şi se spălă iute.

Scutură bine rochia aurie, o netezi, apoi se întoarse către oglindă, pentru a face tot ce-i stătea în putere ca să-şi aranjeze părul. Coafura elegantă, cu buclele aurii ca mierea aranjate să curgă dintr-un coc din vârful capului pentru a alcătui o coroană strălucitoare, era acum complet răvăşită. Adună repede agrafele, eliberând şuviţele lungi, îşi folosi degetele în chip de pieptene, împărţi părul în două cozi pe care le răsuci în jurul capului pentru a forma o cunună şi fixă capetele cu agrafe. În cele din urmă, trase pandantivul

la loc, pentru a-i atârna între sâni; se gândise dacă să-l lase la vedere, dar cristalul roz nu se potrivea cu auriul rochiei.

— Oricum, e mai bine să nu mă dau în spectacol.

Ascunse pandantivul în corset, strânse lanţul de care atârna, îşi aranjă din nou şalul şi gulerul cât de bine putu, apoi se uită şi se roti în faţa oglinzii, pentru a verifica rezultatul. Era mai bine decât sperase, ceea ce îi dădea încredere. Arăta mai mult ca o domnişoară Cynster decât ca o patetică victimă a unei răpiri.

Îşi dădu seama că aştepta cu nerăbdare cina, ca să vadă ce mai putea scoate de la Scrope şi de la tovarăşii lui. Atâta vreme cât nu se concentra asupra întrebării frustrante dacă Jeremy ştia unde se afla şi cum avea să o salveze, presupunând că urma să o salveze, avea să se descurce.

Auzi paşi dincolo de uşă şi se întoarse într-acolo. Taylor deschise uşa; zâmbi când o văzu. Rămasă pe culoar, Genevieve părea nervoasă. Îi făcu semn.

— Haide! Scrope ne aşteaptă,

O conduseră pe trepte până în bucătărie, apoi pe culoarul mai scurt până în sufragerie. Masa pătrată era aranjată pentru patru persoane. Scrope stătea în faţa unui suport pentru halbe agăţat pe perete, cu un pahar de vin roşu în mână, Se întoarse când ei intrară. O privi, apoi se înclină uşor, făcând pe gentlemanul.

— Domnişoară Cynster, îţi pot oferi un pahar cu vin?

Deşi chipul lui rămăsese impasibil, Eliza simţi că era într-o bună dispoziţie neobişnuită.

— Nu, mulţumesc, dar aş dori nişte apă.

— În cazul acesta…

Scrope arătă către masă şi se îndreptă iute acolo. Puse jos paharul, pe locul din capul mesei, apoi veni pentru a ţine scaunul din dreapta lui. Intrând în joc – nu vedea de ce nu ar fi făcut-o –, Eliza se aşeză, înclinând graţioasă din cap drept răspuns la atenţia lui. Taylor, imitându-l pe Scrope, ţinu scaunul opus Elizei pentru Genevieve. După ce ambele domnişoare se aşezară, bărbaţii îşi reluară locurile

şi începură să mănânce.

Nu aveau slujitori care să aducă mâncarea, dar totul era deja aşezat pe masa suficient de mare, cât pentru şase persoane. Primul fel de mâncare era o supă de mazăre cu afumătură, destul de grea pentru cină, dar Eliza era înfometată. Nu-i luă mult timp să-şi golească farfuria. Urmă un fel de mâncare cu peşte, completat de bibilică şi potârnichii cu tot felul de garnituri, înainte ca, la ultima ridicare a capacului, să se dezvăluie o friptură de vânat. Mai mult decât sătulă, îşi tamponă buzele cu şervetul şi se pregăti să afle ceva folositor.

— Văd că e chiar un soi de sărbătoare, un fel de cină în cinstea mea. Ridică paharul ei cu apă şi întâlni privirea întunecată a lui Scrope. Presupun că, aşa cum ai planificat, McKinsey va veni mâine după mine.

Scrope şi tovărăşii lui erau neobişnuit de tăcuţi, dar probabil că nimic din ce i-ar spune acum n-ar mai putea schimba situaţia. Privind-o fix, Scrope rămase pe gânduri. Ea sorbi din pahar doar îşi arcui uşor sprâncenele. În cele din urmă, el încuviinţă,

— Presupunerea ta este corectă. I-am trimis vorbă lui McKinsey, sau cum l-o chema, chiar înainte de amiază. Nu ştiu cât va dura ca mesajul să ajungă la el – căci, înţelegi, mesagerul nu este unul direct –, dar m-a făcut să cred că ar putea fi în Edinburgh, aşteptând să ajungi.

De la celălalt capăt al mesei, Taylor, ocupat cu o halcă de vânat, îi aruncă o privire lui Scrope.

— Deci nu trebuie să-l aşteptăm să vină de la Inverness?

— Inverness? repetă Eliza privindu-l pe Scrope.

Scrope strânse din buze şi îl fixă pe Taylor, care avea o mină descumpănită. Îndreptându-şi din nou privirea către vizitiul îngrijorat şi pus în gardă, Eliza zise degajat:

— Ştiam deja că McKinsey locuieşte în munţi. Ridică din umeri. Faptul că vine de la Inverness nu-i ceva nou.

Inverness era cel mai mare oraş sudic din ţinutul muntos. Scrope îşi îndreptă privirea către farfurie şi mârâi:

— Nu vine de la Inverness. Îi aruncă lui Taylor încă o privire mânioasă. Inverness e locul în care a fost redirecţionat mesajul pe care i l-am trimis mai înainte.

Eliza cântări răspunsul, după care se aventură să spună:

— Ai urmărit mesajul pe care i l-ai trimis?

Scrope o fixă cu ochii mijiţi.

— Îmi place să ştiu cu cine am de-a face.

Ea aprobă din cap.

— Este de înţeles. Şi ai aflat mai multe cu privirea la identitatea lui?

— Nu. Frustrarea lui Scrope o asigură că spunea adevărul. Omul ăsta e la fel de alunecos ca orice afurisit de nobil născut vreodată în munţi. Mesajul s-a făcut nevăzut de la oficiul poştal din Inverness şi nimeni nu pare să aibă habar ce s-a întâmplat cu el.

— Hmm.

Eliza găsea edificatoare povestea lui Scrope. Ea, Heather şi Angelica discutaseră şi speculaseră preţ de câteva ceasuri pe marginea caracterului şi al persoanei misteriosului moşier. Luând în calcul asemenea dovezi grăitoare ale puterii sale, putere pe care familia Cynster o recunoscuse şi o înţelesese în chip intuitiv, combinată cu diversele frânturi de descriere fizică legate de el, nu încăpea îndoială că moşierul era un bărbat care exercita o atracţie fundamentală, viscerală.

Cel puţin pentru femeile din familia Cynster.

Cu toate astea, în ciuda curiozităţii ei, Eliza n-avea nici cea mai vagă dorinţă de a-l întâlni, cel puţin nu în condiţiile lui. Ducerea ei cu forţa în adâncul ţinutului muntos nu făcea parte din lista cu activităţile ei preferate. În ceea ce priveşte intenţiile lui vizavi de ea. La asta chiar refuza cu încăpăţânare să se gândească; Jeremy avea s-o salveze înainte, deci n-avea de ce să-şi închipuie cum ar fi fost să intre în panică.

În cele din urmă, Genevieve se ridică şi, cu ajutorul lui Taylor, strânse masa. Scrope, întorcându-se la rolul lui de

gazdă grijulie, îi oferi Elizei un pahar cu lapte de migdale, pe care, după ce stătu puţin pe gânduri, ea se hotărî să-l primească.

— Spune-mi, zise ea, prinzând momentul când ceilalţi doi erau plecaţi, de ce dumneata, care cred că te-ai născut într-o familie nobilă, te angajezi în... însărcinări, că nu ştiu cum altfel să le spun, de felul acesteia? îi întâlni privirea întunecată. Sunt curioasă ce anume te motivează.

Cel care hotărâse meniul pentru cină cunoştea aspectele elementare ale vieţii nobiliare; era destul de sigură că nu fusese Genevieve, o modestă asistentă însoţitoare, cea care alesese felurile de mâncare şi aranjase să fie livrate în vase care să le menţină calde şi proaspete, aşa cum presupunea că fuseseră aduse.

Dedusese că Scrope avea aspiraţii nobiliare. Conform experienţei sale, domnilor, dacă erau abordaţi corect, le plăcea întotdeauna să vorbească despre ei. Sorbind din paharul pe care îl păstrase plin pe întreaga durată a cinei, Scrope o analiză, apoi, după ce aruncă o privire spre uşa dinspre culoar, zise încetişor:

— Oi fi fost eu născut şi educat ca un gentleman, dar, dintr-o întorsătură a sorţii, am rămas fără niciun mijloc de susţinere în afara acestuia. Îi întâlni privirea. Unii oamenii în situaţia asta se duc la masa de joc, sperând să-şi găsească salvarea În cărţi. Mie... Buzele i se arcuiră uşor. Soarta mi-a oferit oportunitatea de a presta un serviciu pentru o rudă îndepărtată... şi aşa am descoperit o profesie în care excelez.

— O profesie?

Ridică din sprâncene, uşor dispreţuitoare.

— Chiar aşa.

Scrope mai luă o înghiţitură straşnică de vin; ea era sigură că aceasta contribuise la brusca dezlegare a limbii.

— Ai fi surprinsă să afli că există o afacere bine pusă la punct în domeniul în care activez?

Cum ea nu răspunse, Scrope zâmbi.

— Te asigur că aşa este. Şi există şi o scară a valorilor

în această profesie. Luând încă o înghiţitură de vin, o privi pe deasupra paharului, apoi îl lăsă jos şi zise: Iar dumneata, domnişoară Eliza Cynster, mă vei aşeza pe mine, Victor Scrope, pe treapta cea mai de sus a acestei scări. Ridică paharul în cinstea ei. Când te voi preda lui McKinsey, voi ajunge pe culmile ameţitoare ale realizărilor mele pe plan profesional.

Ea nu zise nimic. Era limpede că Scrope lăsase deoparte purtarea lui obişnuită, impenetrabilă. După cum mărturisise în timpul cinei de sărbătoare, era încrezător în succesul lui, în faptul că urma s-o predea lui McKinsey în dimineaţa imediat următoare. În clipa aceea, îl privea pe bărbatul aflat în spatele măştii profesioniste reci, impasibile. Scrope se aplecă înainte, cu ochii fixaţi intenţionat pe chipul ei.

— Deci, vezi tu, draga mea, nu doar banii mă motivează, deşi trebuie să admit că McKinsey n-a negociat deloc tariful meu. Moşierul nostru din munţi a pus un preţ mare pe capul tău. Dar nu asta e cea mai mare recompensă pentru mine. Ca s-o zic de-a dreptul, domnişoară Cynster, dumneata vei fi salvarea mea. Dumneata îmi vei dărui viitorul la care visez. Cu banii de la McKinsey şi cu faima pe care răpirea ta încununată de succes mi-o va aduce, îmi voi asigura o viaţă îndestulătoare şi lipsită de griji. Lăsându-se pe spate, cu un zâmbet lacom, aproape maniac, întipărit pe chip, Scrope închină încă o dată în cinstea ei. Pentru dumneata, domnişoară Cynster, şi pentru ceea ce ne va aduce ziua de mâine.

Scrope dădu vinul pe gât dintr-o singură înghiţitură. Eliza se holbă la el şi se strădui să-şi reţină un fior. Un sunet venit dinspre uşă îi făcu pe amândoi să se uite într-acolo.

— Tartă cu fructe ori plăcintă cu mere.

Genevieve aduse două farfurii.

— Şi avem şi frişcă, zise Taylor, lăsând un mic bol de sticlă pe masă şi aşezându-se la locul lui.

— Deci…

După ce aduse lingura de argint pentru servit,

Genevieve îşi plimbă privirea de la Scrope la Eliza.

— … De care doriţi?

— De-amândouă, zise Eliza.

Avea nevoie să-şi ia gândul de la ceea ce zărise în ochii lui Scrope, iar desertul era singura distragere posibilă; trebuia să fie.

*

La puţin timp după aceea, toţi trei o conduseră înapoi în temniţă. Scrope încuviinţă cererea ei de lumânări proaspete; se uită de jur împrejur în odaie, de parcă ar fi vrut să se asigure că avea tot ce-i trebuia, apoi îi făcu semn lui Genevieve să iasă şi închise uşa. Ultima imagine a răpitorilor ei fu cea a chipului lui Scrope, luminat în chip demonic de o lumânare, cu ochii lui întunecaţi sclipind, fixaţi asupra ei.

Odată uşa închisă, îşi îngădui acel fior instinctiv pe care-l înăbuşise mai devreme. Era ca şi cum cineva călcase pe propriul ei mormânt. Alungând senzaţia aceea şi toate gândurile macabre, reuşi în cele din urmă să se concentreze asupra a ceea ce avea să se întâmple. Nu avea siguranţa că Jeremy ştia unde se afla. Ar fi putut pierde urma trăsurii ori drumul pe care o apucaseră spre Edinburgh. Trebuia să fie realistă sau măcar să încerce să se gândească la vreo modalitate de scăpare, în caz că el n-o salva în seara aceea.

După ce cântări variantele posibile, îşi dădu seama că în primul rând trebuia să decidă dacă să încerce să scape din mâinile lui Scrope sau să aştepte până când era predată şi apoi să încerce să evadeze de la moşier. Înţelesese că nu se punea problema care dintre ei era mai uşor de păcălit, care dintre ei era cât mai curând probabil să facă o greşeală şi să-i ofere ocazia de a fugi. Până la momentul acela, Scrope nu-i dăduse niciun prilej. Şi, la cât era de încrezător în forţele lui şi de sigur că avea să o predea pe mâinile moşierului, la cât de plină de nădejde era

nerăbdarea lui, nu şi-l putea închipui dând greş pe ultima sută de metri.

Predarea ei moşierului, care avea să se întâmple în ziua următoare, era un eveniment plănuit cu grijă şi supravegheat îndeaproape. Scrope n-ar fi făcut nicio greşeală, nu când erau în joc atâţia bani şi atâta mândrie.

Cât despre ceea ce ştia despre moşier… era posibil ca, dacă era de viţă nobilă, ceea ce părea foarte probabil, să aibă aceleaşi apucături ca toţi bărbaţii şi să fie la fel de orb în privinţa femeilor ca fraţii şi verii ei. Asta i-ar fi putut oferi o ocazie. O ocazie pe care ar fi putut-o transforma într-o oportunitate de a fugi.

Împotriva acestei soluţii era marea probabilitate ca el să o ascundă în munţi, unde ea s-ar fi aflat complet în afara oricărei posibilităţi de scăpare, din cauza reliefului. În peisajul din Anglia, poate ar fi reuşit cumva; nu ţi plăcea ei să colinde văi şi dealuri, dar s-ar putea descurca. Să străbată viroage şi mlaştini şi să se caţăre pe vârfuri acoperite de zăpadă era cu totul altceva. În ţinutul muntos oamenii se rătăceau şi nu mai erau găsiţi decât după mulţi ani.

Se aşeză pe pat şi se uită absentă la uşă, apoi îşi dădu frâu liber gândurilor până când lumina lumânărilor scăzu, apoi pâlpâi, înainte să se stingă de tot, folosi apa rece din ulcior ca să-şi spele faţa. Când lumânările începură să se stingă, mai întâi una, apoi cealaltă, îşi scoase papucii şi se băgă în pat.

Trăgându-şi pătura subţire peste umeri, se aşeză pe o parte.

Nu avea nicio cale de scăpare. Niciuna. Nu putea face absolut nimic. În orice direcţie ar fi privit, viitorul depindea de un bărbat. De Scrope. De moşier. Ori de Jeremy Carling.

Încleştându-şi degetele în jurul pandantivului din cristal roz pe care i-l dăruise sora ei, cu nenumărate speranţe şi asigurări pentru fericirea viitoare, Eliza ştiu pe cine spera să fi ales soarta pentru ea. Chiar dacă era un om de ştiinţă distrat, avea să se descurce el cumva.

*

Jeremy, Cobby, Hugo şi Meggin stăteau adunaţi în jurul mesei din sufrageria casei din Reids Close a lui Cobby şi a lui Meggin. Scena, se gândi Jeremy, arăta întocmai ca o pictură reprezentând fix ceea ce se întâmpla acolo: o cină între prieteni, oferită de un cuplu scoţian tânăr, bine chivernisit şi cu relaţii bune, pentru doi dintre prietenii burlaci ai soţului. Scăldată în lumina candelabrului elegant de deasupra mesei de mahon, încăperea era frumos decorată, cu pereţii acoperiţi din lambriuri din lemn întunecat şi cu tablouri ce reprezentau, în culori vii, peisaje neguroase, expuse deasupra lambriurilor masive. Candelabre de argint şi fructiere dantelate asortate contribuiau şi ele la strălucirea încăperii, în vreme ce trofeul de cerb de deasupra şemineului, flancat de două capete de păstrăvi, stătea mărturie a tradiţiei scoţiene.

În capul mesei, ochii lui Cobby jucau în orbite, iar el zâmbea larg în timp ce vorbea cu Hugo, aşezat la stânga lui. Cu părul de o culoare asemănătoare castaniului-închis al lui Jeremy, cu ochi de culoarea alunei şi cu trăsături regulate, îmbrăcat acum în hainele lui obişnuite de orăşean, Cobby arăta întocmai aşa cum trebuia să arate odrasla unul veritabil clan scoţian.

Aşezată pe locul din faţa soţului ei, cu buclele ei negre jucăuşe, ochii albaştri strălucitori şi o rochie de mătase bleumarin, întruchiparea tinerei stăpâne a conacului, Meggin îşi privea soţul cu afecţiune nedisimulată. Faţa de masă şi vasele fuseseră date deoparte. Era vremea să se apuce de treabă. Jeremy bătea darabana cu degetele pe masă. Când ceilalţi trei îi adresară priviri întrebătoare, el zise:

— Trebuie să recapitulăm planul.

Îl alcătuiseră din piese disparate – unul venise cu o sugestie, altul văzuse se poate fi schimbat ca să se potrivească mai bine –, ca pe un uriaş puzzle imaginat

intitulat „Salvarea”. Era destul de mulţumit de rezultatul final.

Hugo, asemenea unul cameleon, cu frumoasele lui trăsături *à la* Byron şi cu părul lui aranjat cu măiestrie, cu osatura lui fină şi cu silueta lui agilă care îi făcea mişcările uşor efeminate, era un prieten de nădejde pe care te puteai baza; se pricepea la fel de bine să facă glume maliţioase în salonul vreunei doamne şi să dea cu pumnul într-o încăierare din bar. Lăsându-se pe spate în scaunul lui, Hugo arătă către hainele şi către peruca pe care le lăsase pe un scaun cu spătarul înalt de lângă perete.

— Acum ne deghizăm pentru ultima dată, deci e foarte important să recapitulăm planul de atac.

Exact aşa părea totul, o campanie militară. Una cu un ţel foarte precis.

— Doar de curiozitate, zise Cobby, unde ai găsit astea?

Cu o înclinare a capului arătă către hainele de pe scaun.

— În micul teatru de la palat, zise Hugo şi făcu cu ochiul. Să nu spui nimănui.

Numeroasa familie a lui Hugo presta de multă vreme serviciul de consiliere juridică pe lângă palat; aşadar, Hugo avea intrare prin locuri care altora le erau inaccesibile.

— Hai s-o luăm cu începutul. Punându-şi mâinile pe masă, Meggin se uită la Jeremy. Cum ai de gând să o scoţi pe domnişoara Cynster din subsolul acela?

Fiind o fire practică, Meggin îi silea să recapituleze planul pas cu pas, insistând să lămurească neclarităţile, toate acele detalii mărunte pe care, în abordarea lor ştiinţifică, erau gata să le ia de bune.

— Eşti sigur că n-au adormit-o din nou?

Jeremy ezită, căzut pe gânduri. În cele din urmă zise:

— Aş zice că nu. În ambele situaţii – şi în cazul Elizei, şi al surorii ei Heather – răpitorii au avut ordine clare să se îngrijească bine de victimele lor. Cred că Scrope nu trebuia s-o adoarmă deloc pe Eliza.

— Deci, dacă o vor preda moşierului mâine, n-o vor adormi în seara asta, ca să poată merge pe picioarele ei, aprobă Meggin hotărâtă. În regulă, continuaţi.

Iar ei continuară, repetându-şi în minte fiecare detaliu al măreţului lor plan. După ce o scoteau pe Eliza din încăperea de la subsol, următorul pas era să iasă repede din oraş.

— Vom pleca de aici chiar înainte de răsărit, zise Jeremy, şi ne vom duce să închiriem cai. N-are rost să ieşim din oraş până nu se luminează îndeajuns.

Din Niddery Street plănuiseră să o aducă pe Eliza acolo, la Reids Close.

— Odată plecaţi, ar trebui să ajungem la Wolverstone într-o zi, deci cam până la lăsarea serii.

Meggin îi privi reticentă.

— Asta înseamnă să călăriţi extrem de repede.

Jeremy făcu o grimasă.

— Probabil, dar, dacă trecem de graniţă înainte de căderea nopţii, de acolo înainte cunosc destul de bine drumurile ca să putem merge pe timp de noapte.

Meggin ezită, însă dădu aprobator din cap şi lăsă lucrurile aşa.

Jeremy aprecie tactul ei. El înţelesese, la fel ca ea, că, pentru a feri reputaţia Elizei de consecinţele pe care le-ar avea în ochii societăţii petrecerea unei nopţi întregi în compania unul domn care nu îi era rudă, trebuiau să parcurgă distanţa de la Edinburgh la Wolverstone dintr-o singură bucată, fără oprire. În mod obişnuit, asta ar fi fost destul de simplu, dar în situaţia de faţă trebuiau să aleagă un drum ocolit, pentru a evita orice urmărire eficientă.

Cu toate astea, recapitulă toţi paşii şi trase aceeaşi concluzie:

— Nu există nicio altă cale pentru a ne duce planul la bun sfârşit.

Acestea fiind zise, Cobby şi Hugo monopolizară discuţia, recapitulându-şi rolurile în operaţiunea „Salvarea”, adică acelea de momeală care să-i atragă pe Scrope şi pe

asociaţii lui, precum şi pe moşier, dacă acesta se implica personal, în direcţia opusă drumului pe care aveau s-o apuce Jeremy şi Eliza.

Jeremy şi Meggin făcură un schimb de priviri sugestiv când văzură exuberanţa pe care Cobby şi Hugo erau hotărâţi să o investească în rolurile lor.

— Aveţi grijă! zise Meggin în cele din urmă. Nu-i cazul să atrageţi atenţia asupra voastră. Vă reamintesc că amândoi sunteţi membri respectaţi ai societăţii oraşului Edinburgh, nu nişte şcolari năzdrăvani.

Atât Cobby, cât şi Hugo se străduiră să pară ruşinaţi, dar ochii le luceau. Meggin îi privi, apoi mormăi scurt, deloc impresionată; i se adresă din nou lui Jeremy:

— Asta-i foarte bine, dar chiar am rezerve în privinţa călătoriei domnişoarei Cynster spre sud. Aş merge şi eu cu voi dacă aş avea cum, dar cum trebuie să am grijă de copii, nu pot pleca. Îl privi peste masă pe soţul el. Mai cu seamă dacă e şi Cobby plecat. Îşi întoarse din nou privirea către Jeremy. Eşti sigur că n-ar trebui să luaţi cu voi o cameristă, care să se ocupe de domnişoara Cynster?

Cei trei bărbaţi se încruntară. Se gândiră la această sugestie. Cu toţii puneau preţ pe intuiţia lui Meggin; ştiau că ei trei riscau să ajungă să ignore chestiuni pe care le considerau irelevante, precum obligaţiile sociale. În cele din urmă, Jeremy se schimonosi. Se uită la Cobby.

— Cred în continuare că ar putea fi cam problematic să luăm cu noi o cameristă. Pe pildă, dacă nu muşcă momeala voastră şi aleg să ne caute prin oraş, faptul că avem cu noi o cameristă ar putea atrage atenţia asupra noastră, lucru pe care încercăm să-l evităm. În al doilea rând, să luăm o cameristă înseamnă, dincolo de faptul că vom fi trei persoane, printre care o *cameristă,* într-o trăsură – adică exact combinaţia de persoane pe care ei o vor căuta –, înseamnă că ne va trebui ceva mai mare decât o cabrioletă, iar asta clar ne-ar încetini. O privi din nou pe Meggin.

— În cazul ăsta am avea categoric nevoie de mai mult

de o zi pentru a acoperi distanţa, iar asta le-ar da lor mai mult timp pentru a ne prinde din urmă.

Meggin strâmbă din nas. Jeremy scutură din cap.

— Nu, cred că planul nostru, aşa cum e acum, e cea mai bună opţiune.

Cobby şi Hugo aprobară amândoi din cap. Meggin suspină.

— Foarte bine.

Aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Ceilalţi se uitară şi ei.

— Se face târziu. Jeremy se uită la Cobby, apoi la Hugo. Ar trebui să plecăm.

Niciunul dintre ei nu protestă. Se ridicară de la masă; în vestibul, cei trei bărbaţi se îmbrăcară cu pelerinele şi-şi luară felinarele. Meggin aşteptă, pregătită să încuie uşa principală. Jeremy se uită la Cobby, apoi la Hugo, după care îi făcu lui Meggin semn cu capul să închidă uşa.

— Haideţi să mergem! Este timpul să-i dăm drumul operaţiunii „Salvarea”.

Venise vremea sa o ia pe Eliza Cynster din mâinile răpitorilor ci.

Capitolul 5

Noaptea părea interminabilă. Eliza nici măcar nu încercă să doarmă. Odată ce lumânările se stinseră, întunericul deveni atât de profund, încât nu zărea nimic. Bezna o acoperea asemenea unei pături sufocante. În mod normal, nu-i era frică de întuneric, dar întunericul acesta avea o trăsătură ameninţătoare. Cu toate păturile, se trezi tremurând; subsolul era rece, dar fiorii care o cuprinseseră nu prea aveau de-a face cu temperatura camerei.

Pierdu cu repeziciune noţiunea timpului. Încercă să nu se gândească la ce avea să se întâmple dacă moşierul ajungea la ea înaintea lui Jeremy. Ce avea să facă? Ce-ar fi

putut face?

Cioc-cioc.

Clipi, se uită spre uşă, dar nu dădea niciun semn că s-ar deschide. Nu că răpitorii ei ar fi bătut la uşă. Şi nu că ar fi venit la ea la ora aia, ce oră o fi fost.

Cioc-cioc.

Ridicându-se încet, se încruntă. Întunericul o dezorienta, dar credea că ciocănitul venea… de sub pat.

Cioc-cioc.

Ritmul era unul regulat, ceea ce arăta că era un sunet produs de om. Aruncând cât colo pătura, coborî pe pardoseală, îşi găsi pantofii şi-i puse în picioare.

Cioc-cioc. Cioc-cioc.

— Imediat, şopti ea, deşi nu-şi putea închipui… Ghemuindu-se lângă pat – care era unul obişnuit, din fier, cu somiera cam la jumătate de metru distanţă de podea – se uită dedesubt. Îi luă o clipă să înţeleagă că motivul pentru care putea zări ceva era acela că sub ţesătura rară a covoraşului ieşea o rază slabă de lumină.

Trăgând de covor, îl dădu deoparte, exact când se auzi un nou ciocănit. Fire slabe de lumină conturau un pătrat încastrat în podea. Pentru o clipă, se holbă la ceea mintea ei considera a fi un chepeng, apoi, trăgând repede aer în piept, se întinse şi bătu şi ea: Cioc-cioc.

Un timp nu se întâmplă nimic, apoi chepengul se mişca şi fu împins de jos, dar era limpede că era cumva blocat. Inima îi bătea tare, dar îşi aminti că n-avea nicio idee cine se afla pe partea cealaltă. Puteau fi tâlhari. Se aplecă, îşi apropie capul de marginea chepengului şi întrebă, cât de tare îndrăzni:

— Cine-i acolo?

Urmă o pauză, după care auzi:

— Jeremy Carling. Am venit să te salvăm. În viaţa ei n-auzise cuvinte mai dulci. Fu cuprinsă de un sentiment de uşurare, de recunoştinţă, de emoţie plină de nerăbdare.

— O clipă. Trebuie să mut patul.

Împiedicându-se, împinse şi apoi ridică de capătul

patului dinspre perete până când spaţiul de deasupra chepengului se eliberă, după care se aşează în genunchi şi pipăi marginea chepengului. Degetele ei dădură peste ceva ce părea un mâner simplu.

— L-am găsit

Apucând de mâner, îl ridică din locaşul lui şi îl trase înapoi.

— Slavă Domnului!

Fu străbătută de un nou val de uşurare când mânerul se deschise fără probleme. Folosind mânerul pentru a putea trage, se strădui să ridice chepengul. În clipa în care ea încercă să facă asta, alte mâini împingeau de dedesubt. Sprijinindu-se pe călcâie, văzu nişte braţe care balansară chepengul până când acesta se deschise şi atinse peretele.

Lumina unui felinar răzbătu din hăul de dedesubt. Încă în genunchi, ea se aplecă înainte şi se uită în jos. Şi dădu cu ochii de faţa lui Jeremy Carling întoarsă spre ea. Radie de fericire, nespus de încântată să-l vadă. O privi fix timp de o clipă, apoi clipi, se încruntă uşor şi întrebă în şoaptă:

— E cineva pe aproape care ne-ar putea auzi?

— Nu. Se mai gândi o dată, apoi zise hotărâtă: După cină, m-au dus aici jos, m-au încuiat, s-au dus sus înapoi şi n-a mai coborât niciunul din ei.

— Bine. Se uită din nou la faţa ei, apoi îşi mută privirea către umerii ei, acoperiţi sumar de şalul complet distrus. Mai ai pelerina aceea? E foarte frig aici jos.

— Da.

Ea se întinse şi trase de pe pat pelerina pe care o folosise în chip de pătură. Jeremy zări marginea unei pături subţiri care atârna de pe pat.

— Adu şi pătura, n-o să ne prindă rău.

Eliza îşi înfăşură pelerina în jurul corpului şi o legă sub bărbie, apoi întinse mâna după pătură.

— Mai ai nevoie să iei ceva?

Ea strânse pătura şi scutură din cap.

— Nu mai am nimic altceva.

— E-n regulă. Dă-mi pătura.

Eliza i-o întinse iar el o luă şi i-o pasă lui Cobby, care aştepta la capătul scării. Privind în sus la Eliza, Jeremy desenă un cerc în aer.

— Aici avem o scară, dar trebuie să cobori cu spatele. El se dădu câţiva paşi în spate. Ia-o încet. Te prind eu dacă aluneci.

Ea se grăbi să-i urmeze indicaţiile, coborând prin chepeng, cercetând cu grijă treptele de sub picioare. Pe măsură ce ea înainta, el continuă să se retragă. În cele din urmă, păşi pe piatra aspră a galeriei subterane; dându-l la o parte pe Cobby de la capătul scării, o prinse pe Eliza de umeri pentru a o echilibra.

— Aproape ai ajuns.

Ea păşi pe pardoseala galeriei, apoi se întoarse pentru a-i dărui unul din surâsurile ei strălucitoare; la fel ca mai înainte, când privirile li se întâlniră, Jeremy fu străbătut de un val de căldură, deopotrivă plăcut şi incomod. Reamintindu-şi unde se aflau, se întoarse către Cobby, care rămăsese lângă el.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Cobden Harris.

— Cobby, domnişoară Cynster. Cobby dădu repede mâna cu Eliza. Toată lumea îmi spune Cobby.

— Iar el, zise Jeremy arătând în cealaltă parte, este Hugo Weaver.

Hugo îşi mută în mâna cealaltă trusa de scule pe care o căra, apoi apucă mâna Elizei şi se înclină galant.

— Încântat, domnişoară Cynster.

Eliberându-i mâna, Hugo îl privi pe Jeremy.

— Aş zice să plecăm înainte ca locatarii să se neliniştească.

Cobby se dădu un pas înapoi şi îi făcu semn Elizei s-o ia înainte.

— Aşteaptă.

Jeremy se uită în sus, la chepengul deschis, apoi la Eliza.

— Ziceai că patul era deasupra chepengului?

Ea încuviinţă din cap.

— Era un covor deasupra, iar patul era pus peste el. N-aveam nici cea mai mică idee că acolo e un chepeng – şi, evident, nici Scrope şi nici ceilalţi doi n-aveau habar. Dacă ar fi ştiut, nu m-ar fi lăsat singură.

Jeremy îi aruncă o privire lui Cobby, apoi lui Hugo, după care se întoarse înapoi la scară.

— Merită să mai pierdem câteva minute pentru a zădărnici urmărirea. Urcă repede înapoi, scoase capul în odaia de la subsol şi aruncă o privire în jur. Cobby, am nevoie de puţină lumină.

Strecurându-se în cameră, Jeremy aşteptă până când Cobby apăru pe scară, ţinând unul din felinare în aşa fel încât Jeremy să poată vedea, apoi se puse pe treabă pentru a aranja totul la loc. Cinci minute mai târziu, după ce înfoiase pernele şi le îndesase sub aşternuturi şi aşezase la loc covorul deasupra chepengului astfel încât să stea întins şi să ascundă din nou chepengul odată ce acesta era lăsat în jos, stătea pe scară şi, prinzându-se de marginile chepengului închis pe jumătate şi trăgând patul la locul lui, îl închise în cele din urmă complet, apoi coborî în galerie. Aranjându-şi mânecile hainei, rânji la Cobby şi Hugo.

— Şi aşa se vor trezi ei în clasica dilemă: cum dispare cineva dintr-o încăpere încuiată.

Cobby chicoti.

— Mereu mi-am dorit să las pe cineva să-şi bată capul cu un asemene a mister.

Hugo zâmbi în treacăt, apoi arătă spre galerie.

— Trebuie să plecăm.

Îşi ridicară lanternele, care aruncară dintr-odată raze fine înaintea lor, suficient cât să le arate drumul, dar îndeajuns de slabe, sperau ei, cât să nu-l deranjeze pe nici unul din cetăţenii pe sub ale căror case urmau să treacă.

Jeremy îi făcu semn Elizei să-şi pună gluga de la pelerină. Chiar şi în starea actuală de dezordine, părul ei auriu ca mierea strălucea în lumină; era mai sigur să aibă gluga pusă, pentru ca orice aluzie la originea ei nobilă să fie

mascată.

Prin pelerină şi prin pătura pe care şi-o aruncase peste umeri, el o prinse uşor de cot. Îi făcu semn din cap lui Cobby, apoi se porniră. Jeremy înainta pe lângă Eliza, puţin în urma ei, gata să o susţină pe terenul cam accidentat sau să o protejeze.

Cobby mergea înaintea lor, iar Hugo imediat după ei Teaca săbiei celei scurte pe care Jeremy o strecurase sub haine îl lovea peste coapsă la fiecare mişcare. Şi Cobby avea o armă asemănătoare; în mers, mâna lui se odihnea pe mânerul săbiei Hugo avea o bată şi un pumnal. Nu căutau să dea de belea, dar niciunul dintre ei nu era într-atât de nesăbuit încât să vină în zona total nepregătit.

Eliza observă cât de grijulii erau şi bănui şi motivul. Chiar dacă nu întrezărea nicio primejdie, putea simţi că pericolul plutea în aer, îi simţea ameninţarea nevăzută şi nerostită. Răcoarea umedă din galeria pe care o străbăteau – pe alocuri îngustă, pe alocuri cavernoasă – avea un aer subtil de potenţială primejdie. Strângându-şi pătura în jurul ei, se apropie mai mult de Jeremy.

— Ce-i locul ăsta?

Glasul ei era de-abia o şoaptă. În faţa micului lor grup, mergeau trei tineri în haine ponosite, care aşteptaseră puţin mai în adâncul galeriei; din când în când, tinerii mai ridicau câte o mână pentru a-i încetini, ca şi cum ar fi verificat drumul dinainte, după care le făceau semn şi continuau. Aplecându-se înspre ea astfel încât să se facă auzit mai bine, Jeremy prinse un moment în care călăuzele lor îi îndemnară să se oprească şi răspunse:

— Sunt galeriile subterane dintre picioarele podului. Când au fost construite podurile suspendate care duc către nord şi către sud din High Street, cei care au ridicat după aceea case aici au încorporat zona de sub pod în clădiri, ca pe nişte subsoluri pe mai multe niveluri: primul, al doilea nivel şi aşa mai departe pentru fiecare subsol, unul sub altul.

Tăcu din nou când începură să înainteze, traversând

iute şi în linişte o zonă mai mare şi mai deschisă. Eliza simţi mişcare în întunericul de nepătruns al spaţiilor nevăzute. Cum drumul lor se îngustă din nou, ea şopti:

— Ce-i cu oamenii care se ascund în întuneric?

— Nu se ascund. Aici locuiesc. Noi trecem prin casele lor.

Ea nu putu pricepe una ca asta.

— De ce stau aici?

— Când incendiul de acum cinci ani a ars casele vechi, mistuind toate nivelurile de la suprafaţă, constructorii care au făcut fundaţiile caselor noi pur şi simplu au sigilat nivelurile subterane. Aceste tuneluri au devenit adăpost pentru cei fără cămin, pentru năpăstuiţii sorţii, pentru săracii de toate felurile. Unii, precum constructorii grijulii care au ridicat complexul de locuinţe pe care l-au ales răpitorii tăi, au lăsat ieşiri în subsolurile caselor, pentru eventualitatea unui alt incendiu. Cei mai mulţi localnici ştiu de galeria subterană.

— Presupun că Scrope este englez, căci despre asistentă şi despre vizitiu nu încape îndoială.

— Probabil. Fie au închiriat vila, fie au pus stăpânire pe o casă al cărei proprietar este plecat.

Ajunseră la nişte trepte nefinisate, tăiate în stâncă. Cobby şi Hugo se opriră în loc, atenţi şi vigilenţi, în timp ce Jeremy o sprijini pe Eliza.

— Nu mai avem mult, şopti el când porniră din nou. Coborâm panta de sub pod şi aproape am ajuns.

Amintindu-şi cât fusese de lung podul pe care îl parcurseseră de la han până pe High Street, Eliza se gândi câte odăi trebuiau să fie pe acolo, ascunse. Câte familii, câţi oameni, câte grupuri.

— Cel puţin sunt feriţi de vremea rea.

Jeremy nu răspunse. În faţa lor, Cobby se oprise în dreptul unei deschizături largi prin care stelele păreau nestemate brodate pe urzeala întunecată a corului. Rămânând în loc, Jeremy îi şopti Elizei:

— Du-te cu Hugo. Vin şi eu imediat.

Ea ezită, vizibil reticentă dar apoi Hugo făcu un pas înainte şi o prinse de braţ, iar ca îi îngădui s-o strecoare prin deschizătură şi s-o scoată afară, în siguranţa relativă a nopţii. Cobby aştepta lângă ieşire, uitându-se în urmă la Jeremy, care tocmai scosese o punguţă din buzunar. Cei trei tineri care străbătuseră bezna de nepătruns alături de ei veniră mai aproape.

— Poftim. Răsturnând punguţa în palmă, Jeremy le arătă monedele făgăduite în schimbul ajutorului oferit pentru străbaterea în siguranţă a galeriei. Asta-i ce vă datorez, plus un mic bacşiş.

Cel mai tânăr dintre ei le aruncă o privire celorlalţi doi, apoi se uită înapoi către Jeremy.

— Ni-i puteţi împărţi dumneavoastră?

Jeremy se conformă. Peste măsură de fericiţi, tinerii luară monedele, salutară şi se făcură nevăzuţi.

Jeremy i se alătură lui Cobby; după încă vreo doi paşi, ajunseră la locul în care Hugo şi Eliza aşteptau la adăpostul unui intrând. Imediat ce Jeremy se apropie, ea îşi retrase mâna de la braţul lui Hugo şi îl prinse pe Jeremy. Se uită la Cobby, la Hugo, apoi în sus, la Jeremy.

— N-am cuvinte să vă mulţumesc. Scrope zicea că-l aşteaptă pe moşier să vină mâine. Nu eram nerăbdătoare să-l cunosc.

Hugo zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Mă bucur că pot fi de folos.

Cobby zâmbi strengăreşte.

— Drept să zic, n-am mai avut de mult parte de aventură, deci noi îţi suntem îndatoraţi. Haidem! zise, cu chipul luminat, privind în jur. Să purcedem spre locuri mai prietenoase.

Din nou, Cobby deschidea calea, iar Hugo le păzea spatele.

— Unde mergem? întrebă Eliza.

Jeremy privi înspre ea, prin întunericul adânc; ea simţi mai mult decât spunea privirea lui, care se plimba agale peste trăsăturile chipului ei.

— La casa din oraş a lui Cobby. Nu e departe.

Cobby ştia bine drumul; îi conducea fără ezitare prin pasaje, prin curţi micuţe, pe alei înguste şi pe străzi mai largi. Eliza ţinea pasul cât de bine putea, dar, fiind încălţată în pantofiori de bal trebuia să aibă grijă pe unde păşea.

Jeremy era în permanenţă la dispoziţia ei, oferindu-i sau braţul pentru a se sprijini. În mod obişnuit, Eliza ar fi considerat agasantă atâta atenţie, dar în seara asta era mai mult decât recunoscătoare. Şi surprinsă. Surprinsă de cât de pregnant simţea prezenţa bărbatului de lângă ea. O fi fost el un savant, cel mai distrat posibil, dar era foarte înalt şi destul de... viril - acesta era singurul cuvânt care-i venea în minte.

Avea o prezenţă fizică mai impunătoare decât îşi amintea ea, o aură pe care o găsea deconcertantă. Simţurile ei erau în alertă şi avea nervii întinşi, ceea ce o făcea să se concentreze mai mult asupra lui decât asupra împrejurimilor. Cu toată distragerea, n-avea nevoie să i se spună că intraseră în partea veche a oraşului. Casele se schimbară; majoritatea erau vechi, care supravieţuiseră incendiului; decoraţiunile de pe faţade deveneau tot mai vizibile odată cu răsăritul lunii.

Luna răspândea destulă lumină pentru ca ea să observe eleganţa solidă a caselor de pe strada pe care ajunseseră. Clopotele oraşului băturâ şi zăngăniră, fiecare de câte două ori, pe măsură ce ei străbăteau străzile adormite. Scormonind prin buzunar, Cobby se opri în faţa unei case cu trei caturi, descuie uşa, o deschise şi, cu zâmbet larg întipărit pe buze, îi invită înăuntru.

— Bine ai venit în umilul meu cămin, domnişoară Cynster. Condusă pe trepte de Jeremy, trecu de Cobby pentru a ajunge în pragul uşii, în vreme ce el adăugă:

— Cu toate că şederea ta va fi scurtă, eu şi Meggin sperăm să fie confortabilă.

Traversând vestibulul, prin lumina primitoare şi caldă a lumânărilor, Eliza întâlni o femeie apropiată ca vârstă de ea, cu bucle negre strălucitoare şi ochi albaştri jucăuşi, care

le ieşise în întâmpinare. Femeia zâmbi şi îi întinse mâinile.

— Eu sunt Margaret, Meggin, cum îmi spune toată lumea. Bine ai venit în casa noastră.

Eliza se surprinse pe sine când zâmbi, la rându-i, larg, îşi puse mâinile în ale lui Meggin, se aplecă să o îmbrăţişeze, apoi, pentru prima dată după atâtea zile, se destinse.

Cu uşa închisă la loc şi încuiată, se îndreptară către salon, unde îi aştepta o tavă cu ceai, prăjiturele cu miere şi o farfurie cu sendvişuri consistente. În timp ce Meggin şi Eliza sorbiră ceai din ceşcuţe de porţelan şi ronţăiră delicioasele prăjiturele cu miere, bărbaţii băură whisky şi isprăviră sendvişurile.

— Totul a mers exact cum am plănuit, îi zise Cobby lui Meggin, fluturând un sendviş. Ne-am dus direct la capăt de High Street, apoi am numărat înapoi, ca să găsim subsolul potrivit.

— Am avut noroc că tot complexul, de la un cap la altul, a fost ridicat de acelaşi constructor, zise Hugo.

— Şi că i-ai găsit pe tinerii ăia care să ne călăuzească, interveni Jeremy, punând jos paharul gol. Am fi putut găsi drumul şi fără ei, dar am fi atras prea mult atenţia. Faptul că i-am avut cu noi ne-a îngăduit să intrăm şi să ieşim fără piedici.

Aşezată pe şezlongul acoperit cu damasc de lângă Meggin, într-o încăpere al cărei confort o făcea să se simtă ca acasă pentru prima dată de când păşise în salonul din spate de la reşedinţa St. Ives, Eliza resimţi neajunsurile garderobei sale. Şi nevoia de o baie fierbinte. Se uită la Meggin, cu un zâmbet şters:

— Mă întreb dacă te-aş putea deranja pentru nişte haine de schimb. Meggin era cu aproape un cap mai scundă decât ea. Poate ai vreo cameristă mai apropiată de măsurile mele…

Meggin râse şi o mângâie pe mână.

— De fapt, o să ne descurcăm mai bine de-atât. Apa pentru baie e deja pusă la încălzit – nu eram foarte siguri

când ajungi, căci altfel ar fi fost gata mai demult. Totuşi – zise, uitându-se la Jeremy – cred că ar fi mai bine să afli restul planului pus de cale de domnii aici de faţă înainte de a te relaxa. Meggin întâlni scurt privirea Elizei. Ei sunt cei care ţi-au stabilit garderoba pentru ziua de azi.

Contrariată, Eliza se uită la Jeremy. El îi susţinu privirea.

— Trebuie să te scoatem din Edinburgh şi să te ducem într-o casă sigură cât mai curând posibil şi, dacă nu ne poţi indica un loc potrivit, castelul Wolverstone e cel mai apropiat pe care îl ştiu.

Ea clipi şi se gândi un moment.

— Până acum, am fost de două ori în Edinburgh, dar nu avem rude sau relaţii apropiate pe aici. După încă o clipă de gândire, dădu aprobator din cap. Da, la Wolverstone e bine. Şi ar mai fi Vale, căminul lui Richard şi al Catrionei, unde au căutat adăpost Heather şi Breckenridge, dar e prea departe şi spre sud, nu-i chiar atât de aproape de graniţă.

— Iar Wolverstone nu-i departe de graniţă, deci într-acolo trebuie să ne îndreptăm. Royce şi Minerva sunt acasă, ceea ce e un avantaj.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Şi cum vom ajunge acolo?

Jeremy îi aruncă o privire lui Cobby.

— Ai harta la tine?

— Am lăsat-o în sufragerie. O aduc imediat.

Cât Cobby se duse după hartă, Jeremy continui:

— Ca şi nu uit, ieri i-am trimis vorbă lui Royce prin curier, spunându-i că te-am găsit şi că ne îndreptăm în mare grabă spre Wolverstone, rugându-l să le dea de veste părinţilor tăi. Desigur, înainte ca ei să primească scrisoarea, noi ar trebui să fim deja în siguranţă, la Royce. Cu toate astea, pentru a ajunge la ei, trebuie să luăm în calcul faptul că e foarte posibil ca Scrope să ne urmărească.

— De îndată ce va vedea că lipsesc.

— Întocmai. Din păcate, nu ar fi înţelept să plecăm

înainte de răsărit, iar el va observa, probabil, că ai dispărut la scurtă vreme după asta, deci ne-am gândit că ar fi bine să avem o strategie pentru a-l încetini.

Jeremy se opri când Cobby se întoarse cu o hartă mare, deja despăturită. Cobby o întinse pe o măsuţă, apoi trase măsuţa între şezlong şi scaunul lui Jeremy. Hugo îşi aduse şi el scaunul mai aproape. Cobby se apropie şi el şi spuse:

— N-ar strica să mai facem o recapitulare.

— Corect, replică Jeremy, uitându-se la Eliza. Planul pe care l-am pus la cale are două aspecte. Evadarea propriu-zisă – adică noi doi dându-i bice dincolo de graniţă spre Wolverstone – şi acoperirea.

— Aici intervin eu cu Hugo, o informă Cobby.

— Toţi patru vom pleca de aici cu puţin înainte de răsăritul soarelui, continuă Jeremy. Ne vom despărţi imediat. Cobby şi Hugo îşi vor continua drumul până la hanul cel mic de pe South Bridge Street, lângă hanul unde şi-a lăsat Scrope trăsura. Cabrioleta şi calul meu sunt la hanul cel mic. Cobby şi Hugo, dându-se drept noi doi, vor lua bagajul meu, vor recupera calul şi cabrioleta, apoi o vor lua pe drumul principal care duce spre nord, îndreptându-se cu viteză spre graniţă – aşa cum ar fi de aşteptat din partea noastră.

Aplecându-se asupra hărţii, Jeremy urmări cu degetul traseul lui Cobby şi al lui Hugo. Vor merge prin Berwick până la Wolverstone, ducând vestea că noi vom veni pe un alt drum, mai puţin evident. Se uită în sus şi întâlni privirea Elizei. În timpul acesta, noi doi ne vom îndrepta către Cannongate şi pe High Street spre Grassmarket şi grajdurile de acolo, apoi o vom apuca pe drumul acesta – indică pe hartă îndreptându-ne către sud-vest, spre Lanark prin Carnwath. Dar la Carnwath o vom lua spre răsărit. Arătă drumul care ducea spre est. O să trecem prin Castlecraig, Peebles, Innerleithen, Melrose, Galashields şi St. Boswells până la Jedburgh şi către graniţa de după.

— Aceeaşi graniţă pe unde am trecut şi la venirea

încoace, zise Eliza.

Jeremy încuviinţă din cap.

— Ne bazăm pe faptul că ei vor presupune că o vom lua pe drumul cel mai rapid şi mai aglomerat, ca să ne pierdem în mulţime. Din punctul lor de vedere, n-am avea niciun motiv să folosim drumul spre Jedburgh sau, mai precis, răscrucea de la Carter Bar, fiindcă n-au nicio idee că ne îndreptăm spre Wolverstone, unde se ajunge mai uşor din direcţia aceea. Se uită la ea. Dacă plecăm la răsărit, cu toată viteza înainte, cu puţin noroc, ar trebui să ajungem la Wolverstone până mâine-seară.

Eliza ridică din sprâncene.

— Nu înţeleg însă de ce ei – Scrope şi ai lui, chiar şi moşierul – ar urmări o cabrioletă în care sunt Cobby şi Hugo. Îl privi pe Jeremy. E limpede că niciunul din ei nu poate trece drept eu.

Jeremy rânji.

Cobby se umflă în pene, iar Hugo se arătă triumfător.

— Ce a uitat să menţioneze magnificul trio, zise Meggin, este faptul că Hugo este un maestru al deghizărilor.

Hugo zâmbi şi mai larg.

— Am o perucă destul de asemănătoare cu părul tău şi o rochie aurie la fel ca a ta. Mai pun un pic de umplutură pe ici, pe colo, arunc o pelerină pe deasupra şi am să arăt cam ca tine. Nu sunt cu mult mai înalt şi mai lat în umeri şi te asigur că am destulă experienţă în a merge, a gesticula şi a vorbi ca o femeie, suficientă cât să îi induc în eroare pe observatorii ocazionali.

— Şi nu avem nevoie să inducem în eroare decât câteva persoane-cheie, interveni Cobby. Pe îngrijitorii de la grajdurile hanului mic şi pe eventualele persoane întâlnite pe drum, cărora li se poate cere să indice direcţia în care am apucat-o. Pot fi luat cu uşurinţă drept Jer, zise, rânjind înspre Jeremy. Am mai făcut asta.

— În plus, interveni Jeremy, cu ochii aţintiţi asupra Elizei, devenind serios şi uşor nesigur, speram să fii de

acord să te îmbraci bărbăteşte, cu pantaloni, cizme, cămaşă şi redingotă. Se înroşi uşor în obraji. În scopul derutării lui Scrope şi a oamenilor lui.

Susţinându-i privirea, Eliza îşi ţuguie buzele, apoi afişă un rânjet larg, asemenea celui al lui Cobby.

— Asta pare o idee foarte bună.

Jeremy simţi o mare uşurare.

— În regulă. Se uită la Cobby şi Hugo, apoi încheie: Deci ăsta este planul nostru pentru a-i deruta pe Scrope şi pe oamenii lui, ba chiar şi pe moşier, şi pentru a te duce în siguranţă la Wolverstone.

*

Eliza petrecu o jumătate de oră minunată într-o cadă de baie scundă plină cu apă fierbinte, aşezată într-un dormitor vesel de la etaj. Simţindu-se curată şi mai în apele ei, ieşi cu greu din cadă şi se şterse. Îmbrăcată într-o cămaşă de noapte pe care i-o împrumutase Meggin, înfăşurată într-un halat de casă călduros, îngenunche în faţa focului pentru a-şi usca părul în timp ce se minuna de întorsătura pe care o luaseră lucrurile – mai cu seamă de noua ei perspectivă asupra unui savant distrat care, văzut prin ochii prietenilor săi, părea mult mai puţin distant şi detaşat de lume decât ar fi crezut ea –, când un ciocănit în uşă precedă intrarea în încăpere a gazdei ei primitoare.

Zâmbind în vreme ce închidea uşa în urma ei, Meggin înainta cu un braţ de haine pe care le adusese pentru Eliza.

— Aceasta e contribuţia lui Hugo la deghizarea ta. Se apropie de pat şi începu să înşire hainele.

— Cămaşa de mătase şi cravata cred că sunt ale lui, dar haina, pantalonii şi cizmele mai mult ca sigur sunt luate de la unul dintre teatre.

Ridicându-se, Eliza i se alătură lui Meggin lângă pat.

— Ce bine că a avut acces la recuzita lor!

— Mai ales că a găsit mai multe variante: putem alege care ţi se potriveşte cel mai bine. Meggin ridică o haină din

stofă, dar strâmbă imediat din nas. Asta e prea exagerată, o să te facă să ieşi în evidenţă. Se uită prin hainele împrăştiate pe pat. Trebuie să fii cât mai banală cu putinţă.

Răscoliră prin haine, ridicând fiecare obiect de îmbrăcăminte, la unele renunţând pe loc, pe altele punându-le deoparte pentru a fi probate.

— Cei trei şi-au dat silinţa mult să pună la cale... aventura asta, cum o numeşte Cobby, zise Eliza, privind-o stăruitor pe Meggin. Le rămân profund îndatorată. La fel şi ţie.

Meggin îşi flutură mâna în aer.

— Ne bucurăm să putem fi de ajutor şi, ca să fim cinstiţi, nu i-am mai văzut pe bărbaţi aşa activi de luni de zile, dacă nu de ani întregi. Toţi trei duc vieţi extrem de... retrase, chiar şi Cobby. O întâmplare de felul acesta, care îi provoacă, îi entuziasmează şi, una peste alta, îi pune în situaţia de a socializa cu lumea exterioară, chiar şi pentru scurtă vreme, nu-i deloc un lucru râu.

Eliza arătă către haine.

— Se pare că s-au gândit la toate.

— Sunt convinsă că da, suspină Meggin. Dar au tendinţa de a presupune că totul va merge conform planului. De pildă, faptul că tu şi Jeremy veţi ajunge la Wolverstone într-o singură zi, pe o rută aşa ocolită. Eu am rezerve şi le-am şi exprimat. Sunt de acord că e posibil şi că, avându-l pe urmele voastre pe Scrope şi pe oamenii lui, n-o să fie vreme de zăbavă, dar planificarea asta presupune să nu intervină absolut nimic pe drum, iar din experienţa mea ştiu că lucrurile nu merg aşa uşor. Meggin o privi pe Eliza. Am sugerat ca tu şi Jeremy şi luaţi cu voi o cameristă, şi fie acolo, în caz de nevoie, dar ei s-au opus, aducând mai multe argumente, şi trebuie să recunosc faptul că logica lor e corectă.

Eliza îşi duse mâna la tâmplă, gânditoare.

— Dincolo de asta, pentru ce ar avea nevoie un domn şi un tinerel de o cameristă?

Meggin încuviinţă din cap.

— Printre altele. Principalul argument a fost acela că n-aţi putea călători cât de repede e nevoie dacă aţi mai avea pe cineva cu voi. A lua o cameristă ar presupune, mai mult sau mai puţin, să petreceţi noaptea undeva pe drum, iar Jeremy e hotărât să nu-i ofere lui Scrope, ori moşierului, nicio şansă de a vă prinde din urmă.

Eliza făcu o grimasă.

— Nu l-aş contrazice în această privinţă.

Între timp, îşi încheiase pantalonaşii de mătase pe care Meggin îi cumpărase pentru ea şi folosise o fâşie de mătase pentru a-şi strânge cu ea sânii. Îşi păstră pandantivul, punând la adăpost medalionul din cristal roz între sânii presaţi de fâşie; lănţişorul fin, cu mărgele de ametist fu ascuns destul de bine în cămaşa de mătase a lui Hugo. Cămaşa îi venea destul de bine pe corp, dar mânecile îi treceau de vârful degetelor. Meggin adusese ace şi aţă. Luă fiecare o manşetă şi, din câteva mici împunsături, scurtară mânecile.

— Gata. Poţi să o încerci.

Dându-se un pas înapoi, cu mâinile în şold, Meggin aruncă o privire critică în timp ce Eliza se încheia din nou la cămaşă. Apoi Meggin încuviinţă din cap.

— E bine, asta merge. Acum hai să le vedem pe celelalte.

Douăzeci de minute mai târziu, cu cârpe îndesate în vârful bocancilor, pentru a i se potrivi, Eliza se aşează înaintea oglinzii cu rame mobile, îşi aranjă pălăria cu boruri moi peste părul strâns în agrafe şi analiză toată opera lor.

— Arăt acceptabil.

Lângă ea, privind în oglindă, Meggin aprobă.

— Un tinerel în pragul bărbăţiei. Câtă vreme îţi aminteşti să păşeşti apăsat, nu să pluteşti, o să meargă treaba.

Eliza se uită în jos la picioarele ei, apoi, zâmbind ştrengăreşte, surprinse privirea lui Meggin.

— Cizmele o să-mi fie de mare ajutor la asta.

Meggin râse.

— Într-adevăr. Deci eşti gata?

— Da.

Îndreptându-se şi ridicându-şi bărbia, Eliza încuviinţă cu emfază, aşa cum ar fi făcut fratele ei Gabriel. Cu o plecăciune graţioasă, o îndemnă pe Meggin spre uşă:

— Ia-o înainte, domniţă, te urmez.

Chicotind, Meggin se conformă. Dar, când ajunseră în capul scării, Meggin se dădu înapoi şi îi făcu semn să treacă în faţă.

— Treci tu prima, sunt nerăbdători să vadă rezultatul străduniei lor.

Eliza îşi arcui buzele şi începu să coboare scara. Pe măsură ce cobora, salonul îi apărea înaintea ochilor. Văzu mai întâi o pereche de cizme, apoi, când zări şi picioarele, constată că îl aparţineau lui Jeremy, El stătea cel mai aproape de scară,

Elizei îi reveniră în minte reţinerile lui Meggin cu privire la abilităţile de planificare ale bărbaţilor. În ceea ce o privea, până în clipa aceea, fusese plăcut surprinsă de inventivitatea lor, dar, după cum o avertizase Meggin, probabil n-ar trebui să se aştepte la prea multe din partea lor, fiindcă nu erau magicieni. Erau cercetători, iar specia asta nu-şi schimbă năravul ca urmare a unei izbucniri de entuziasm.

Cu fiecare pas pe care îl făcea în jos pe scară, îl zărea tot mai mult pe Jeremy. Cu fiecare parte care i se dezvăluia, i se confirma în mod hotărâtor faptul că amintirile ei cu privire la înfăţişarea lui erau depăşite, Realitatea era extrem de diferită, făcându-i inima să-i bată mai repede, respiraţia să o ia razna şi fiorii să o cuprindă cu totul.

Ignorând efectul pe care Jeremy îl avea asupra ei, cu capul înclinat într-un unghi elegant, coborî ultimele trepte; păşind pe pardoseala salonului, întâlni cu stăpânire de sine privirile uimite ale bărbaţilor, apoi se întoarse uşor, atentă să nu facă o piruetă, ci să se răsucească asemenea unui bărbat.

Jeremy nu-şi putea lua ochii de la ea; se fixaseră pe picioarele ei lungi, scoase în evidenţă de pantaloni şi de cizme, în timp ce cobora scara treaptă cu treaptă, intenţionat foarte încet, şi care acum rămăseseră nemişcate. Când îşi continuă răsucirea, el se văzu nevoit să clipească forţat şi îşi impuse să respire – abia în clipa aia îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia. În ciuda intenţiilor sale, privirea îi alunecă direct pe curba spatelui ei, subliniată cu subtilitate de haina pe care şi-o alesese. I se uscă gura. Un val de căldură îl invadă, ca atunci în subsol, când ea îi zâmbise ameţitor.

Mintea lui conştientă, logică, ştiinţifică dezaprobă cu aroganţă reacţia aceea – da, era dorinţă, pur şi simplu dorinţă, dar asta nu însemna altceva decât că nu era mort –, dar o altă parte, mai puţin raţională, a psihicului său îi spunea că era mai mult de atât.

Ei tocmai se oferise să o conducă, pe ea, o prinţesă Cynster necăsătorită, deghizată ca bărbat, urmând să rămână singur cu ea, pe tot drumul acela lung către Wolverstone. Această conştientizare puse călătoria într-o lumină complet nouă, făcând-o să pară mai mult un chin decât o aventură. Dar măcar nu avea să dureze decât o zi. Se strădui să o privească în ochi, când ea, încetând să se rotească, îşi ridică privirea spre el.

— Arăţi foarte… plauzibil.

Cobby îi aruncă o privire tăioasă, apoi îi zâmbi Elizei.

— Convingător, declară el. Perfect convingător.

— O să te descurci foarte bine, zise Hugo. Mai cu scamă dacă îţi aminteşti să te mişti în felul ăsta.

Dacă se mai mişca în felul ăla… ridicând o mână… Jeremy îşi frecă tâmpla stângă.

— Haideţi, cu toţii, zise Meggin, venită în urma Elizei. Îi îndemnă să meargă în sufragerie. Vă aşteaptă un mic dejun cu noaptea-n cap. Trebuie să mâncaţi, ca să fiţi gata s-o luaţi din loc şi să ieşiţi din Edinburgh odată cu răsăritul soarelui,

Ignorând privirea uluită pe care i-o aruncă Meggin,

Jeremy rămase în urmă şi le îngădui celorlalţi să o ia înainte. Profită de o clipă liberă pentru a-şi reveni înainte de a-i urma.

În timpul unui mic dejun copios, cu clătite, turte, cârnaţi, ouă fierte, slăninuţă, şuncă, scrumbii afumate şi pilaf, revăzură pentru ultima dată traseele stabilite. Jeremy observă cu mulţumire că Eliza nu se limita la ceai şi pâine prăjită, aşa cum făceau cele mai multe domniţe din lumea bună. Ea mânca suficient cât să poată face faţă evenimentelor zilei, spre uşurarea lui; în timp ce fugea din calea lui Scrope şi a moşierului, o femeiuşcă leşinată era ultimul lucru pe care şi-l putea dori.

— Cu puţin noroc, Scrope o să se ia după noi, şi asta o să vă îngăduie să vă continuaţi drumul spre Wolverstone fără probleme. Cobby se ridică de la masă. Serios, norocul trebuie să fie de partea noastră. Scrope şi moşierul n-au niciun motiv s-o ia spre miazănoapte, cu atât mai puţin să se străduiască să caute un bărbat şi un tânăr.

Hugo, care mâncase la repezeală, apoi se scuzase, pentru a îmbrăca rochia din mătase aurie pe care o împrumutase şi pelerina pe care răpitorii i-o dăduseră Elizei, apăru la timp pentru a auzi ultima remarcă a lui Cobby. Rămas în uşă, Hugo luă o postură feminină.

— Cu siguranţă, mai ales când au de urmărit o femeie şi un bărbat care corespund descrierii.

Toţi ceilalţi se holbară la el. Jeremy îşi reveni primul.

— Rochia ţi se potriveşte. Îţi pune în evidenţă ochii de culoarea alunei.

Hugo clipi des.

— Vai, mulţumesc, stimate domn.

— Pe cinstea mea, eşti o domniţă sclipitoare, duduie Hugo.

Hugo îndreptă un deget către Cobby.

— Aminteşte-ţi să nu mă mai iei cu „duduie”.

— În regulă, interveni Meggin, cercetându-i, sunteţi cu toţii aproape gata, ceea ce-i foarte bine. Cu o înclinare a capului, le îndreptă atenţia spre fereastra fără draperii.

Dădea spre miazăzi, iar lumina slabă a cerului începea să se răspândească peste acoperişuri. Meggin se ridică. Mai staţi o clipă, să contribui şi eu cu ceva.

Cei patru schimbară priviri nedumerite. Îşi goliră paharele, puseră jos şervetele şi se ridicară. Aşteptară în vestibul, în timp ce Eliza îşi punea o pelerină bărbătească pe umeri, când Meggin apăru pe uşa dinspre bucătărie ducând trei boccele doldora.

— Astea sunt pentru voi.

Îi dădu una lui Cobby şi două lui Jeremy.

— În caz de nevoie.

Cobby şi Jeremy traseră cu ochiul prin deschizătura unei boccele.

— E mâncare, îi informă Meggin. Şi e un cuţit mic pe fundul fiecărei boccele.

„În caz de nevoie.” Eliza întâlni ochii lui Meggin.

— Mulţumesc, zise Eliza, apoi se uită către ceilalţi. Pentru tot.

Cobby o salută.

— Ne vedem diseară, la Wolverstone.

— Ajungem înaintea voastră, spuse Hugo şi o apucă de mâni bărbăteşte, strângând-o. Vă aşteptăm pe terasă, vă ieşim în întâmpinare cu un pahar de vin.

Eliza strânse şi mâna lui Cobby, apoi o cuprinse pe mărunţica Meggin într-o îmbrăţişare călduroasă. Îşi atinseră obrajii şi îşi strânseră câteva clipe degetele. Eliberând-o şi dându-se înapoi, Eliza aşteptă până când Jeremy o sărută pe Meggin pe obraz.

— Vin în curând în vizită, zise. Dar fără aventură.

— Aşa şi trebuie, replică Meggin, cu privirea îndreptată spre Eliza, incluzând-o şi pe ea în invitaţie. O să aştept să-mi povesteşti cum a ieşit toată treaba asta.

Printre semnele de rămas-bun, uşa principală fu deschisă, iar Eliza se trezi stând lângă Jeremy în stradă.

— Succes! le ură Meggin prin uşa întredeschisă.

O salutară cu toţii, după care Eliza şi Jeremy se uitară înspre Cobby şi Hugo. Cei trei bărbaţi se salutară; Eliza îi

imită cu repeziciune.

— Ne vedem la Wolverstone, zise Jeremy, întorcându-se şi făcându-i semn Elizei să-l urmeze.

— La Wolverstone, ziseră Cobby şi Hugo ca un ecou, pregătindu-se de plecare, cu Cobby ducând bocceluţa lui Jeremy, după care se îndreptară în direcţia opusă, pe strada în pantă.

Urmându-l pe Jeremy, Eliza urcă spre Cannongate. Luând-o la dreapta, încetul cu încetul, o apucară spre miazăzi, pe Royal Mile, apoi pe High Street, trecând de Tron Kirk – biserica de lângă South Bridge pe care ea şi-o amintise –, şi continuară pe lângă catedrala St. Giles şi pe lângă clădirea Parlamentului.

Ea folosi momentele în care străbăteau lunga stradă principală părăsită pentru a-şi exersa mersul bărbătesc. La început, i se păru dificil să nu-şi balanseze şoldurile, dar până se apropiară de capătul vestic al străzii principale, stăpânea deja arta de a merge cu pas apăsat şi de a-şi lăsa mâinile să se balanseze mai natural.

Cu o bocceluţă pe un umăr şi cu cealaltă într-o mână, Jeremy mergea alături de ea, conştient de mişcările ei, privind înainte, cercetând fiecare firidă, analizând fiecare umbră. Era atent şi vigilent, cu toate simţurile într-o stare de alertă pe care nu-şi amintea s-o mai fi trăit vreodată. Îşi spuse că asta se întâmpla datorită faptului că o proteja pe ea – şi aşa şi era –, dar nu şi-ar fi închipuit că simplul fapt de a ocroti o femeie ar putea da naştere unei asemenea emoţii, ca să nu mai vorbim despre amestecul de tensiune ţinută în frâu şi disponibilitatea de-a trece oricând la acţiune care pusese stăpânire pe el.

Era palpitant; începea să înţeleagă cum bărbaţii precum cumnatul lui şi membrii clubului Bastion ajunseseră dependenţi de acest amestec de senzaţii. Era o provocare incontestabilă să îţi asumi responsabilitatea, să faci planuri, să dai ordine, să fii cavalerul protector, dar nu se aşteptase la emoţia care însoţea succesul, atingerea scopului, cu atât mai puţin la faptul că aceasta putea avea un asemenea

efect asupra lui.

El era un savant până în măduva oaselor; ce ştia el despre astfel de reacţii de cavaler ocrotitor sau ce nevoie avea el de ele? Era limpede că exista în el şi o altă latură, una latentă, cu care nu avusese de-a face până atunci.

Castelul se întrezări în depărtare. Dându-i Elizei o împunsătură în braţ – aşa cum ar fi făcut dacă ea ar fi fost bărbat coti la stânga, coborând spre Grassmarket, acolo unde o mulţime de grajduri deserveau trecătorii care intrau în oraş dinspre sud-vest Apropiindu-se de grajdul pe care îl alesese ca cel mai potrivit pentru scopul lor, şopti:

— Nu uita. Eu sunt tutorele tău, tu eşti în grija mea. Arată plictisită şi dezinteresată de ceea ce se întâmplă cu tine. Nu vorbi decât dacă nu ai de ales.

Ea încuviinţă.

— Dă-mi o bocceluţă.

Oprindu-se în faţa grajdului, el îi dădu bocceaua pe care o dusese în mână; cu cealaltă încă pe umăr, o lăsă pe Eliza singuri, fără să se uite în urmă, şi intră în grajd, chemându-l pe stăpânul locului şi angajându-se într-un scurt schimb de amabilităţi înainte de a trece la treabă şi a alege caii potriviţi.

Instinctul îi dădu ghes, tot mai insistent, îndemnându-l să se uite în urmă după Eliza. Trebuia să-şi tot spună că, dacă ea ar fi fost tânărul care părea a fi, nu s-ar fi aflat aşa în alertă atâta timp cât nu se întâmpla nimic deosebit.

Scrâşnind din dinţi, se concentră asupra chestiunii de faţă. Le trebuiau doi armăsari iuţi care să-i ducă pe drum şi, la nevoie, chiar peste câmpii, deşi cel mai rapid ar fi fost să urmeze drumul. Acestea fiind zise, caii trebuiau să fie puternici şi rezistenţi; deşi aveau să-i schimbe cel puţin o dată pe parcursul drumului, voiau şi ajungă cât mai departe, cel puţin la Carnwath, înainte să fie nevoiţi să se oprească la un alt han. Grăjdarul avea experienţă şi, când fu informat de ceea ce aveau nevoie, aduse doi cai asemănători, de culoarea alunei, unul masiv, celălalt puţin mai tânăr şi mai firav. Jeremy îi analiză şi bătu palma. Alese

fără întârziere câte o şa şi un căpăstru pentru fiecare. După ce plăti, Jeremy scoase caii afară, în curtea îngustă de lângă drum. La zgomotul copitelor, Eliza se întoarse. Făcu ochii mari. El se încruntă. Cu o privire rapidă înapoi, se asigură că grăjdarul se retrăsese. Încetinind caii Jeremy îi folosi drept paravan atunci când îi opri în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

Luându-şi ochii de la caii nărăvaşi şi nerăbdători, Eliza se uită cu atenţie la chipul salvatorului ei principal.

— Eu, of… îşi înfrână cu greu tendinţa de a-şi încrucişa braţele. N-ar fi mai rapid să luăm un vehicul? O cabrioletă cu o pereche de cai iuţi, de pildă?

El se încruntă şi mai tare.

— Poate da, poate nu. Dar factorul decisiv este faptul că o trăsură de orice fel ne va obliga să rămânem pe drum – pe drumurile practicabile în timp ce, călare, putem merge şi pe câmp.

Privirea ei se îndreptă din nou către cai. Ea simţi ochii lui Jeremy aţintiţi asupra ei. După o clipă, el adăugă cu voce joasă:

— Dacă Scrope şi moşierul reuşesc să ne dea de urmă şi vin după noi, trebuie să fim maleabili, să ne putem mişca uşor, să fim în stare să alergăm şi să ne întoarcem asemenea vulpilor. Trebuie să putem fugi, deci e nevoie să fim călare, nu într-o trăsură.

Ea trase aer în piept, îşi îndreptă privirea spre el şi să strădui să încuviinţeze din cap.

— Da, desigur.

El ezită, apoi întrebă:

— Ştii să călăreşti bărbăteşte, nu-i aşa? Am auzit că e mult mai complicat să călăreşti pe-o parte.

— Aşa am auzit şi eu, zise ea, agăţându-se de convingerea generală. Eu n-am călărit niciodată bărbăteşte. Fixându-şi privirea pe calul cel mai mic, trase din nou aer în piept, se chinui să ignore nodul din stomac, suficient cât să-şi poată ridica bărbia şi să spună: Sunt sigură c-am să mă descurc.

Trebuia să se descurce. El şi prietenii lui se străduiseră atât de mult s-o ajute, şi era evident că trebuia să călărească pentru ca salvarea să fie una de succes.

— În regulă, zise el, privind căluţul de culoarea alunei din faţa ei. Eu am să-l ţin. Poţi să te urci singură?

— Cred că da.

Îi urmărise de nenumărate ori pe fraţii şi pe verii ei încălecând; cu o hotărâre încrâncenată, puse vârful cizmei umplute cu cârpe pe scară, apucă de măciulia şeii şi ajunse sus.

Apoi, plăcut surprinsă de libertatea pe care i-o dădeau pantalonii, îşi puse celălalt picior peste şa, se aşeză bine şi apucă hăţurile. Hotărât lucru, s-ar fi putut obişnui să poarte pantaloni.

Jeremy îi potrivi scările. Senzaţia de a sta crăcănată pe cal părea ciudată, dar mult mai sigură decât poziţia de călărit pe o parte „Pot s-o fac.” Cu siguranţă, n-ar fi trebuit să aibă vreo problemă să călărească bărbăteşte. Trebuia să aibă încredere; caii simţeau starea de spirit a călăreţului, iar ea ştia asta foarte bine. Jeremy prinse ambele boccele, una de şaua ei, cealaltă de a lui, apoi încălecă la rându-i, cu uşurinţă. Se aşeză bine în şa, apoi luă hăţurile şi îi făcu un semn scurt din cap.

— Gata. Să mergem.

O conduse afară din curtea grajdului. Calul Elizei îşi urmă tovarăşul mai mult sau mai puţin din proprie iniţiativă. Era în regulă. Avea să se descurce. În următoarele zece minute, se relaxă puţin. Amândoi caii păreau foarte bine dresaţi. Cu toate că erau nerăbdători să alerge, niciunul dintre ei nu avea temperamentul ager al cailor crescuţi de familia Cynster, cu care trebuia să se lupte pentru a-i încăleca.

Roibul ei cuminte se supuse destul de bine mâinii ei care ţinea hăţurile. Şi mai încurajator era faptul că, deşi de-abia răsărea soarele, drumul era destul de circulat – de alţi călăreţi, de câteva trăsuri şi de o mulţime de căruţe astfel că viteza lor maximă era, în cel mai bun caz, un trap mai

alert. Nu era chiar atât de diferit de călăritul în Hyde Park.

„Pot s-o fac.” Refrenul acesta îi revenea în minte în timp ce lăsau în urmă oraşul Edinburgh cel cocoţat pe munte şi se îndreptau către sud est, pe drumul spre Carnwath. În spatele lor, soarele se ridica încetişor pe cer, încălzindu-le spatele şi aruncând umbre lungi înaintea lor, iar cerul se preschimba din cenuşiu în roz, apoi în galben şters şi, în cele din urmă, în albastru văratic. Eliza călărea la trap. Scrope, Genevieve şi Taylor păreau doar o amintire îndepărtată; se întâmplaseră atâtea de când îi văzuse ultima oară.

Jeremy călărea alături de ea, cu câţiva paşi mai înainte, tot la trap. Drumul se întindea înaintea lor fără nicio opreliştе.

Înconjuraţi de ciripitul păsărilor, de bocănitul potcoavelor, de zdrăngănitul roţilor şi, din când în când, de glasurile celorlalţi călători care le ajungeau la ureche, cu un vânticel proaspăt bătându-le în faţă, chiar dacă avea certitudinea că o aştepta o zi lungă şi obositoare, se surprinse extrem de mulţumită. Îşi simţea inima uşoară, plutind asemenea unui fulg. Chiar dacă trebuia să călărească.

„Pot s-o fac.”

Zâmbind, călărea alături de Jeremy, tot mai departe de Edinburgh.

Capitolul 6

— Mă duc să-l aştept pe McKinsey în piaţă, zise Scrope intrând în bucătăria casei în care Genevieve şi Taylor tocmai se pregăteau să servească micul dejun.

Genevieve arătă spre farfuriile de pe masă.

— Nu mănânci nimic?

— Am mâncat mai devreme. Vreau să o predau pe domnişoara Cynster în mâinile lui McKinsey cât se poate de

repede şi să-mi capăt banii. A zis că mă aşteaptă la prima oră. Ia să vedem cât e de hotărât şi de nerăbdător. Scrope se uita la farfuriile lor. Imediat ce terminaţi, duceţi-i o tava jos domnişoarei Cynster – ceai şi pâine prăjită ar trebui să-i ajungă. Treziţi-o, ajutaţi-o să se spele, să se îmbrace şi să mănânce, ca să fie gata pentru a fi predată lui McKinsey când ne întoarcem.

Genevieve încuviinţă. Scrope se îndreptă spre uşa principală.

— Asiguraţi-vă că e pregătită când mă întorc.

Genevieve se strâmbă în urma lui. Apoi se întoarse la masă. Odată ce uşa de la intrare se închise în urma lui Scrope, Taylor bombăni, dar începu şi el să mănânce destul de repede. Atât el, cat şi Genevieve învăţaseră cu multă vreme în urmă că era mai bine să-i faci pe plac lui Scrope în toate privinţele; sarcinile pe care le dădea el erau, de departe, cele mai clare, cele mai directe şi cele mai bine plătite. Îndesându-şi în gură ultima îmbucătură, Genevieve se ridică şi începu să pună mâncare pe o tavă. Când ceainicul începu iarăşi să clocotească, umplu o cană, apoi turnă restul de apă fierbinte într-un ulcior pe care îl umpluse pe jumătate cu apă rece.

— Asta ar trebui să-i ajungă.

Aşeză ceainicul la loc pe poliţă, îşi şterse mâinile pe şorţ şi se uită la Taylor.

— Eşti gata?

Înghiţind ultima bucăţică de cârnat, Taylor încuviinţă. Împinse farfuria deoparte şi se sculă de la masă. În timp ce Genevieve ridică tava, el luă cheile din cârlig, descuie uşa care dădea către treptele din subsol şi o deschise larg. Căută felinarul, îl aprinse iute, regla lumina, apoi o luă înainte. Genevieve îl urmă mai încet Legănând tava, ea se opri în faţa uşii camerei de la subsol şi aşteptă până când Taylor, care pusese felinarul pe podea, potrivi cheia cea mare, descuie uşa masivă şi o deschise. Lumina felinarului contura silueta prizonierei lor, care era încă întinsă în pat.

Înaintând cu tava în mână, Genevieve privi în urmă la

Taylor şi făcu un semn din cap înspre bucătărie.

— Poţi, te rog, să aduci ulciorul şi ligheanul, cât o trezesc eu pe Măria Sa?

Taylor bombăni, dar plecă, lăsând felinarul pe podea. Raza de lumină nu era prea puternică. Genevieve aşează tava jos, se uită la silueta din pat, apoi se duse să ia felinarul.

— Trezirea, domnişoară Cynster. A venit ziua cea mare. Văzându-l pe Taylor care cobora încet scara cu ligheanul şi ulciorul în mâini, Genevieve ridică felinarul, mări flacăra, apoi se întoarse în odaie. Haide, să mergem! Se apropie de pat, îndreptând lumina în direcţia lui. N-are niciun rost să… Se întrerupse cu un geamăt. O clipă mai târziu, se repezi la pat. Nu! După ce trase aşternutul deoparte şi scoase la iveală cele două perne alăturate şi îngrămădite sub el – dezvăluind absenţa tinerei care ar fi trebuit să se fi aflat acolo Genevieve slobozi un ţipăt. *Nu!* Cum e posibil aşa ceva?

Se auziră nişte bocănituri pe podeaua de afară, după care Taylor intră în grabă.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Cum analizase cu de-amănuntul întreaga încăpere, Genevieve se întoarse către el.

— *A dispărut.*

— Nu fi caraghioasă, n-avea cum să dispară.

Taylor aruncă o privire în jur, apoi se aplecă şi se uită sub pat.

— A dispărut, repetă Genevieve. Când Taylor se ridică şi se îndreptă de spate, ea îşi încrucişă braţele. Scrope o să ne omoare.

— Nu văd de ce. Nu noi am pierdut-o. Taylor se plimbă în cerc, uluit. Pur şi simplu, nu-i aici. A dispărut. Dintr-o încăpere încuiată.

— Ia încearcă tu să-i spui asta lui Scrope. O să creadă că am făcut vreun târg cu domnişoara – că am luat bani de la familia ei şi i-am dat drumul.

Aceea era o posibilitate reală. Taylor nu era obişnuit

să gândească repede – era motivul pentru care lucra pentru alţii, precum Scrope –, dar acum gândea.

— Aseară era aici. Scrope a plecat ultimul, el a închis şi a încuiat uşa. El s-a trezit şi era în bucătărie înaintea noastră… Taylor întâlni privirea lui Genevieve. Oare a predat-o deja moşierului şi ne-a lăsat pe noi de izbelişte?

Genevieve se gândi câteva clipe, apoi scuturã din cap.

— Nu-i stilul lui. El nu lucrează niciodată singur, de-asta are nevoie să ne angajeze pe noi sau oameni ca noi. N-o să-i prindă bine dacă se duce vorba că ne-a tras pe sfoară.

Taylor încuviinţă.

— Aşa e, ai dreptate.

Tot frământându-şi mâinile, Genevieve se întoarse încet, examinând fiecare centimetru al încăperii.

— Cum naiba a ieşit de aici, din subsol, şi după aceea din casă?

— Nu contează, replică el. Oricum ar fi ieşit, a dispărut, dar, dacă era aici azi-noapte, după cum ştim că era, indiferent când a plecat, e posibil să nu fi putut părăsi oraşul decât în zori, odată ce a răsărit soarele şi s-au deschis grajdurile. Taylor o privi în ochi pe Genevieve. Putem avea noroc să o prindem dacă plec chiar acum, de îndată.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din odaie. Genevieve îşi veni în fire şi alergă după el.

— De unde poţi să ştii în ce direcţie a apucat-o? Unde s-o cauţi?

— E simplu, zise Taylor, fără să se uite în urmă în timp ce urca treptele. S-ar îndrepta spre casă, unde altundeva s-ar putea duce o domnişoară ca ea?

Ajunse în bucătărie şi-şi înşfăcă haina dintr-un cui de pe uşa din spate.

— Chiar dacă a găsit vreun binevoitor care s-o ajute, a apucat-o pe drumul principal spre nord, cu toată viteza înainte.

— Către graniţă, încuviinţă Genevieve.

— Mă duc să verific grajdurile şi hanurile de trăsuri de pe South Bridge Street – acolo s-ar fi putut duce ca să ia o trăsură ori un poştalion. Taylor se îndreptă spre uşă. Tu rămâi aici şi spune-i lui Scrope. Am să mă întorc cu pachetul lui ori am să trimit vorbă dacă trebuie să mă iau după ea.

Genevieve se strâmbă, dar nu exista nicio altă soluţie. Fără să aştepte vreun răspuns din partea ei, Taylor se duse la uşa principală şi ieşi în stradă. Urmându-l până la uşă, Genevieve îl auzi alergând pe caldarâm. Închise uşa şi rămase în vestibul încercând să-şi revină.

— Dar cum naiba a ieşit?

*

— Vai, ce zi însorită şi veselă! Hugo se sprijini cu spatele de bancheta cabrioletei, răsucindu-şi cu un deget o şuviţă aurie de păr şi aclamând cu emfază: Soarele străluceşte, treaba noastră merge ca pe roate. Ce-am putea cere mai mult de la viaţă?

Cu frâiele în mână, Cobby îi aruncă un zâmbet şugubăţ.

— Sper că Jer şi Eliza s-au descurcat la fel de bine ca noi.

— Cu siguranţă, răspunse Hugo. De ce să nu se fi descurcat? Planul nostru e grozav! Ce-ar fi putut merge prost?

Cobby ridică din umeri.

— Trebuie să recunosc, calul ăsta e de nota zece! Are vână şi e tare puternic.

— Jer s-a priceput mereu la lucrurile astea. Hugo văzu o trăsură apropiindu-se şi-şi puse peruca la loc pe cap. Dacă o ţinem tot aşa, o să ajungem îndată la Dalkeith.

Hugo se răsuci pentru a se uita în urmă spre Edinburgh, atârnat pe munte, estompându-se în ceaţa care se ridica din estuarul de dincolo de drum, făcându-se tot mai mic şi apoi nevăzut pe măsură ce înaintau.

Răsucindu-se la loc, cu huruitul roţilor cabrioletei întretăindu-se cu hodorogeala mai sonoră a trăsurii care se apropia, Hugo trase pelerina Elizei mai aproape de rochia de mătase aurie cu care era îmbrăcat, îşi lăsă umerii moi, îşi puse gluga pe cap şi-şi întoarse capul, preschimbându-se pe loc într-o domniţă sfioasă.

Trăsura trecu de ei, apoi Hugo se întoarse, întâlni privirea lui Cobby şi făcu o grimasă. Rămase deghizat în femeie pentru următorul kilometru de drum, apoi, cum nu mai zări niciun alt călător în raza lor vizuală, îşi dădu jos pelerina.

— Tot înainte! zise el teatral înspre drum. Spre Dalkeith, apoi spre Berwick. Apoi spre Wolverstone!

— Spre Wolverstone! zise Cobby scuturând hăţurile, iar Jasper se conformă.

*

— Caut o domnişoară, englezoaică, blondă, într-o rochie de seară aurie. Taylor se oprise înaintea a două grajduri, în curtea hanului cel mic, din spatele hanului mai mare în care el şi tovarăşii lui îşi lăsaseră trăsura. Se lupta să-şi tragă sufletul, fiindcă alergase tot drumul de la casă şi până în locul acela, dar, văzând feţele pe care le avea înaintea ochilor, uitându-se la oamenii care schimbau priviri nedumerite, era limpede că alergase degeaba. Deodată, fu cuprins de speranţă. E clar că aţi văzut-o. În ce parte a luat-o?

Cel mai în vârstă se uită la el întrebător.

— Nouă ce ne iese la afacerea asta?

Taylor trase o înjurătură şi se buzunări. Găsi un şiling şi i-l dădu.

— Nu întinde coarda. Încotro a luat-o?

Grăjdarul luă moneda, o verifică, apoi o strecură în buzunar.

— A venit cu un domn englez. El îşi lăsase aici cabrioleta şi calul cel negru – a venit ieri, pe la amiază. Au

luat cabrioleta şi au plecat la prima oră a dimineţii.

— Încotro?

Hangiul mai tânăr se foi.

— L-am auzit pe domn spunând ceva de drumul principal către nord. Dalkeith şi aşa mai departe.

— Mulţumesc. Furios la culme. Taylor scormoni în buzunar şi mai scoase câteva monede. Întinzându-i-le, îl întrebă: Ai vreun cal iute pe care îl pot închiria? Şi pe cineva care să ducă un mesaj în partea veche a oraşului?

*

— În sfârşit!

Jeremy slăbi hăţurile şi aruncă o privire către Eliza.

— Credeam că nu se mai termină aglomeraţia. Nici prin cap nu-mi trecea că o să întâlnim atâtea căruţe. Bine că măcar acum putem să pornim cum trebuie la drum.

Îşi bătu pintenii de pântecul roitului, care ţâşni cu viteză. Eliza se strădui să slăbească şi ea hăţurile îndeajuns cât să-i îngăduie calului ei şi răspundă comenzii. Când eliberă hăţurile, îşi încordă instinctiv coapsele, simţi cum i se strânge stomacul şi se crispă toată.

Fiecare muşchi i se încordă din ce în ce mai tare. Încercă să oprească panica pe care o simţea tot mai acut. Încercă să-şi aducă aminte că acum era un tinerel, nu o femeie. Mai cu seamă nu o femeie care nu putea călări. „Pot s-o fac.” Înaintea lor, drumul era în sfârşit liber. Suprafaţa aceea plată se întindea cât vedeai zi ochii, îndemnând şi ispitind orice călăreţ iscusit.

— Trebuie şi ne grăbim dacă vrem să ajungem la Wolverstone la lăsatul serii, strigă Jeremy.

Agăţându-se de şa, de locul ei, de poziţia pe care şi-o alesese îşi zise că nu conta dacă aveau să întârzie câteva ceasuri. „Pot s-o fac. Pot s-o fac.” Repetă cuvintele fermecate în ritmul alert al calului. Ridicându-se şi simţindu-se stânjenită de pasul animalului „Pot s-o fac.” Se descurca greu, dar era încă în şa. Carevasăzică, putea. „Pot

s-o fac.”

O clipă mai târziu, Jeremy o strigă.

— Mai avem de mers mai mult de o sută cincizeci de kilometri. Trebuie să recuperăm timpul, hai să-i dăm bătaie!

— Eu…

Vocea ei se stinse şi toate puterile o părăsiră.

Roibul lui Jeremy trecu la galop. Calul ei îl urmă, imitându-şi tovarăşul. Se simţi ca un buştean, ţeapănă, împietrită, incapabilă să se relaxeze, să facă ceea ce ştia că trebuia să facă. Panica o cuprinse şi puse stăpânire pe ea. Plămânii o lăsară. Nu mai putea respira.

„Nu, nu pot s-o fac.”

Începu să se clatine, după cum se aştepta, iar încercările ei disperate de a se adapta la mişcările calului dădură greş, şi se dezechilibră tot mai mult, până ce pasul animalului se frânse, întrerupându-se. El începu să tragă de hăţuri, îşi smuci capul înainte, încercând să reia galopul şi să-l ajungă din urmă pe tovarăşul lui.

Strângând disperată hăţurile, cu panica năvălind din toate direcţiile, ea se luptă cu calul, smucind, trăgând şi zbătându-se, iar animalul încetini, se răsuci brusc pe marginea verde a drumului, ridicându-se pe picioarele din spate în timp ce ea se lupta cu hăţurile.

Calul se opri brusc, iar ea se clătină, împleticindu-se neajutorată, străduindu-se să-şi regăsească echilibrul, după care alunecă încet într-o parte, rostogolindu-se peste crupa calului, pentru a ateriza grămadă pe iarbă, cu hăţurile încă încleştate între degete.

N-o mai ţineau picioarele. Se prăbuşi la pământ, cu inima bătându-i mai să-i iasă din piept. Fâşiile cu care-şi legase sânii cedară. Simţind că i se face rău, îşi ridică genunchii şi-şi sprijini capul pe ei.

Jeremy îşi făcu brusc apariţia. Se aplecă lângă ea. Îi simţi mâinile atingându-i scurt spatele, apoi i se păru că el priveşte iute în jur.

— Nu-i nimeni care să ne poată vedea.

Jeremy se uită din nou la ea, uluit de cele întâmplate, la fel de surprins de propria lui reacţie, de-a dreptul viscerală.

— De ce-ai căzut?

Se uitase în urmă la fix pentru a o vedea alunecând, apoi căzând din şa. Plecând capul, încercă să se uite la ea.

— Te-ai lovit?

— Nu.

Răspunsul ei era înfundat. Continua să-şi ţină capul în jos. El se uită la cal, plimbându-şi ochii peste capul şi picioarele lui. Nu putu vedea nimic în neregulă nici la animal, nici la şa. Apoi o auzi pe ea trăgând tare aer în piept şi oftând din toate puterile.

— Îmi pare rău.

Îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea.

— Trebuia să-ţi fi spus. Nu sunt un călăreţ prea priceput.

El clipi. Înainte de a-şi putea înfrâna cuvintele, izbucni:

— Dar eşti o Cynster.

Ea strânse din ochi.

— Crede-mă, nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Cu toate astea, în ciuda obsesiei familiei mele pentru cai, eu nu mă înnebunesc după ei. N-aş călări niciodată de bunăvoie, şi în niciun caz nu pe câmp. Normal, datorită familiei mele, pot sta în şa şi mă pot descurca destul de bine să mă plimb pe stradă şi să merg la galop uşor prin parc. Dar – gesticulă ea, neajutorată – asta este limita abilităţilor mele ecvestre. Mă descurc bine până la galop.

Văzând cum minunatul lui plan se prăbuşeşte înaintea ochilor, Jeremy se răsuci şi se aşeză lângă ea pe iarbă. Cu braţele sprijinite pe genunchi, se uită lung la drum.

— Trebuia să-mi fi spus.

— Am încercat să fac asta, la grajduri.

— Vreau să spun că trebuia să-mi zici înainte, când puneam planul la cale, acasă la Cobby.

— Am crezut că o să avem un alt mijloc de transport,

că o să închiriezi o cabrioletă, nu doi cai. N-ai pomenit nimic despre călărit.

El se gândi şi făcu o grimasă.

— Iartă-mă, ai dreptate. N-am zis nimic. Am presupus…

Eliza începu să smulgă firele de iarbă dintre ei.

— Nu. E vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai fermă acolo, la grajduri, dar am crezut că totul se va rezolva datorită faptului că sunt îmbrăcată bărbăteşte şi că nu va trebui să călăresc pe o parte. Am crezut că mă pot descurca şi n-am vrut să-ţi dau planul peste cap. Şi nu voia ca el să vadă ceea ce ea considera o slăbiciune, o slăbiciune pe care de obicei reuşea s-o ascundă sau chiar să o evite. Trase din nou aer în piept şi oftă. N-am vrut să ştii ci sunt o femeie atât de slabă şi de neajutorată, încât nu sunt în stare nici să stăpânesc un cal.

— Există o mulţime de femei – şi de bărbaţi, că tot veni vorba – care nu pot stăpâni cai puternici. Este doar ghinion faptul că te-ai născut într-o familie înnebunită după cai. Tonul lui era echilibrat, ca al unui profesor care expunea nişte lucruri evidente. Faptul că nu poţi să călăreşti bine nu te reprezintă şi nici nu influenţează celelalte abilităţi ale tale, asupra cărora nu am nicio îndoială.

Ea se mişcă.

— Dar faptul că nu sunt în stare să călăresc, cel puţin nu destul de repede, ţi-a dat planul peste cap, nu-i aşa?

— Nu l-a dat peste cap, doar că se impune o schimbare.

A cărei principală urmare avea să fie faptul că nu puteau să ajungă la Wolverstone într-o singură zi, nici chiar dacă ar călători şi o parte din noapte… Nu dacă n-aveau să găsească alt mijloc de transport rapid. Viteza era cea mai importantă.

— Hai să mergem! Ridicându-se, se aplecă spre ea, o prinse de ambele mâini şi o trase în sus. O privi fix pentru o clipă, apoi zâmbi încurajator. Nu-i totul pierdut, departe de

asta. O să continuăm la pas mai lent, ca înainte, după care, când ajungem în următorul oraş, o să facem cum ai zis mai devreme şi o să luăm o cabrioletă. O să fie o cursă nemaivăzută, dar tot ar trebui să putem ajunge la Wolverstone diseară.

Ea îi căută privirea, apoi încercă să zâmbească.

— În regulă. Când el îi eliberă mâinile şi le retrase pe ale lui, ea adăugă: Şi mulţumesc.

El părea nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru înţelegere.

El nu răspunse, doar îi ţinu calul până când ea se aşeză bine în şa, apoi îl încălecă pe al său şi îl mână pe roibul cel mare lângă cel mic.

— Urmează oraşul Slateford. N-ar trebui să ne ia prea mult să ajungem acolo.

Ea încuviinţă, apoi porniră împreună la drum, la pas uşor.

*

— Tra la la, tra la la, am ajuns în pustiul scoţian! Hugo îşi încheie cântecul cu o fluturare straşnică a perucii. Rânjind, Cobby arătă spre înainte, în direcţia în care, printre dealurile joase, se zăreau acoperişurile caselor.

— Ăsta trebuie şi fie Dalkeith.

— El e, el e.

Hugo făcu semn către un indicator pe care îl depăşiră în viteză.

— Se pare că mai avem vreun kilometru.

— Ne-am încadrat în timp de minune. O…

Cobby trase brusc de hăţuri când Jasper cel întunecat se împiedică dintr-odată, apoi încetini, cu mersul nesigur.

— Fir-ar să fie!

Atât Cobby, cat şi Hugo se uitară de-o parte şi de aha a calului.

— I s-o fi prins vreo piatră într-una dintre potcoave,

zise Hugo.

Traseră calul şi cabrioleta deoparte, se dădură jos şi se uitară la potcoave. Chiar era o piatră prinsă în una dintre ele; o scoaseră cu un cuţitaş, dar imediat deveni limpede că Jasper nu mai călca bine pe copita aceea.

— Fir-ar să fie! zise Hugo din nou. Şi-a rănit copita. Cobby trase o înjurătură, apoi îl mângâie pe Jasper. E calul preferat al lui Jer. N-o să ne ierte niciodată dacă păţeşte ceva.

Hugo suspină. Ridicându-şi capul, privi înspre drum, către acoperişurile îndepărtate.

— Deci va trebui să mergem pe jos. O să-l lăsăm pe Jasper într-un grajd în Dalkeith şi vom lua un alt cal.

— Mai avem vreun kilometru jumate, zise Cobby şi ridică din umeri. N-ar trebui să ne ia prea mult.

Hugo se aplecă înspre Jasper şi-i făcu semn să pornească.

— Hai, Jasper, băiete, hai să mergem să te punem la adăpost, înainte de a porni din nou la drum.

Cei doi bărbaţi şi calul se puseră în mişcare, cu faetonul cel gol rostogolindu-se uşor în urma lor. După o clipă, Cobby zise:

— N-am parcurs nici măcar zece kilometri.

Hugo ridică din umeri.

— Nu prea contează. E încă atât de devreme, încât cred că Scrope nici nu a descoperit că Eliza lipseşte, cu atât mai puţin să pornească după noi. O să plecăm cu mult înainte de-a apuca el să ne urmărească.

*

— N-ai întâmpinat niciun obstacol?

— Chiar niciunul, zise Scrope, conducându-l pe McKinsey pe Niddery Street. Nu ne-am oprit decât atât cât a fost necesar pentru a schimba caii, până când am ajuns la Jedburgh alaltăieri noapte. Am adus-o aici ieri.

— Nu v-a dat deloc de furcă?

— O singură dată. După ce i-am spus ce poveste ne-ai sfătuit să folosim, s-a împăcat cu gândul că nu prea are ce face.

— Şi e sănătoasă?

— Odată trecut efectul somniferului, nu s-a plâns, nici n-a părut bolnavă.

McKinsey îi aruncă o privire vicleană lui Scrope, care avea întipărită pe faţă o expresie mult prea curtenitoare. Fusese el însuşi în Grosvenor Square, ca să vadă cu ochii lui, din umbră, cum Scrope, vizitiul lui cu abilităţi de paznic şi asistenta pe care o angajase o scoseseră pe Eliza Cynster, inconştientă, din salonul din spate al conacului.

Urmărise trăsura până când aceasta ieşise din Londra, o văzuse îndreptându-se spre drumul ce ducea la Oxford, apoi, considerând că partea cea mai primejdioasă a răpirii fusese dusă la bun sfârşit, împreună cu porunca lui de a nu o vătăma în niciun fel pe Eliza Cynster, se îndreptase către nord pe un alt drum. Stătuse în York, pe treptele bisericii, atunci când trecuse trăsura. O zărise pe Eliza înăuntru; părea să fi aţipit.

Momentul la care trecuse trăsura fusese dovada faptului că Scrope îi urmase indicaţiile de a nu se opri, ci de a merge încontinuu pe traseul stabilit. Văzând că Scrope procedase întocmai cum i se ceruse, McKinsey încălecase pe calul său, Hercule, urmărise trăsura cât să-şi dea seama că aceasta o apuca pe drumul spre Middlesborough, apoi traversase tot ţinutul călare, intrând în cele din urmă pe drumul principal către nord prin Edinburgh, şi se oprise la casa lui de lângă palat. Cunoştea bine oraşul Edinburgh; avea informatori în multe locuri. I se adusese la cunoştinţă sosirea lui Scrope şi a celorlalţi la doar zece minute după ce se înfăptuise.

Ar fi putut să vină după fată ieri, dar nu voia să-i dea de bănuit lui Scrope că-l urmărise îndeaproape, îl cunoştea destul de bine cât să ştie că era deranjat dacă nu i se acorda încredere. Nu voia să se certe cu Scrope. Aşa că, pentru următoarele vreo douăsprezece ceasuri, aşteptase

semnalul lui.

Odată ce acesta venise, nu mai văzuse niciun motiv să mai întârzie, se întâlni cu Scrope exact când oraşul cel vechi se pregătea să întâmpine o nouă zi. Urma să o ducă pe Eliza la el acasă. Apoi către nord. Totul era pregătit pentru această călătorie. În curând, ea avea să-i fie predată şi, datorită ei, potirul pe care trebuia să-l redobândească urma să ajungă din nou în mâinile lui.

— Am ajuns.

Scrope se opri înaintea unei uşi proaspăt vopsite. Tot complexul de case era nou. Construit pe locul caselor mistuite în incendiul din urmă cu cinci ani. Scrope descuie uşa şi o deschise larg. Se dădu înapoi, ca şi când ar fi vrut să-i facă loc lui McKinsey să intre, apoi se opri brusc. Privind dincolo de Scrope. McKinsey văzu o femeie îmbrăcată în negru, o asistentă, stând în umbra vestibulului şi frângându-şi mâinile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Scrope.

Privirea asistentei trecu de el şi îl fixă pe McKinsey. Îşi umezi buzele, apoi se uită la Scrope.

— A dispărut. S-a făcut nevăzută. Nu era în subsol când am deschis uşa.

Scrope se legănă pe călcâie. Chipul lui era complet inexpresiv.

— Dar... uşa de la subsol era încuiată când am coborât eu azi-dimineaţă.

— Intră!

Fără a lăsa mânia să i se citească pe faţă, McKinsey îl împinse pe Scrope înainte. Odată intrat în vestibul, se dădu într-o parte, pentru a-i avea atât pe Scrope, cât şi pe asistentă înaintea ochilor lui. Femeia închise uşa, apoi se răsuci pentru a-l vedea pe Scrope

— Ambele uşi de la subsol erau încuiate, aşa cum şi trebuia. Tu le-ai încuiat azi noapte şi tot tu ai coborât astăzi primul. Eu şi Taylor am coborât împreună, şi atunci amândouă uşile erau încuiate. În afară de asta, n-ar avea niciun sens ca noi să luăm fata. Se uită în treacăt la

McKinsey şi făcu un semn către el în timp ce-l privea din nou pe Scrope. E clar că n-am predat-o.

— Trebuie să fie acolo, zise Scrope. Poate se ascunde şi n-aţi văzut-o.

— Du-te şi vezi, zise femeia arătând înspre culoar. Când n-am reuşit s-o găsim, am încuiat din nou ambele uşi. Cheile sunt pe masă.

Scrope o luă la fugă pe culoar. Femeia se întoarse şi porni după el. McKinsey îi urmă la pas. Începea să bănuiască deja cum ieşise Eliza Cynster din subsol. Ceea ce nu ştia încă era încotro o apucase, sau cine, dacă era cineva, o ajutase să scape. Intrând în bucătăria de la capătul coridorului, îl văzu pe Scrope înşfăcând două chei masive.

— Unde-i Taylor? întrebă Scrope.

Asistenta rămăsese în urmă, cu braţele încrucişate, cu o expresie furioasă, de autoapărare.

— Imediat ce am descoperit că a dispărut, s-a dus să întrebe pe la grajdurile şi hanurile de trăsuri care deservesc drumul principal către nord. S-a gândit că, indiferent cum a ieşit de aici, acela ar fi locul spre care s-ar îndrepta, în încercarea de a fugi înapoi la Londra.

Scrope mormăi şi răsuci cheia în uşa care dădea la subsol. McKinsey o privi în ochi pe asistentă.

— Deşteaptă mişcare din partea lui Taylor.

Pentru o fracţiune de secundă, femeia se linişti. McKinsey ştia că nu trebuia să sperie oamenii de la care ar fi putut avea ulterior nevoie de informaţii. Scrope deschise uşa, luă felinarul şi coborî iute treptele. McKinsey îl urmă mai agale, aplecându-se pentru a trece de tocul uşii. Pe coridorul cel scurt de jos îl întâlni pe Scrope, cu felinarul aprins la picioare, descuind cea de-a doua uşă, mult mai masivă.

— E imposibil! bombăni Scrope. N-ar fi putut trece de două uşi încuiate.

— Nici n-a trecut.

— Ce? zise Scrope şi îl privi.

— Nu contează.

McKinsey făcu semn spre uşa încăperii de la subsol.

— Deschide-o şi hai să vedem.

Trăgând aer în piept, Scrope deschise uşa. Se opri şi ridică felinarul; ţinându-l în sus, trecu pragul şi lumină încăperea, într-o secundă, îi fu clar faptul că nu exista niciun loc în care să se fi putut ascunde o femeie. Camera era austeră, dar, după cum observă McKinsey, care tocmai intrase, destul de confortabilă pentru o singură noapte.

— Nu pot să cred…

Cu adevărat uluit, Scrope balansă felinarul în toate direcţiile, cercetând disperat fiecare colţişor. McKinsey privi în jos, către pardoseală. După o clipă, făcu un pas înainte, se aplecă, apucă de marginea covoraşului subţire şi-l trase afară, descoperind pardoseala din piatră. Apoi se uită sub pat.

— Aha!

Se duse apoi la pat, ridică unul din capete şi-l trase deoparte, până la mijlocul încăperii. Scrope şi asistenta priveau amândoi, nedumeriţi. McKinsey se apropie să se uite la peticul de lemn care fusese ascuns sub pat. Îl arătă cu degetul.

— Pe aici a ieşit.

Scrope şi asistenta se duseră şi ei să se uite dincolo de pat.

— Un chepeng?

Din tonul lui Scrope reieşea faptul că nu-şi putea crede ochilor.

— Toate casele din acest complex – şi din altele asemănătoare, care au fost construite după marele incendiu – au aşa ceva. McKinsey se aplecă şi apucă inelul chepengului. Îl ridică şi descoperi scara fixă din lemn care ducea către o podea prăfuită. Se vede că asta a fost deschisă.

Lăsând chepengul la loc, puse inelul în locaşul lui şi se ridică încet.

— Unde duce asta? îl întrebă asistenta, privindu-l.

— Către galeria subterană, ce se întinde în zona dintre picioarele podului, şi către tunelele care fac legătura.

— Dar… Scrope se uită către McKinsey. De unde ar fi putut să ştie?

— Mă îndoiesc că a ştiut. Ceea ce înseamnă că a primit ajutor.

În lumina felinarului, prinse privirea lui Scrope.

— A avut vreun prilej să intre în legătură cu cineva?

Scrope scutură din cap.

— Nu prea văd cum.

El se uită la asistentă. Şi ea scutură din cap.

— N-a vorbit cu nimeni. Absolut cu nimeni. Doar cu noi trei. McKinsey rămase nemişcat pentru o clipă îndelungată, nelăsând să se vadă ce gândea şi, cu atât mai puţin, ce simţea.

— Poate că vizitiul tău, Taylor, va afla ceva despre ea. Până atunci…

Se opri şi îşi înălţă capul; un ciocănit îndepărtat fu urmat de un clopoţel care se auzi în bucătărie.

— O fi Taylor, zise Scrope, uitându-se la asistentă. Te rog, du-te şi vezi.

Femeia plecă în grabă. Pantofii ei bocăniră pe trepte. Scrope se întoarse şi-şi drese glasul.

— Domnule, ştiu…

— Nu, Scrope. Nu acum.

Replica lui McKinsey era grăitoare. Hai să vedem ce putem afla, cât de departe o putem urmări pe domnişoara Cynster, înainte să iau o decizie. Ultimele cuvinte erau încărcate de o asemenea forţă, încât îl reduseră pe Scrope la tăcere. După o clipă, asistenta se întoarse.

— Era un mesager de la hanul de lângă cel la care ne-am lăsat trăsura. Taylor spune că fata noastră a plecat de acolo însoţită de un domn, care s-a îndreptat către drumul principal spre nord odată cu răsăritul soarelui. Taylor a închiriat un cal iute şi a luat-o pe urmele lor.

McKinsey încuviinţă. Se uită prin jur, apoi se îndreptă către uşă.

— Presupun că Taylor e înarmat, dar ştie că nu doresc să se facă uz de violenţă asupra nici unei persoane implicate în această poveste?

— Da, domnule.

Scrope îl conduse la uşă. Asistenta urcase deja treptele. McKinsey o urmă, întrebându-se cât de mult se putea baza pe ultimul răspuns al lui Scrope. N-avea idee cam cât de puternic era controlul lui Scrope asupra lui Taylor. Cu toate astea…

Ajungând în bucătărie, se opri şi bătu uşor darabana pe masa din încăpere.

— E limpede că trebuie să aşteptăm să vedem ce face Taylor, pentru a afla dacă se întoarce cu domnişoara Cynster sau nu.

Totuşi, între timp, aş putea să adun informaţii cu privire la identitatea acestui neaşteptat domn englez, ca să vedem dacă el a fost cel care a ajutat-o să scape. Îl privi pe Scrope, apoi pe asistentă. Voi doi rămâneţi aici. Mă întorc într-un ceas.

Asistenta încuviinţă îndatoritoare. Scrope însă nu reuşise să-şi revină din uluială.

*

Jeremy pricepu că asta fusese o eroare gravă în planul lui. Nu se gândise la abilităţile ei şi nici prin gând nu-i trecuse să le evalueze înainte. Şi nici nu luase în calcul ce solicitări avea de la ea planul lui iniţial. Nu se gândise la ea aproape deloc, în tot cazul nu ca la un participant activ. Se gândise la ea mai curând ca la un manuscris care trebuia transportat.

Aşezată lângă el în spatele unei căruţe, cu un morman de varză care îi despărţea de gospodarul care mâna calul, Eliza suspină încetişor.

— Îmi pare rău. Ştiu că te aşteptai să mergem mai repede de-atât.

Cu privirea aţintită asupra drumului pe care-l lăsau în

urmă, el scutură din cap.

— Nu, nu te scuza. Dacă te scuzi, va trebui să o fac şi eu. Îi aruncă un zâmbet care spera să fie încurajator. Ar fi trebuit să-ţi explic mai bine planul meu şi să-ţi cer părerea. Dacă aş fi făcut-o, aş fi închiriat o cabrioletă cu doi cai, şi totul ar fi mers bine.

Lăsaseră caii la Slateford. Deşi înaintaseră la pas, Eliza devenise din ce în ce mai încordată şi, după cum bănuia el, mai temătoare că avea să piardă iarăşi controlul şi că avea să fie aruncată din şa – ceea ce, cu siguranţă, putea să se întâmple.

Până să ajungă în sat, teama aceea pusese stăpânire şi pe el. Vreo fractură sau ceva mai rău de-atât nu le-ar fi fost deloc de ajutor. Dar hanul cel micuţ nu avea trăsuri de închiriat, nici măcar o cabrioletă, însă gospodarul era pe cale să plece şi se oferise să-l ducă până în următorul oraş. El mergea până la Kingsknowe şi era sigur că acolo puteau găsi o cabrioletă. Cel puţin gospodarul livrase deja o mare parte din verze, iar calul lui era puternic; mergeau cu o viteză constantă, puţin mai iute decât un galop lent.

Aşadar, îşi îmbunătăţiseră situaţia în privinţa vitezei de deplasare, dar nu cu mult. Cu toate astea, Eliza nu mai era în pericol de a cădea, şi amândoi erau mai puţin stresaţi. Măcar în această privinţă.

Lui îi era încă greu să o ignore – sau, mai curând, să ignore efectul pe care ea îl avea asupra lui – în noua ei postură, continuând să se străduiască să nu se holbeze la picioarele ei lungi, îmbrăcate în pantaloni.

Tensiunea asta…

Luându-şi gândul de la acea distragere, se concentră din nou asupra problemei de moment. Avuseseră o dimineaţă plină; era destul de plăcut să meargă în căruţa aceea, mai ales cu Eliza lângă el, dar înaintarea asta atât de lentă şi faptul că erau expuşi şi fără posibilitatea de a fugi, în caz că erau urmăriţi, îi făceau foarte vulnerabili. Îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită la el.

Eliza se aplecă şi ea mai aproape, ca să se uite.

Parfumul proaspăt al părului ei, de trandafir şi levănţică, îi răscoli simţurile; căldura ei feminină, intempestivă, îi captă atenţia şi îl făcu prizonier.

— E aproape ora nouă.

Se îndreptă şi se îndepărtă. El îşi dori ca ea să se întoarcă, să rămână aproape de el. Alungă repede acest gând.

— Da. Rosti răspunsul cu glas pierit. Îşi drese vocea. Se uită în jos, la ceasul din mâna lui… Ce era în mintea lui? Se încruntă şi puse ceasul la loc în buzunar. Ne-a luat trei ceasuri ca să ajungem… nu prea departe. Va trebui să găsim o cabrioletă şi să-i dăm bice. Probabil vom fi nevoiţi să revenim asupra planului nostru, dar nu putem lua nicio decizie atâta timp cât nu ştim care sunt opţiunile.

El se simţi privit şi se întoarse pentru a-i întâlni privirea. Eliza zâmbi.

— Eşti foarte înţelegător. Apreciez asta.

Nu se înfuriase şi nu făcuse scandal; n-o făcuse să se simtă vinovată sau mai stânjenită decât se simţea deja din cauză că-i dăduse planurile peste cap.

— Orice am face, îmi voi da silinţa să nu mai încetinesc înaintarea.

El înclină uşor capul, apoi privi din nou către drum.

— Sper că măcar la capitolul deghizare stăm mai bine şi că urmăritorii noştri sunt derutaţi.

*

După o grămadă de ocări aruncate în primele zece minute ale misiunii lor impuse, Cobby şi Hugo mergeau în linişte, de-o parte şi de alta a bietului Jasper, când zgomotul de copite care se apropia îi făcu să se oprească şi să se uite în urma lor.

Mai multe trăsuri şi poştalionul de dimineaţă trecuseră pe lângă ei, dar acesta era primul călăreţ care le ieşea în cale. Se uitară la el, cocoţat pe un cal zdravăn, până când o ridicătură a drumului îl ascunse vederii lor.

Cobby îl cercetă pe Hugo cu ochi critic.

— Peruca îţi stă strâmb.

De cealaltă parte a atelajului, Hugo îşi îndreptă peruca, apoi îşi trase gluga pelerinei şi se apropie de Jasper, astfel încât calul masiv să-l ascundă de vederea oricărui trecător. Călăreţul urcă o movilă la mică distantă în urma lor. Uitându-se la el, Cobby îngheţă.

— Are un pistol.

— În toc sau afară? întrebă Hugo, continuând să-şi ţină capul plecat.

— În mână.

Călăreţul se apropie de ei într-un răpăit alert de copite. Trăgând de hăţuri, îndreptă pistolul către amândoi deodată.

— Staţi pe loc! Nu vă mişcaţi!

Cobby îşi întinse mâinile, cu palmele goale.

— Deja ne-am oprit. Cine naiba eşti?

Imitase cât putuse de bine vocea lui Jeremy.

Călăreţul se încruntă. Continuând să ţină pistolul în mână, dar fără să-l îndrepte într-o direcţie anume, îşi linişti calul nărăvaş, apoi îi privi cu atenţie pe Cobby şi pe Hugo, după care analiză cabrioleta cu ochi de cunoscător. Şi mai încruntat, îl fixă cu privirea pe Cobby.

— Aţi venit cu cabrioleta asta de la Hanul Soarelui Răsare de pe South Bridge Street?

— Da, încuviinţă Cobby bătăios. Ce-i cu asta? E a mea.

Călăreţul se uită la el pentru o clipă, apoi se concentră asupra lui Hugo. În cele din urmă, se uită la Jasper, după care scutură din cap.

— Nu contează. Am crezut că eşti altcineva.

— Serios? zise Cobby, punându-şi mâinile în şold. Şi ăsta-i un motiv să vii aşa vijelios, fluturând un pistol? După cum vezi, calul meu şchioapătă…

Călăreţul trase o înjurătură, îşi mână calul înapoi şi se îndreptă valvârtej către Edinburgh. Cobby rămase pe drum şi-l privi cum se îndepărtează. Când călăreţul dispăru după

movilă, Hugo veni de după Jasper şi i se alătură lui Cobby. Călăreţul reapăru pe drum, mai departe, alergând ca vântul şi ca gândul înapoi către Edinburgh. Cobby se strâmbă şi reveni la vocea lui, pentru a spune:

— Ei bine, n-a durat prea mult.

Dându-şi gluga jos, Hugo îşi luă peruca blondă de pe cap şi se scărpina în creştet.

— Trebuie să-i distragem atenţia vreme mai îndelungată, nu doar câteva ceasuri. Am impresia că ăsta a fost Taylor, vizitiul însărcinat cu paza.

— Crezi că a recunoscut cabrioleta lui Jer? Cobby se întoarse pentru a mângâia calul. Sau pe Jasper aici de faţă?

— Posibil. Dar, cum ei nu ştiu cine e Jer, asta nu le foloseşte la nimic, socoti Hugo. Cel mai probabil o să ne elimine de pe listă considerându-se o coincidenţă fără legătură, care n-are nimic de-a face cu Eliza.

— Când Taylor se va întoarce cu veştile, vor căuta din nou să vadă dacă-i pot lua urma lui Jer.

— Nu, zise Hugo. Ei nici nu ştiu că Jer există. Sau, dacă ştiu, cred că tu eşti Jer. Dar vor scotoci prin oraş în căutarea Elizei ori a vreunei urme de-a ei, ceea ce, cu puţin noroc, nu-i va duce prea departe.

Cobby se puse în mişcare.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă, uitându-se la Hugo. Ce-ar trebui să facem?

Amândoi căzură pe gânduri, apoi Hugo zise:

— M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti că Jer şi Eliza s-au îndepărtat îndeajuns. Poate că – se întoarse şi privi înapoi pe drumul către Dalkeith – ar trebui să continuăm şi să ne ducem să luăm un cal odihnit, aşa cum hotărâserăm, apoi să ne întoarcem la Edinburgh şi să vorbim cu Meggin, iar dacă ea n-a auzit nimic potrivnic, să verificăm şi la grajdurile de la Grassmarket. Dacă totul pare a se desfăşura conform planului lui Jer, atunci ne putem îndrepta din nou către drumul principal spre nord şi tot vom ajunge înaintea lor la Wolverstone.

Hugo ridică din sprâncene şi se întoarse spre Cobby.

Întâlnindu-i privirea, Cobby încuviinţă din cap.

— Bine gândit. Aşa vom face.

*

Lui McKinsey îi luă ceva timp pentru a-l găsi pe vagabondul de care avea nevoie, apoi încă o jumătate de ceas pentru vagabond să afle ce se întâmplase şi să-i raporteze.

— Trei domni ferchezuiţi au condus o domniţă prin galerie azi-noapte. Ca să zic drept, mai curând azi-dimineaţă. Iepurică, poreclit astfel datorită urechilor şi abilităţii lui de a se strecura cu viteză prin galerie, adăugă: Trei dintre fraţii Dougan au fost călăuze. Spun că unul din domni i-a plătit bine.

Sprijinindu-se de rămăşiţele unui vechi zid din piatră nu departe de galeriile de sub South Bridge – căci tunelul nu fusese construit pentru oameni de talia lui –, McKinsey primi ştirea cu aparentă linişte.

— Şi fraţii Dougan au zis ceva despre cei trei bărbaţi? Ori despre domnişoară?

— Doar că domniţa avea părul foarte blond. Avea o pelerină şi-şi pusese gluga, dar ei i-au văzut părul înainte să facă asta.

— Şi bărbaţii?

— Se pare că erau vorbiţi, foarte tăcuţi – nu fanfaronii obişnuiţi, puşi pe şotii. Oameni serioşi. După vorbă, se pare că doi dintre ei erau de pe aici, din Edinburgh, dar celălalt, cel care a plătit, cu siguranţă era englez.

— A văzut cineva încotro au apucat-o după ce au ieşit la suprafaţă?

— Nu, zise Iepurică arătând spre oraş. Doar s-au pierdut în noapte, asta au făcut.

— În ce direcţie? Spre palat ori spre castel?

— Spre palat. Între noi fie vorba, se pare că ştiau încotro mergeau.

— Excelent! McKinsey se caută prin buzunare şi

începu să numere monede în palmă. Te-ai descurcat foarte bine.

Iepurică, ştiind exact cine era McKinsey, se îndreptă şi-şi răsuci o şuviţă rebelă de păr.

— Mulţumesc, dom’le.

McKinsey îi întinse câteva monede. Iepurică le primi în palmele lui murdare.

— E mereu o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, dom’le. McKinsey râse. Îi zâmbi lui Iepurică, apoi se îndreptă de spate.

— La revedere, Iepurică. Îşi înfrână dorinţa de a ciufuli părul întunecat al băiatului.

— Ai grijă de tine şi de mama ta.

— Aşa am să fac, dom’le.

Punând banii în buzunarul hainei lui jerpelite, Iepurică îl salută grăbit.

— Ne mai vedem, dom’le.

McKinsey îl urmări pe Iepurică strecurându-se în vizuina lui, apoi se întoarse, urcă o pantă mică şi reveni în lumea străzilor oraşului. Se îndreptă spre Niddery Street.

Trecuse deja jumătate din dimineaţă şi, chiar dacă, datorită lui Iepurică, se lămurise cum evadase Eliza, când şi de cine fusese însoţită, tot nu ştia unde se dusese după aceea şi nici cine anume îi venise în ajutor.

Totuşi, având în vedere implicaţiile sociale, nu era deloc surprins că ea apucase drumul spre Anglia cât de repede putuse. Presupunând, desigur, că ea era tânăra care plecase cu cabrioleta englezului în zorii zilei. Se întrebă dacă englezul era acelaşi domn care o însoţise prin galerii la ceas de noapte.

Ceea ce continua să-l intrige era cum de ştiuse cineva unde se afla ea. Avea vreo importanţă faptul că unul dintre salvatorii ei era englez şi că acum ea se îndrepta probabil spre sud împreună cu el? Răspunsul la această întrebare îl puteau da doar Scrope şi ai lui, chiar dacă poate nu conştientiza asta.

Se concentră din nou asupra a ceea ce îl aştepta la

casa din Niddery Street. De când plecase, cu o oră în urmă, îl tot rodea ceva, de care îşi dădu seama, în cele din urmă: uluirea împietrită a lui Scrope îl surprinsese. Femeia, asistenta, reacţiile ei le înţelesese, dar Scrope… omul era un profesionist desăvârşit, şi, cu toate astea, fusese făcut praf, şi nu dădea semne să-şi revină prea repede.

McKinsey se aşteptase ca Scrope să ia rapid atitudine, să reevalueze situaţia şi să revină asupra planului său. Să recunoască ceea ce mersese prost şi să revizuiască, să recalculeze totul foarte repede şi să fie gata de plecare în orice direcţie era nevoie pentru a-şi atinge scopul. În schimb, Scrope încremenise ca o statuie.

Compară reacţia lui Scrope cu reputaţia lui… Conform reputaţiei, Scrope nu dăduse greş niciodată, în niciuna dintre misiunile lui dubioase. Realitatea crudă a primul său eşec îl zguduise oare din temelii?

McKinsey mormăi. A face faţă planurilor zădărnicite era ceva la care ajunsese să fie expert. Cu siguranţă i-ar putea da lecţii lui Scrope despre inutilitatea de a te lua la trântă cu soarta. Trebuia să accepţi că eşti legat la mâini şi să te descurci în situaţia dată. Apoi să-ţi revii, să recalculezi totul şi să obţii ce urmăreai pe altă cale.

Adevărul era că încăpăţânarea combinată cu perseverenţa rareori dădea greş. Nu dacă aveai răbdare până la sfârşit. Asta era părerea lui. Ceea ce îl aduse la situaţia actuală, pe care o avea de înfruntat în clipa de faţă.

Luând totul în calcul şi punând totul în balanţă, avea o vagă bănuială că femeiuşca aceea capricioasă îl lua peste picior. Că, pe ocolite, îl făcea să dea încă o dată greş. Din nefericire, încă nu putea spune ce îl aştepta la sfârşitul acestui episod, victoria ori înfrângerea. Până nu afla cine i-o şterpelise pe Eliza Cynster, până nu vedea ce părere avea ea despre salvatorul ei – dacă nu cumva, la fel ca în cazul surorii ei mai mari, fusese mai mult o atracţie decât o înţelegere de comun acord n-avea de unde să ştie care era rolul pe care el îl juca acum în scenariul actual al sorţii.

El aranjase decorurile, trăsese cortina, dar soarta

preluase controlul şi acum era la conducere.

Ajunse în strada principală şi continuă să meargă, într-un fel sau altul, Eliza avea să se aleagă cu un soţ din toată povestea asta; exigenţele sociale, care făceau şi ele parte din joc, n-ar fi îngăduit alt final. Singura întrebare pe care o avea referitoare la această chestiune era dacă soţul avea să fie el – îngăduindu-i să-şi continue planul pentru a revendica preţiosul potir de la mama sa – ori englezul.

Dacă englezul – până afla altceva, presupunea că el era cel care o salvase – se dovedea un bărbat de ispravă ori unul pe care ea să şi-l dorească de soţ şi care să o dorească la rândul lui, atunci cinste lui, calitatea aceea ar surclasa orice cerinţă a mamei sale, l-ar sili să se retragă şi să-i lase pe cei doi să scape. Să treacă graniţa, pentru a se îndrepta, cel mai probabil, spre nunta lor. Nu voia să îşi imagineze însă ce se alegea de el după aceea. Chiar nu voia să ia asta în calcul, nu înainte de a fi nevoit.

— Destul pentru azi.

Scrâşnind din dinţi, o luă pe Niddery Street şi se îndreptă spre casă. Trebuia să afle cum de fusese atras englezul în povestea asta. După aceea, trebuia să-i localizeze pe Eliza şi pe salvatorul ei sau să afle dacă englezul era cel hărăzit de soartă Elizei.

*

— Aş vrea să ştiu cum de un englez a aflat că o ai pe Eliza în grijă.

McKinsey stătea aşezat într-un fotoliu din salonul casei din complex, cu privirea lui glacială, insistentă, ameninţătoare aţintită asupra lui Scrope, care şedea pe scaunul cu spătar înalt din faţa lui. Asistenta stătea pe scaunul de lângă Scrope, cu spatele drept, frământându-şi nervoasă degetele.

De când McKinsey plecase din casă, Scrope trecuse de la nedumerire la furie. Îl privi înapoi pe McKinsey.

— N-am nici cea mai vagă idee. N-am strigat în gura

mare că o avem cu noi.

— Cu toate astea, un englez a ajutat-o să iasă din această şi, după cum am aflat de la Taylor, tot un englez a plecat azi-dimineaţă însoţit de o domnişoară care corespunde descrierii ei.

Scrope ezită, apoi zise:

— N-avem niciun motiv să credem că bărbatul care a condusa prin galeriile astea blestemate e acelaşi cu cel care o însoţeşte spre sud. Poate a convins un călător oarecare s-o ia cu el. N-are niciun ban asupra ei, dar numele ei cântăreşte greu în ochii unui englez, suficient cât să-i asigure sprijinul lui.

McKinsey mişcă uşor din cap.

— Aşa o fi, dar cineva a aflat că ea e aici şi i-a arătat cum şi evadeze. La un moment dat, cineva a văzut-o şi, cum n-ai scos-o afară de când ai adus-o, probabil te-a urmărit până aici ieri.

Scrope se încruntă, iar McKinsey îşi dădu seama că nu fusese destul de vigilent în privinţa urmăritorilor atunci când o adusese pe Eliza Cynster în casă.

McKinsey îşi fixă privirea asupra chipului lui Scrope.

— Povesteşte-mi tot, în cele mai mici detalii, despre călătoria voastră de la Grosvenor Square până la Edinburgh.

— Ţi-am zis, replică Scrope şi gesticula nerăbdător. Nu mai este nimic de spus.

— Fă-mi pe plac.

Răspunsul lui McKinsey nu lăsa loc de replică.

— Ai adormit-o pe domnişoara Cynster, ai scos-o din casa verişoarei ei, ai înghesuit-o în trăsură şi ai plecat din Grosvenor Square. Începe de aici. Ce s-a întâmplat în continuare?

Scrope îl privi mânios, dar se conformă.

— Am apucat pe drumul spre Oxford, am ajuns la Oxford…

— Domnişoara Cynster îşi revenise între timp?

Scrope ezită, apoi răspunse:

— Şi da, şi nu. Era ameţită. A dormit mai tot drumul.

Scrope se prefăcu că nu vede privirea furişă pe care i-o aruncase asistenta. McKinsey observă şi bănui că ameţeala Elizei fusese indusă. Altfel de ce ar fi angajat o asistentă pentru a face treabă de cameristă? Scrope îi nesocotise ordinele directe în această privinţă, dar acum avea alte priorităţi.

— Foarte bine, am înţeles că domnişoara Cynster era prea „ameţită" ca să atragă atenţia cuiva cât aţi trecut prin Oxford. Când anume şi-a venit în fire?

Scrope ignoră aluzia.

— A început să se foiască pe când ieşeam din York, după care s-a culcat la loc.

McKinsey o văzuse moţăind în York.

— Perfect, concentrează-te asupra drumului dintre Oxford şi York. Treci în revistă fiecare etapă, fiecare sat şi oraş prin care aţi trecut. A fost vreo situaţie în care vreun domn să se intereseze câtuşi de puţin de trăsură şi de pasagerii ei?

Scrope rămase pe gânduri. La fel şi asistenta. În cele din urmă, amândoi scuturară din cap.

— Nu, declară Scrope. N-a fost *nimic,* nu-i nimic de povestit. N-a fost niciun fel de incident.

— N-a vorbit nimeni cu Taylor? întrebă McKinsey. Să se fi întins la vorbă în vreuna dintre opririle voastre?

— Nu, zise asistenta. Când schimbă caii, Taylor nu-şi părăseşte locul.

— Şi a mers încontinuu?

Asistenta ridică din umeri.

— Cu asta se ocupă.

Scrope se foi în scaun.

— L-am înlocuit pe porţiunile de drum mai singuratice, ca să poată prinde câteva ceasuri de somn, dar nu ne-am oprit deloc, decât ca să schimbăm caii.

Asta se potrivea cu socoteala lui McKinsey bazată pe ora la care trecuseră prin York. Îşi menţinu privirea fixă asupra celor doi.

— În regulă. Deci aţi trecut prin York fără niciun incident. Ce s-a întâmplat pe bucata de drum de la York la Middlesbrough?

Din nou, atât Scrope, cât şi asistenta stătură pe gânduri; şi din nou scuturară din cap.

— Ai amintit că domnişoara Cynster se cam foia în York. Când s-a trezit de-a binelea?

— La nord de Middlesbrough, răspunse asistenta. Am vorbit cu ea, după care a aţipit la loc. S-a trezit când am trecut podul de la ieşirea din Newcastle.

— În vreunul dintre momente, fie pe drumul de la nord de Middlesbrough, fie când aţi ieşit din Newcastle, s-a apropiat de fereastră ori a încercat să atragă atenţia cuiva?

— Nu acolo, răspunse Scrope.

McKinsey îl fixă cu privirea. Tonul lui fu descurajant de calm când întrebă:

— Vrei să-mi spui că, la un moment dat, ea a făcut o încercare de a atrage atenţia cuiva?

Scrope se încruntă şi mai tare.

— Da. Îşi flutură o mână în aer. Dar n-a ieşit nimic din asta.

McKinsey rămăsese nemişcat.

— Şi, cu toate astea, a evadat.

— Nu-i vina mea. Ieşiserăm din Newcastle, eram la mai puţin de cincizeci de kilometri de graniţă, în pustietate.

— Pe drumul spre Jedburgh?

Scrope în cuviinţă.

— Exact. Păduri şi mlaştini, nimic altceva. Părea să fi aţipit din nou, îngrămădită într-un colţ. Am încetinit ca să-i dăm voie să treacă unei cabriolete, iar ea s-a trezit brusc la viaţă.

— Ce s-a întâmplat? se precipită McKinsey.

— S-a arătat de fereastră, bătând în ea şi strigând după ajutor

— Şi?

Lui McKinsey nu-i venea să creadă că trebuia să le scoată cuvintele cu cleştele din gură.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Scrope şi-l fixă cu privirea. Am tras-o de la fereastră. Cabrioleta trecuse deja. L-am pus pe Taylor să se uite în urmă, dar pasagerul n-a făcut decât să se întoarcă şi să se uite la trăsură, apoi a ridicat din umeri şi a mers mai departe. Taylor l-a mai supravegheat o vreme, dar cabrioleta nu s-a întors să ne urmărească.

McKinsey îşi imagină scena.

— L-a văzut vreunul din voi pe pasagerul cabrioletei?

Atât Scrope, cât şi asistenta negară.

— Ambele vehicule erau în mişcare, explică asistenta. Încetiniseră, dar pasagerul cabrioletei a aruncat doar o privire scurtă pe geam. Strădania domnişoarei Cynster n-a durat mai mult de o clipă, o secundă, înainte ca noi s-o tragem înapoi, dar, chiar şi aşa, cabrioleta trecuse de mult.

— Dar ea… zise McKinsey analizând imaginea în minte, stătea în colţ, înghesuită acolo, aşa că ar fi putut vedea cabrioleta apropiindu-se, mergând în sens opus. A avut timp să-l vadă pe pasager, să-l recunoască şi să acţioneze.

Scrope mormăi.

— Mai curând aş zice că ăsta era singurul vehicul pe lângă care am trecut. A văzut cabrioleta şi s-a folosit de ceea ce a considerat a fi singura ei şansă. N-avem motive să credem că-l cunoştea pe bărbatul care conducea cabrioleta.

„Şi, cu toate astea, a dispărut.”

McKinsey se uită la Scrope, dar nu se obosi să sublinieze ceea ce era atât de evident. Nu mai conta ce credea Scrope. Cu toate astea, era bine să fie meticulos.

— În afara acestui incident, a mai existat vreo ocazie în care domnişoara Cynster să-i fi atras atenţia vreunui domn, fie el englez, scoţian sau de alt neam? Chiar dacă nu aţi văzut aşa ceva ori nu credeţi că s-a întâmplat, *gândiţi-vă*. Ar fi putut fi recunoscută la un moment dat, după povestea cu cabrioleta? De pildă, când aţi traversat South Bridge?

Scrope răspunse glacial, defensiv:

— Nu. Nu s-a mai întâmplat nimic remarcabil, iar, când am mers pe jos până aici, am ţinut-o ascunsă între noi, cu gluga trasă până pe ochi. Era aglomerat. Nu ne-a observat nimeni.

McKinsey se holbă insistent la Scrope. Cine să fi fost responsabil de salvarea Elizei: conducătorul cabrioletei ori vreo cunoştinţă întâmplătoare întâlnită în Edinburgh?

Înainte de a se hotărî dacă mai avea sens să continue să-l interogheze pe Scrope, care devenea tot mai ostil, la uşa din faţă se auzi un ciocănit puternic.

— Taylor, zise asistenta, ridicându-se şi dând năvală în vestibul.

O clipă mai târziu, McKinsey îşi auzi numele rostit în şoaptă, când Taylor fu avertizat că se afla acolo. Se scurse un moment de linişte, apoi bărbatul cel masiv îmbrăcat în uniformă de vizitiu se aşează în cadrul uşii, cu pălăria în mână. Văzându-l pe McKinsey, îl salută din cap. Apoi se uită la Scrope. Acesta îl invită înăuntru şi, întrucâtva iritat, îl întrebă:

— Ei bine? Ai găsit-o?

Taylor se opri, îşi îndreptă umerii.

— L-am găsit pe domnul cu cabrioleta care a trecut pe lângă noi ieri, pe cealaltă parte a dealurilor Cheviot.

Scrope se ridică dintr-odată, cu faţa palidă.

— A fost aici?

— Aşa se pare. După ce am plecat, am verificat pe South Street: n-a trebuit să merg mai departe de hanul cel mic de lângă hanul de trăsuri la care am tras noi. Grăjdarii mi-au zis că domnul a venit ieri spre amiază şi că a plecat în zori, împreună cu o domnişoară englezoaică blondă îmbrăcată într-o rochie aurie. Părea fata noastră, aşa că v-am trimis mesajul acela şi am prins viteză.

— Şi? întrebă Scrope.

— Am alergat nebuneşte până aproape de Dalkeith – calul acela negru tare frumos era şchiop, iar ei doi îl duceau de căpăstru.

— Dă-l încolo de cal, ţipă Scrope. Ce-i cu femeia? Şi cu bărbatul, cu englezul?

Taylor se uită la Scrope, apoi continuă:

— După câte mi-am putut da seama, arăta la fel ca bărbatul pe lângă care am trecut ieri, dar am recunoscut destul de bine cabrioleta şi calul, deci trebuie să fi fost el. Taylor îşi roti privirea la McKinsey. Dar femeia cu siguranţă nu era domnişoara Cynster. De îndată ce am văzut-o pe femeia însoţită de englez, am venit în fugă înapoi. Am verificat toate hanurile pentru trăsuri de pe South Bridge Street, toate cele care deservesc drumul principal care merge spre nord. Nimeni nu a văzut nicio domnişoară blondă. E limpede că n-a plecat cu o diligenţă, nici cu vreo trăsură de închiriat din cele care s-au pornit la drum în dimineaţa asta. Făcu o pauză, apoi se aventură să spună: Ar putea să fie încă în Edinburgh.

McKinsey nu răspunse. Deşi era ispitit să întrebe de ce s-ar strădui cineva atât de mult să pună la care o capcană atât iscusită dacă nu pentru a distrage atenţia de la o fugă într-o cu totul altă direcţie, avea lucruri mai bune de făcut. Faptul că englezul şi femeia în rochie aurie peste care dăduse Taylor erau o momeală era dincolo de orice îndoială; câte blonde în rochii aurii ar fi putut pleca din Edinburgh pe drumul principal către nord în cabrioleta unui englez, într-o singură dimineaţă?

Englezul pe care Eliza Cynster îl recunoscuse conducând cabrioleta pe drumul spre Jedburgh, acela o salvase. McKinsey nu ştia cum, dar o făcuse. Deci acum era responsabilitatea lui McKinsey să-i urmărească pe cei doi.

În poziţia lui actuală, avea sentimentul că trăia un *déjà-vu*. Întocmai cum se întâmplase şi cu Heather Cynster, se găsea din nou în postura ridicolă de a fi dat deoparte din funcţia de protector al unei fete Cynster. Trebuia s-o găsească, să afle dacă era în pericol sau nu, dacă era nevoie să intervină şi s-o salveze sau dacă putea să renunţe fără ca onoarea tinerei să fie afectată şi să-şi îndrepte atenţia spre ceea ce avea de făcut în continuare.

Scrope şi cele două ajutoare ale lui îl urmăreau, aşteptându-i verdictul, ca să vadă ce ordine avea să dea. Se concentră asupra lui Scrope.

— Vreau să-ţi spun ceva între patru ochi.

Cu o mişcare a capului, Scrope îi concedie pe cei doi. Amândoi îl salutară curtenitor pe McKinsey înainte să se conformeze. Taylor închise uşa în urma lor.

— Trebuie să fie încă aici, zise Scrope plimbându-se neliniştit. O să scormonim tot oraşul…

— E deja plecată.

Oprindu-se, Scrope se holbă la el.

— N-ai de unde să ştii asta.

McKinsey îl privi de sus.

— Ei bine, ştiu.

Căutând în buzunar, scoase o punguţă şi i-o aruncă lui Scrope. Acesta o prinse şi ştiu după greutatea ei că nu era ceea ce sperase.

— Ce-i asta? Încă nu mi-am terminat treaba pentru care m-ai angajat.

— Din păcate, da. Te plătesc şi renunţ definitiv la serviciile tale. Nu mai ai niciun rol în jocul ăsta.

Ochii întunecaţi ai lui Scrope sclipiră.

— Nu! Se apropie, aşezându-se fix lângă McKinsey. N-am să…

McKinsey se ridică uşor, plin de graţie, şi îl privi pe Scrope de sus. Întrebă foarte politicos:

— Ce-a fost asta?

Scrope era înalt, dar McKinsey îl depăşea. Dacă Scrope era bine făcut, McKinsey era uriaş, doar oase solide şi muşchi puternici. Scrope nu înghiţi în sec şi nu se dădu înapoi, aşa cum ar fi făcut majoritatea oamenilor; se părea că el avea altă stofă. Cu toate astea, îşi moderă tonul:

— Asta era misiunea *mea,* treaba mea. Până ce nu este gata, până nu o predau pe domnişoara Cynster în mâinile tale, e încă responsabilitatea mea.

— Aşa crezi tu, dar eu zic altceva, şi, după cum îţi poţi aminti, eu sunt clientul aici.

Scrope scrâşni din dinţi.

— Nu înţelegi. Asta este slujba mea, profesiunea mea. *Eu nu dau greş.*

— De data asta, ai dat. Dar, stai liniştit, n-am să spun nimănui.

— Nu asta-i ideea! Scrope îşi încleştă pumnii, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească furia. Dar îi fu imposibil. Când vorbi din nou, cuvintele ieşiră printre dinţii încleştaţi: N-am să fiu înfrânt de o fată prostuţă, chiar dacă are un domn care o ajută. Dacă renunţ la asta, reputaţia mea va fi făcută praf. N-am s-o las să scape.

McKinsey nici măcar nu clipi. Se uită la ochii lui Scrope, la chipul lui; putea înţelege mândria profesională, dar de data asta era vorba despre mai mult de-atât.

— Nu-i vorba despre tine, Scrope. Niciodată n-a fost. Dă-mi voie să-ţi explic. Supune-te, şi nimeni nu va afla de eşecul tău. Dacă vei continua să o urmăreşti pe domnişoara Cynster, am să mă asigur că nu mai lucrezi niciodată în oraşul ăsta şi nici în celelalte oraşe, cât oi trăi tu. Nu-şi putea da seama, după ochii lui Scrope, acum atât de întunecaţi, încât păreau să ardă mocnit, dacă omul lua în seamă cuvintele lui. Ai înţeles?

Trecu o clipă până sosi şi răspunsul:

— Perfect.

— Minunat!

McKinsey susţinu privirea lui Scrope preţ de câteva secunde, apoi trecu pe lângă el şi se îndreptă către uşă. Scrope îl fulgeră cu privirea lui sfredelitoare. Ajungând la uşă şi întrevăzând o posibilitate neluată în calcul, McKinsey apucă mânerul uşii, apoi se uită înapoi la Scrope.

— Pot să pun pariu că domnişoara Cynster e de mult plecată din Edinburgh, dar, dacă se dovedeşte că mă înşel şi ai s-o găseşti în oraş, te-aş ruga să-ţi aminteşti că interdicţia mea de a nu-i face rău rămâne în vigoare. Dacă are fie şi numai o zgârieturi ori o vânătaie, am să vin după tine şi voi fi nemilos. Dacă ajunge în mâinile tale, poartă-te cu ea asemenea unui porţelan şi dă-mi de veste în felul

ştiut. Dacă reuşeşti şi faci asta, am să dublez recompensa promisă mai înainte. McKinsey continuă să-l mai privească pe Scrope pentru încă o clipi, apoi zise netulburat: Tu crezi că domnişoara Cynster e încă în oraş. Eu cred altceva, deci hai să vedem. Tu caut-o pe aici, eu o caut pe altundeva. Dacă se dovedeşte că ai dreptate, după cum am zis, îţi voi dubla recompensa.

Cu buzele strânse şi cu privirea aprinsă, Scrope rămase mut. McKinsey deschise uşa, păşi în vestibul şi închise încet uşa salonului în urma lui.

Câteva clipe mai târziu, mergea pe Niddery Street. Traversă strada principală, intră în furnicarul de oameni, trecu pe sub pasaje şi pe alei atât de înguste, încât trebuia să se întoarcă pe-o parte pentru a încăpea. Traseul atât de haotic era conceput pentru a se asigura că nu-l urmărea nimeni, nici măcar Scrope. Când reveni pe străzile largi, gândul îi fugi la Scrope. Oare se putea baza pe faptul că acesta avea să renunţe la căutarea Elizei Cynster?

Deşi era destul de sigur că Scrope nu-i respectase instrucţiunile cu privire la tratamentul aplicat Elizei în timpul lungii călătorii spre nord, în linii mari omul respectase ordinele primite. Acum McKinsey nu doar îl provocase, ci chiar făcuse să merite să rămână în Edinburgh şi s-o caute pe Eliza Cynster acolo.

Cu toate că McKinsey era sigur că ea părăsise deja oraşul – n-ar fi avut niciun sens să întindă o capcană dacă altcineva nu acţiona în acelaşi timp –, posibilitatea ca ea să fi plecat, propria convingere a lui Scrope că tânăra nu ieşise din oraş, plus potenţiala recompensă propusă ar fi trebuit să-l ţină în frâu.

McKinsey trebuia să recunoască faptul că nu-i plăcuse privirea ciudată, aproape fanatică, din ochii lui Scrope, dar, trăgând linie, credea că Scrope avea acum suficiente motive pentru a rămâne în Edinburgh – fie şi numai faptul de a dovedi că el, McKinsey, se înşela.

McKinsey ajunse pe strada unde era casa lui. Făcuse destule, aruncase suficiente momeli, ca să se asigure că

Scrope avea să-şi vadă de treburile lui.

Capitolul 7

Respectul lui Jeremy faţă de cumnatul lui şi faţă de colegii săi de la clubul Bastion creştea cu fiecare clipă. Cum făceai să-ţi păstrezi calmul când dezastrul bătea la uşă? Era aproape amiază, şi de-abia ajunseseră la Kingsknowe.

O roată a căruţei cu care călătoreau se rupsese şi aruncase căruţa într-o parte, aproape în şanţ. În afara faptului că trebuiră să coboare din căruţă şi să-şi revină din şoc – şi, în ceea ce-l privea, să-şi înfrâneze impulsurile necuvenite după ce fusese aruncat deasupra Elizei –, se simţiseră obligaţi să-i dea o mână de ajutor bietului gospodar să aducă atelajul înapoi pe roţi. Apoi gospodarul îşi luase calul şi se dusese să caute un fierar, lăsându-i pe ei doi să meargă pe jos.

Şi, mai rău de-atât, când ajunseră la Kingstowne, întrebară la ambele hanuri ale orăşelului, doar pentru a afla că fiecare avea câte o cabrioletă de închiriat, dar ambele erau date deja. Niciun han nu mai avea niciun vehicul corespunzător. Nimic care să poată merge mai repede ca o căruţă neîncărcată. Deci, încă o dată, asta era singura lor opţiune. Asta ori închirierea altor cai, dar o singură privire la expresia grăitoare a Elizei fu de-ajuns pentru a exclude această opţiune.

Grăjdarul de la al doilea han îi îndrumă către un fermier care urma să plece la drum în curând. Acesta tocmai îşi comandase prânzul în berăria hanului; mergea până la Currie şi fusese deja de acord ca ei să călătorească în spatele căruţei.

Chiar dacă aveau mâncare în boccele, Jeremy, începând să se gândească la viitor, sugeră ca, dacă tot trebuiau să-l aştepte pe fermier să-şi termine prânzul, ar fi bine să mănânce şi ei la han. Aşa se treziră într-un colţ al

micului han, cu resturile unei plăcinte cu carne acceptabile puse pe farfurii într-un colţ al mesei şi cu harta pe care le-o dăduse Cobby întinsă între ei, abţinându-se să vorbească despre singurul lucru care se contura în mintea amândurora.

Urmărind pe hartă drumul făcut până în acel moment – atât de multe ore scurse şi atât de puţini kilometri parcurşi –, Jeremy încercă să găsească vorbele potrivite pentru a discuta despre faptul că, având în vedere înaintarea lor anevoioasă, riscau să fie nevoiţi să petreacă cel puţin o noapte pe drum, împreuna, singuri… Dar mintea lui pur şi simplu se opunea. După ce se strădui câteva clipe fără a face vreun progres, abandonă subiectul şi se concentră, în schimb, pe ce puteau face în continuare.

— Trebuie să revedem planul. Altceva nu avem ce face.

Eliza prinse ideea.

— Ăsta era drumul pe care trebuia să mergem, nu-i aşa?

Puse degetul pe drumul către Carnwath, apoi spre Melrose şi Jedburgh, înainte să o cotească spre sud către dealurile Cheviot.

— Poate am scurta drumul dacă ne-am îndrepta mai devreme spre est? Dacă am lua-o pe aici?

Jeremy urmări vârful degetului ei, dar se strâmbă când ajunse pe drumul principal către nord.

— Nu. Nu putem face asta. Nu vom face altceva decât să ne învârtim în jurul oralului şi să ajungem pe drumul principal la doar câţiva kilometri afară din Edinburgh – mai mult sau mai puţin. Exact acolo unde ne vor căuta Scrope şi tovarăşii lui.

Eliza strâmbă din nas. Se uită mai de aproape la hartă.

— Drumurile spre est sunt tare puţine.

— Din cauza dealurilor Pentland. Odată ce apar ele, pe marginea stângă a drumului, care urmăreşte coama de miazănoapte a dealurilor, nu mai există niciun drum care să

le traverseze, nu înainte de Carnwath.

— Deci până acolo trebuie să rămânem pe drumul acesta.

— Din păcate, da.

Acesta era un alt aspect al planului lor care, în lumina actuală, suporta îmbunătăţiri. Având în vedere probabilitatea de a fi urmăriţi, ar fi fost de ajutor să fi avut pregătite mai devreme acele trasee alternative, mai aproape de Edinburgh. Aşa cum arătau lucrurile acum, părea optimist.

— Deci mergem până la Carnwath. Până acolo va trebui să fim extrem de precauţi, dar partea bună a lucrurilor e că acolo cu siguranţă vom putea închiria o trăsură. Putem întreba şi în satele prin care vom trece.

Eliza îl privi în ochii lui căprui, simpli, dar calzi, de o culoare pe care ea o asocia cu a caramelului ori cu a coniacului vechi, de calitate. În ritmul în care mergeau, chiar dacă reuşeau să găsească o trăsură mai rapidă, tot nu aveau nicio speranţă să ajungă la Carnwath în seara aceea. Asta însemna că erau nevoiţi să caute adăpost, ceea ce părea problematic din mai multe puncte de vedere.

Eliza se pregăti să mai formuleze o scuză, dar, înainte de a rosti acele cuvinte inutile, se hotărî să nu-i complice şi mai mult viaţa. N-aveau nevoie să discute despre felul în care urmau să-şi petreacă noaptea până nu aflau toate opţiunile. Aveau şi aşa destule pe cap. Observând că fermierul se ridicase de la masă şi se uita în direcţia lor, ea ridică mâna, salutând bărbăteşte, apoi luă harta şi o împături.

— Partea bună a lucrurilor, zise ea, hotărâtă să contribuie la întreţinerea unei stări de spirit pozitive, e că încă nu l-am avut pe Scrope pe urmele noastre.

— Nici pe misteriosul moşier.

Văzând-o pe ea că salută şi că-şi strânge bocceluţa, Jeremy se ridică de la masă. Ea îl imită. Jeremy se pregăti să-i ofere braţul, apoi îşi aminti şi îl retrase. Surprinzându-i privirea, ea îi zâmbi. Buzele lui se curbară uşor drept

răspuns, apoi el îi făcu semn către ieşire.

— Ne aşteaptă căruţa.

El o luă înainte, ea îl urmă. Câteva clipe mai târziu, stăteau unul lângă altul în spatele căruţei, cu picioarele atârnate în afară şi cu drumul întinzându-se ca o panglică sub căruţa fermierului care porni la vale spre Carnwath.

*

Clopotele oraşului băteau de miezul zilei când moşierul, care momentan îşi luase numele de McKinsey, intră în cel de-al treilea rând de grajduri aflate dincolo de Grassmarket.

Capcana pe care Taylor o descoperise pe drumul principal către nord sugera că Eliza Cynster şi salvatorul ei părăsiseră oraşul în dimineaţa aceea pe un alt traseu. Având în vedere că era puţin probabil ca destinaţia lor finală să fie în interiorul Scoţiei, moşierul scoase din calcul drumurile spre est şi sud-est; acestea erau prea apropiate de drumul principal către nord, unele chiar se intersectau cu acesta.

Asta însemna că nu le mai rămânea decât drumul spre sud sau cele către sud-est. Din orice direcţie ar fi plecat cei doi ar fi putut înconjura oraşul urmând apoi drumul spre Jedburgh. Dacă ar fi fost după el ar fi ales acea trecere a graniţei; având în vedere că evitaseră drumul principal care ducea în nord şi intersecţia cu el la nord de Berwick, atunci Carter Bar, la sud de Jedburgh, oferea drumul cel mai apropiat, mai deschis şi mai puţin aglomerat ce ducea spre Anglia.

Îşi închipuia că perspectiva de a trece neobservaţi de către ceilalţi călători era foarte atractivă pentru cei doi fugari.

Cochetase cu ideea de a se încrede în intuiţia sa. De a se îndrepta spre sud, către Jedburgh, pentru a-i aştepta acolo, ca să le ia urma. Cu toate astea, exista şansa ca ei să se fi hotărât să o ia prin Vale of Carsphairn, prin sud-

vestul extrem, pe la Galloway, pentru ca acolo – aşa cum făcuseră Heather Cynster şi salvatorul ei, Breckenridge – să caute adăpost la Richard Cynster şi la soţia lui.

Având în vedere că trebuia să-i vadă pe Eliza Cynster şi pe salvatorul ei, să îşi dea seama ce fel de om era el şi care era legătura dintre ei pentru a decide care să fie următoarea lui mişcare, nu putea risca să-i piardă. Aşadar, trebuia să-i urmărească, indiferent de direcţia în care o apucaseră.

Grăjdarul îl văzu cum încadra uşa şi îi ieşi în întâmpinare.

— Bună ziua, domnule. Vă pot fi de folos cu un cal?

Moşierul zâmbi.

— Nu, nu cu un cal. Cu doi călători. Caut un domn englez însoţit de o domniţă, englezoaică şi ea. Au părăsit oraşul în dimineaţă aceasta, foarte devreme, după câte se pare. Aveau nevoie de un mijloc de transport – fie o trăsură, fie cai foarte iuţi –, dar nu sunt sigur pe ce drum aveau de gând s-o apuce. I-ai văzut? Sau, şi mai bine de atât, le-ai închiriat ceva?

Ştergându-şi mâinile pe o cârpă, grăjdarul scutură din cap.

— N-am văzut niciun domn împreună cu o domniţă care să meargă nicăieri. Două dintre cuplurile care se opresc mereu la mine au trecut pe aici azi-dimineaţă, nişte localnici în căutarea unui mijloc de transport, dar nicio altă domniţă.

Moşierul îl salută din cap.

— Mulţumesc. Mai caut.

El se întorsese să plece, când grăjdarul zise:

— Ciudat lucru însă, au fost aici doi englezi, în zorii zilei, dar nicio domniţă.

— Serios? zise moşierul, ridicând dintr-o sprânceană.

— Era un tinerel cu tutorele lui. Au închiriat doi cai iuţi şi s-au îndreptat către Carnwath.

— Ai vorbit cu tinerelul?

Grăjdarul scutură din cap.

— Acum, că mă gândesc mai bine, nici nu prea l-am văzut. Tutorele a fost cel care a venit şi a ales harnaşamentul şi tot el a înşeuat amândoi caii. Cel mai tânăr a mai zăbovit o vreme – grăjdarul făcu semn din cap către curtea îngustă din faţa grajdului – ţinând una din boccele, până când tutorele i-a dus harnaşamentul, după care au încălecat şi au plecat. Nu ştiu cât de departe or fi ajuns, fiindcă tinerelul era cam ţeapăn în şa. Nu se pricepea deloc la călărit. Îmi amintesc că m-am gândit că ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care tutorele lui l-a trezit atât de devreme, fiindcă are să le ia o zi întreagă să ajungă la Carnwath.

Cu capul ridicat, moşierul se uită preţ de o clipă în zare, dincolo de grajd, apoi reveni cu privirea asupra grăjdarului şi zâmbi.

— Mulţumesc.

Pescui o monedă din buzunarul vestei şi i-o aruncă omului, care o prinse nerăbdător din zbor.

— Mulţumesc, domnule. Sigur nu vreţi un cal?

Moşierul râse.

— Mulţumesc, dar nu. Calul meu ar fi gelos.

Zicând acestea, ieşi din grajd şi se îndreptă către Grassmarket. Urcând lin strada principală, se îndreptă către casa lui. Către grajduri şi către Hercule. Cei doi puteau avea un avans de şase ceasuri, dar n-avea nicio îndoială că, odată urcat pe Hercule, îi putea prinde din urmă cu uşurinţă.

*

— Poftim!

Scrope aruncă două pungi cu bani pe masa din bucătărie.

— Acum suntem chit.

Aşezaţi la masă, Genevieve şi Taylor luară, fiecare, câte o pungă. Scrope aşteptă până când amândoi deschiseră pungile, le deşertară pe masă şi numărară

monedele.

— E plata voastră întreagă, aşa cum ne-am înţeles.

În jurul lor, casa era liniştită, învăluită în tăcere, cu perdelele trase şi cu toate urmele recentei lor şederi acolo îndepărtate. Toţi trei îşi făcuseră bagajele; fiecare avea geanta lui pe pardoseală, lângă el. Aceasta urma să fie ultima lor întâlnire înainte de a o apuca pe căi diferite. Deşi Scrope mai colaborase cu cei doi ca echipă, fiecare era pe cont propriu, oferindu-şi serviciile pentru o misiune sau alta.

Aşteptă nerăbdător, grăbit să plece. Punând monedele înapoi în buzunar, Taylor ridică privirea.

— Dar am pierdut fata.

Scrope se sili să ridice din umeri.

— McKinsey ne-a concediat. Mi-a explicat foarte clar că nu doreşte să continuăm misiunea şi nici s-o mai urmărim pe domnişoara în cauză.

Taylor îşi manifestă nedumerirea.

— A plătit pe de-a-ntregul?

Scrope se strădui din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi.

— Nu, nu pe de-a-ntregul. Dar ne-a plătit suficient pentru serviciile prestate până acum. Nu ne putem plânge.

Expresia lui Taylor se schimbă din uluire în nedumerire.

— Deci o laşi – pe ea şi banii – să-ţi scape printre degete?

„Nici vorbă”.

Scrope trase cu putere aer în piept.

— După cum a subliniat McKinsey, a fost clientul nostru şi prestarea de servicii către clienţi constituie esenţa muncii noastre. Executarea cerinţelor clientului constituie exigenţa noastră maximă şi, în caz că n-aţi observat, McKinsey, ori cine-o fi el, nu este genul de om ale cărui porunci să fie încălcate de un om întreg la cap. În niciun caz pe partea asta a graniţei.

— Nici măcar pe partea cealaltă.

Genevieve strânse baierele pungii ei.

— Ai dreptate. McKinsey e şeful. Dacă el zice să o lăsăm baltă, aşa vom face.

Ridicând din umeri, Genevieve se ridică de pe scaun.

— Eu plec. Se uită înspre Taylor. Vii?

După ce îl mai privi pe Scrope preţ de o clipă, Taylor încuviinţă din cap şi se ridică şi el:

— Vin.

Scrope înjură în gând drept replică la tonul uşor batjocoritor al lui Taylor. Deja reputaţia lui era pusă la îndoială, şi nu doar de către Taylor. Şi aprobarea lui Genevieve venise prea repede, prea brusc. Amândoi îşi puneau întrebări; în cele din urmă, amândoi urmau să vorbească despre asta. Avea să se ducă vorba. Dar el va opri asta.

Cu bagajele în mână, cei trei părăsiră casa. Scrope încuie uşa şi se întoarse către ceilalţi.

— Am să înapoiez cheia agentului.

Genevieve încuviinţă.

— Ne mai vedem.

Se răsuci şi porni pe stradă. Taylor îl salută pe Scrope, apoi o urmă.

Scrope se întoarse şi o luă în sus pe stradă, făcu dreapta pe High Street, apoi încetini pasul. Biroul agentului era în drum; nu dura decât o clipă să lase cheia. Cinci minute mai târziu, stătea în micuţa cafenea, privind prin ferestrele prăfuite, către unul dintre grajdurile importante din partea de nord a oraşului vechi.

Nu reuşise să-l urmărească pe McKinsey până la el acasă, dar avusese norocul ca, în urmă cu o săptămână, să descopere unde îşi lăsase calul.

McKinsey se ducea după fată, Scrope n-avea nicio îndoială în această privinţă, şi, realist vorbind, un personaj ca el, om de-al locului, avea mai multe şanse ca el să obţină informaţii de la concetăţenii din Edinburgh.

McKinsey urma să întoarcă tot oraşul pe dos în căutarea domnişoarei Cynster. De ce să se mai chinuiască

el, când McKinsey insistase să facă el însuşi treaba asta? Când McKinsey urma să descopere direcţia în care o apucase fata, urma să revină la grajdurile de peste drum ca să-şi ia calul. Şi, când avea să plece, Scrope intenţiona să-l urmărească.

Apoi, la vremea potrivită, Scrope urma să intervină, să facă ceea ce se pricepea mai bine şi s-o ia pe fata buclucaşă din mâinile salvatorului ei. Nu putea să se gândească decât la gustul victoriei pe tare avea să-l simtă când avea să i-o predea lui McKinsey şi-avea să-şi revendice recompensa – făcând asta, avea să-şi reafirme şi să-şi consolideze reputaţia. Reputaţia lui era totul, era ceea ce reprezenta el. Fără ea, el nu era nimic. Un nimeni.

McKinsey nu înţelesese asta; nu apreciase faptul că Scrope, fiind angajat ca s-o prindă pe Eliza Cynster, avea dreptul să ducă la îndeplinire misiunea şi s-o predea, în glorie discretă, clientului său.

Aşa se petreceau lucrurile în lume, în lumea lui Scrope. Momentele de euforie oferite de victoria finală erau clipele pe care le savura cel mai intens. În clipele acelea, era stăpânul lumii.

La urma urmelor, lui McKinsey n-avea de ce să-i pese: pentru el, tot ce conta era să pună mâna pe fată. Scrope avea să se asigure că avea să se întâmple aşa şi că el avea să fie cel care să i-o predea.

*

Era pe la jumătatea după-amiezii, când moşierul, călare pe roibul lui masiv, intră în curtea celui de-al doilea han din Kingsknowe. Un grăjdar tânăr îl întâmpină în fugă, holbând ochii la vederea puterii lui Hercule.

Gata de a descăleca, moşierul se opri, după care se aplecă în faţă, mângâindu-l pe Hercule pe gât, în timp ce masivul roib îi îngădui băiatului să-i ia hăţurile. Când băiatul reuşi să-şi privirea de la cal şi s-o îndrepte spre călăreţul lui, moşierul zâmbi, Grăjdarul cel tinerel îi zâmbi şi el.

— Da, dom’le?

— Încerc să dau de un englez împreună cu tânărul aflat în grija lui. Vin dinspre Edinburgh şi se îndreaptă spre Carnwath şi mai departe. Căutau o cabrioletă cu care să meargă şi aş vrea să ştiu dacă nu s-au oprit şi aici să întrebe.

Dăduse de urma căruţei până la Slateford, dar acolo aflase veşti contradictorii. Nu ştia din ce cauză, perechea lăsase caii pe care-i închinase pentru a fi înapoiaţi grajdului Grassmarket şi, cum nu găsiseră nicio trăsură disponibilă pentru închiriere, plecaseră cu căruţa unui fermier.

Tânărului grăjdar i se lumină faţa.

— Da, dom’le. Au fost aici. Au ajuns chiar înaintea prânzului şi voiau să închirieze o cabrioletă, dar a noastră era deja dată.

— Încotro au apucat-o?

— S-au oprit să mănânce la berărie, apoi au plecat mai departe cu bătrânul fermier Mitchell. Ultima dată când i-am văzut, stăteau în spatele căruţei lui, porniseră deja la drum.

Băiatul arătă înspre Carnwath. Îndreptându-se în şa, moşierul pescui o monedă din buzunarul vestei şi i-o aruncă băiatului. Dând drumul hăţurilor lui Hercule pentru a prinde şilingul de argint din zbor, băiatul îl salută.

— Mulţumesc, dom’le.

Gata de a porni la drum, moşierul se opri o clipă.

— Cu câtă vreme în urmă au plecat?

— Un ceas, poate două.

Încuviinţând din cap, moşierul îl îndemnă pe Hercule să pornească din curtea hanului şi îşi văzu de drum. Şi merseră ca vântul şi ca gândul. Era limpede că pentru cei doi ar fi fost mai bine să călărească. Chiar şi o căruţă ar fi fost o alegere mai puţin bună, fiindcă i-ar fi obligat să rămână pe drum, şi ar fi fost mai uşor de depistat. Dar o căruţă de fermă? Cine mai auzise de o pereche să fugă cu o căruţă de fermă?

„Tinerelul era cam crispat în şa. Nu se pricepea deloc

la călărie.” Erau cuvintele grăjdarului de la Grassmarket. Moşierul se întrebă dacă era vreo fărâmă de adevăr în ele. Presupunea că Eliza Cynster – născută şi educată în familia Cynster – ar fi fost în stare să călărească, şi încă bine. Dacă nu era în stare, avea să-i fie cu atât mai uşor să-i prindă. Gândul ăsta îl făcu să se gândească la altceva. Dacă ea n-ar fi fost salvată, iar planul lui ar fi dat roade, s-ar fi ales cu o soţie care nu putea călări. Doar la gândul ăsta, se cutremură.

Pesemne soarta nu-i juca feste, după cum credea el, în asemenea măsură încât să-i dea ghes să abandoneze o cale care părea să ducă spre dezastru. În ciuda concentrării lui pe prinderea celor doi şi, dincolo de asta, pe recâştigarea potirului de care avea nevoie pentru a-şi salva averea şi supuşii, dincolo de preocuparea lui pentru aceste misiuni, fatalismul bine înrădăcinat, moştenit de la strămoşii lui, se manifesta din plin.

Nu trecuse neobservat faptul că, încă o dată, fusese silit să-şi asume rolul de protector pentru o fată din familia Cynster. La fel cum se întâmplase şi cu Heather, acum era obligat de simţul onoarei să se asigure că, orice s-ar întâmpla ca urmare a răpirii ei, Eliza urma să nu aibă de suferit niciun rău major. Trebuia să iasă din această întâmplare sănătoasă, cu bine, măritată în chip respectabil, dacă nu cu el, conform planului său iniţial, atunci cu salvatorul ei. Alegerea îi aparţinea ei, iar el era gata să se supună deciziei pe care tânăra urma să o ia. Dacă, aşa cum bănuia acum, ea nu putea călări, s-ar fi bucurat nespus s-o lase să fugă indiferent de consecinţe.

Cu cât analiza mai mult lucrurile care nu merseseră bine, cu atât devenea mai sigur că soarta îi spunea, foarte limpede, că Eliza Cynster nu era de el şi că el nu era potrivit pentru ea. Totuşi, dincolo de asta, se părea că mesajul foarte clar al sorţii era că nu avea să-i fie îngăduit să revendice potirul fără a sacrifica lucrul de care se străduise atât de mult să se agaţe, pe care evita să-l pună pe masă la întâlnirea cu mama sa. Onoarea lui făcea parte din el. A

răpi el, în mod direct, o fată din familia Cynster era o limită pe care o stabilise şi pe care încerca să o respecte.

Se părea că soarta n-avea de gând să-l lase să scape cu asta, să se ţină departe de lucrurile murdare. Trebuia să ducă el însuşi treaba la bun sfârşit, să accepte ticăloşia, pata pe sufletul lui, în loc să apară la final, aproape ca un salvator. Rolul de salvator i se potrivea de minune, îl jucase aproape toată viaţa; acum, că se gândea mai bine, ar fi trebuit să-şi dea seama că soarta n-avea să-l lase să scape aşa uşor, făcând doar lucrurile cele mai simple,

Nu. Dacă voia potirul înapoi, trebuia să pună balanţa în echilibru, făcând ceva ce nu voia să facă, sacrificând ceva important pentru el. Ceea ce însemna că…

Se aşeză mai bine în şa şi alungă gândurile care îl bântuiau. Urma să se gândească mai târziu. Nu avea nevoie să îşi bată acum capul cu ceea ce avea să urmeze. Concentrându-se din nou asupra drumului care se aşternea înaintea lui, se întrebă unde avea să se oprească din nou cei doi pentru a căuta o cabrioletă şi dacă aveau să găsească una. Chiar dacă găseau, cu Hercule al lui el avea să-i ajungă din urmă înainte de lăsarea serii. După aceea avea ei mai vadă.

Intenţiona să observe perechea şi abia apoi să hotărască dacă salvatorul ei se dovedea un ocrotitor de nădejde şi, dacă se înţelegeau bine, dacă se îndreptau spre altar în scurtă vreme. Dacă aşa stăteau lucrurile, el avea să se retragă şi să-i lase în pace, urmărindu-i totuşi de la distanţă până avea să-i vadă ajunşi într-un loc sigur. Odată ce-i ajungea din urmă, avea să ştie cum stăteau lucrurile. Şi ce avea de gând cu el soarta, capricioasa soartă.

*

În sătucul Currie, Jeremy şi Eliza îşi luară rămas-bun de la fermier şi de la căruţa lui. Eliza îşi ţinu capul plecat şi bombăni vreo două vorbe, cât de încet putu, iar fermierul nu bănui nimic, căci îşi atinse pălăria cu vârfurile degetelor

şi i se adresă cu „tinere domn”.

— Să mergem!

În vreme ce fermierul se făcu nevăzut pe o ulicioară, Jeremy arătă către hanul cel micuţ cu care se fălea tot satul.

— Nu-mi pun prea mari speranţe, dar măcar putem întreba dacă au vreo cabrioletă de închiriat.

Traversară drumul principal care ducea la Carnwath, apoi la Lanark, Cumnock şi Ayr şi intrară în curtea hanului. Eliza rămase în umbra lui Jeremy, la propriu şi la figurat, în timp ce el vorbea cu grăjdarul. După cum se temuseră, nu era niciun mijloc de transport disponibil.

— Avem o mulţime de cai, zise grăjdarul,

Jeremy se uită la ea, dar păru să simtă tremurul care o cuprindea. Întorcându-se către grăjdar, Jeremy scutură din cap.

— Va trebui să ne regândim planurile.

Dându-i un ghiont cu umărul, o îndemnă să iasă din nou în drum. Eliza îl privi, se uită la buzele lui nemişcate, la bărbia lui.

— Ce facem acum?

El îi aruncă o privire, apoi rămase pe gânduri.

— Trebuie să ne gândim. Privi în jur. Hai să ne găsim un loc ferit.

Ea se legănă uşor, privind la rându-i, apoi se opri, cu spatele la drum.

— Ce zici de biserica aia?

Jeremy îi urmări privirea şi zări turnul cel colţuros iţindu-se deasupra caselor de pe marginea drumului.

— Perfect! Dădu să o prindă pe după umăr, dar se opri la timp şi lăsă mâna în jos. Hai să mergem.

Fiecare cu câte o boccea pe umăr, se întoarseră pe drum, apoi intrară pe o alee îngustă. Biserica era înconjurată de un cimitir, o pată mare verde presărată cu monumente şi cu pietre funerare, cele mai multe dintre ele depunând mărturie pentru vârsta congregaţiei. Un edificiu solid din piatră, cu o uşă masivă din stejar, biserica părea

prosperă şi bine întreţinută, în chip discret.

Ajunseră la arcada de la intrare, Jeremy trase de încuietoare, recunoscător că aceasta se deschise. Împinse uşa şi o deschise, apoi intrară amândoi. La ora aceea din zi nu era nimeni înăuntru, dar, când Eliza trecu pe lângă el, prin naosul bisericii, el îi atinse braţul.

— Doar o clipă.

Ea se opri, supusă, privind cum el se îndrepta către baza turnului, către o uşiţă fixată într-unul dintre ziduri. Şi aceasta era descuiată; deschizând-o, descoperi, aşa cum sperase, nişte trepte care duceau în sus.

— Hai să aruncăm o privire asupra împrejurimilor înainte de a ne apuca să facem un plan nou.

Cu capul ridicat, ea se puse cu nerăbdare în mişcare. O rază de soare pătrundea prin lucarnă, prefăcându-i părul care ieşea de sub pălărie într-un şuvoi de aur bogat, strălucitor, des. Nu putu decât să fie recunoscător că ea rămăsese în umbră şi că-şi ţinuse capul plecat când se aflaseră în prezenţa altora. Nimeni care i-ar fi văzut faţa n-ar fi luat-o nicio clipă drept bărbat.

Instinctul îşi spusese cuvântul. Făcu un pas înapoi şi-i dădu voie să treacă în faţă.

Urcând scara îngustă, în spirală, în urma ei, se mustră pentru greşeala pe care tocmai o făcuse. Dacă ea era băiat, aşa cum se presupunea, atunci el ar fi trebuit să o ia înainte. Şi, dacă ar fi luat-o înainte, n-ar mai fi fost torturat de privelişte a şoldurilor ei legănându-se înaintea ochilor lui într-un mod complet nebărbătesc, în vreme ce urca treptele de piatră. Chiar dacă silueta ei era înfăşurată în pelerina lui Hugo, el tot ştia ce vedea.

Dar când ieşiră pe acoperişul turnului, îl cuprinse alt gen de tulburare, ştergându-i orice tendinţă spre gânduri lascive, înainte de această aventură, nu apreciase cu adevărat asemenea instincte, asemenea impulsuri războinice; încă mai învăţa cum să le gestioneze, cum să aleagă dacă să răspundă chemării lor ori să le înfrâneze.

În dimineaţa aceea, de fiecare dată când le opusese

rezistenţi, instinctele nou descoperite deveniseră mai limpezi şi mai pronunţate. Acum, când el şi Eliza, la miezul zilei, nu ajunseseră nici măcar până la Currie, aceste instincte noi urlau în interiorul lui

Nu simţea doar că i se ridica părul pe ceafă, ci mai degrabă o înţepătură reală, ca şi cum ceva sau cineva ar fi stat la propriu în spatele lui, cu sabia scoasă, gata să-l doboare. Trebuia, pur şi simplu, trebuia să se uite în spate.

Iar acoperişul turnului era perfect pentru asta. Îndreptându-se către zidul înalt, ca de fortăreaţă, aruncă o privire asupra împrejurimilor, expuse asemenea unei picturi înaintea ochilor lor, şi văzu drumul care ducea înspre Edinburgh desfăşurat ca o panglică aruncată pe câmp. Ramificaţiile apropiate ale drumului se vedeau bine. Din punctul din care priveau ei, trăsurile, căruţele şi călăreţii păreau jucării de copii.

Eliza îşi duse mâna streaşină la ochi şi se uită înspre sud şi înspre vest, către Carnwath.

Dându-şi jos bocceaua de pe umăr, Jeremy scormoni prin ea, căutând ocheanul pe care Cobby i-l împrumutase. Îl scoase, şi, aşezându-şi bocceaua la picioare, Jeremy deschise lentilele la maximum, duse ocheanul la ochi şi îl îndreptă către drumul pe care tocmai merseseră. Ocheanul era vechi, nu prea bun, dar, cu toate astea… Jeremy se uită, se uită din nou, după care îşi muşcă limba pentru a-şi opri o înjurătură. Cu ocheanul încă la ochi, întrebă:

— Moşierul ăla misterios al tău… Heather sau Breckenridge ţi-au zis cum arată?

Spre uşurarea lui, reuşise să facă întrebarea să pară o simplă curiozitate, fără a lăsa să se vadă frământarea lui interioară.

— Înalt, bine făcut, foarte bine făcut. Cu părul brunet, foarte întunecat, nu castaniu-închis. Ochi deschişi la culoare. „Faţa asemenea granitului cioplit şi ochi de gheaţă”, asta a fost descrierea unuia dintre cei care au vorbit cu el. Eliza se uită la el. De ce mă întrebi?

Potrivind ocheanul, ignoră întrebarea şi zise:

— Calul lui. Îmi amintesc vag că se vorbea despre un cal.

Eliza se apropie.

— Un roib uriaş. Cu un piept masiv. După o clipă, ea întrebă:

— E pe-aproape?

El observă că ea nu-l întreba dacă îi urmărea. Asta înţelesese deja.

— Un bărbat care se potriveşte descrierii, pe un cal de felul acela, se apropie destul de repede. Este la vreun kilometru distanţă de noi.

— Dacă se opreşte în oraş să pună întrebări, o să afle că suntem aproape. O să ne caute.

— Grăjdarul a observat încotro am luat-o? Eu n-am fost atent.

Ea se opri.

— Nu cred. Dar e posibil.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Nu ne putem întoarce pe drum, o să ne vadă.

Coborând ocheanul, Jeremy se uită în jur, apoi se duse în partea opusă a turnului. Scrutând priveliştea în direcţia aceea, care oferea un peisaj complet diferit, făcu o grimasă. Închise ocheanul şi-l vârî la loc în bocceluţă; scoase harta şi o desfăşură.

Lângă el, Eliza prinse de o margine şi îl ajută să ţină harta despăturită. Jeremy îi privi în treacăt chipul şi înţelese că era speriată, temătoare, dar încă lucidă, raţională, stăpână pe ea. Ceea ce era o uşurare. În adâncul lui, el simţea o panică profundă, cât pentru amândoi. Data viitoare când avea să simtă fiorii aceia pe ceafă, avea să reacţioneze mult mai rapid. Arătă către hartă.

— Alea, zise, ridicând acelaşi deget cu care arătase dealurile purpurii care se înălţau la distanţă de câteva câmpuri, dincolo de sat, alea trebuie să fie dealurile Pentland. Dacă mergem pe poteca pe care am apucat-o spre biserică, vom ajunge acolo, dar, după cum se vede pe hartă, poteca se va termina în curând, şi după asta nu mai

sunt decât dealuri, pe care va trebui să le străbatem.

Eliza îl urmărea, căutând pe hartă ce se afla mai departe.

— Dar, odată ce trecem de dealuri, pe partea cealaltă e un drum principal. Ba nu, sunt două. După încă o clipă în care privi în continuare harta, ea zise: Penicuik e un oraş destul de mare pe drumul principal. Cu siguranţă, acolo vom reuşi să găsim o cabrioletă, după care vom putea merge la Peebles, urmând să ne întoarcem pe traseul plănuit iniţial pentru a ajunge la Wolverstone.

Da, dar cu o zi întârziere. Însă nu era momentul potrivit pentru a vorbi despre asta, nu cu moşierul aproape respirându-le în ceafă.

— În regulă, zise Jeremy privind-o în ochi. Te simţi în stare să traversezi dealurile Pentland?

Ea îşi ridică bărbia. Expresia ei îi reaminti lui Jeremy că, la urma urmelor, era o Cynster.

— N-am de gând să aştept până când moşierul ne prinde din urmă. Cu ochii strălucind, îşi înălţă capul şi arătă către scară. Să mergem.

El vârî în grabă harta la loc, îşi aruncă bocceluţa pe umăr şi se luă după ea, posomorât; o prinse din urmă în faţa uşii deschise, o luă de braţ, o trase înapoi şi coborî scările înaintea ei. Nu era niciun pericol care să-i aştepte la ieşirea din biserică.

— Cred că el se apropie de primele case din sat.

Deschizând larg uşa bisericii, privi înapoi pe strada principală şi observă cu uşurare că tufişurile de pe marginea cimitirului îi protejau de ochii lumii. Ieşind în drum, îi făcu semn Elizei să o ia înainte. După ce mai aruncă o privire pe drumul principal, ea se îndreptă, în fugă, spre potecă, apoi prin dosul bisericii, printr-o poartă laterală, apoi păşi din nou pe potecă.

El o urmă. După o ultimă privire înspre drumul principal, plecară iute, unul lângă altul, departe de civilizaţie, spre misterioasele dealuri Pentland. Ceva mai sus, poteca făcu o curbă, ferindu-i astfel de ochii celor de

pe drumul principal. Schimbară o privire, apoi grăbiră pasul.

*

Nu era uşor de mers pe acolo. Poteca pe care o apucaseră se desfăşura nu departe de biserică. Săriră un gard viu scund şi ajunseră pe câmpia de dincolo, continuând să meargă şi oprindu-se din când în când pentru a scruta vârful dealului şi a privi înapoi la turnul bisericii, punctele de reper de care se foloseau pentru a-şi verifica traseul.

Eliza nu contenea să mulţumească pentru faptul că purta pantaloni şi cizme; dacă ar fi fost îmbrăcată în rochie, s-ar fi împiedicat. Libertatea pe care i-o ofereau hainele bărbăteşti era foarte plăcută; fiecare pas făcut în cizme era egal cu doi sau chiar trei paşi pe care i-ar fi făcut dacă ar fi purtat fustă.

Pe măsură ce terenul se înălţa, întâlniră pâlcuri de buruieni. Deşi nu erau încă înflorite, tufişurile erau bogate şi dese. Urmele copitelor de oi se strecurau printre ierburile groase, dar direcţia ei şi a lui Jeremy nu se potrivea întotdeauna cu a oilor.

La jumătatea primei coame de deal, ajunseră la un izvor. La sugestia lui Jeremy, mai merseră puţin pe creastă, până găsiră un loc în care pietrele de pe fundul apei îi ajutară să traverseze destul de uşor. Fără să-şi consume energia vorbind, se străduia să înainteze. Jeremy mergea alături de ea, oprindu-se din când în când pentru a se uita în urmă şi pentru a verifica traseul.

Drumul devenea tot mai anevoios, Mai dificil. Hotărâtă să nu se plângă, strânse din dinţi şi continuă să meargă, ignorând căldura neobişnuit de puternică, senzaţia de arsură din coapse, din gambe. Era la fel de conştientă ca Jeremy de nevoia de a fugi din calea moşierului şi cum, din cauza ei, nu le rămăsese altă opţiune decât să meargă pe jos, n-avea de gând să lase să-i scape niciun cuvânt de nemulţumire. Ajungând pe culmea dealului, se îndoi de la

mijloc, îşi puse mâinile în şold, îşi luă capul în mâini şi încercă să-şi tragă sufletul. După câteva respiraţii şuierătoare total nefeminine, simţi cum scapă dintr-odată de greutatea boccelei pe care o avea pe umăr.

— Lasă-mă pe mine să iau asta.

Se clătină pe picioare, se bălăbăni până la o piatră şi se prăbuşi peste ea. Jeremy stătea sub coama dealului, destul de jos pentru ca silueta lui să nu se profileze pe cer şi să poată fi reperaţi, îşi puse bocceaua la picioare, apoi scoase din nou harta. După ce o consultă o clipă, o privi pe Eliza şi o văzu uitându-se înainte, spre mica vale de la picioarele lor. Privirea ei era îngrozită.

— Dumnezeule, asta era doar prima creastă. Întorcându-se către el, întrebă: Câte sunt cu totul?

— Încă una.

Arătă către valea de dinaintea lor.

— Asta. După ce trecem de ea, e doar vale.

— Slavă Domnului pentru micile favoruri!

Ascunzându-şi zâmbetul crispat la auzul glasului ei slăbit, el se uită din nou peste hartă.

— Suntem pe drumul cel bun. Privind către valea cea mică, măsură distanţa, apoi se uită peste umăr la cerul de la miazăzi. Deja începe să se întunece şi, cu cât vom înainta mai mult în vale, cu atât ne vom afunda mai mult în negură.

— Putem trece creasta înainte de căderea nopţii?

— Nu prea cred, iar ăsta nu e genul de loc pe care să-l străbaţi noaptea. Scrută împrejurimile. Trebuie să ne căutăm adăpost.

Acesta era singurul aspect al aventurii lor pe care nu-l discutaseră. Dar, în loc să se apuce de reproşuri, pe care Jeremy era pregătit să le audă, Eliza suspină şi se ridică de pe piatră.

— Să ne urnim din loc şi să vedem ce putem face. Acum nu zăresc niciun acoperiş, dar trebuie să existe vreun şopron, vreo colibă sau ceva pe aici prin jur.

Jeremy avea o bănuială că acel „ceva” era tot ce

puteau găsi ei mai bun, dar, cum ea plecase deja, ridică boccelele, îşi puse câte una pe fiecare umăr şi o urmă în josul pantei.

*

Când moşierul ajunse în satul Ainville fără să vadă căruţa, slobozi o ocară.

— La naiba! I-am pierdut.

Hercule nu-l băgă deloc în seamă. Moşierul rămase călare, în întunericul care începea să se aştearnă, şi recapitula mental kilometrii parcurşi până la Ainville de când auzise ultimele veşti despre cei doi. Grăjdarul de la Currie nu văzuse încotro o apucaseră, dar, fiindcă se îndreptau către sud, moşierul continuase să meargă în direcţia aceea, însă nu mai auzise nimic despre ei pe drumul urmat.

Se oprise şi întrebase la fiecare han, dar nimeni n-avea nici cea mai mică idee. Era posibil să fi oprit vreo trăsură şi să-i fi convins pe pasageri să-i ia cu ei.

Însă el mersese constant, mai cu seamă pe ultima porţiune de drum, care fusese lungă, dreaptă şi foarte liberă. O trăsură ar fi trebuit să înainteze extrem de repede pentru ca el să nu reuşească nici măcar s-o vadă în zare înaintea lui. Doar dacă nu trăsura părăsise drumul principal, dar uliţele cu care acesta se intersecta erau puţine şi rare pe acest drum.

Înaintea lui era un han. Hotărându-se că noaptea era prea aproape pentru a mai continua urmărirea în ziua aceea, îl struni pe Hercule la pas şi se îndreptă către curtea grajdurilor. A doua zi avea să continue urmărirea şi să întrebe despre trăsuri şi căruţe care ar fi putut să-i ia pe cei doi.

Hanul se dovedi surprinzător de confortabil. Lăsându-şi bagajul pe scări, intră în mica berărie şi-i ceru barmanului o bere. Aplecându-se peste tejghea, se uită absent în jur şi zări un bătrân înfăşurat în fâşii de pânză împletită şi cu o

glugă cadrilată trasă peste capul chel, înghesuit într-un colţ lângă fereastră, privind către drum. Capul bătrânului se bălăngănea, dar avea ochii deschişi şi privirea ageră, îndreptată fugitiv în direcţia moşierului. Ridicând halba de bere pe care barmanul i-o aşezase lângă umăr, moşierul îi făcu bătrânului semn din cap.

— Ce bea?

— Bere neagră.

— Dă-mi o halbă pentru el.

Barmanul făcu o grimasă şi se conformă. Luând halba de bere neagră, împreună cu halba lui, moşierul se îndreptă către masa de lângă fereastră. Bătrânul se uită în sus, cu ochii lui întunecaţi strălucind pe chipul plin de riduri.

— E pentru tine, zise moşierul punând pe masă berea neagră.

Bătrânul îl studie o clipă, apoi apucă de halbă şi făcu semn către bancheta de pe cealaltă parte a mesei.

— Mulţumesc, dom’le.

Moşierul se aşează, îşi întinse picioarele lungi, apoi mai luă o gură de bere. După două înghiţituri de bere neagră, privindu-l pe moşier peste buza halbei, bătrânul mormăi:

— Deci ce pot să fac pentru dumneata?

Moşierul zâmbi.

— Îmi poţi spune ce-ai văzut azi după-amiază. Încerc să prind din urmă două cunoştinţe care se pare că au trecut pe aici astăzi, dar mă tem că le-am pierdut. E posibil să fi luat vreo trăsură şi să fi plecat, fiind astfel mult înaintea mea.

Bătrânul încuviinţă din cap, înţelegător, şi sorbi din nou.

— Probabil le-ai pierdut urma pe drum, fiindcă de la amiază, nimeni, fie el călare sau cu trăsura, n-a trecut prin faţa acestei ferestre.

— Mulţumesc.

Moşierul îşi înclină capul. Rămase să mai stea de vorbă cu bătrânul, împărtăşind obişnuitele poveşti dintr-un sătuc de provincie, până ce-şi goli halba, apoi, cu o salutare

politicoasă, se ridică şi se îndreptă spre camera lui.

O cină bună, un somn straşnic peste noapte, după care în ziua următoare avea să caute şi să dea de urma fugarilor. Căutarea era o îndeletnicire la care se pricepea şi, dacă nu se înşela, cei doi recurseseră la mersul pe jos. Aşa erau mai uşor de găsit, mai uşor de prins din urmă. După aceea, avea să-i urmărească şi să observe ce era de văzut.

Capitolul 8

Lumina se estompa, iar Eliza începuse să creadă că aveau să înnopteze sub cerul liber, când Jeremy, mergând cu jumătate de pas înaintea ei, se opri şi-i făcu semn cu mâna să se oprească. Scrutând negura, ea văzu că se uita la un pâlc de copaci aflaţi înainte şi la dreapta pe drumul lor.

— E un acoperiş?

Se uită şi ea. După o clipă, zări pe sub copaci ceea ce părea a fi şindrilă cenuşie.

— Cred că… da.

Jeremy studie valea puţin adâncă în care coborau.

Nu văd niciun alt adăpost. Toată valea pare părăsită.

Eliza făcu un semn din cap către crâng.

— Cu excepţia acoperişului aceluia şi a ceea ce e sub el.

El se uită din nou la copaci.

— Ar putea fi cabana pădurarului. Copacii arată ca şi cum ar fi pregătiţi pentru foc. Hai să ne uităm mai de aproape.

Părăsi drumul şi se îndreptă către copaci. Ea îl urmă.

— Ce facem dacă pădurarul e acasă?

— Îl întrebăm dacă putem rămâne la el. Dar – se uită printre despărţiturile lemnului – nu văd niciun semn de viaţă. Nu este nicio lumină, şi destul de întuneric afară pentru a fi aprins o lumânare până acum.

Îşi croiră drum prin pătura groasă de frunze şi crengi îngrămădite pe sub copaci. Ici-colo se vedeau semne că cineva locuise recent acolo, dar, cu cât se apropriau mai mult de cabană, era cu atât mai limpede că aceasta era goală.

— Poate că pădurarii stau aici doar atunci când adună buştenii. Pământul şi crângul aparţin, pesemne, vreunei moşii învecinate.

Eliza nu răspunse, dar rămase aproape de el, apucând cu mâna din când în când partea din spate a hainei lui. El era conştient de apropierea ei şi de faptul că ei doi erau împreună, singuri în sălbăticie, fără niciun urmăritor la orizont, însă în clipa aceea instinctele lui de ocrotire proaspăt redescoperite se simţeau confortabil ştiind că ea era aproape.

Fură nevoiţi să dea roată pentru a coborî în locul în care era ridicată cabana. Aceasta era un adăpost cu o singură încăpere, construit din piatră şi buşteni ciopliţi, ascuns după coama dealului, ferit atât de deal, cât şi de copacii deşi care îl înconjurau. La marginea poieniţei din faţa cabanei, se opri din nou şi se uită la obloanele geamurilor. Cum nu văzu vreun semn de viaţă, se îndreptară către uşă cu băgare de seamă.

Ciocăni o dată, apoi încă o dată. Nu primi niciun răspuns.

Schimbând o privire cu Eliza, ridică din umeri, apucă zăvorul uşii, îl săltă şi o deschise. Dând-o la perete, în lumina slabă care mai străpungea întunericul, evaluă situaţia. Eliza se uita peste umărul lui, apoi trecu şi ea pragul şi intră în micuţa cabană.

— E drăguţă şi curăţică.

— Aproape sigur aparţine unei moşii.

Văzu o lumânare într-un sfeşnic aflat pe un raft de lângă uşă, o ridică, apoi, nevăzând nicio cutie cu iască, se căută prin buzunare după a lui. Afară, ultima rază de lumină se stinse, iar noaptea se aşternu peste cabană asemenea unei pături. Lumânarea pâlpâi, apoi se aprinse

plină de viaţă; odată ce flacăra se stabiliza, el ridică sfeşnicul şi făcu inventarul împrejurimilor.

Un dulap simplu era pus pe peretele opus intrării. Două lăzi din lemn cu buşteni şi material de aprins focul stăteau pe partea cealaltă a micului şemineu. O masă mică, rotundă, ocupa mijlocul încăperii, înconjurată de trei scaune simple din lemn. Pe peretele cel mai îndepărtat al cabanei, de cealaltă parte a uşii, zări un culcuş de paie acoperit cu pături aspre.

Eliza se oprise şi privea culcuşul; îşi dădu jos pălăria, se întoarse şi se aşeză, cufundându-se în el. Se aplecă şi mirosi.

— Paiele par proaspete.

El reuşi să-şi menţină vocea calmă şi tonul simplu.

— Pesemne pădurarii vin aici o dată pe lună, sau cam aşa ceva, cel puţin în timpul verii. Poate că tocmai au plecat.

Sprâncenele ei se arcuiră iute.

— Foarte bine.

Înaintând în odaie, el aşeză sfeşnicul pe masă, apoi îşi dădu jos boccelele şi le puse pe spătarele scaunelor. Privirea i se opri asupra unei căni din metal aşezate pe un bufet.

— Am văzut o fântână afară.

Luă cana şi ieşi. Eliza îl urmă până la uşă. Îl privi cum se apropia de mica fântâna din piatră, apoi i se alătură.

— Eu ţin de cană, tu trage de găleată.

— Bine.

Luă cana de la el, aşteptă ca el să coboare găleata, apoi s-o ridice încetişor, după care îi ţinu cana ca să o umple. Îl lăsă să golească găleata şi să o aşeze la loc, duse cana în cabană, găsi nişte căni mai mici din metal şi umplu câte una pentru fiecare din ei.

Jeremy intră din nou în cabană şi o văzu pe Eliza aşezată la masă, sorbind apa rece, cu ochii închişi şi cu o expresie de bucurie întipărită pe faţă. Auzindu-l, deschise ochii şi zâmbi.

— Asta ar putea fi la fel de bine cel mai rafinat vin.

Cu gura uscată, el reuşi să facă o grimasă, apoi se întoarse să închidă uşa. Văzu un cârlig de fier deasupra clanţei şi-l trase cu oarece uşurare. Cel puţin nu se putea furişa nimeni peste ei în toiul nopţii.

— Slavă Domnului că Meggin a insistat să ne pună ceva de mâncare.

Lăsând cana jos, Eliza desfăcu o boccea şi începu să scormonească prin ea.

— Ce avem aici? întrebă Jeremy deschizând cealaltă boccea.

Aşezară între ei diverse de-ale gurii, chifle, pui rece, brânză, smochine. Era şi un măr pentru fiecare, dar se hotărâră să-l păstreze pentru dimineaţă. Cu lumânarea între ei, stătură pe scaune şi mâncară, ascultând vântul lin care se juca afară printre crengi. O bufniţă ţipă.

După ce terminară de mâncat, rămaseră pe loc, sorbind ultimele picături de apă. Erau înveşmântaţi în pace, într-o aură de linişte şi nemişcare, de confort şi de siguranţă. Eliza o observase, o simţea, ştia că n-ar fi remarcat-o dacă el n-ar fi stat în faţa ei. Ea se uită la el, apoi privirile lor se întâlniră.

Şi rămaseră aşa.

Foarte conştientă de subiectul pe care ea – şi, foarte probabil, şi el – îl evitau, îşi îndreptă privirea către şemineul gol.

— Ar trebui să aprindem focul, nu crezi?

Trupul ei era epuizat, iar mintea ei nu era în starea potriviţi pentru a se gândi la implicaţiile sociale pe care le avea faptul că urmau să petreacă o noapte împreună. După o scurtă ezitare, el răspunse:

— Am putea, dar, dacă moşierul e pe aproape, fumul îl poate conduce încoace.

— Ai dreptate, şi nici nu-i chiar atât de frig.

— Ar fi mai bine să nu-l aprindem.

Acestea fiind zise, ea oftă epuizată şi se ridică, simţind împunsături în coapse şi-n pulpe.

— Dacă nu mă întind în curând, am să adorm În picioare.

Se întoarse către culcuşul de paie, care avea să fie patul lor din acea seară. El se ridică.

— Ia tu patul. Eu…

— Nu fi caraghios. Răsucindu-se pentru a-l privi în ochi, simţi asprimea vorbelor ei, dar nu se străduí deloc să le îndulcească. Urăsc când oamenii insistă să facă sacrificii inutile, mai ales pentru a mă proteja pe mine. Aruncându-se în pat, îl fixă cu o privire provocatoare şi îi făcu semn către culcuş. Aici pot dormi trei oameni şi tot mai rămâne loc între ei, iar noi suntem complet îmbrăcaţi. Şi acoperiţi cu pelerinele. Este loc destul să ne întindem amândoi, şi oricum nu ai unde altundeva să dormi. Mâine avem iar de mers şi cine ştie ce mai avem de făcut, aşa că trebuie să fii în formă, ceea ce înseamnă că trebuie să dormi. Continuă să-l privească foarte hotărâtă, cu bărbia uşor ridicată. Atât am avut de zis.

Buzele lui, până atunci încremenite într-o expresie care reda îndoiala, se arcuiră în sus înainte ca el să le îndrepte. Stând încă în picioare lângă masă, ezită, se încruntă uitându-se la ea, apoi se strâmbă uşor.

— Bine.

Luă sfeşnicul şi înconjură masa. Îi făcu un semn cu mâna.

— Tu iei locul de lângă perete.

„Mai departe de uşă, în caz că intră cineva” Jeremy îşi păstră comentariul pentru sine, recunoscător când, fără nicio vorbă în plus – pesemne din cauză că ea considera că reuşise să câştige acea dispută –, Eliza se răsuci, apoi se întinse lângă perete. Punând lumânarea departe de pat, Jeremy se aşeză, dădu să-şi scoată cizmele, apoi se răzgândi. Dacă intervenea ceva şi trebuia să sară în defensivă, era bine să fie gata pe loc. Fără să se uite la ea, zise:

— Noapte bună!

Apoi suflă în lumânare.

— Noapte bună.

Vocea ei se făcu auzită prin întunericul care îi învăluia. Deja suna somnoroasă. El se răsuci, apoi se întinse pe spate. Eliza chicoti, apoi o simţi întorcându-se pe o parte, cu faţa la perete. Îşi strânse mai aproape de ea faldurile pelerinei, apoi, cu un uşor suspin, se linişti.

El nu-şi închipui c-avea să doarmă cine ştie ce, nu cu ea la o distanţă atât de mică de el, dar aceea nu era o chestiune pe care voia s-o discute, cu atât mai puţin cu ea. A-i face pe plac părea calea cea mai simplă; după cum subliniase ea, patul era destul de lat. Nu avea să se întâmple nimic nepotrivit, Nu că ar fi trebuit să se întâmple ceva. Faptul că ei doi erau singuri, împreună, complet izolaţi, era destul de nepotrivit.

Cu braţele întinse pe lângă corp, el trase puternic aer în piept şi închise ochii când expiră. Îşi scormoni mintea, dar nu găsi suficientă raţiune, cu atât mai puţin voinţă de a afla răspunsul la întrebarea ce-l chinuia, şi anume, care avea să fie situaţia lor de acum înainte, având în vedere noaptea aceasta petrecută împreună.

Ea era epuizată; la fel şi el. O putea auzi cum respira, egal şi încet. Era deja adormită… Şi la fel era şi el, atât de aproape de margine, încât simplul gând era capabil să-l facă să se prăbuşească în uitare.

*

Scrope aşteptă până aproape de miezul nopţii, când stăpânul hanului din Ainville îşi începu rundele, pentru a verifica ferestrele înainte să închidă pentru noapte. Doar atunci ieşi din întunericul crângului aflat lângă drum şi îşi duse calul în curticica hanului. Hangiul era gata să-i închirieze o cameră şi să trimită un argat somnoros să se îngrijească de calul lui.

Scrope vorbea în şoaptă; toţi ceilalţi oaspeţi, inclusiv McKinsey, se retrăseseră cu mai bine de un ceas în urmă, dar n-avea fost să rişte.

— Dacă se poate, aş vrea o cameră cu vederea pe faţă.

Aşa îl putea urmări, de dimineaţă, pe McKinsey plecând. Hangiul mormăi.

— Se întâmplă să mai fie una liberă. Se întoarse, scoase o cheie masivă dintr-un bufet şi i-o întinse lui Scrope. Odaia din stânga, la capătul scării.

Scrope luă cheia.

— Având în vedere cât de târziu mă duc la culcare, n-am să mă trezesc devreme. Am să întârzii la micul dejun.

— Cum doriţi, domnule. Vă putem pregăti oricând micul dejun.

Scrope luă lumânarea pe care i-o întinse hangiul şi se pomi în sus pe scări, tot mai prudent pe măsură ce urca. Îşi închipuia că McKinsey luase cea mai bună cameră a hanului, foarte probabil tot una cu vedere spre curtea din faţă a hanului. Poate chiar camera vecină cu a lui.

Îşi urmărise angajatorul încă din Edinburgh, ţinându-se cât de departe putea. N-avea de gând să-l subestimeze pe McKinsey, dar, în altă ordine de idei, prin simplul fapt că era ceea ce era, moşierul îşi avea slăbiciunile lui. Scrope conta pe obişnuinţa lui McKinsey de a da ordine şi de a primi supunere, astfel că nu şi-ar fi putut închipui că Scrope i-ar putea nesocoti ordinul de a o lăsa în pace pe fată.

Ajungând la uşa camerei, Scrope băgă cheia în broască şi, cât putu de în linişte, descuie uşa, o deschise, intră, apoi, punându-şi bocceaua jos, încuie uşa la loc. Aruncă o privire prin odaie, apoi se dezbrăcă şi se băgă în pat. Pentru o clipă, rămase întins pe spate, uitându-se în tavan, recapitulând întâmplările zilei şi punând la cale, atât cât putea, acţiunile zilei următoare.

În mintea lui nu avea nici o îndoială asupra dreptului său de a o urmări şi de a o prinde pe Eliza Cynster. El era Victor Scrope: odată asmuţit asupra unei prăzi anume, nu dădea niciodată greş. McKinsey îl angajase tocmai datorită acelei reputaţii, deci acum McKinsey trebuia pur şi simplu să se împace cu deznodământul firesc.

Scrope închise ochii şi rânji. Avea să reuşească, aşa cum reuşise şi înainte, stătea scris în stele. Asta era doar o nouă provocare – un obstacol inedit şi neaşteptat –, iar victoria avea să ridice reputaţia profesională pe noi culmi. Urma să o prindă pe Eliza Cynster, apoi s-o predea, aşa cum se înţeleseseră, lui McKinsey.

Făcând asta, îşi putea revendica prima şi-şi slava şi onoarea, dar, mai important decât orice, se ridica la înălţimea aşteptărilor pe care lumea le avea de la Victor Scrope, ba chiar le depăşea, în condiţiile în care această întâmplare îi punea în pericol reputaţia. Dintre toate, asta conta cel mai mult.

Reputaţia lui era totul. Era el însuşi. Îl definea ca persoană. Fără ea, era un nimeni. Fără ea, ar fi fost pierdut. Şi nimeni nu avea s-o facă.

La finalul acestei poveşti, numele lui Victor Scrope avea să strălucească alături de numele celebre din branşa lui. Nimeni altul n-ar fi putut înfrunta asemenea obstacole, nimeni nu avea să fie considerat mai puternic. Atotputernic în domeniul lui.

În vreme ce somnul îi dădea târcoale, Scrope îşi întări convingerea că avea să reuşească. Era pregătit să facă orice era nevoie pentru a-şi proteja reputaţia; era dreptul lui inalienabil, unul de care avea să facă uz fără scrupule.

*

Jeremy se trezi treptat, încet, incitat de senzaţia că ceva îi gâdilă discret nasul.

Când negura somnului se risipi, simţurile îi aduseră la cunoştinţă povara caldă a unei femei în braţele lui. Curbe blânde, ademenitoare care se lipeau de el, îi legănau şoldurile, îi mângâiau coapsa. Ceea ce era mai mult decât plăcut, dar cum era posibil aşa ceva?

Nu adormise niciodată în patul unei femei şi nu-şi amintea să fi invitat vreo femeie în patul lui… Brusc, se trezi complet. Cu ochii larg deschişi, fără să-şi mişte capul

ori vreo altă partea corpului, se uită în jos. Se simţi bine, chiar dacă acest sentiment era nelalocul lui, plin de mulţumire la vederea Elizei cuibărite în braţele lui.

În vreme ce el, plăcut surprins, o privea uluit, ea se mişcă.

Înainte de a se hotărî dacă s-o elibereze de îndată, să-şi susţină nevinovăţia şi să-şi ceară o mie de scuze ori să adopte o atitudine sofisticată, de bărbat de lume, ea se opri, gemu încetişor şi se îndepărtă de el. Ochii ei mari de culoarea alunei îi întâlniră pe ai lui. Pentru o fracţiune de secundă, se uită fix la el, apoi zise dintr-odată:

— Îmi pare tare rău!

Se ridică în şezut în culcuşul de paie, apoi privi la restul de pat liber din spatele ei, confirmând faptul că ea era cea în culpă.

— Eu... am...

Îngrozită, dar nu la modul în care se aştepta, simţi cum se înroşeşte. Privind din nou înspre Jeremy, întâlni ochii lui de culoarea caramelei, calmi, fără nicio urmă de uluire ori de stânjeneală. El îşi arcui buzele, la fel de liniştitor, nu ca şi când ar fi râs pe seama ei, apoi ridică uşor din umeri.

— E în regulă. Se pare că am dormit amândoi mai bine dacă am stat aproape unul de altul, încălzindu-ne reciproc. Probabil asta te-a atras lângă mine, în somn.

Ea nu era întru totul convinsă că ăsta era adevărul, dar el îi oferea o ieşire elegantă dintr-o situaţie stânjenitoare, iar ea nu era prea mândră pentru a o accepta.

— Da, bine. Rămase aşezată în fund şi îşi dădu părul pe spate, căci acesta se desfăcuse din agrafe. Nu m-am gândit la asta. Dar de obicei nu dorm cu cineva în pat.

El strânse din buze şi încuviinţă.

— Desigur.

Ea îi fixă cu privirea ochii jucăuşi şi se strădui, la rândul *ei, şi* nu facă o grimasă. După o clipă în care se uită la ochii aceia căprui adorabili, ea continuă:

— Nu pot să cred că am zis asta. E un lucru atât de evident.

El râse.

— Nu-ţi retrage cuvintele din cauza mea.

Îl privi din nou, uluită şi fascinată, de el, de ea însăşi, de felul în care el reacţionase şi de propria ei reacţie. Mai trecu încă o clipă, după care el aruncă o privire înspre ieşirea din cabană.

Se pare că am dormit cam mult. Afară s-a luminat de tot.

Îşi coborî picioarele cele lungi din pat – făcând-o să-şi simtă propriile picioare dintr-odată părăsite, iar clipa aceea ciudată, nefiresc de intimă, spulberată se ridică şi-şi trecu mâinile prin păr. Eliza îşi strânse pumnii, înfrânându-şi dorinţa de a se întinde şi de a ciufuli buclele acelea bogate, după care să le netezească. El, desigur, îşi lăsă părul ciufulit. Se ridică şi se duse către uşă.

— Mai întâi mă duc să verific ce e pe-afară. Nu ieşi până nu mă întorc,

Acum părea asemenea bărbaţilor pe care-i cunoştea.

Descuie, ridică zăvorul, deschise uşa pe jumătate şi verifică, apoi o deschise complet şi ieşi.

Punând la bătaie toată voinţa, Jeremy îşi eliberă mintea de distragerea pe care i-o aduceau cele tocmai întâmplate. Stătu în faţa uşii şi scrută împrejurimile, atât cu ochii, cât şi cu simţurile. Tristan şi Charles St. Austell îl învăţaseră cum să tacă şi să asculte fiecare freamăt, fiecare rămurică, fiecare ciripit. Trecuse un minut, şi nu auzise nimic în neregulă. Suficient de încrezător că nu era nimeni prin preajmă, dădu roată cabanei, urcând printre copaci pentru a trece de movila din spatele ei, după care se întoarse pe poteca pe care veniseră cu o seară în urmă.

Se întoarse la cabană şi o găsi pe Eliza în uşă; îşi prinsese părul din nou şi-şi îndesase pălăria peste buclele aurii.

— N-am văzut pe nimeni. Se pare că suntem în siguranţă.

Ea încuviinţă.

Am făcut patul, puţină ordine şi am legat la loc boccelele. Am păstrat două mere pentru micul dejun şi mai avem apă în ulcior, aşa că am umplut două căni.

Arătă înspre copaci.

— Iar acum am să ies.

El îi indică într-o parte.

— Acolo e destul de ferit.

— Mulţumesc.

Ieşi afară şi se îndreptă către dosul cabanei. Clătinând din cap, el intră. Ea continua să-l uluiască. Tot ce auzise despre ea în treacăt, ce ştia drept urmare a reputaţiei ei sugera că era o prinţesă răsfăţată, cea mai delicată dintre toate surorile Cynster.

Lipsa abilităţilor ecvestre părea să confirme acest lucru, dar, dincolo de asta, ea nu-i dăduse niciun motiv să o considere slabă ori neputincioasă în vreo privinţă. Cu nimic mai prejos decât Leonora, sora lui, care fusese şi continua să fie o prezenţă feminină puternică în viaţa lui.

Ştia multe femei puternice, voluntare, independente; nu se aşteptase ca Eliza Cynster să facă parte din această specie, însă, cu toate astea, începea să bănuiască faptul că fix în categoria asta se încadra. Deja făcuse faţă unei situaţii care ar fi făcut orice domnişoară din lumea bună să izbucnească în plâns şi să se teamă fără motiv, ceea ce i-ar fi îngreunat sarcina, ca salvator.

În afara călăritului – şi chiar şi la capitolul ăsta îşi dăduse silinţa – făcuse faţă oricărei provocări venite ca urmare a faptului că fusese răpită.

Cât despre dimineaţa aceea…

Îi auzi paşii întorcându-se iute şi îşi dădu seama că, de minute bune, stătea lângă masă şi se holba la patul proaspăt făcut îndepărtându-şi repede gândurile care l-ar fi făcut să roşească şi l-ar fi dat astfel de gol, luă un măr şi muşcă puţin din el apoi trase harta înspre el şi o despături. Când ea intră, el se încrunta la hartă, făcând în sfârşit ceea ce trebuia să facă: să aleagă un nou traseu.

— Nu văd nicio rută ocolită. Trebuie să mai traversăm cel puţin două izvoare până începem să urcăm culmea următoare. Pârâul mai mare leagă două lacuri, mai curând iazuri. Am putea merge până la iazul din nord, fără a ne abate însă prea mult din drum; acolo e o fortăreaţă veche, aproape de vârful nordic, iar acum aş prefera să nu fim văzuţi de niciun reprezentant al autorităţilor. Adică de nimeni care ar avea căderea de a ne opri din drum.

Ea se apropie, însoţită de parfumul uşor pe care el îl recunoştea acum ca fiind al ei. Se uită peste hartă, apoi încuviinţă.

— De acord. Trebuie s-o luăm pe la pârâu.

El aşteptă până când ea se îndreptă de spate, apoi îi susţinu privirea.

— Nu vreau să te pierd dacă te împiedici. Ştii să înoţi?

Eliza zâmbi.

— Da, ştiu. Întâmplător, chiar destul de bine. Doar cu caii nu mă prea descurc.

El înclină din cap şi împături harta la loc.

— Bine atunci.

Strecură harta într-una din boccele şi o căută pe cealaltă, dar ea i-o luase înainte.

Nu. lasă-mă s-o duc eu, măcar pentru început. Acum, că am terminat de mâncat ce avem de-ale gurii, e mult mai uşoară.

El surprinse privirea care-i dădea de înţeles că s-ar fi aşteptat ca el să facă tam-tam că ea e femeie şi că e prea slăbită ca să care povara. În schimb, el încuviinţă şi spuse:

— Mi-o dai dacă ţi se pare prea grea.

Ea îi zâmbi. Aruncându-şi bocceaua pe umăr, îşi înşfăcă mărul şi se îndreptă către uşă.

— Bine. Hai să mergem!

Scuturând din cap pentru a risipi vraja acelui zâmbet strălucitor, o urmă afară, sub razele slabe de soare. Continuară să coboare printre copaci, rămânând la adăpost cât de mult puteau, dar, în cele din urmă, se văzură nevoiţi să iasă într-un decor mai deschis, plin de stânci. El se uita

în jur destul de des, însă nu văzu pe nimeni pe urmele lor,

Primul pârâu era mic; găsiră o parte mai puţin adâncă şi-şi croiră drum pe acolo. Cel de al doilea pârâu le-ar fi dat mult de furcă, dar nişte suflete milostive prăvăliseră acolo un buştean care îl traversa de la un mal la altul. El trecu primul. Fu cât pe ce să cadă în apa ce curgea iute; clătinându-se straşnic şi blestemând cu foc, reuşi să-şi ţină echilibrul şi să facă un salt pe mal, unde ateriză cu picioarele depărtate.

Se auzi un râs zglobiu, ca un clopoţel. N-o mai auzise râzând, nu aşa, fără reţineri şi fără oprelişti. Întorcându-se, dădu să se strâmbe la ea, dispreţuitor. În loc de asta, se aşeză pe mal şi privi plin de admiraţie cum ea, echilibrând bocceaua astfel încât să aibă cate o jumătate a ei pe fiecare umăr, dansa pe deasupra buşteanului, aterizând ferm în picioare lângă el. Îl privi de sus, ca o prinţesă învingătoare, apoi rânji şi-i făcu semn către culme.

— Haide, leneşule, mai avem o creastă de urcat.

El gemu şi se ridică. Eliza râse din nou, după cum el nădăjduia că avea să facă, apoi se porni la drum, în cizmele ei bărbăteşti, iar el o urmă.

Urcară cea de-a doua culme iute şi plini de încredere. Odată ajunşi în vârf, se opriră să scoată harta, să pună cap la cap desenul cu ceea ce puteau vedea în jur şi să recapituleze traseul.

Un drum destul de măricel străbătea valea de la picioarele lor. El arătă către un grup de acoperişuri de pe marginea drumului.

— Acolo trebuie să fie Silverburn. Se uită pe hartă. Se pare că mai avem cam trei kilometri până acolo. Privi în sus şi arătă drept către miazăzi. Şi acolo e Penicuik, cam la opt kilometri distanţă. O fixă cu privirea. Putem merge direct către Penicuik sau putem trece mai întâi prin Silverburn. Prin Silverburn va dura mai mult, dar acolo avem şanse mari să găsim ceva de mâncare.

Eliza se gândi nu doar la ea, ci şi la el. În ciuda primei sale impresii despre el, nu era un bărbat scund, nici

slăbănog. Era perfect convinsă că ea putea merge până la Penicuik fără să mănânce nimic, dar ştia cât mâncau fraţii ei. Şi ştia şi cui anume dintre ei doi îi revenea rolul de salvator în caz de pericol. Ea ar fi putut fi de ajutor, dar tot el se afla la conducere.

— Silverburn, decretă ea. Avem nevoie de mâncare şi nu ştim ce ne aşteaptă în restul zilei. Poate că asta e singura noastră şansă de a mânca pe ziua de azi.

— Corect. Punând harta deoparte, făcu semn din cap către drumul care ducea în sat. Să mergem!

Mai puţin de un ceas mai târziu, stăteau la o masă ferită din berăria Marry Widow, având în faţă farfurii cu şuncă, ouă, orez şi cârnaţi. Eliza se strădui să mănânce, apoi, când barmanul întoarse capul, schimbă farfuria ei cu cea goală a lui Jeremy. Când el o privi întrebător, ea zise:

— Niciun tânăr bărbat n-ar lăsa micul dejun mâncat doar pe jumătate.

Jeremy strânse din buze şi se apucă să golească şi farfuria ei.

La scurt timp după aceea, porniră din nou la drum. Cât stătuseră în han, Eliza fusese nevoită să-şi amintească faptul că era deghizată în bărbat; rămăsese aproape complet tăcută, răspunzând cu mormăieli şi bolboroseli de fiecare dată cât era silită să dea un răspuns. Odată ce ieşiră de sub ochii sătenilor şi se aflau din nou în câmp liber, se simţi de parcă i se luase o greutate de pe umeri fiindcă putea fi din nou ea însăşi. Înaintea lor, la oarece distanţă, se înălţa un deal. Jeremy arătă într-acolo.

— Penicuik e pe partea cealaltă a dealului, dar venind dincoace, am putea ocoli dealul pe la sud.

— În regulă. Ea se uită în sus şi-i întâlni privirea. Nu mă deranjează să merg pe jos, dar apreciez dacă putem evita să urcăm dealurile.

El făcu o grimasă şi privi înainte.

— Nu eşti singura.

Ajunseră la un alt pârâu. Nu era foarte lat, nici foarte adânc, dar era prea lat pentru a fi sărit şi prea adânc

pentru a fi trecut la pas. Merseră de-a lungul malului şi în cele din urmă găsiră o aglomerare de pietre care i-ar fi putut ajuta, însă, când Jeremy le încercă, unele se clătinau, iar altele erau alunecoase din cauza mâlului. Începu să alunece, aşa că sări pe partea cealaltă, aterizând în siguranţă pe mal. Se întoarse către ea şi-i făcu semn,

— Vino până la jumătate, apoi apucă-mă de mână.

Ea se supuse, binevoitoare, prinzându-l de degetele întinse, înainte de a păşi pe pietrele buclucaşe. La fel ca el, începu să alunece pe mâl, dar, dintr-odată, el o trase în sus şi către el; ea îşi înfrână un strigăt care n-ar fi sunat deloc bărbăteşte. Simţurile îi fură date peste cap, dar, chiar înainte ca ea să se prăbuşească pe pieptul lui, el o prinse de talie şi o opri. Spre surprinderea ei, simţurile ei neliniştite se revoltară. Clipi.

— Gata. Zâmbind satisfăcut, o eliberă, fără să intuiască impulsurile primejdioase care o năpădeau. Haide!

Se întoarse şi o luă în sus pe mal. Dar nu-i eliberă mâna. Eliza îşi zise că el o ţinea de mână doar ca s-o ajute să treacă de malul alunecos. Dar, odată ajunşi pe teren drept, el o conduse peste câmpie, cu mâna încleştată în continuare deasupra degetelor ei.

Înaintând alături de el. Bucurându-se de libertatea oferită de pantaloni şi de cizme, se întrebă dacă nu cumva uitase că o ţinea de mână. Dar trase concluzia că el nu era nici pe departe atât de distrat aşa cum crezuse mai înainte, mult mai înainte. Ceea ce însemna că o ţinea de mână cu un scop. Fiindcă aşa voia.

Se gândi mai bine şi hotărî că n-avea sens să facă mare caz de asta. Cu atât mai puţin să se opună. Îi plăcea să simtă degetele lui puternice, ferme, strângându-le pe ale ei. Atingerea aceea profund masculină avea o nuanţă de încurajare, de confort şi de protecţie îi întărea senzaţia că erau împreună în toată povestea asta, în fuga lor plină de primejdii din calea oamenilor periculoşi.

Simţind cum buzele i se arcuiesc brusc, îşi îndreptă faţa către soarele plăpând şi-şi propuse să se asigure că el

avea să-i dea drumul când ajungeau pe drum, în văzul lumii, sau treceau prin faţa vreunei case sau a oricui altcuiva care s-ar fi putut întreba de ce un domn îl ţinea de mână pe un tânăr.

*

Dis-de-dimineaţă, moşierul ajunse la cabana pădurarului.

Plecase din Ainville chiar în zori şi se bucurase să o ia la galop pe drum din punctul din care avusese ultimele veşti despre cei doi fugari din Currie. Rămăsese pe drum, în faţa hanului mai mic la care se opriseră, şi, punându-se în pielea lor, privi în jur. Turnul bisericii îi atrăsese atenţia. Pe poteca din faţa porţii găsise urme de cizme, unele mari şi unele mai mici, ambele îndreptându-se către curtea bisericii. Aleile pavate şi dalele bisericii nu îi oferiseră niciun indiciu, aşa că străbătuse curtea bisericii şi găsise şi alte urme de paşi ale aceloraşi perechi de cizme, înşirate grăbit în partea de miazăzi a potecii, departe de drumul principal, îndreptându-se către dealurile Pentland.

Îl încălecase din nou pe Hercule şi se uitase încă o dată la turnul bisericii.

Bănuia că cei doi îl văzuseră şi că aveau suficiente informaţii pentru a-l recunoaşte ca fiind bărbatul din spatele răpirilor. Se gândise c-ar fi trebuit să aibă mai multă grijă să rămână ascuns în timp ce îi urmărise pe Heather Cynster şi pe Breckenridge cu câteva săptămâni în urmă, dar faptul era consumat. Ideea era că Eliza şi însoţitorul ei aveau să fugă de el dacă îl zăreau; dacă voia să-i găsească şi apoi să-i urmărească, trebuia să rămână ascuns.

Dincolo de curtea bisericii, nu le mai pierdu urma, nici măcar prin tufele de buruieni. Terenul accidentat nu-i pusese mari probleme; în sălbăticia Scoţiei, oricare ar fi fost ea, el se simţea în largul lui. Trase de hăţuri ca să iasă din crâng.

Cabana aceea simplă era adăpostită între copaci.

Totul era tăcut, învăluit în linişte; pe hornul turtit nu ieşea niciun fir de fum. Descălecă şi-l legă pe Hercule de o ramură joasă, apoi, fără să se străduiască deloc să se facă nevăzut, păşi pe sub copaci în poieniţă. Bătu la uşă. Când nu primi răspuns, o deschise şi intră înăuntru.

Îi luă doar câteva clipe pentru a citi semnele şi a culege informaţii din ele. Era limpede că cineva – două persoane, pentru a fi mai exact – petrecuse noaptea în cabană. Cana încă mai avea apă în ea, iar două pahare erau complet neprăfuite. Pe masă erau diferite lucruri, aşezate împrăştiat, tulburând stratul fin de praf care o acoperise mai înainte.

Se uită la culcuşul din paie aşezat frumos, se îndreptă către el şi trase cele două pături aspre. Cineva încercase să netezească paiele, dar încă se putea vedea că bărbatul – corpul mai mare şi mai greu – stătuse pe partea mai apropiată de uşă şi că silueta mai zveltă stătuse încovoiată într-o parte, lângă el.

Moşierul se încruntă. Semnele văzute trădau un anume grad de intimitate, dar, pe de altă parte, relaţia dintre cei doi putea fi una de prietenie apropiată. Tovarăşi siliţi de împrejurări să împartă patul şi căldura. Nu putea – şi nici nu avea de gând – să interpreteze asta greşit.

Puse la loc păturile, aruncă încă o privire de jur împrejurul adăpostului modest mobilat, apoi ieşi înapoi în soarele palid, închizând uşa, observă drumul pe care cei doi ieşiseră din poiană, apoi se întoarse la Hercule, încălecă şi dădu roată crângului pentru a le lua urma. Merse după ei până la un pârâu.

Mânându-l pe Hercule să-l traverseze, se luptă cu întrebarea care nu-i dădea pace din ziua anterioară. De ce mergeau atât de încet? Era, oare, adevărat că Eliza Cynster nu putea călări?

Ca fiecare ceas care trecea, riscau tot mai mult să fie prinşi, din câte ştiau ei. Scrope era pe armele lor. Cu toate astea, cel care o salvase pe Eliza din odaia de la subsol şi o scosese din Edinburgh, punând beţe-n roate profesionistului

şi până atunci neînfrântului Scrope, câştigase suficient respectul moşierului pentru ca acesta să accepte că înaintarea lor lentă era cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

Cu toate ca văile nu erau teritoriul lui, cunoştea zona destul de bine pentru a nu avea nevoie de hartă ca să ştie încotro se îndreptau cei doi. Se aplecă înainte pentru a mângâia gâtul elegant al lui Hercule, pe când roibul masiv apucă drumul spre vale şi spre râul mai mare cu care aceasta se întretăia.

— Penicuik, către acolo se îndreaptă. Îşi miji ochii. Acolo vor putea închiria o cabrioletă, după care se vor duce spre Peebles, apoi... da... Zâmbi şi, din călcâie, îl făcu pe Hercule să înainteze în ritm mai alert. Asta vor face şi acolo îi vom găsi. Haide, băiete, să purcedem spre Penicuik.

*

Ascuns printre copaci, Scrope, călare pe calul său, îl privi pe McKinsey trecând de următoarea creastă. Rămase pe loc, calculându-şi timpul. Odată ce pleca de acolo, nu mai avea nicio acoperire, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie văzut de McKinsey.

Era drept că până atunci se comportase exact aşa cum se aşteptase Scrope. Moşierului nu-i trecuse prin cap că Scrope i-ar putea desconsidera ordinele şi s-ar putea lua după el; nu se uitase niciodată în urmă. Cu toate astea, Scrope nu era pregătit să-şi asume riscul ca, odată ajuns pe următoarea coamă a dealului, McKinsey să se oprească pentru o clipă, să se uite înapoi şi să-l vadă; avea să aştepte până când fostul lui patron dispărea dincolo de coamă, înainte de a se aventura să-l urmeze.

Scrope intenţiona să-l lase pe McKinsey să-şi continue drumul fără să aibă habar de prezenţa lui. Situaţia actuală, deşi neînţeleaptă din partea lui McKinsey, era prea avantajoasă pentru a risca să o piardă. După cum stăteau lucrurile, McKinsey lucra drept urmăritor profesionist pentru

Scrope. Uşurinţa cu care McKinsey luase urma celor doi, apoi îi urmase cu atâta precizie, era extrem de grăitoare în privinţa abilităţilor lui. Scrope era îndeajuns de profesionist pentru a acorda respectul cuvenit unui asemenea talent.

— Tare păcat că nu-i unul pe care să-l pot angaja.

Scrope privi în urma lui, printre copaci, până la cabana pădurarului. Se gândise să se folosească de trecerea lui pe acolo pentru a scotoci prin ea, dar McKinsey ar fi observat orice era de observat.

Îndreptându-şi din nou privirea înainte, văzu că McKinsey ajunsese pe coamă şi dispărea dincolo de ea. Scrope îşi ridică hăţurile, aşteptă până când capul întunecat al lui McKinsey dispăru cu totul dinaintea ochilor lui, apoi îşi mână calul afară dintre copaci şi mai departe. Trebuia să traverseze valea şi să ajungă pe coamă câtă vreme McKinsey se afla în raza lui vizuală.

O voia pe Eliza Cynster, iar McKinsey era calea lui sigură şi evidentă de a-i da de urmă.

Capitolul 9

Mai târziu în dimineaţa aceea, revenind la rolurile de tutore şi protejat, Jeremy şi Eliza intrară în Penicuik şi se treziră în zi de târg. Nu era o piaţă anume amenajată în sensul acesta, d drumul pe care mergeau spre micul orăşel se lăţise considerabil, îngăduindu-le cailor, trăsurilor şi căruţelor să circule pe două sensuri opuse, pe partea dreaptă, în timp ce o mulţime de tarabe umpleau spaţiul rămas pe stânga. Oprindu-se lângă Jeremy, Eliza scrută priveliştea plină de culoare, agitată şi plăcut de zgomotoasă.

— E un han puţin mai sus, zise Jeremy şi făcu semn către un indicator atârnat de un acoperiş, dincolo de tarabe. Hai să vedem dacă au de închiriat un cal şi o cabrioletă.

Eliza încuviinţă şi se apropie de el. Cel mai simplu mod de a-şi păstra deghizarea era de a vorbi cât mai puţin; ultimul subterfugiu era să-şi coboare vocea la un registru destul de grav, aspru; descoperise că trebuia să depună un efort real ca să păstreze acel registru constant şi credibil.

Ajungând la han, aflat la o cotitură a drumului, dădură roată clădirii în căutarea unei curţi cu grajduri şi găsiră şi mai multe tarabe răsfirate pe marginea drumului care ocolea clădirea. Un al doilea han, mai mare, destinat poştalioanelor, se zărea dincolo de tarabe, pe drumul care începea să urce lin.

Jeremy făcu semn din cap către celălalt han.

— Dacă nu ne pot ajuta aici, vom încerca acolo.

Dar când fu întrebat, grăjdarul rosti cuvintele pe care ei se aşteptau să le audă:

— Mda... am o cabrioletă drăguţă care ar trebui să vi se potrivească.

Eliza întâlni privirea lui Jeremy, apoi se uită într-o doară la tejghelele din piaţă, mascându-şi uşurarea sub un pretins dezinteres adolescentin, lăsându-l pe Jeremy să negocieze pentru cabrioletă şi cal.

Multe dintre tarabele din faţa ei aveau de vânzare fructe proaspete. Unele vindeau pateuri şi plăcinte, altele nud, brânzeturi şi şuncă. O tarabă vindea chifle de-abia scoase din cuptor. Doar privind la ele, i se făcu o poftă teribilă.

Vederea unei ţâşnitori de apă îi aminti că ulcioarele din lut pe care le aveau în bocceluţe erau din nou aproape goale. Desigur, aveau să plece cu cabrioleta, aşa că probabil aveau să ajungă la Wolverstone la noapte, dar...

Jeremy i se alătură, cu o expresie de satisfacţie întipărită pe faţă. Ea arătă spre tarabe.

— Poate ar trebui să ne refacem proviziile din boccele, în caz că vom avea nevoie de ele.

El încuviinţă.

— Grăjdarilor o să le ia vreo cincisprezece minute să pregătească de drum cabrioleta. Le-am zis că ne plimbăm

printre tarabe şi ne întoarcem. Scoase ceasul de buzunar, se uită la el şi zise: E destul de devreme. Dacă facem provizii, putem pomi la drum *$* apoi ne putem opri undeva să mâncăm.

— Excelentă idee!

Eliza îi simţi degetele atingându-i în fugă umerii, după care el îşi dădu seama ce făcea şi-şi retrase mâna. Arătă spre tarabe.

— Ia-o înainte! Îşi lăsă capul în jos şi vorbi în şoaptă: Trebuie să-mi spui ce să cumpăr.

Ea încuviinţa din cap şi se opri în faţa diferitelor tarabe, sugerând cu măiestrie felurile de mâncare potrivite pentru un tânăr înfometat.

La partea asta, Jeremy făcu pe tutorele resemnat şi, interpretând la perfecţie reţinerea potrivită, cumpără tot ce îi indică ea. Erau atâtea din care să alegi, încât ajunseră să cumpere mai multe decât aveau nevoie, dar Jeremy hotărî că era mai bine să aibă în plus, şi, cum aveau o cabrioletă, nu mai erau nevoiţi să care singuri boccelele care se tot îngreunau.

Gândul acesta îi făcu mintea să o ia înainte, vizualizând drumul pe care îl mai aveau de parcurs şi calculând cat mai era până la graniţă. Luă în calcul şi posibilitatea că ar putea fi nevoiţi să mai petreacă o noapte împreună, singuri. Nu că a petrece o a doua noapte împreună, singuri, ar fi schimbat cu ceva situaţia lor, o situaţie care fusese hotărâtă, credea el, de prima lor noapte petrecută împreună, singuri, în ochii lumii mondene, o noapte era de ajuns; restul nopţilor nici nu mai contau.

Încâlceala normelor sociale era ceva care pe el îl depăşea dintotdeauna; ştia că existau anumite exigenţe şi că unele dintre ele erau absolute, destul de hotărâtoare pentru a-i lega, pe el şi pe Eliza, în mod irevocabil, dar existau şi excepţii, şi nu era prea sigur cum se traducea exact situaţia în care se aflau ei doi… Îndepărtându-şi din minte aceste complicaţii inutile, se concentră asupra a ceea ce cumnatul lui şi foştii tovarăşi de arme ai lui Tristan l-ar fi

povăţuit să facă.

Arme. Dacă ar fi întâmpinat oprelişti, o armă, două n-ar fi stricat. Era un ţintaş excelent, dar se îndoia că orăşelul acela avea vreun armurier, cu atât mai puţin un meşter berar care să facă pistoale; cu siguranţă pe tarabe nu se vedea nicio armă.

Cu toate astea, la o tarabă nişte ţigani vindeau cuţite destul de bine făcute. Cuţitaşele pe care Meggin le pusese în boccele erau bune pentru a ataca fructele şi poate şi brânza, dar nimic altceva.

Se opri înaintea tarabei, întinzându-se să o apuce de mânecă pe Eliza, care se plimba agale, distrată.

Ea se întoarse, văzu la ce se uita el, apoi se apropie de el cu reţinere. O privire către ea îi arăta că se încrunta în chip dezaprobator. Îi făcu semn din picior, pe furiş, şi-i arătă un cuţit.

— Frumoase cuţite.

Cu colţul ochiului, o văzu clipind, apoi ea înţelese şi se prefăcu interesată, aşa cum ar fi fost un tânăr, ridicând diverse cuţite şi cântărindu-le în mâinile ei micuţe. Jeremy intră repede în vorbă cu proprietarul tarabei, rugându-se ca el să nu fi observat mâinile acelea mult prea delicate.

Ţiganul era mai interesat să facă un târg bun. Ajunseră la o înţelegere când Eliza îşi drese glasul şi zise, aproape aspru:

— Mi-ar plăcea ăsta.

Jeremy se uita la cuţitul pe care-l ţinea – unul cu lamă scurtă, ascuţită, pe care ea l-ar fi putut purta cu uşurinţă în teaca mică din piele. Privind-o în treacăt, îi luă cuţitul din mână şi-l puse alături de cele două pe care le alesese.

— Foarte bine. Observă privirea proprietarului tarabei. Pune-l şi pe ăsta la socoteală.

Se tocmiră din nou, apoi, după ce conveniră preţul, Jeremy plăti, îi întinse Elizei cuţitul în teacă şi le puse pe celelalte două la cingătoarea lui. Îndepărtându-se de tarabă, se întoarse în aglomeraţia de pietoni care treceau printre tarabe, lăsă capul În jos şi zise:

— Ţine cuţitul ascuns. Nu trebuie să ştie nimeni că eşti înarmată, e mai bine să păstrezi secretul.

Eliza făcu o grimasă şi încuviinţă. El nu ştia unde anume îşi pusese ea cuţitul; dispăruse undeva sub pelerina pe care o purta peste hainele bărbăteşti.

— Apă.

Arătă către pompă, şi se aşezară la rand ca să-şi umple butelcile cu apă. Se opriră la umbra unui zid, cât timp el puse butelcile înapoi în boccele şi apoi aranjară restul cumpărăturilor. Ea aruncă o privire în jur.

— Cred că avem tot ce ne trebuie,

El se îndreptă şi aruncă boccelele grele pe umăr.

— A durat mai mult decât aş fi crezut. Cabrioleta ar trebui să fie gata.

Îşi îndreptă ochii către chipul ei şi îngheţă.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea ei rămăsese blocată undeva peste umărul lui stâng; se uita de-a lungul străzii, către celălalt han. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Cu ochii larg deschişi, şopti:

— Nu te mişca. Nu te întoarce. E moşierul. Tocmai a venit călare şi s-a oprit, iar acum stă pe calul lui uriaş şi se uită peste tarabe.

— Are cum să ne vadă?

— Nu chiar. Între noi şi el e jumătate de piaţă, el este la celălalt capăt.

Rezistând impulsului puternic de a privi peste umăr, el o prinse de mână, vrând s-o facă să se întoarcă şi să se îndrepte către grajdul de la han.

— Stai, zise ea, opunându-se gestului său. O clipă mai târziu, fu cuprinsă de uşurare. Se întoarce.

Se uită la chipul lui Jeremy, apoi, eliberându-şi braţul din strânsoarea lui, se îndreptă către grajd, adăugând în şoaptă, în timp ce el mergea pe lângă ea: Arunca pur şi simplu o privire pe aici. Nu părea agitat, ci doar şi-a întors calul şi l-a mânat către curtea grajdului de la celălalt han.

Jeremy grăbi pasul.

— Trebuie să luăm cabrioleta şi să plecăm.

Ajunseră în curtea hanului. Îi venea greu să-şi domolească expresia îndârjită, să se prefacă liniştit şi să nu arunce grăbit boccelele în cabrioletă, după care să se urce în viteză în ea şi să apuce hăţurile. Odată ce se trezi cu hăţurile în mână şi cu Eliza aşezată lângă el, îl mână pe murgul pe care-l alesese din curtea grajdului, cât de iute putu.

Având în vedere aglomeraţia, nu înaintau cu cine ştie ce viteză. Când, în sfârşit, trecură de cotul drumului, el se uită în urmă… îl văzu pe moşier, mare cât toate zilele, stând cu mâinile în şold şi uitându-se la ei cum se îndepărtau.

— La naiba!

Zori calul cât putu de tare.

— Ce-i? Eliza îi aruncă o privire înspăimântată. Ne-a văzut?

Jeremy ezită, apoi încuviinţă.

— Am avut noroc că s-a făcut loc de trecere pe drum chiar în clipa aceea.

Eliza scoase un sunet dezaprobator, ca un pufăit – apoi sunetul mai că rămase înţepenit în gât. Îl apucă de braţ, dădu să-i arate ceva, apoi se opri, dar privirea îi era fixată înainte.

— Scrope. E în spatele trăsurii aceleia cu patru cai care se îndreaptă spre noi.

Mergeau înapoi pe unde veniseră, dar drumul pe care trebuia s-o apuce, cel care îi ducea în sud, se întindea înaintea lor. Jeremy se foi, îşi plecă uşor capul, se uită pe furiş şi zări picioarele unui cal care venea în urma căruţei greoaie şi se îndrepta către ei. Se uită înainte, măsurând distanţele, calculând unghiurile.

— Roagă-te, o sfătui el. Dacă sincronizarea este bună…

Ajustă pasul murgului, trase calul înapoi, apoi coti brusc la stânga, pe drumul către sud, folosindu-se de trăsură ca ascunziş, astfel încât Scrope să nu-i poată vedea decât din spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita înapoi!

— Nu mă uit. Lângă el, Eliza stătea ţeapănă şi dreaptă, încercând să pară mai înaltă decât era. Inima îi bătea mai să-i iasă din piept. Şi moşierul, şi Scrope... se pare că ne caută împreună.

Se uită la Jeremy; expresia lui era neclintită şi încrâncenată.

Cu o lovitură de bici, îl mână pe cal la galop, mărind viteza.

Un pod de piatră traversa râul de la sudul oraşului. Trecură peste el. Drumul către sud se aşternea înaintea ochilor lor. Nu auziseră nicio împuşcătură, niciun zgomot de copite în urma lor.

— Scrope nu ne-a observat, nu-i aşa? întrebă ea.

— Cred că nu şi-a dat seama că suntem noi.

Înainte ca ea să apuce să se liniştească, Jeremy mână brusc calul spre stânga, pe un drum mai îngust care se îndepărta de drumul principal. Ea icni când trecură peste o groapă; mai jos, drumul şerpuia printre pâlcuri de mesteceni. Jeremy dădea cu biciul în cal, care îi purta iute înainte. Cabrioleta se legăna; roţile ei bocăneau, aruncând în spate o ploaie de pietre.

— Credeam că mergem către sud, spre Peebles.

Apucându-se de marginea cabrioletei, îi aruncă o privire.

— Într-acolo mergeam. Chipul şi tonul vocii lui rămăseseră mai mult decât încrâncenate, Dar moşierul ne-a văzut; şi va presupune că ne îndreptăm exact într-acolo. Şi, presupunând că ne-a văzut şi Scrope – doi bărbaţi într-o cabrioletă care ieşea din oraş –, el îi va confirma traseul. Vor fi pe urmele noastre imediat ce moşierul încalecă.

— Aha.

Continuând să-şi ţină mâna ei albă încleştată pe marginea cabrioletei, Eliza privi înainte.

— Deci îi lăsăm să se ducă la Peehles şi să ne caute pe acolo. După o clipă, trase aer în piept şi întrebă: Aşadar, încotro mergem?

— În curând, drumul ăsta devine mai neted şi se îndreaptă, mai mult sau mai puţin, către răsărit. Jeremy se opri, apoi adăugă: Dacă o ţinem spre est, în cele din urmă vom ajunge pe drumul care trebuie, acela prin Jedburgh. Nu studiase harta suficient de mult înainte şi nu cercetase traseele alternative în direcţia aia. Încă o lecţie învăţată în condiţii neprielnice. O să ne oprim mai încolo ca să vedem pe unde-i cel mai bine să o luăm, dar mai înainte…

Drumul pe care mergeau începuse să urce din nou. Trecând peste o ridicătură, trase de hăţuri, încetini calul la pas, apoi îl opri lângă un pârleaz înalt. Trase frâna cabrioletei, dezlegă hăţurile, apoi se aplecă la picioarele lor şi scoase boccelele, întinzându-i una din ele.

— Ocheanul.

Eliza scotoci cât putu de repede; scoase cilindrul şi i-l dădu.

El coborî din cabrioletă şi sări peste pârleaz. Clătinându-se pe marginea lui, potrivi ocheanul.

Punctul de observaţie era mai bun decât sperase. Putea vedea drumul care ducea spre sud pe deasupra podului, de-a lungul lui şi mult dincolo de locul în care întorseseră brusc. Putea vedea toată bucata de drum pe care goniseră nebuneşte.

O simţi pe Eliza apropiindu-se, căldura ei feminină care căuta ocrotirea lui şi-i tulbura simţurile, şi înţelese că ea escaladase partea mai joasă a pârleazului. Îi putea simţi privirea aţintită asupra lui.

— Ei, bine? Replica ei era încărcată de o îngrijorare imperativă. Îi vezi?

El se concentră din nou, mai cercetă o clipă, până fu sigur că niciun om călare nu venea pe bucata de drum pe care o putea vedea, apoi lăsă jos ocheanul şi îi zâmbi.

— Nu, nu văd pe nimeni.

Ea clipi, apoi întinse mâna după ochean.

— Vreau să mă uit şi eu.

El îi îngădui să ia ocheanul şi se dădu doi paşi înapoi, pe partea cealaltă a pârleazului. Eliza se căţără, clătinându-

se nesigură. Atent la direcţia vântului, el o prinse de bretelele pantalonilor şi o echilibră.

— Mulţumesc.

Cuvântul fusese rostit dintr-o răsuflare. Nu se uită în jos, ci rămase cu ocheanul ridicat. După câteva clipe, şopti:

— Nu-l văd pe niciunul dintre ei. Nici pe drumul aceasta, nici pe celălalt. I-am pierdut sau n-au observat că suntem noi?

Jeremy rămase pe gânduri, apoi zise:

— Moşierul… Habar n-am cum de ne cunoaşte, dar sigur ne-a recunoscut acolo, în oraş. Dacă ne-au urmărit cât de repede au putut, trebuie să fi ajuns pe drumul către Peebles înainte ca noi să ne oprim.

— În orice caz – fie că sunt încă în oraş, fie că s-au îndreptat către sud ne-au pierdut urma.

Lăsând ocheanul în jos, se uită la el radioasă.

— Am scăpat de ei!

El se lăsă învăluit de zâmbetul ei, de căldura ochilor ei. Eliza râse, chicoti fericită, apoi îşi puse braţele pe după gâtul lui şi-l sărută. Îşi lipi buzele de ale lui, uşurată, entuziasmată, expansivă – după care îngheţă.

Pentru o clipă.

La fel şi el, prea uluit, prea pierdut pentru a face orice altceva,

Ea strânse din buze; lent, intenţionat, buzele ei devenită ferme în timp ce-l săruta. În mod voit.

El îi răspunse la sărut. Timpul se opri în loc. Rămase pur simplu nemişcat. Nu mai auzea nimic; nu mai putea gândi. Întreaga lui atenţie era capturată de simpla unire a buzelor ei care se mişcau peste cele ale lui, de emoţie intensă resimţită când el îi oferi, la rându-i, plăcere, iar ea primi mângâierea, din nou şi din nou.

Eliza se apropie mai mult, dar se clătină şi se trase înapoi. El o lăsă, o ajută să-şi găsească echilibrul; ştia că el însuşi era reticent la asta şi simţea şi reticenţa ei.

Preţ de o clipă, se priviră în ochi. Cu ea la înălţime şi el doi paşi mai jos, feţele lor erau aproape la aceeaşi nivel,

ochii lor la doar o palmă distanţă. El aşteptă neliniştea care avea să urmeze, scuzele prefăcute; odată ce ea începea, el trebuia să-i răspundă aşijderea, şi s-ar ajunge astfel la o situaţie stânjenitoare... Dar ea nu zise absolut nimic, doar zâmbi scurt, reţinut, extrem de feminin, apoi se sustrase din îmbrăţişarea lui şi coborî pârleazul.

Pe furiş, el respiră uşurat. „Aşadar…”

Eliza se întoarse la cabrioletă. El trecu iute pârleazul şi o urmă. Ea îi aruncă o privire în timp ce se aşeza pe locul ei.

— Ce-ai zice să pornim la drum, apoi să găsim un loc unde să mâncăm şi să ne uităm pe hartă?

Urcându-se şi aşezându-se lângă ea, el îi surprinse fugar privirea, apoi încuviinţă.

— Pare un plan foarte bun.

Buzele ei se arcuiră într-un mic zâmbet de mulţumire. Uitându-se înainte, ea îi făcu semn.

— Atunci, să mergem! Dar poate te gândeşti să cruţi totuşi calul.

El făcu o grimasă. Încă uşor ameţit de la efectele latente ale unei plăceri cu totul neaşteptate şi întrebându-se dacă aşa se simţea un învingător, apucă hăţurile şi mână calul la pas.

*

La aproape un ceas după ce văzuse cabrioleta ieşind din piaţă, moşierul părăsi oraşul Penicuik, destul de mulţumit de isprăvile lui de dimineaţă.

Având în vedere că intenţiona mai mult să observe decât să captureze, nu se grăbise să-i prindă pe cei doi fugari. În schimb, îl lăsase pe Hercule să se bucure de confortul grajdului de la han şi o luase pe jos, să schimbe două vorbe cu grăjdarul de la hanul vecin.

Făcuse uz de un strop din farmecul lui irezistibil pentru a afla câteva informaţii asemănătoare cu cele obţinute la grajdurile din Grassmarket. Bărbatul care îl

însoţea pe tânăr era cu siguranţă englez, nobil, şi, după toate aparenţele, un tip direct, politicos, sociabil. Impresia pe care şi-o făcuse moşierul era aceea a unui bărbat tăcut, inteligent, care avea o anume forţă interioară şi resurse nebănuite.

După asta, umblase prin piaţă, stând de vorbă cu negustorii de la tarabe, folosindu-şi accentul pentru a relata povestea a doi prieteni de-ai săi care ar fi putut trece pe acolo. Aflase că-şi cumpăraseră merinde şi, foarte interesant, trei cuţite – două pentru bărbat şi unul mai mic pentru tânăr. În timp ce asimila asta, devenise mai interesat de cele aflate despre trăsăturile de caracter ale celor doi.

Trecând sprinten peste podul de la sudul oraşului şi ajungând la drumul liber de dincolo de el, îl lăsă pe Hercule să meargă la galop mic. Odată ce roibul cel masiv se aşeză la drum, moşierul îngădui gândurilor sale să se întoarcă la tabloul mental pe care îl construise, cu cei doi fugind peste graniţă înaintea lui.

Descrierile pe care le primise, dar, mai mult de atât, amănuntele, comentariile necerute pe care oamenii le făcuseră cu privire la cei doi îi creară convingerea fermă că, dacă ar fi fost să se afle înaintea Elizei Cynster şi a salvatorului ei, reacţia lui cea mai naturală ar fi fost să-i strângă mâna domnului şi să-i ureze toate cele bune.

La urma urmelor, gentlemanul cu pricina intervenise şi o luase pe fată din mâinile lui. Nu mai era responsabilitatea lui, ci a gentlemanului încă neidentificat. Cât despre domnişoara Cynster, părea o belea, deşi într-un chip diferit de sora ei mai mare. Eliza părea genul de femeie pe care îl considera „blândă şi răsfăţată”, clar nu în sensul de neastâmpărată, ci mai mult în sensul fetelor născute în familii bogate, nobile, pretenţioase care păreau greu de strunit, ceea ce nu-i convenea deloc.

O femeie blândă şi bine-crescută, obişnuită cu confortul şi lipsită de tărie de caracter, n-ar fi fost o soţie bună pentru el. Ceea ce aruncă anumite îndoieli asupra

eşecului ultimei lui tentative de răpire. Pe de-o parte, imposibilitatea de a o lua pe Eliza Cynster cu el în nord pentru a-i demonstra mamei lui că fata era „distrusă” echivala cu neîndeplinirea cerinţelor mamei pentru a obţine potirul de care avea nevoie pentru a-şi pune la adăpost averea şi supuşii. Şi, din punctul ăsta de vedere, era presat de timp.

Cu toate astea, evita să se însoare cu o femeie care nu i-ar fi plăcut şi care nu s-ar fi bucurat să-i fie soţie. O viaţă întreagă de nefericire pentru el era un preţ pe care ar fi acceptat să-l plătească, dar o viaţă întreagă de nefericire impusă unei femei nevinovate… cu asta nu s-ar fi descurcat, iar suferinţa lui în acest caz ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare. Deci faptul că nu trebuia să se însoare cu Eliza Cynster era motiv de sărbătoare, atât pentru el, cât şi pentru domnişoara cu pricina.

Cu adevărat, singurul motiv pentru care îi mai urmărea pe cei doi era dorinţa de a obţine, dacă era posibil, o mai bună imagine asupra lor împreună, pentru a se convinge că salvatorul ei putea fi un soţ potrivit şi că se purta şi avea să se poarte bine cu ea.

Făcuse la fel şi cu Heather Cynster şi cu salvatorul ei, şi în privinţa lor nu se înşelase. Ea şi Breckenridge îşi anunţaseră logodna la scurt timp după urmărirea lui prin Scoţia, şi tot ce auzise de atunci de la informatorii săi din Londra fusese că, spre uimirea unora, cei doi erau cu adevărat fericiţi. Una peste alta, societatea mondenă nu prevăzuse asta.

În timp ce călărea în acea dimineaţă târzie, cu vântul fluturându-i pe la urechi, rânji la gândul că, dacă şi Eliza Cynster – care la începutul acelei aventuri avea douăzeci şi patru de ani şi nu era logodită – avea să-şi găsească alesul, atunci, în loc să le „distrugă” pe cele două surori Cynster pe care fusese silit să le răpească din cauza planului mamei sale, putea considera că jucase pentru ele rolul lui Cupidon într-un chip cu totul şi cu totul neobişnuit.

Acea ironie a sorţii era chiar nostimă. O savură preţ

de o clipă, înainte ca realitatea să se impună şi să-i amintească de ceea ce, având în vedere eşecul celei de-a doua răpiri, se arăta în perspectivă.

În filosoful lui de viaţă, acceptase întotdeauna existenţa sorţii, ca forţa reală, creatoare. Dacă ar fi avut vreodată nevoie de dovada că soarta era de gen feminin, acum o avea; doar o femeie ar fi putut supune un bărbat unor asemenea încercări. Se gândi la viitorul lui apropiat odată ce-i vedea pe Eliza şi pe salvatorul ei trecând graniţa în siguranţă, când Hercule, cu pasul lui alert, traversă o porţiune umedă de la un pârâiaş care se revărsase în drum. Patru paşi mai încolo, conştientiză ceea ce văzuse – sau mai curând ce nu văzuse.

— La naiba!

Încetinindu-l pe Hercule, apoi mânându-l înapoi, se întoarse la porţiunea umedă. Aplecându-se din şa, analiză urmele din noroi care se întindeau pe drum. Revenind în poziţia firească, îţi aminti momentul din Penicuik când îi văzuse pe cei doi fugind, se concentra asupra roţilor cabrioletei… modelul neobişnuit de roată din lemn cu o margine din fier bătut. Se uită la urmele de pe drum.

— O, nu, nu iarăşi! N-au venit pe aici.

Cu un suspin, agită hăţurile lui Hercule.

— Haide, bătrâne! Înapoi! Cel puţin n-am parcurs jumătate din drumul până la graniţă pentru ca apoi să-mi dau seama că au luat-o pe altundeva.

Îi îngădui lui Hercule să se bucure de un galop straşnic. Nu dură mult până când acoperişurile din Penicuik apărură înaintea ochilor lui, cocoţate pe coama nordică a dealurilor. Încetinindu-l pe Hercule când se apropiară de podul ce traversa răul moşierul încerca să-şi amintească drumurile din zonă, când o mişcare fugitivă – o acţiune rapidă, bruscă, pe partea cealaltă a podului – îi atrase atenţia.

Scrope.

Fostul lui angajat îl văzuse venind şi se grăbise să se ascundă.

— Previzibil.

Înfuriat în sinea lui – fiindcă nu agrea ideea de a i se încălca ordinele directe, chiar dacă nu era întru totul surprins –, moşierul trase de hăţuri către partea de sud a podului. Aplecându-se şa, rămase locului ca şi când ar fi cântărit situaţia, părând a analiza acoperişurile caselor. Cu colţul ochiului, putea zări tufele dese în care se ascunsese Scrope, încălecat pe frumosul lui cal cenuşiu.

Deja observase că urmele de roţi pe care le căuta făcuseră dreapta pe drumul de lângă el. Drumul acela ducea în sud-est. Îşi închipuia că, ştiind că el era pe urmele lor – şi, după cum îşi imagina, şi că Scrope îi urmărea – şi fiind presaţi să găsească o soluţie alternativă, cei doi o apucaseră spre sud-est. Drumul părea să ducă în direcţia care îi interesa. Din păcate, dacă aveau să o ţină tot înainte pe drumul acela, aveau să se trezească într-o fundătură odată ajunşi la baza dealurilor Moorfoot. Şi nu era niciun drum cu care să se intersecteze. Soluţia era să se întoarcă fie spre nord, fie spre sud; oricare din drumuri i-ar abate de la destinaţie, dar, pe de altă parte, faptul că o apucaseră pe drumul spre sud-est îi ţinuse departe de el şi de Scrope, şi în cele din urmă aveau să reuşească să ajungă la drumul spre care el era din ce în ce mai sigur că se îndreptau, cel care trecea prin Jedburgh.

Ar trebui să fie mulţumit; cei doi n-aveau nicio şansă de a ajunge la graniţă în ziua aceea. Aveau să fie nevoiţi să mai petreacă încă o noapte împreună şi cel puţin încă o zi, în drumul lor spre sud; iar el urma să aibă tot timpul necesar pentru a face observaţii şi pentru a-şi satisface insistentul simţ al onoarei, lămurindu-se că salvatorul Elizei Cynster era un protector potrivit pentru o domnişoară ca ea. Că ar fi fost un soţ potrivit în locul lui.

Acum asta era singura lui grijă – să obţină confirmarea fermă cu privire la caracterului domnului şi la potenţiala relaţie a celor doi dar ce putea face în privinţa lui Scrope? Nu avea cum să stea acolo toată ziua, cu mâinile în sân. Oare cum îi găsise Scrope pe cei doi, mai cu seamă în

Penicuik?

Cu cât stăruia mai mult asupra gândului enervant că Scrope l-ar fi putut urmări, cu atât mai mult acesta devenea o certitudine, amplificându-i păcatele bietului om.

Dar chiar nu-i păsa atât de tare de Scrope. Din păcate, era totuşi o complicaţie.

— Să-l ia naiba!

Dacă în clipa aceea acţiona astfel încât să-l inducă în eroare, aproape sigur pierdea urma celor doi fugari. Odată ce aveau să se trezească nevoiţi să aleagă dacă să se îndrepte spre nord sau spre sud, el nu le-ar mai putea da de urmă cu uşurinţă, în funcţie de bucata de drum unde aveau să-şi dea seama că trebuiau să cotească. Iar ei puteau s-o apuce pe oriunde. Timpul se scurgea încet, dar sigur. Trebuia să ia o hotărâre.

Se îndreptă în şa, îl îndemnă pe Hercule să pornească şi-l conduse înspre coborârea către drumul spre sud. Se putea gândi în timp ce călărea. În clipa de faţă, el se afla între Scrope şi cabrioleta lor; câtă vreme Scrope rămânea în urma lui, Eliza şi cavalerul ei nu erau în pericol. Îndemnându-l pe Hercule la galop, cu mintea hoinărindu-i aiurea, se gândi şi făcu planuri.

Se hotărî că ar fi fost ideal să-i găsească pe cei doi, să rămână pe urmele lor suficient de mult pentru a vedea tot ce poftea, apoi să-i lase să-şi continue drumul şi el să se întoarcă, să-l prindă pe Scrope şi să-l întrebe – cu cea mai liniştită, mai rece şi mai intimidantă voce – ce naiba avea de gând să facă. Cu buzele arcuite de nerăbdare să facă asta, moşierul îşi continuă drumul la pas.

*

Dornic să se îndepărteze cât mai mult de moşier şi de Scrope înainte să se oprească şi să se uite pe hartă, Jeremy mânase calul aproape un ceas, urmând drumul nu cu mult mai lat decât o uliţă, dar neted, care ducea în mod atât de promiţător spre sud-est.

Se intersectaseră cu încă două drumuri ceva mai late, dar arabele duceau înapoi către intrarea dinspre sud a oraşului Peebles Cum nu aveau intenţia de a da iarăşi peste Scrope ori peste moşier, continuară bucuroşi să se îndrepte spre sud-est.

Lui Jeremy îi revenea constant în minte sărutul lor. Îşi spuse că nu trebuia să facă atâta caz din asta; fusese doar un lucru din acelea care pur şi simplu se întâmplă. Amândoi fuseseră cuprinşi de bucuria de a scăpa de moşier şi de Scrope… Mă rog, cel puţin ea fusese… El…

Îndepărtând cu hotărâre această obsesie din minte, se concentră asupra potecii dinaintea lui şi văzu că puţin mai sus cotea brusc către nord-vest. Încetini calul, apoi îl îndreptă către marginea înverzită a drumului.

— Am putea să ne oprim aici. Se uită înapoi. N-am mai auzit şi nici n-am mai văzut niciun semn c-am mai fi urmăriţi. Cred că pentru moment suntem în siguranţă.

— Bine. Eliza trase boccelele în poală. Sunt moartă de foame. Şi probabil şi tu eşti la fel.

Ca să spună drept, nu de mâncare era el interesat acum… „Opreşte-te!” Coborând din cabrioletă, îşi întinse mâinile după boccele, le luă pe amândouă şi se îndepărtă de calul care începuse deja să pască.

Un tufiş din apropiere le oferi puţină umbră. Aşeză boccelele pe jos, apoi, când veni şi Eliza şi se aşeză în genunchi pe partea cealaltă a boccelelor, tăbărând îndată asupra lor şi începând să scormonească prin ele, el se afundă în iarbă, întinzându-şi picioarele.

Mâncară, băură, apoi, ronţăind un măr, scoase harta. O deschise îşi trase picioarele pe lângă el, şi le încrucişă, apoi întinse harta pe pământ, în faţa lui. Eliza dădu deoparte boccelele, se apropie şi se aşeză lângă el.

— Unde suntem?

Străduindu-se să nu se lase influenţat de prezenţa ei, atât de aproape de el, el se holbă la hartă, apoi, resemnat şi reţinut, puse degetul într-un punct anume.

— Suntem aici.

Ea se aplecă pentru a vedea mai de-aproape; de sub pălărie, se răspândi parfumul părului ei auriu ca mierea, răscolindu-i simţurile.

— Drumul ăsta… Glasul ei era încărcat de aceeaşi dezamăgire pe care o simţea şi el. Uitându-se în sus, îi întâlni privirea… Nu merge spre sud-est.

El făcu o grimasă.

— Nu. Dintr-un motiv imposibil de înţeles, se întoarce înapoi la Edinburgh.

Eliza se trase înapoi când el arătă pe hartă.

— Mă rog, pe aproape. Se intersectează cu drumul de la Edinburgh la Carlisle aproape de Gorebridge.

Eliza strâmbă din nas.

— Carlisle nu ne-ajută.

— Nu. În afara faptului că suntem pe drumul greşit, departe de graniţă şi fără să avem cui să cerem adăpost. N-avem niciun loc sigur unde putem merge, şi nici moşierul, nici Scrope nu se vor opri la graniţă – ne vom urmări în continuare.

Ea încuviinţă.

— Tot Wolverstone este cel mai sigur loc în care trebuie să ajungem – cel mai apropiat – loc sigur.

Uitându-se din nou pe hartă, ea aruncă o privire peste umăr, într-acolo unde, la vreo douăzeci metri de ei, drumul o cotea spre nord-est.

— Pare să mai fie un drum mai mic care se îndreaptă în direcţia cealaltă. Fără să se uite din nou pe hartă, arătă cu aproximaţie. Vezi?

Jeremy se uită, după care sări în picioare.

— E marcată ca potecă, dar hai să aruncăm o privire.

Lăsând calul pe loc, parcurseră pe jos cei câţiva metri, până la deschiderea care se dovedi ceva doar puţin mai mare decât o cărare pentru turmele de oi. Umerii ei se prăbuşiră.

— Nu putem trece cu cabrioleta pe acolo.

— Nu.

Jeremy se întoarse şi se uită la drumul lor, care era

neted şi destul de lat, dar care, din păcate, mergea în direcţia greşită.

— Unde-i un drum bun când ai nevoie de el?

Ea schiţă un zâmbet, dar orice urmă de umor se şterse de îndată.

— Deci… Trase aer în piept. Ce facem acum?

El se uita la o fermă de pe partea stângă a drumului, ceva mai sus de cotitură, apoi privi dealurile din dreapta lor – pe care, casă ajungă la Jedburgh, trebuiau fie să le traverseze, fie sale ocolească după care îi făcu semn să se întoarcă unde lăsaseră harta.

— Hai să vedem ce opţiuni avem.

Ajunseră înapoi la cabrioletă, se aşezară unul lângă altul în iarba înaltă şi despăturiră harta. După o clipă, Jeremy se uită la cer.

— De-abia a trecut de amiază. O privi. Trebuie să presupunem că moşierul şi Scrope ne vor da de urmă şi se vor lua după noi Dar ei sunt călare, iar noi cu cabrioleta, ceea ce înseamnă că ei vor putea merge mai repede, timp mai îndelungat şi să o ia pe scurtături pe unde noi nu putem intra. Privind din nou la hartă, făcu un traseu. Dacă mergem înainte pe drumul ăsta, o să ajungem la Gorebridge, după care va trebui s-o apucăm către sud şi să trecem în galop prin Stow, spre Galashields, după care prin Melrose, către St. Boswells pe drumul de Jedburgh. De acolo, nu mai e mult până la graniţă.

Cu ochii la hartă, ea rosti cu glas tare ceea ce era evident.

— Ne vor prinde din urmă cu mult înainte să ajungem la Jedburgh.

Cu buzele încleştate, el încuviinţă din cap

— De acord.

Ea nu putea să vadă decât o singură alternativă şi pricepea de ce el nu aducea vorba despre ea; lăsa decizia pe seama ei. Aşa să fie. Cu maxilarele încleştate, îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea.

— Putem să-i facem să creadă că am mers în

continuare cu cabrioleta, chiar dacă nu facem asta?

Rânjetul lui prompt de aprobare apăru ca o rază de soare strălucind printre nori. Arătă către ferma de lângă cotitură.

— O să mergem cu cabrioleta până la fermă. O putem lăsa acolo şi am să-i plătesc să o ţină ascunsă şi să o înapoieze la Penicuik mâine. Dacă ne asigurăm că nu lăsăm urme care să conducă în curtea fermei, există toate probabilităţile ca urmăritorii noştri să nu-şi dea seama că ne-au pierdut înainte de Gorebridge sau chiar mai târziu, şi odată ce vor înţelege asta, nu vor mai avea niciun indiciu cu privire la direcţia în care am apucat-o. După cum vor arăta lucrurile, se va părea că ne-am întors în Edinburgh.

Ea încuviinţă.

— Bun. Deci ei vor fi confuzi şi în direcţia greşită, timp în care noi ne vom vedea de drum. Urmări un traseu pe hartă, apoi ridică mâna şi arătă către est. O luăm peste afurisitele de dealuri până la Stow.

Privirile li se întâlniră, rămaseră fixate. După o clipă în care îi scrută ochii, apoi chipul, el întrebă:

— Eşti sigură?

Ea ştia exact la ce se referea el. La subiectul care le atârna deasupra capetelor precum sabia lui Damocles; răbdător, el vedea lucrurile la fel de limpede ca ca. Petrecuseră deja o noapte singuri, împreună; pesemne că asta urma să conteze cândva, dar faptul de a accepta să petreacă încă o noapte în cabana vreunui pădurar sau într-un adăpost asemănător, singură cu el, mai curând decât să gonească în continuare într-o cabrioletă pe drumuri de noapte… societatea ar accepta cea de-a doua variantă, de-a dreptul stupidă, dar i-ar condamna că au ales prima opţiune, mult mai sigură. Încuviinţă din cap şi se ridică.

— Sunt sigură. Scuturându-şi pantalonii de praf, regăsi puterea de a zâmbi. Încep să-mi placă pantalonii. Ridică uşor un picior. Şi cizmele mele. Toate astea sunt atât de comode faţă de rochii…

Jeremy împături harta, pregătindu-se s-o îndese în

una din boccele. Ridicând şi cealaltă boccea, se îndreptă către cabrioletă.

— Sunt sigur că vom putea găsi o cabană sau ceva potrivit pentru a dormi la noapte.

O cuprinse un fior de nerăbdare. Nu-şi îngăduise să stăruie asupra acelui sărut. Asupra acelui sărut care îi deschisese ochii, o fascinase, o captivase. Dacă ar fi făcut-o, ar fi început să se gândească la alte lucruri, la ce ar fi urmat, şi ar fi roşit…

Îşi puse bocceaua în cabrioletă şi se duse lângă capul calului. „Ţine-ţi mintea ocupată cu lucrurile presante.”

— Poate ar trebui să-l ducem de căpăstru până în curtea fermei, dacă noi nu ne urcăm în cabrioletă, urmele vor fi mai puţin vizibile.

Jeremy îşi aşează bocceaua în cabrioletă, alături de a ei.

— Pe aici vrem să lăsăm urme, ca să se vadă c-am plecat. Urcă-te, şi o să mergem spre poarta fermei, după care eu am să cobor şi am să duc calul înăuntru. Tu poţi să verifici şi să ştergi orice urmă.

Cincisprezece minute mai târziu, cu calul şi cabrioleta puse la adăpost în hambar şi cu fermierul îndeajuns de satisfăcut de generozitatea lui Jeremy pentru a asigura pe oricine ar fi pus întrebări că îi văzuse plecând, trecură de poarta fermei şi traversară drumul, având grijă să nu lase urme de paşi care să stea mărturie pentru trecerea lor pe acolo.

— Moşierul trebuie să ne fi urmărit din Currie.

Punându-şi pe umăr bocceaua, Jeremy se luă după Eliza, care se îndreptă în pas alert către primul deal.

— Nu există nicio altă explicaţie plauzibilă pentru faptul că ne-a găsit. Dacă el e un om al muntelui, aşa cum crede familia ta, e foarte probabil să se priceapă la vânătoare, şi atunci trebuie să ştie cum să ia urma.

Ea pufni neîncrezătoare.

— Îl provoc să mai găsească urme pe aici. M-am asigurat că terenul din curtea fermei şi de dincolo de poartă

este curat cu lacrima.

El o bătu pe umăr, apoi îi arătă o potecă pentru oi care ducea mai de-a dreptul în sus, peste primul deal.

— Hai să trecem de prima culme cât de repede putem. De sus, de pe creastă, am să verific dacă e vreun semn că am fi urmăriţi, apoi putem merge mai departe cu mai multă încredere. După ce trecem de primul deal, n-o să ne mai vadă nimeni.

Făcură întocmai. De pe prima creastă, Jeremy scrută drumul, dar nu putu vedea nici picior de urmăritor. Coborând ocheanul, îl închise.

— Deocamdată nimic.

Niciunul din ei nu se îndoia că măcar moşierul avea să vină după ei. Dar, afundându-se în valea următoare, apoi traversând-o, continuară să înainteze, siguri pe ei şi destul de liniştiţi, ştiind că nimeni nu-i putea vedea de pe drum.

Când începură să urce dealul următor, o făcură cu mai multă prudenţă, dar, privind în urmă, văzură că primul deal bloca vederea spre drum; nu puteau vedea ferma unde lăsaseră cabrioletă, ceea ce însemna că nimeni aflat pe acea bucată de drum nu-i putea zări.

Cu încredere sporită, se grăbiră, apucând-o pe poteci pentru turmele de oi, printre pâlcuri de buruieni, traversând un pârâu, în după-amiaza aceea, vremea era plăcută, iar aerul devenea tot mai proaspăt şi mai curat pe măsură ce urcau.

Aveau puţine repere. Jeremy ţinu drumul către sud-est, folosindu-se de arcul de cerc descris de soare şi de poziţia vârfurilor îndepărtate.

Îşi croiră drum peste un pârâu mai mare şi continuară să meargă, lăsând în urma lor, pe dreapta, apele sclipitoare ale unui lac întins. Linia dealurilor Moorfoot era încă înaintea lor, căci ei traversau pe la poalele dealurilor, o zonă doar uşor înălţată.

Eliza mergea înainte, simţindu-şi inima, în chip neaşteptat, extrem de uşoară. Acesta era singurul mod în care putea descrie sentimentul interior de optimism,

efervescenţa pe care o trăda mersul ei sprinten. În timp ce înainta, privea în jur, absorbită de priveliştea grandioasă care i se înfăţişa înaintea ochilor, printre dealurile joase. Chiar şi aerul părea mai proaspăt şi mai bun acolo.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că i-ar putea plăcea atât de mult să meargă printre ierburile înalte. Cu atât mai puţin cu un răufăcător ca Scrope pe urmele ei şi cu necunoscutul înspăimântător pe care îl reprezenta moşierul. Cu toate astea, era încrezătoare că reuşiseră să-şi facă pierdută urma, deci se simţea îndreptăţită să se bucure de clipa aceea; şi era minunat că se putea bucura.

Mersul pe jos nu fusese niciodată în capul listei ei de lucruri palpitante de făcut, dar faptul că mergea liberă, în pantaloni şi cizme, cu lumea largă sub picioarele ei şi cu Jeremy Carling alături de ea, părea cumva, în clipa aceea, o bucăţică de rai. Voia să se bucure de ea cât de mult putea.

Gândul acesta îi aduse în minte altceva ce-i mai plăcuse. Sărutul. Nu se putea abţine să nu se gândească la el, şi ăsta era doar un lucru scos în evidenţă faţă de orice alt sărut experimentat vreodată. Desigur, era adevărat că amândoi erau, într-un anume fel, într-un alt context decât cel cu care se obişnuiseră, implicaţi, pentru o vreme, într-o lume a aventurii, iar săruturile – care, în mod normal, n-ar fi fost posibil – puteau fi, se puteau întâmpla, puteau exista în lumea aceasta trecătoare.

Dar ea voia mai mult. Ştia că voia mai mult, deja se gândea cum să facă să obţină mai mult. Altfel cum ar fi putut şti ce era atât de diferit, ce anume din sărutul lui – sărutul de şoarece de bibliotecă al lui Jeremy Carling – îi cuprinsese şi-i copleşise cu atâta uşurinţă simţurile?

Ca să fie sinceră, era ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Dar cine-ar fi crezut că un şoarece de bibliotecă putea săruta aşa? Seducător şi ispititor – ispititor în felul acela despre care bănuia c-ar fi greu să-i reziste. Să-i reziste suficient pentru a-i întoarce spatele şi a pleca.

Drept care hotărâse că nu avea de ce să-şi facă griji cu privire la ce avea să se întâmple când ajungeau din nou

în civilizaţie şi în mijlocul lumii mondene. Da, era posibil să fie presaţi în diverse moduri, pentru ca ei să se căsătorească – dar ce-ar fi fost ca ei doi să vrea să o facă de bunăvoie? Un astfel de final fericit era posibil. Heather şi Breckenridge se îndreptaseră către altar şi, în ciuda celor întâmplate, nu fusese vorba de nicio constrângere.

Trase cu ochiul la Jeremy, care mergea alături de ea. Din când în când, privea în spate şi în jur, cu mare atenţie. Era liniştitor să ştie că el era atât de vigilent în timp ce ea se bucura de privelişte.

Iar privelişte aceea… îşi lăsă privirea să alunece, cuprinzând în fugă silueta lui înaltă, apoi privi intenţionat înapoi. Imaginea lui de şoarece de bibliotecă se ştersese şi fusese înlocuită de o realitate mult mai pregnantă. Şi, cu siguranţă, mai activă.

Omul de dincolo de mască o intriga şi mai mult. Erau atâtea la el, atâtea ciudăţenii şi nuanţe în caracterul lui, pe care nu şi le-ar fi închipuit nici în ruptul capului. De pildă, caracterul lui protector; îl recunoscuse de la prima vedere – cu fraţi şi veri ca ai ei, era expertă în identificarea acelei trăsături de caracter. Cu toate astea, ocrotirea lui era una… delicată (chiar dacă nu acesta era cuvântul potrivit, mai potrivit ar fi fost „plină de inspiraţie”), datorită unei neaşteptate înţelegeri şi acceptări a faptului că şi ea era matură, că avea o minte proprie şi că ar putea avea propriile păreri cu privire la ceea ce ea sau ei ar trebui să facă.

El alegea să se sfătuiască mereu cu ea mai degrabă decât să-şi impună părerea; asta era ceva diferit.

Se putea obişnui cu ocrotirea *lui,* spre deosebire de cea a fraţilor şi a verilor ei. Avea şi un soi de cavalerism, de modă veche pesemne, dar nu mai puţin activ. Şi, desigur, mai era şi mintea lui brici, o trăsătură pe care până atunci n-o considerase o cerinţă obligatorie pentru un bărbat, dar era tare bine să nu fie nevoită să-şi explice propria gândire, mai ales că el presupunea că ea putea găsi şi singură soluţii.

Se uită din nou către el, apoi către drum, zâmbind uşor în sinea ei. N-o deranja chiar atât de tare faptul că trebuia să-şi petreacă încă o noapte cu el, fiindcă îşi propusese să afle mai multe despre el şi să se mai răsfeţe cu cel puţin încă un sărut.

După vreo douăzeci de metri, ajunseră la baza liniei principale de dealuri. Cercetară în jur şi găsiră o potecă stâncoasă care ducea spre şi peste culme. Fără nicio vorbă, Eliza o apucă pe potecă.

Jeremy se mai uită pentru ultima dată înapoi şi în jur, apoi o urmă.

Urcuşul era mult mai anevoios, iar panta mult mai abruptă decât terenul plan pe care tocmai îl traversaseră. Soarele care se îndrepta către apus le încălzea spatele în timp ce urcau; pe alocuri, stâncile erau mai mult ca nişte trepte uriaşe, încetinindu-i simţitor.

El se tot aştepta ca Eliza să se plângă, dar, în schimb, ea înainta cu pas constant. Dumnezeu îi era martor că nu era un expert în privinţa domnişoarelor din înalta societate. Avusese câteva iubite în anii trecuţi, dar pentru recolta actuală de tinere domniţe n-avea niciun reper legat de la comportamentul lor, mai ales în condiţii de stres.

Imediat ce prinse ocazia, se uită la faţa ei. În ciuda efortului de a urca, avea buzele uşor arcuite, trăsăturile liniştite. Nu părea să se îngrijoreze… cu privire la nimic.

Oricum nu în privinţa faptului că ar fi putut petrece încă o noapte împreună. Nu în privinţa acelui sărut. Un sărut care pe el îl lăsase… nu atât precaut, cât mai mult nesigur.

El era un om de ştiinţă; nu-i plăcea nesiguranţa. Dar, când era vorba despre sărutul acela, nu ştia ce să creadă. După câte putea pricepe, la început ea îl sărutase neintenţionat, mânată de un exces de exuberanţă, după care îşi dăduse seama… şi, în loc să se retragă, îl sărutase din nou.

Cum trebuia să interpreteze el lucrurile astea? Oare i-ar fi plăcut, i-ar fi îngăduit să o sărute din nou? Păruse să-l

aprobe când el îi răspunsese la sărut, dar era oare acelaşi lucru? Avea să se aleagă cu o durere de cap dacă se mai gândea la asta.

Cu buzele strânse, urcând perseverent în urma ei, la fel de perseverent ferindu-şi privirea de priveliştea ispititoare pe care o avea în faţa lui, îşi zise c-ar fi trebuit pur şi simplu să recunoască, în sinea lui, că era confuz, dar interesat şi că interesul, pe care de fapt îl simţea chiar puternic, era întru totul uluitor.

Eliza Cynster era ultima femeie despre care şi-ar fi imaginat că i-ar putea capta interesul în asemenea măsură. După singura lor întâlnire din trecut, rămăsese cu impresia că nu-l plăcuse ori că nu era de acord cu el. Ce anume nu-i plăcea la el, asta nu ştia, dar asta fusese impresia lui clară.

Desigur, trebuise să-i vină în ajutor, aşa că ea se simţea acum cumva obligată, ca să zică aşa, să-i zâmbească. Dar nu credea că o recunoştinţă lipsită de entuziasm ar fi fost suficientă pentru a o face să-l sărute. Poate în trecut nu-l cunoscuse suficient, dar datorită aventurii lor, acest neajuns fusese depăşit.

Creasta dealului se profila înaintea lor. Îşi alungă din minte toate gândurile la ea şi la el şi o urmă pe un platou mic din vârful uşor rotunjit al dealului. Ea se opri, se prăbuşi pe o stâncă, apoi îşi aşeză bocceaua pe pământ şi îşi scoase butelca de apă. Rămânând în picioare, îşi scoase şi el butelca, luă o înghiţitură zdravănă, apoi o puse la loc şi scoase ocheanul.

Scrută depărtarea şi, în cele din urmă, zări ferma unde lăsaseră cabrioleta. De la înălţimea aceea, puteau vedea o bună parte a drumului parcurs.

— Vezi ceva?

El scutură din cap.

— Pot să văd până la bucata de drum de dinainte de cotitură, şi nu-i nici urmă de ei.

— Deci fie au plecat mai departe pe drumul de nord-est, fie n-au ajuns încă la cotitură. În orice caz, suntem cu mult înaintea lor.

El coborî ocheanul şi se uită spre apus. Soarele era ascuns printre nori, dar deja aluneca dincolo de orizont.

— O să se întunece în curând. Ar trebui să plecăm.

El se întoarse, în timp ce ea se ridică şi-şi ridică bocceaua de pe jos. El îi întinse mâna.

— Hai, lasă-mă pe mine să iau asta. Înainte ca ea să poată protesta, zise: De acum înainte mergem doar la vale.

Ea înclină din cap în semn de mulţumire şi-i întinse bocceaua.

— Odată ce se întunecă, n-o să ne mai poată găsi.

— Nu. Aşa e. Teribil de îndrăzneţ, Jeremy se întinse şi o prinse de mână. Fără să o privească în ochi, se îndreptă către marginea estică a micului platou. Se uită în jos, către umbrele întunecate cate învăluiau versantul estic al dealului. În seara asta suntem în siguranţă, dar – uitându-se la ea, în cele din urmă îi întâlni privirea – trebuie să găsim adăpost înainte de căderea nopţii.

Ea încuviinţă din cap şi-i arătă ceva. El o luă înainte, pe drumul care ducea în jos, ţinând-o de mână pentru a o echilibra pe porţiunile de drum mai dificile, mergând pe lângă ea când drumul era mai uşor. Coborâră într-o vale înaltă, plată.

— Dealurile scoţiene par părăsite, zise ca. Nu-s decât buruieni, stânci şi oi.

El încuviinţă.

— E un fel de drum acolo, pe fundul văii, dar nu pot vedea nicio aşezare pe lângă el.

Continuară să mai meargă o vreme, după care Eliza începu să tremure.

Îl cuprinse o dorinţă nestăpânită, o chemare cum nu mai simţise vreodată, ca şi cum era imperativ să găsească un adăpost pentru ea... Renunţă să mai încerce să înţeleagă acea dorinţă ori să i se opună. Uitându-se în jur, zări o ridicătură de bolovani pe unul dintre versanţii dealului, la vreo douăzeci de metri distanţă de ei. Îi eliberă mâna, lăsă jos boccelele şi scotoci după ochean.

— Aşteaptă aici, zise, făcându-i semn spre un morman

de pietriş. Mă duc să mă caţăr acolo şi să văd ce găsesc.

Ea încuviinţă. Îşi strânse pelerina pe lângă ea şi rămase în aşteptare, privind. Îi luă câteva minute pentru a se căţăra pe aglomerarea de pietre. Ajungând în vârf, se clătină, apoi luă ocheanul şi-l duse la ochi. Se întuneca din ce în ce mai repede, se grăbi să vadă ceva… acolo!

Coborând ocheanul, se uită cu coada ochiului, după care verifică din nou prin lentila ocheanului şi iar se uită cu ochiul liber.

Coliba cea mică era aproape invizibilă prin negură, dar era acolo. Se grăbi să coboare. Eliza îl aştepta cu boccelele la baza ridicăturii de bolovani, iar el se trânti pe pământ.

— Ai găsit ceva?

— O colibă, probabil cabana unui vânător. Ridică boccelele şi le aruncă pe umăr. N-am văzut să iasă fum pe horn şi Dumnezeu ştie în ce stare o fi, dar cel puţin vom avea un acoperiş deasupra capului.

Ea zâmbi şi îl prinse de mână.

— În situaţia de faţă, sună perfect!

El îi răspunse tot cu un zâmbet şi îi strânse mâna într-a lui.

— Este într-acolo, arătă el când porniră la drum. Chiar după copacii aceia.

*

Lumina zilei se stingea când moşierul ajunse în locul în care drumul o cotea brusc, acolo unde era limpede că zăboviseră cel doi fugari; iarba era turtită, iar ţărâna din jur era plină de urme de cizme.

Fusese silit să piardă vremea căutând către nord şi către sud la două răscruci de drumuri, ca să se asigure că nu-i pierdea din nou urma perechii celei isteţe. În ultimele zile, vremea fusese bună şi mare parte a drumului era uscată, aşadar găsirea urmelor nu era chiar floare la ureche.

De fiecare dată, Scrope fusese pe urmele lui, privind din umbră, ţinându-se după el, inclusiv când, mulţumit că era pe calea cea bună, moşierul îl mânase pe Hercule pe drumul spre sud-est.

— Aşadar, au ajuns până aici, îşi zise, privind în jur. E posibil să nu-şi fi dat seama de situaţia în care se află decât când au ajuns aici. Şi, când au înţeles asta, încotro au apucat-o?

Hercule ridică din cap, ca şi când ar fi arătat înspre dealurile dinspre miazăzi.

— Da, şopti moşierul. Aşa cred şi eu. Dar unde-i cabrioleta? Se uită înspre ferma din apropiere. Cel mai probabil, acolo, dar înainte să cercetez şi să mi se confirme asta, ce să mă fac, oare, cu Scrope?

În timp ce călărea, avusese timp să evalueze situaţia. Faptul că Scrope îl urmărea şi că nu făcuse nicio încercare să i-o ia înainte, să se apropie mai mult de perechea pe care amândoi o hăituiau, la care se adăuga faptul că Scrope părea crescut la oraş, arăta că Scrope era incapabil să-i urmărească şi că avea nevoie de el pentru a-i arăta drumul.

Învăţat să găsească urmele încă de mic copil, lui McKinsey nu i se întâmpla decât foarte rar să nu poată da de urma cuiva, indiferent de relief. Dacă Eliza Cynster şi salvatorul ei o apucaseră înspre dealurile Moorfoot, îi putea găsi cu uşurinţă, dar, dacă făcea asta, Scrope avea să-l urmeze, iar dealurile erau extrem de izolate, complet lipsite de adăpost şi de locuitori. Nu părea înţelept să-l conducă pe Scrope către cei doi într-un asemenea peisaj.

Nu avea deloc încredere în Scrope.

Şi, de fapt, nici nu era cazul să-i urmărească pe cei doi în mod direct. Dacă părăsiseră drumul şi se duseseră înspre dealuri, era gata să facă pariu unde aveau să ajungă. O astfel de direcţie i-ar întări convingerea din ce în ce mai fermă că ei se îndreptau către drumul spre Jedburgh şi spre punctul de frontieră de la Carter Bar. Din punctul lor de vedere, acel punct de trecere avea mai multe avantaje, iar el putea să pună pariu că mai erau şi altele pe care nu le

ştia.

Având în vedere că era sigur că se îndreptau într-acolo, n-avea nevoie să urce dealurile ca să le ia urma. Putea, în schimb, să urmeze drumul spre nord-est, către Gorebridge, şi să se folosească de timpul câştigat pentru a scăpa de Scrope. Nu era nevoie câtuşi de puţin ca Scrope să dea ochii cu cei doi, dacă, aşa cum bănuia el, în timp ce ei străbăteau sălbăticia dealurilor Moorfields, el ar fi găsit ocazia de a scăpa de Scrope.

Odată rezolvată asta, avea să se îndrepte către sud, spre St. Boswells. Situat la câţiva kilometri nord de Jedburgh, pe drumul principal care ducea la acesta. Oraşul îi era bine cunoscut şi s-ar fi potrivit de minune planurilor sale. Avea să aştepte acolo până când perechea ajungea pe drum, apoi avea să-i urmărească îndeaproape, îndeajuns de îndeaproape cât să-i observe şi să se bucure de faptul că, în ciuda eşecului său, viitorul Elizei Cynster era asigurat. În acelaşi timp, putea fi un paznic în plus pentru cei doi, în caz că Scrope îşi continua urmărirea.

Nu-i luă prea mult să se hotărască.

Scuturând din hăţuri, îl mână pe Hercule la pas. Verifică urmele din jurul cotiturii. Îngândurat şi încruntat, trase de hăţuri pentru a se îndrepta către fermă şi se uită cu atenţie pe drumul către Gorebridge.

— Oare chiar n-au luat-o pe aici?

Înţelesese deja că cei doi erau deştepţi; se aştepta să fie şi destul de curajoşi încât să lase cabrioleta acolo şi să o ia pe drumul mai istovitor de peste dealuri, pricepând că, dată ar fi continuat pe drumul acela, el – şi Scrope, dacă ştiau că-i urmărea – avea să-i prindă de îndată.

Dar nu erau urme. Nu era nicio urmă. Nicio urmă de cizmă îndreptându-se către dealuri, nicio urmă de roată care să ducă spre fermă… Se uită la pământul aflat, de o parte şi de alta a porţii fermei. Nu era niciun fel de urmă. Ceea ce era pur şi simplu ridicol. Într-adevăr, când se uită mai de aproape, suprafaţa arăta ca şi când cineva folosise o creangă de brad pentru a o netezi. Era gata să parieze că

aşa se întâmplase.

— Foarte inteligent. În cazul de faţă, puţin cam prea inteligent pentru binele vostru, dar asta e. Întorcându-l pe Hercule încă o dată, se uită la cealaltă margine a drumului şi găsi semne discrete ale faptului că iarba fusese turtită, doar cât să îngăduie ca două perechi de cizme să fi trecut pe acolo. Minunat!

Îndreptându-se în şa, ridică hăţurile şi-l mână pe Hercule la trap, apoi la galop. Cei doi o luaseră peste dealuri, dar nu era nicio şansă ca Scrope să vadă, darămite să mai şi înţeleagă corect, acele semne foarte bine ascunse.

Scrope avea să-l urmărească la Gorebridge şi, cu puţin noroc, asta urma să fie ultima dată când ei trei – el, Eliza Cynster şi domnul ei – aveau să dea ochii cu ticălosul de Scrope.

Capitolul 10

Căsuţa se dovedi coliba unui cioban, părăsită în momentul acela, dar oricine ar fi locuit acolo nu plecase de mult şi, foarte probabil, ţinând cont de ghivecele cu ierburi de la ferestre, trebuia să se întoarcă în scurt timp.

Eliza îl urmă pe Jeremy către uşa de lemn şi în unica încăpere a colibei. Construită din buşteni despicaţi şi din piatră, cu un acoperiş solid din stuf, cabana era mai mare decât îi păruse iniţial, pe lângă o masă cu scaune, nişte laviţe de bucătărie şi o chiuvetă din tablă aranjate în jurul singurei ferestre şi un şemineu din piatră, mai erau două culcuşuri din paie aşezate pe două cadre din lemn brut, unul mai mare, unul mai mic, şi trei dulapuri înguste de înălţimi diferite, aliniate lângă doi pereţi. Era chiar şi un lavoar, cu un lighean ciobit din ceramică şi un ulcior. Privind în jur, observă că locul era ordonat şi curat.

— Pesemne s-au dus în cel mai apropiat oraş după

provizii.

Aşezând boccelele pe masă, Jeremy încuviinţă.

— Aşa se pare. Mă întreb dacă am putea folosi ceva pentru cină – putem lăsa bani pentru orice am lua.

Eliza îi privi în ochi. După o clipă, îl întrebă:

— Ştii să găteşti?

El clipi încet, începu să scuture din cap, apoi se opri.

— N-am încercat, dar cât poate fi de greu?

Ajungând la masă, ea deschise boccelele şi scoase din ele tot ce era comestibil.

— Avem pâine, fructe, puţină brânză. O mână de nuci.

Privi în sus, pentru a-l vedea pe Jeremy cum scotoceşte prin întuneric în spatele uşii încă deschise.

— Ce se întâmplă?

Încă scotocind, el răspunse:

— Nu-s destul de priceput cât să prind un iepure şi nu cred c-ar fi înţelept să tai o oaie sau un miel, presupunând c-am şi putea prinde unul. Cu toate astea – zise el apărând de după uşă cu un par lung, cu o împletitură de fire la capăt – s-ar putea să mă pricep să prind vreo doi păstrăvi. Îi întâlni privirea şi rânji. Am văzut un izvor pe aproape. Mă duc să văd ce pot face înainte să se întunece de tot.

Aproape la fel de nerăbdătoare ca el, ea îl urmă afară din cabană. Traversă micul luminiş din faţa uşii, apoi se opri şi arătă cu un semn din cap un cerc făcut din pietre.

— Ce-ar fi să vezi dacă poţi aprinde focul. Ar fi mai uşor să gătim aşa peştele pe care-l voi prinde decât să-l frigem în şemineu.

Ea încuviinţă.

— Bine.

— Iasca e în cealaltă boccea.

El dispăru printre copaci. Eliza îl urmă până la marginea luminişului şi văzu izvorul rostogolindu-se de pe coama dealului, ţâşnind şi împroşcând stâncile mai mari înainte de a se vărsa într-un iaz aflat la doar vreo douăzeci de metri de cabană.

— Pesemne de-asta e cabana aici.

Văzându-l pe Jeremy că se opreşte la marginea iazului şi se luptă cu vârful parului, încercând probabil să-i agaţe un cârlig, îl lasă în pace – ea nu ştia nimic despre pescuit – şi începu să caute pe sub copacii din apropiere după lemne de foc.

Era abia luna mai, şi ei se aflau sus pe dealuri; deşi aerul serii era uşor răcoros, timpul era uscat, iar apusul cel lung era un bonus. Nu aprinsese niciodată de una singură un foc în aer liber; dar, în cele din urmă, reuşi să pornească o flacără măruntă. Alimentând-o cu grijă, reuşi să facă un foc de tabără bunicel, apoi se grăbi să adauge o grămadă de crengi pentru a-l menţine aprins.

Jeremy nu se întorsese încă; se uită în jos, înspre iaz, şi îl văzu stând pe marginea lui, tăcut şi nemişcat, cu parul legănându-i-se uşor în mână. Era încă destulă lumină ca să vezi, iar luna aluneca liberă pe cerul întunecat, lăsând în urma ei o dâră argintie.

Întorcându-se la foc, se gândi ce să mai facă. Cum aveau să gătească peştele? Intrând în cabană, găsi o lumânare, se duse înapoi la foc s-o aprindă, apoi începu să caute printre uneltele de bucătărie de lângă şemineu. Tocmai aşezase jos ţepuşa de fier pe care o găsise – îi luase câteva minute bune ca să-şi dea seama cum s-o asambleze când Jeremy îşi făcu apariţia, cu parul într-o mână şi cu o pereche de păstrăvi zbătându-se în cealaltă.

Zâmbind, se opri lângă foc, ridicându-şi prada pentru ca ea s-o admire. Ea se conformă.

— Perfect! Acum ce facem?

Aşezând undiţa jos, puse peştele pe iarba deasă.

— I-am curăţat acolo, la izvor, deci tot ce avem de făcut… Luă ţepuşa cea lungă de jos şi-i arătă cum se face, trecând-o prin gura peştelui, apoi împingând-o şi scoţând-o pe lângă coadă, bine să-i frigem pe rând. Luă undiţa şi o fixă între suporţii pe care ea îi pusese de-o parte şi de alta a vetrei. Aşa.

Dându-se înapoi, se aşeză pe iarba deasă, lângă ea. Umăr la umăr, priviră cum peştele se încălzeşte, scoate

abur, apoi începe să se frigă. Luând un băţ din mormanul de lângă ea, Jeremy îl folosi pentru a uniformiza crengile aprinse din vatră.

— Şmecheria e, zise el, să nu încerci să-l frigi prea iute. Nu vrem să-l facem scrum.

Ea încuviinţă. O privi, văzu cum un zâmbet îi înfloreşte pe buze şi se simţi extrem de mulţumit.

După o clipă, ea se foi şi se ridică.

— Mă duc să aduc nişte farfurii şi pâinea.

El rămase pe loc, cu braţele sprijinite pe genunchii ridicaţi şi cu palmele uşor împreunate, privind cum căldura focului pătrundea uşor pielea peştelui. Când ea se întoarse cu denii farfurii din tablă, două furculiţe simple, două căni din tablă pline cu apă şi cu cuţitul ei, o ajută să aşeze masa lor în natură şi nu-şi putu aminti să fi fost în toată viaţa lui atât de fericit la modul simplu, atât de mulţumit în sinea lui.

Ciudat în ceea cel privea, un impuls primitiv îi dădea ghes să nu analizeze şi să nu pună la îndoială starea aceea; ca om de ştiinţă, avea înclinaţia de a face asta, fără îndoială. Dar, firi să ştie de ce, bărbatul din clipa aceea nu simţea nicio ezitare în a se desfăta cu ceea ce primea, mulţumindu-se doar să fie acolo.

Să se lase purtat de sentimentul aceea.

O parte din el, mai înţeleaptă şi mai aşezată, ştia că asemenea clipe în viaţă erau prea rare ca să fie irosite cu griji şi întrebări; trebuia să se lase în voia lor şi să le savureze fără ezitare, nesiguranţă şi preocupare.

Se sincronizaseră de minune, lăsând peştele să alunece pe farfuriile de tablă imediat ce acesta începuse să se desprindă de pe oase. Râzând încetişor şi bucurându-se de succesul lor, se opriră pentru a pune al doilea peşte la fript, apoi tăbărâră cu poftă asupra farfuriilor, cu cheful de mâncare sporit de clipa pe care o trăiau, de împrejurimi, de ziua pe care o încheiaseră.

După aceea, ea îşi linse degetele, cu ochii închişi, ca pentru a savura momentul, şi şopti:

— N-am mâncat niciodată un peşte atât de minunat.

Iar el nu putu să facă nimic altceva decât să încuviinţeze. Apa proaspătă de izvor avea gustul celui mai bun vin posibil. Cel de-al doilea peşte sfârşi întocmai ca primul. Sătui, îşi lăsară farfuriile jos, pe iarbă, şi rămaseră aşezaţi, unul lângă altul, uitându-se la flăcările roşietice. În cele din urmă, Eliza îşi întoarse privirea către Jeremy.

— Povesteşte-mi despre familia ta.

„Povesteşte-mi despre tine.” El se uită peste umăr şi o privi fix în ochi.

— Ai cunoscut-o pe Leonora.

Ea încuviinţă.

— Dar, dacă-mi amintesc bine, locuieşti împreună cu unchiul tău, nu-i aşa?

— Humphrey, zise el, privind flăcările, şi continuă: Noi – eu şi Leonora – am mers să locuim cu el când au murit părinţii noştri. Eu aveam doisprezece ani. Pe atunci Humphrey locuia în Kent, dar, după câţiva ani, şi-a luat o casă în Londra, pentru a-şi urma mai îndeaproape cercetarea.

— Ce studiază?

— Manuscrise vechi, la fel ca mine.

Distrasă de jocul luminii focului pe chipul lui auster, ea îşi pregăti următoarea întrebare:

— V-aţi specializat pe un tip anume?

— Nu pe un tip anume, ci mai degrabă pe o limbă anume. Înainte era sumeriana, şi cred că încă e favorita noastră, dar amândoi ne descurcăm destul de bine în folosirea oricărei limbi al cărei scris e bazat pe ideograme.

— Există cerere pentru aşa ceva?

Continuară în felul aceasta. Încet, încet, ea îşi construi o imagine despre stilul său de viaţă, despre felul în care el îşi petrecea timpul; informaţia că petrecea câteva luni pe ani călătorind la invitaţia unor importante instituţii europene o făcu geloasă.

— Anul trecut am fost la Praga. Şi se vehiculează ideea unei cereri de la Viena, rămâne de văzut.

Ea suspină şi-l întrebă dacă-i plăcea să călătorească.

Încetul cu încetul, cu fiecare întrebare, află tot mai multe despre un mod de viaţă complet diferit de ceea ce ştia ea şi, cu toate astea, părea mai interesant decât cel cu tare era ea obişnuită. Gândindu-se la acea deosebire, îl fixă cu privirea

— Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe la vreun bal, cu excepţia aceluia unde ne-am întâlnit prima dată, la Londra. Mi se pare că s-a întâmplat la Lady Bethlehem.

El făcu o grimasă.

— Nu-mi amintesc unde anume. Pe vremea aceea, Leonora insista să mă ia cu ea, să mă prezinte oamenilor. Am lăsat-o să facă asta cam un an, dar balurile nu sunt punctul meu de interes.

Ea ridică o sprânceană.

— Nici dacă gazdele au nişte biblioteci fantastice?

Jeremy chicoti şi încuviinţă.

— Am încercat şi asta o vreme, dar Leonora şi ceilalţi s-au prins repede unde mă găsesc, aşa că bibliotecile şi, prin urmare, balurile – şi-au pierdut farmecul, ca şi zic aşa.

Ea rânji. Dezvăluirile lui o distrăseseră de la apropierea crescândă dintre ei – o intimitate care nu era fizică – generată de foc, de întuneric şi de vecinătatea lui. Se felicita pe sine însăşi pentru că obţinuse o descriere detaliată a vieţii lui fără să depună vreun efort special, când îl surprinse privind-o cu ochi de cunoscător.

— Acum e rândul tău, zise el. Îţi cunosc familia, în linii mari, dar tu cum o vezi tu?

Eliza îşi cuprinse genunchii cu braţele, îşi sprijini bărbia pe genunchi şi-şi aţinti privirea către foc.

— Ne ştii familia destul de bine cât să-ţi faci o idee despre felul nostru de a fi, cel puţin în mare. Surorile mele sunt mai… cred că termenul potrivit este „active” decât mine. Eu sunt cea liniştită. După cum ştii, nu-mi place să călăresc. Până azi nici nu ştiam că-mi place să merg pe jos. Nu merg pe jos de obicei, dar cred că e din cauza greutăţii fustelor. Trebuie să încerc asta când ajung acasă, şi mă duc pe jos până la familia Quantock, la Casleigh. Heather se

duce des pe jos până acolo, iar Angelica merge călare, chiar mai mult decât Heather.

El îşi întoarse faţa spre ea.

— Deci ce faci cât stai acasă?

Ea zâmbi discret.

Brodez, chiar îmi place asta. Mătuşa mea Helena e o artistă cu acul şi m-a învăţat şi pe mine, Apoi, exersez la instrumente, mai ales la harpă. Planul e mai uşor, dintr-un anume punct de vedere. Îi aruncă o privire şi-i întâlni ochii. Mereu sunt prima căreia i se cere să cânte la adunările astea de familie.

Jeremy îi răspunse cu un zâmbet,

— Cineva trebuie s-o facă şi pe asta.

Ea privi din nou focul.

— Da, ei bine, eu sunt aceea.

— Dar cea mai mare parte din an o petreci la Londra, nu-i aşa? Când ea încuviinţă, el continuă: Cum e o zi obişnuita acolo, ce faci?

Eliza ezită pentru o clipă, dar căldura focului, bucuria companiei lui, simplitatea momentului îi spulberară toate rezervele. Se aşeză mai comod şi începu să răspundă întrebărilor lui – curiozităţii lui – cu aceeaşi sinceritate cu care îi răspunsese şi el.

Era o experienţă de a dreptul năucitoare; ea – şi bănuia că şi el, cu atât mai mult – n-ar fi răspuns în mod normal la asemenea întrebări. În mod normal, nu i s-ar fi pus asemenea întrebări şi categoric nu s-ar fi simţit liberă să răspundă fără rezerve, ca acum. De vină erau împrejurările, situaţia, singurătatea îndulcită de strălucirea focului. Îşi zise că era parţial adevărat, dar, dacă el ar fi fost altcineva, cineva mai puţin sincer cu ea… nu-şi putea imagina că i-ar fi spus atâtea lucruri şi că s-ar fi simţit atât de în largul ei.

Încet, încet, întunericul de dincolo de foc se adânci, întrebările lui încetară, şi rămaseră, pur şi simplu acolo, perfect în largul lor.

Nu era nimic de zis. Eliza nu simţea nevoia să facă pur

şi simplu conversaţie, iar el părea la fel de relaxat ca ea, Un sentiment de comuniune îi învălui, dezvăluind împăcare şi încredere. Calm, pace, linişte; toate erau acolo, în bezna nopţii, în flăcările ce păleau încet devenind cărbuni strălucitori.

Jeremy nu era sigur dacă acel sentiment copleşitor de pace era adevărat sau închipuit, dar se bucura să-l primească, şi continuă să rămână în tăcere alături de ea. Bucurându-se de noapte împreună cu ea. De tăcere, de sălbăticie şi, prin contrast, de apropierea lor.

Iubea tăcerea – într-o anume privinţă, se lăsa îmbătat de ea –, dar nu întâlnise niciodată o femeie, cu atât mai puţin una din lumea bună, care să se simtă la fel de bine ca el în tăcere.

Desigur, nu avusese niciodată ocazia să stea atât de aproape de o domnişoară în afara cadrului obişnuit al lumii mondene. Nu voia să pună capăt tăcerii, liniştii, însă… în curând ar fi trebuit să intre în casă; şi mai avea un lucru de zis. Luă o bucată de lemn din grămadă şi răsfiră încet cărbunii.

— Adesea, în situaţii de felul acesta, oamenii – oamenii ca noi – gândesc prea mult. Privi scurt înspre ea şi văzu că-i captase atenţia. Îşi întoarse privirea la cărbuni. Dăm unei clipe o semnificaţie pe care aceasta nu o are cu adevărat. Constrângem şi limităm posibilele consecinţe impunând aşteptări din exterior, imaginându-ne şi anticipând felul în care ceilalţi văd lucrurile, ce-ar putea spune ei… când, în realitate, nimic din astea nu contează.

Stăteau aproape unul de altul, umărul ei îl atingea pe al lui. El îşi întoarse capul şi-i întâlni privirea.

Ochii ei de culoarea alunei, atât de aproape de el, erau serioşi iar privirea ei era directă.

— Ce-o fi o fi?

— Ce-ar putea fi ar trebui lăsat să fie. El ezită, apoi continuă.

— Oamenii cei mai înţelepţi sunt aceia fără prejudecăţi, care nu-şi închipuie că ştiu cum vor sta

lucrurile, cu atât mai mult cu cât nu sunt doar ei implicaţi. Cei înţelepţi lasă lucrurile să meargă de la sine, fără să consume energie inutilă pentru a zădărnici consecinţe care s-ar putea să nu apară niciodată. Ei aruncă zarurile şi aşteptată ca acestea să se oprească înainte de a hotărî cum să gestioneze consecinţele.

Vreme de o clipă interminabilă, ea îl privi în ochi, apoi îşi arcui buzele aproape insesizabil.

— Să înţeleg că preferi să fii înţelept?

El încuviinţă.

— Probabil din cauza firii mele analitice, dar nu văd de ce aş apuca altă cale. Calea obişnuită.

Continuă să-l privească în ochi; se scurse astfel încă o clipă lungă. Se strădui să rămână în locul în care era, cu braţele, ca ale ei, înconjurându-i genunchii. Căldura ce dispărea, de la cărbunii pe moarte, părea, pentru simţurile lui nestăvilite, să fi fost înlocuită, suprimată de căldura ei, de ispitirea încântătoare a apropierii ei. Apoi ea îşi înclină capul.

— Sunt de acord. Cu ochii fixaţi în ai lui, îşi eliberă o mână şi o ridică. Aşa că hai să aruncăm zarurile şi să vedem ce-o să se întâmple.

Îi atinse fruntea cu mâna, i-o mângâie, apoi închise ochii şi se lăsă pe spate, mai aproape de el, şi buzele lor se întâlniră. Iar ea îl sărută din nou, deschis, direct, fără niciun dubiu asupra intenţiei sale. Cu ochii închişi, el savură atingerea, atât de uluitor de dulce. Sărutase destule femei de-a lungul anilor, dar nu fusese niciodată robit în asemenea măsură de un sărut. Cu degetele de la o mână îşi cuprinse încheietura celeilalte, silindu-se să rămână nemişcat, continuând să o sărute şi s-o ispitească.

Iar ea răspunse ispitei. Ridicându-se, Eliza aprofundă sărutul, dându-şi pradă buzele, îndemnându-l să continue. Se lipi de el, cu sânii tari lângă braţul lui, cu marginile ascuţite ale pandantivului de cristal roz ascuns între sâni accentuându-i simţurile. Voia mai mult. Se aplecă, cu buzele dornice de mai mult...

Apoi el se mişcă. Foindu-se, întrerupse sărutul şi o trase în braţele lui, lipind-o de coapsele lui tari, urmărindu-i buzele pentru a o prinde din nou. Pentru a o captura, a o gusta şi a o savura din nou, atrăgând-o din ce în ce mai mult în mângâierea ce devenea tot mai intimă.

Clipele trecură repede în această desfătare îmbătătoare, în degustarea acestei plăceri dulci, dar neîngăduite. Îşi împărţiră mângâieri, schimbând rolurile, astfel încât primul să fie la comandă, să ceară, să-şi exprime dorinţele, lăsându-l pe celălalt să răspundă înainte de a-şi expune propriile planuri.

Fermitatea buzelor lui, atingerea fierbinte a limbii lui, asprimea bărbii lui nerase în palmele ei, mătasea părului ei sub mâinile lui cercetătoare îi tulburau simţurile şi-i invadau mintea. Ea răspunse săruturilor lui, cu tot mai multa îndrăzneală, tot mai încrezătoare că, aşa cum stabiliseră, trebuiau să se lase în voia lucrurilor.

Bu, hu hu hu!

Se opriră din sărut, şi se uitară amândoi în jur, cu simţuri alerte.

— O bufniţă.

Jeremy îşi întoarse privirea spre ea, spre buzele ei rozalii, spre ochii ei de culoarea alunei plini de pasiune… Gândul la ceea ce-ar trebui să urmeze îi invada mintea şi puse stăpânire pe ea. Dar era prea periculos acolo, în pustietatea aceea. Focul pasiunii era aproape de-a se stinge.

Eliza clipi. Nu întrezări niciun regret în ochii ei, nici măcar vreun pic de stânjeneală, cu toate astea… El rămase ferm în retragerea lui.

— Ar trebui să intram. Mâine avem un drum lung de făcut

Ea îl privi, apoi încuviinţă.

— Da. Ai dreptate.

Glasul ei era răguşit, şoptit. Eliza încercă să se ridice. Jeremy o ajută, apoi se ridică şi el. El se uită la ţepuşă, caldă încă, şi la farfuriile aşezate lângă ei.

— Le putem strânge dimineaţă, când o să vedem suficient de bine cât să nu cădem în apă.

Ea râse încetişor şi se îndreptă către intrarea colibei. Se întoarse cu o lumânare şi i-o dădu s-o aprindă cu unul dintre ultimii cărbuni din vatră. El îi întinse lumânarea înapoi. Cât timp ea se îndreptă către tufişuri, el se gândi la una dintre povestirile lui Charles St. Austell despre petrecerea nopţii într-un loc izolat de pe teritoriul inamic. În noaptea trecută, în ciuda uşii încuiate cu zăvorul, fuseseră vulnerabili în timpul somnului.

Când Eliza se întoarse, îi făcu semn să intre, aşteptă ca ea să aprindă încă o lumânare, apoi o luă pe prima şi dădu roată cabanei la oarece distanţă, aşezând bucăţi de lemn uscate şi sfărâmicioase în locurile dinspre care ar fi putut veni cineva.

În cele din urmă, mulţumit că făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i asigura protecţia, intră în cabană şi zăvorî uşa. Câteva clipe mai târziu, cu el întins în patul cel mare, iar ea în patul cel mic, la mică distanţă unul de altul, el suflă în lumânare, închise ochii şi-i puse stavilă trupului lui nestăpânit, ca să nu i-o ia înainte.

Nu era nevoie să se lase copleşiţi dintr-odată. Trebuia nu să gândească, ci să asimileze. Să analizeze. Şi asta înainte de a trece mai departe. Să urmărească zarurile pe care ea le aruncase cu atâta convingere. Fiecare pas la vremea lui.

*

În dimineaţa următoare, se treziră devreme şi odihniţi pentru a străbate dealurile. După cum arăta harta, mai aveau de cucerit o bună parte din Moorfoot şi cel puţin o dimineaţă întreagă de mers până să ajungă la Stow.

Cu toate că soarele strălucea, aerul era rece. Cu bocceaua mai uşoară pe umăr, Eliza mergea în urma lui Jeremy. Dealurile Moorfoot păreau o aglomerare de movile pe care le escaladau şi le coborau încontinuu, străduindu-se

mai întâi să atace părţile mai înalte, mlăştinoase, înainte de a trece la următoarea ridicătură de pământ.

Mersul pe jos nu era neapărat greu cât mai degrabă solicitant fizic. Trebuiau să străbată câmpuri largi de ferigă şi să traverseze nenumărate pârâiaşe. Trecură pe lângă o cabană mică de vânătoare pitită într-o vale scundă, între două dealuri; la un moment dat, străbătură o bucată de pădure în care umbrele erau atât de întunecate, încât pe ea o apucă tremuratul.

Erau multe de văzut şi de făcut, care să-i ţină mintea ocupată doar cu efortul de a înainta, evitând să se gândească la evenimentele din seara anterioară, dar, cu toate astea, timpul şi mintea o conduceau tot într-acolo. Să se gândească, să analizeze, să cerceteze, să despice firul în patru cu privire la cele întâmplate între ei.

Faptul acesta – de a fi cu un astfel de gentleman, cu totul neobişnuit pentru lumea ei, pentru a descoperi o legătură pe care niciunul dintre ei n-o considerase posibilă – depăşea întru totul aşteptările ei, tot ce ar fi putut anticipa ori visa. În privinţa asta, avea foarte puţină experienţă, personală ori a vreunui mentor, după care să se călăuzească.

Cu ochii în pământ, mergea pe urmele lui Jeremy. În dimineaţa aceea, când se treziseră, se duseseră la izvorul apropiat să se spele, apoi, muncind cot la cot, făcuseră iute curăţenie şi ordine în cabană; se aşteptase la vreun moment de stânjeneală ori la vreo conştientizare bruscă a celor întâmplate, fie din partea ei, fie dintr-a lui.

Dar nu se întâmplase nimic de felul ăsta. În schimb, ea era conştientă că el o privea cu aceleaşi speranţe. Ochii lor se tot întâlneau şi rămâneau în aşteptare… întreaga dimineaţă trecu fără nici cel mai vag semn de stânjeneală între ei.

Înainte de a pleca, Jeremy lăsă o monedă de aur pe masă. O privi întrebător. Ea încuviinţă, apoi îi făcu semn să iasă din cabană şi porniră la drum.

Nu reuşea să înţeleagă deloc cum de, cu el, putea fi

ea însăşi, iar el, la rândul lui, putea fi el însuşi şi să se simtă bine. Colaborau într-o manieră pe care nu şi-o închipuise posibilă între un domn din înalta societate – căci, dincolo de reţinerile lui de savant, Jeremy Carling era, cu siguranţă, asta – şi o distinsă domniţă mondenă.

Ajunseră la un dâmb greu de urcat. Ea se strâmbă. Fără nicio vorbă, se opri în loc, aşteptă până când Jeremy se căţără, apoi îi întinse mâinile. O apucă şi o trase în sus. În perfectă armonie, fără să aibă nevoie de cuvinte, porniră din nou la drum.

Eliza începu să creadă că ea şi familia ei ar trebui să-i mulţumească misteriosului moşier. Dacă nu l-ar fi trimis pe Scrope s-o răpească şi s-o ducă spre Scoţia, n-ar fi străbătut dealurile Moorfoot alături de Jeremy Carling, nu s-ar fi distrat atât de bine, n-ar fi învăţat atâtea despre ea şi despre el şi nici n-ar fi avut idee că avea atâtea de învăţat.

Destăinuirea aceea din jurul focului fusese suficientă pentru ai confirma faptul că, oricât de uluitor ar putea părea, ei doi gândeau la fel. Cu toate astea, nu era sigură care urma să fie deznodământul discuţiilor lor, care avea să fie destinaţia drumului pe care, metaforic vorbind, îl parcurgeau împreună, ţinându-se de mână.

Pentru ea, acel progres intenţionat lent era perfect acceptabil; nu era genul curajos, iubitor de aventură ca surorile ei – ea avea nevoie să simtă lucrurile. Descoperirea că el era de aceeaşi părere, că aborda situaţia lor în mod lipsit de teatralitate, cu discreţie, pas cu pas, asemenea drumului lor, era nu doar o uşurare, ci o revelaţie.

Privirea ei rămase fixată pe buclele lui întunecate, în bătaia vântului, apoi alunecă spre umerii lui largi. Nu era câtuşi de puţin deranjată de faptul că, dat fiind drumul lor matinal, era foarte puţin probabil să ajungă la graniţă în seara aceea, urmând a fi nevoiţi să petreacă încă o noapte împreună, singuri, undeva pe drum.

Înaintând cu hotărâre, îşi îndreptă gândurile către ceea ce i-ar fi putut rezerva scara şi noaptea aceea. Ieşiră dintr-o vale îngustă dintre două dealuri şi se opriră în loc.

Erau încă pe marginea unei culmi, dar terenul de sub picioarele lor se pierdea încet într-o vale largă, iar izvoare de argint le tăiau calea în timp ce înaintau spre dealurile din ce în ce mai joase, pentru a se alătura firului mai vânjos al unui râu ce se afla de cealaltă parte a văii, aproape de celălalt grup de dealuri. Jeremy despături harta şi aruncă o privire peste ea, apoi se uită spre vale.

— Râul se numeşte Gala, iar asta – spuse, arătând pe hartă – e destinaţia noastră. Stow. Împături harta la loc. Acolo ar trebui să putem Închiria altă cabrioletă şi să ne îndreptăm spre sud cu o viteză ceva mai mare.

În diferite locuri înalte de pe traseul lor, se oprise şi se uitase În urmă, scrutând dealurile din spate în căutarea vreunui semn că erau urmăriţi. Eliza se uită la el.

— Moşierul nu ne mai urmăreşte, nu-i aşa?

El îi întâlni privirea.

— E greu să fim siguri de asta, nu putem vedea prea departe în urmă, cu relieful ăsta. Dar, dacă ar mai fi fost pe urmele noastre, m-aş fi aşteptat să ne prindă până acum.

Aşezându-şi mai bine bocceaua, Eliza se uită în jos, spre vale.

— Să spunem că ham pierdut pe amândoi, şi pe el, şi pe Scrope. Îi aruncă o privire. Încotro de acum înainte?

Jeremy arătă din cap către o sclipire de argint nu departe de ei.

— Calea cea mal uşoară ar fi pe lângă pârâu. Toate pârâiaşele se adună într o apă mai mare, apoi se varsă în râul Gala. După cum arată harta, râul în care pârâiaşul de aici se varsă îşi încheie drumul, la rândul său, în râul de lângă podul unde vrem să ajungem, cel de lângă Stow.

— În regulă atunci. Pornind din nou la drum, se îndreptă către râu. Hai să ajungem acolo.

Ascunzându-şi o grimasă, el o urmă. El nu o ştia decât în postura aceea, în afara lumii mondene, şi doar de câteva zile, şi, cu toate astea, în timpul acela se transformase, se schimbase… sau, cum înclina mai mult să creadă, solicitările evadări ei şi a fugii lor scoseseră la iveală o nouă

faţetă a ei, altfel de aptitudini, o forţă interioara profundă, înnăscută, care o mâna înainte.

Din ce-i dăduse de înţeles în seara de dinainte, el rămăsese cu impresia că ea se considera inferioară surorilor ei. Că nu se considera genul acela de fată de lume, voluntară, nerăbdătoare şi greu de contrazis. După standardele societăţii şi chiar ale familiei sale, poate că aşa stăteau lucrurile, dar ea era mai mult decât atât, avea mult mai multe de oferit şi, după el, ceea ce-i lipsea era mai curând o binecuvântare decât un blestem.

Se opriră lângă izvor şi mâncară nucile, apoi continuară şi meargă în timp ce ronţăiau ultimele două mere. Soarele scălda în lumină valea pe care o traversau, urmărind un pârâu după altul, coborând către ţinta lor.

Drumul era mai uşor decât căţărarea de dimineaţă. Jeremy rămase în spatele Elizei, urmând-o pe pajiştile bogate, dar înguste care tiveau malurile râului. O prinse din urmă când ajunseră, în sfârşit, pe cărăruia care ducea la podul de peste râu. Fu nevoit să-şi înfrâneze impulsul de a o lua de mână. Rămaseră însă unul lângă altul în vreme ce traversau podul. El îi făcu semn către clădirile din jurul unei turle de biserici, puţin mai la dreapta de malul celălalt.

— Ăsta-i Stow.

Ea încuviinţă. Remarcase că evita pe cât posibil să vorbească atunci când erau în public, când îşi asuma deghizarea în băiat. Ceea ce era, indiscutabil, înţelept. Vocea ei obişnuită era uşoară, muzicală, încântător de feminină, greu de convertit într-un glas masculin. Îşi păstra deghizarea vorbind gros. Aproape neinteligibil.

Stow nu le rezervă nicio surpriză neplăcută. Orăşelul avea mai multe hanuri. Jeremy şi Eliza aleseră unul dintre ele, închiriară o cabrioletă şi un cal, apoi intrară în han. Berăria era destul de aglomerată. Atingând umărul Elizei, Jeremy îi arătă o masă la perete, lângă o fereastră. Ea încuviinţă şi se porni într-acolo. Lăsară jos boccelele şi se aşezară. O slujnică plinuţă îşi făcu îndată apariţia.

— Deci, domnilor, ce să fie? Avem o plăcintă bună cu

carne de oaie sau, dacă preferaţi, cu carne de porc.

— Cu carne de porc, mormăi Eliza, cu capul în jos.

Străduindu-se să nu râdă, Jeremy încuviinţă.

— La fel. Şi o bere pentru mine.

Se uită la Eliza.

— Apă, bolborosi ea.

— O bere mai slabă pentru domnul mai tânăr, nu-i aşa?

Slujnica făcu o însemnare pe tăbliţa ei. Jeremy ridică din sprânceană privind-o pe Eliza. Ea făcu ochii mari, dar, după o ezitare de o fracţiune de secundă, încuviinţă. El se uită în sus, înspre slujnică.

— E foarte bine.

Fata radie.

— Durează doar câteva clipe, domnilor. Puteţi să vă faceţi comozi.

Apoi fata dispăru. Jeremy rânji la Eliza.

— O bere mai slabă?

Ea ridică din umeri şi-şi păstră vocea aspră.

— De ce nu? N-am mai băut niciodată bere slabă. Heather mi-a zis că a încercat când era cu Breckenridge. Cred c-ar trebui să încerc şi eu.

Slujnica se întoarse repede, după cum zisese, aranjând farfuriile ca plăcintă şi sos de carne în faţa lor. Jeremy ceru nota şi plăti.

— Asta în caz că trebuie să plecăm dacă apare ceva neprevăzut, răspunse el privirii întrebătoare a Elizei.

Plăcinta se dovedi excelentă şi berea răcoritoare, chiar dacă puţin amară. Efortul fizic făcut în cursul dimineţii îi crescuse pofta de mâncare. Spre mirarea ei, mâncă tot din farfurie şi goli cana de bere. Jeremy terminase deja de mâncat şi scosese harta.

Se uita încruntat şi concentrat peste ea. Când ea îşi dădu farfuria deoparte, el o privi, apoi întoarse harta astfel încât să o poată vedea amândoi.

— Aici e Stow, zise el şi arătă cu degetul. Aici e Jedburgh, şi graniţa e dincolo de el. Wolverstone este aici –

putem ajunge la el pe drumurile astea. Pe aici am venit eu.

Ea încuviinţă.

— Pe aici ajunseseşi pe drumul spre Jedburgh când cabrioleta ta a trecut pe lângă a noastră.

— Da, ăsta-i drumul către siguranţa noastră. E deja după-amiază, deci am putea ajunge aproape de Jedburgh diseară, şi, dacă eşti de acord, aş prefera să nu apucăm drumul spre Jedburgh până nu suntem pregătiţi să mergem întins până la graniţă.

— În caz că Scrope sau moşierul, care ne-au pierdut urma, se hotărăsc să ne aştepte pe drum, să vadă dacă trecem pe acolo?

— Exact.

Începând de la Stow, trasă cu degetul drumul lor, apoi împături harta.

— Putem parcurge mare parte din drum azi – să trecem de Galashields şi de Melrose. Dar cred c-ar trebui să ne oprim acolo sau pe aproape, înainte să intrăm pe drumul spre Jedburgh, fără a lăsa între noi şi graniţă decât drumuri netede.

Ea încuviinţă din nou.

— Deci ne găsim un loc unde să stăm pe lângă Melrose, apoi mâine dimineaţă pornim în grabă spre graniţă.

Pe deasupra hărţii, privirile li se întâlniră.

— De acord cu asta?

El întreba, de fapt, dacă n-avea o problemă să mai petreacă încă *o* noapte pe drum, singuri, împreună. Ea zâmbi.

— Da, perfect de acord.

Şi aşa şi era. În seara aia… era din ce în ce mai încrezătoare că se cuvenea să continue explorările. Mai cu seamă dacă avea să fie ultima lor noapte împreună, singuri, înainte de a se întoarce în sânul societăţii. Închipuindu-şi cum avea să fie seara, se încruntă. El împături harta şi o vârî la locul ei. Se uită în ambele părţi, pentru a se convinge că nu era nimeni suficient de aproape încât să o audă, apoi

se aplecă peste masă şi se uită în ochii lui.

— Cum ne descurcăm cu banii?

Nu se gândise deloc la chestiunea asta, dar trebuia să o facă. Închiriaseră cai, două faetoane şi plătiseră masa în diverse locuri. El zâmbi.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus c-am lucrat o vreme în Edinburgh? Ea dădu aprobator din cap.

— Aşa i-ai cunoscut pe Cobby şi pe Hugo.

— Da, exact, zise el, aruncându-şi bocceaua pe umăr. Prin urmare, banca din Edinburgh mă cunoaşte destul de bine. Am trecut pe acolo înainte să te salvez. Cum nu ştiam ce urma să se întâmple, ce încercări vom avea de depăşit, am retras o sumă considerabilă. Zâmbi când se lăsă pe spătarul scaunului. În chestiunile practice, am tendinţa de a supraestima. Avem bani mai mult decât suficienţi pentru a ajunge la Londra chiar şi cu diligenţa, dacă e nevoie.

Ea se linişti.

— Bine. Ţinând capul plecat, cu bocceaua în mână, se ridică de la masă şi-l urmă, îndreptându-se către uşă. Când trecură prin sala principală a hanului, ea şopti: Am avut o viziune cum că va trebui să spăl podelele şi vasele pentru a achita costurile următoarei noastre şederi.

Jeremy chicoti, în timp ce deschise uşa şi ieşi afară. Când ea i se alătură pe caldarâm, el o privi.

— N-am fi ajuns la asta, dar, chiar dacă s-ar fi întâmplat, ne-am fi descurcat noi cumva.

Eliza îl privi în ochi, văzu înţelegerea şi căldura din ei şi-i zâmbi înapoi. Apoi îşi înălţă capul, coborî treptele şi o luă înspre curtea hanului.

— Din nou la drum. Hai să vedem cât de departe putem ajunge astăzi şi unde o să ne petrecem ultima noapte.

Calul înhămat la cabrioletă era un roib sălbatic, care dădea din copite şi era pregătit de fugă. După ce aşeză boccelele, Jeremy se urcă pe banchetă alături de Eliza, apucă hăţurile şi mână animalul spre drumul principal.

Mergând la trap spre ieşirea din oraş, el îi dădu un

şfichi calului, care pomi la galop înghiţind pământul. Se făcură nevăzuţi, Eliza ţinându-şi pălăria cu mâna şi legănându-se la fiecare cotitură, atingându-l cu umărul pe Jeremy.

Drumul foarte neted se răsucea şi cotea, urmărind curbele făcute de râul Gala, care-şi croia albia spre sud. Rareori erau vizibili, fiind protejaţi de copacii de pe mal, cu parfumurile şi sunetele câmpului invadându-le simţurile. Zâmbeau plini de bucurie şi înaintau cu spor.

După ce trecură de cotitura spre Buckholm, Eliza începu să cânte. După câteva acorduri, Jeremy i se alătură. Dacă vocea ei era una de soprană, a lui se dovedi de bariton; vocile lor se amestecau şi se armonizau în timp ce cântau diverse cântece populare.

Atât râul, cât şi drumul o cotiră spre est, iar ei îl urmară, ajungând în oraşul mai mare numit Galashields. Când intrară în centrul oraşului, încetiniră.

— Rămâi cu ochii în patru, o avertiză Jeremy, căci nu se ştie niciodată.

Dar nu-i pândea niciun pericol. Trecură prin oraş fără să li se întâmple nimic, urmărind indicatoarele către Melrose. Drumul într-acolo o apuca direct spre est; la început, urmă cursul râului Gala, dar treptat distanţa dintre râu şi drum se mări. În cele din urmă, râul le dispăru dinaintea ochilor. Eliza se sprijini pe banchetă, apoi clipi şi se uită înainte. Arătă cu degetul.

— Nu-i acelaşi râu, nu-i aşa? Ăsta e mult mai mare.

Jeremy aruncă un ochi.

— Ăsta e Tweed. Îl vom traversa puţin mai încolo.

În curând, râul Tweed făcu un cot pentru a urmări linia drumului.

— Trecem printr-o pădure, zise Jeremy, arătând către copacii groşi care străjuiau drumul dinaintea lor. Asta pare să fie. După aceea, drumul ar trebui să cotească spre sud şi ar trebui să dăm de un pod.

Se ivi şi podul, unul chiar pitoresc, construit din cărămizi roşietice şi piatră cenuşie, cu două arcuri pereche

răsfirate peste albia râului. Îl traversară, apoi cotiră la dreapta pe malul sudic. La o răscruce aflată puţin mai încolo, un indicator îi îndrumă direct pe drumul spre Melrose. Soarele dansa pe cer în urma lor, aruncând umbrele lor înaintea cabrioletei.

— Trebuie şi fie mai puţin de un kilometru până la Melrose, zise Jeremy, uitându-se la Eliza. Ai vreo sugestie privitoare la ceea ce ar trebui să facem, unde ar trebui şi căutăm cazare?

Ea se gândi, apoi zise:

— E puţin probabil ca moşierul sau Scrope şi ne aştepte în oraş, nu-i aşa?

— Nu cred că au venit încoace. Fie ne aşteaptă mai departe pe drum, fie ne-au pierdut urma cu totul, s-au dat bătuţi şi au plecat acasă.

— Sper şi fie valabilă a doua variantă, zise ea. În orice caz, nu ne aşteaptă în Melrose, deci nu ne opreşte nimic să dăm o raită prin oraş. Odată ce vedem ce e disponibil, ne putem hotărî.

Jeremy încuviinţă.

— Bine gândit. După o clipă, adăugă: Am auzit că ruinele atrag destui vizitatori. Poate găsim ceva micuţ unde să stăm – camere cu chirie mai curând decât hanuri. Dacă totuşi se întâmplă ca Scrope sau moşierul că vină încoace, e mai puţin probabil să ne caute în locuri de felul acesta.

— Ruine? întrebă Eliza uluită. Ce ruine?

În cele din urmă, cea mai potrivită alegere pentru ei fu şi se instaleze într-o micuţă cameră cu chirie, chiar vizavi de ruinele vechii mănăstiri. După ce proprietăreasa îi conduse în cameră şi plecă. Eliza rămase la fereastră şi se holbă la împrejurimi.

— Sunt chiar cele mai romantice ruine pe care le-am văzut.

— Scoţia are destule ruine romantice.

Ea se întoarse pentru a-l privi cu ochii ei vii.

— Putem merge să le vedem? Putem, nu-i aşa? Nu se întunecă prea repede, şi doamna Quiggs, a zis că mai

durează o oră şi mai bine până la cină.

N-avea nicio şansă s-o refuze, constată el văzând entuziasmul de pe chipul ei.

— În regulă.

Îi făcu semn spre uşă şi o urmă îndeaproape.

Petrecură mai mult de un ceas hoinărind printre ruine, e Jeremy ştia destule despre viaţa în mănăstire pentru a-i satisface curiozitatea despre una şi alta, despre utilizările date de călugări diferitelor încăperi, suficient pentru a explica detaliile arhitecturale înaintea cărora ea rămase uimită. El o urmă în vreme ce hoinărea printre ruine, se îmbătă de expresiile ei de încântare şi se bucură sincer când rămaseră mai puţini vizitatori care să se mire de purtarea atât de ciudată a unui tânăr.

Când, în sfârşit, lumina care pălea şi aromele ce veneau dinspre bucătăria locuinţei lor îi ispitiră să se întoarcă, traversară poteca dinspre cimitirul străvechi al mănăstirii, iar el o privi pe Eliza. Ea îşi arcui sprâncenele într-o întrebare nevinovată.

— Nu uita, eşti un tinerel, nu o domniţă înclinată spre chestii romantice.

Ea afişă unul dintre zâmbetele ei cuceritoare, apoi îşi luă faţa unui tânăr plictisit. Mergând înainte, încetini pasul, renunţând la mersul sprinten şi zglobiu de până atunci. Apropiindu-se de uşa doamnei Quiggs, suspină, îşi înăbuşi un căscat prefăcut, apoi zise aspru:

— Ei bine, asta a fost teribil de plictisitor. Sper ca măcar cina să fie mai bună.

Înăbuşindu-şi un zâmbet de apreciere, Jeremy o urmă la intrarea în casă.

*

Cam la aceeaşi oră, într-un han confortabil din St. Boswells în care era bine cunoscut, moşierul se aşează la o cină copioasă, alcătuită din somon proaspăt, vânat, potârnichi, şuncă friptă şi praz. Un excelent vin roşu de

Burgundia completa masa.

Una peste alta, n-avea de ce să se plângă. Odată ajuns la Gorebrigde, nu îi fusese greu să scape de Scrope. Omul avea un simţ al orientării foarte prost. McKinsey îl dusese direct prin Gorebridge şi continuase spre est, pe cărăruia pe care, dacă Scrope continua s-o urmeze, în cele din urmă avea să ajungă înapoi pe drumul principat spre nord. Cu puţin noroc, Scrope îşi închipuia că McKinsey încă era înaintea lui şi urma să ţină calea aceea, crezând că fugarii o luaseră pe acolo pentru a ajunge pe drumul favorit către Londra.

În regulă. Acum tot ce avea de făcut era să fie vigilent, pentru a-i vedea pe cei doi când treceau pe lângă el, apoi să se ia după ei şi să-i cerceteze.

În realitate, având în vedere purtarea de până atunci a salvatorului Elizei, avea prea puţine îndoieli cu privire la caracterul lui. Acţiona hotărât, inteligent, onorabil şi eficient. Singura dată când îl văzuse, i se păruse bine făcut, destul de arătos şi ocrotitor.

Se şi purta protector. O singură privire aruncată pe strada principală din Penicuik îi fusese de ajuns ca să-şi facă o idee despre modul în care acesta o vedea pe Eliza. Din puntul de vedere al salvatorului ei, Eliza îi aparţinea. Ceea ce era un fel de uşurare. Ca o consecinţă a răpirii eşuate a lui Heather Cynster, singura metodă de a proteja reputaţia unei fete Cynster care fusese victima unei răpiri era căsătoria. În cazul Elizei, cum fusese şi-n cazul lui Heather, alegerea fusese între căsătoria cu salvatorul ei sau cu el.

Deşi, datorită acelui moment fugar din Penicuik, avea o idee destul de bună despre poziţia salvatorului Elizei cu privire la acest subiect, onoarea cerea să aibă o confirmare de la Eliza. Oare ea era la fel de fericită cu perspectiva căsătoriei cu salvatorul ei cum era el cu aceeaşi perspectivă?

Cu puţin noroc, observaţiile sale din ziua următoare aveau să ofere un răspuns afirmativ acelei întrebări. Apoi…

deşi s-ar fi putut retrage şi îndrepta spre casă, în munţi, cu onoarea satisfăcută, ar fi preferat să-i vadă ajunşi cu bine dincolo de graniţă.

Presupunând că erau într-o trăsură, odată trecuţi de el, nu le mai rămânea mult până la graniţă. Dacă lucrurile mergeau aşa cum spera el, aveau să se afle pe drumul către nord în după-amiaza zilei următoare.

Moşierul termină cina şi ceru un whisky. Când acesta sosi, se întinse, ridică paharul într-un toast tăcut pentru Eliza şi pentru gentlemanul ei, oriunde s-ar afla ei, apoi sorbi şi savură încet, mulţumit de seara aceea.

Capitolul 11

— Ce vreme minunată!

Jeremy închise uşa şi se întoarse către Eliza. Ea stătea la fereastră, cu perdelele trase, privind afară, pesemne la ruinele mănăstirii. Îşi scosese haina şi-şi dezlegase părul; şuviţele aurii ca mierea erau acum răvăşite pe umeri, agăţându-se de cămaşa ei de mătase de culoarea fildeşului.

După ce se retrăseseră de la cina oferită de proprietăreasă, el alesese să-şi dezmorţească picioarele într-o scurtă plimbare pe stradă, acordându-i Elizei intimitatea necesară pentru a se spăla şi împrospăta în odaie.

— Luna îmbracă totul cu un aer misterios şi melancolic! Mă întreb dacă există fantome. Se uită la el. Poate că vântul o să geamă prin ruinele mânăstirii la noapte.

— Nu-ţi băga asemenea idei în cap. O să ai coşmaruri.

Ea se încruntă. După o privire aruncată pe fereastră, trase draperiile, Jeremy se uită la pat, apoi privi în altă direcţie. Era un pat destul de mare, cu o saltea groasă, suficient de lată pentru a încăpea amândoi. Desigur, având în vedere greutatea lor diferită, era sigur că, dacă se

întindeau pe saltea, ea avea şi sfârşească în braţele lui.

Îndreptându-se către comoda pe care lăsase boccelele, admise lipsa lui de opoziţie faţă de chestiunea respectivă. Avusese de gând şi lase lângă bagaje cuţitele luate din Penicuik, dar se gândise mai bine la asta şi alesese să le pună pe amândouă pe noptiera de lângă pat.

Eliza aprinsese două lumânări, câte una pe fiecare noptieră. Se uită la ea, suspinând, privind-o cum se aşezase pe saltea, cu spatele la el, şi se aplecase să-şi scoată cizmele. Cu ochii la părul ei, care strălucea în lumina lumânării asemenea aurului bogat, mai întâi ezită, apoi spuse încrezător:

— Dacă preferi, aş putea dormi pe jos.

Se întoarse atât de repede, încât părul flutură în jurul ei. Îl fixă cu privirea.

— Am crezut c-am lămurit deja prostiile astea la cabana pădurarului.

El văzu convingerea întipărită pe chipul ei, mânia din privirea ei şi ridică uşor din umeri.

— Am zis să mă ofer totuşi.

Cu buzele strânse, ea încuviinţă.

— Am luat la cunoştinţă şi îţi mulţumesc, dar nu. Răsucindu-se, adăugă: Aş prefera să dormi în pat, cu mine.

El se uită preţ de o clipă la spatele ei arcuit, apoi scutură din cap şi se depărtă. Îşi scoase redingota, o aşezi pe un scaun din apropiere, îşi dădu jos haina şi vesta şi le puse şi pe ele deoparte, apoi îşi desfăcu şi cravata. Se aşează pe pat ca să-şi scoată cizmele, chiar când ea îşi puse pe podea cea de-a doua cizmă.

Eliza stinse lumânarea, apoi se lăsă pe spate şi se întinse lângă el. O auzea şi o simţea foindu-se; punând jos una din cizme, se uită repede peste umăr. Ea se aşezase peste cuvertură, cu mâinile îndoite în dreptul taliei, cu capul îngropat în perna moale şi cu ochii fixaţi în tavan.

Arăta de parcă se gândea… sau făcea planuri.

Aplecându-se să-şi scoată cizma cealaltă, încercă să-şi dea seama ce şi cum. La ce se gândea, ce punea la cale.

Ce avea să urmeze.

Era foarte sigur de destinaţia lor finală: altarul părea imposibil de evitat. Nu era însă sigur de calea pe care aveau să ajungă acolo. Păreau implicaţi într-o aventură care se desfăşura în paralel cu cea exterioară, mergea mână în mână cu ea. O aventură în necunoscut, pentru el în mai mare măsură decât pentru ea, după cum presupunea.

Mai simţise şi înainte dorinţă, dar fusese doar o distragere neînsemnată, uneori mai incomodă, alteori mai puţin deranjantă, dar totdeauna o sete pe care o putea ignora dacă-şi punea asta în minte. Însă dorinţa pe care i-o stârnea ea şi felul în care aceasta sporea, ceas după ceas, de la o întâmplare la alta, asta era ceva nou.

Era ceva de nestăpânit, aproape o obsesie care avea puterea tulburătoare de a-i abate mintea asupra ei. Asupra nevoii de a o avea. Şi, în vreme ce asta îl făcea să se simtă inconfortabil în mai multe feluri, îi stârnea totodată şi curiozitatea. „Curioşii mor repede.” Probabil, dar un om de ştiinţă căruia îi lipsea acea trăsătură fundamentală n-ar fi ajuns departe. Desigur, prea puţin din curiozitatea lui actuală ar fi putut fi considerată de natură academică.

După ce îşi scoase şi cea de-a doua cizmă, nemaivăzând nicio altă alternativă, stinse ultima lumânare, se răsuci şi se lungi, cu capul pe cea de-a doua pernă, cu picioarele întinse lângă ale ei, dar la o distanţă rezonabilă. Apoi îşi lăsă trupul să se liniştească. Cât putu de mult posibil, adică nu cine ştie ce.

Salteaua se lăsă, aşa cum prevăzuse, dar ea era pregătită, aşa că nu se rostogoli imediat lângă el.

Cu ambele lumânări aprinse, camera era întunecoasă, dar nu complet obscură. Prin două ferestruici încastrate în tavan, deasupra patului, pătrundea lumina lunii, scăldând odaia într-o strălucire de argint, slabă, dar încurajatoare.

— Cât mai avem până la Wolverstone?

El îi răspunse cu acelaşi ton plat cu care fusese pusă întrebarea.

— Între 80 şi 100 de kilometri. Dacă plecăm

dimineaţă, la prima oră, ar trebui să ajungem acolo imediat după prânz.

— Aha. Deci până mâine-seară, ne întoarcem în sânul lumii bune, ca să zic aşa. Cu o mână încleştată pe tăblia patului, pentru a nu aluneca înspre el, Eliza îşi ridică un picior şi-l studie în toată lungimea lui, aşa înveşmântat în pantaloni şi şosete cum era. Mă întorc la fuste şi jupoane şi la rolul meu de domniţă. Îşi lăsă piciorul în jos şi-l privi pieziş pe Jeremy. Iar tu ai să redevii omul de ştiinţă care erai.

El ezită, apoi îşi ridică braţele şi-şi puse mâinile sub cap.

— Probabil, dar cred că n-am să mai fiu acelaşi om de ştiinţă care eram când am plecat din Wolverstone. Nici nu-mi vine să cred că asta a fost acum patru zile.

— S-au întâmplat multe în zilele astea. Îşi fixă încă o dată privirea în tavan şi zise: Eu ştiu că nu mai sunt aceeaşi domnişoară care a fost la balul de logodnă al lui Heather şi Breckenridge.

Îi simţi privirea atingându-i chipul şi stăruind acolo.

— Cum te-ai schimbat?

Jeremy îşi coborâse vocea; întrebarea suna aproape intim. Eliza îşi întoarse capul şi, preţ de o clipă, îi întâlni privirea şi zâmbi uşor.

— Pentru început, ştiu că pot străbate dealuri şi văi preţ de ceasuri întregi. Chiar nu mi-aş fi putut închipui că sunt în stare. Şi, în ciuda faptului că n-am avut slujitori care să-mi aducă mâncarea şi să se îngrijească de toate cele necesare, m-am descurcat destul de bine.

El ridică din sprâncene.

— Nici nu mi-am închipuit că nu te-ai descurca.

— Nu? Stătu o clipă pe gânduri, apoi zise: Chiar dacă a fost doar o presupunere că nu m-aş descurca, pe care n-am verificat-o niciodată, tot a fost o surpriză plăcută să descopăr că nu sunt atât de neajutorată cum credeam.

Jeremy mormăi şi se uită în tavan.

— Nu eşti mai neajutorată ca surorile tale, doar că ai

alte preocupări. Cam la fel ca mine şi Leonora. Ne pricepem amândoi la detalii, la organizare şi suntem amândoi destul de încăpăţânaţi, dar le punem în practică în domenii diferite, adică acelea în care suntem mai implicaţi: în ceea ce mă priveşte, cărţi şi manuscrise, în cazul ei, familia. Uitându-se înspre ea, aşteptă până când îl privi, ca să adauge: Ai mai multe în comun cu surorile tale decât crezi.

Ea îl privi în ochii de culoarea caramelului, îi căută, văzu şi-i cântări convingerea. Şopti:

— S-ar putea să ai dreptate.

Era clar că avea acelaşi mod de gândire ca Heather şi ca Angelica. Un mod de gândire mai îndrăzneţ decât şi-ar fi închipuit. La urma urmelor, nu avea spirit de aventură. Şi totuşi…

Privind în sus, se întrebă… Apoi, pătrunzând mai în profunzimea presupunerii ei, îşi drese glasul şi se aventură:

— M-am gândit…

Începuse, însă nu ştia cum să continue.

— Şi eu la fel, zise el liniştit, dar ferm.

Ea prinse momentul.

— La ce?

Uitându-se la el, îi întâlni privirea. El strânse din buze.

— Mai întâi doamnele.

Ea nu-şi putea lua ochii de la el. Pentru o clipă, ezită, rămase pe gânduri, apoi îşi făcu curaj şi îndrăzni:

— M-am gândit… la ce am vorbit aseară. La ce ai spus despre oamenii ca noi, în situaţii similare, încercând să-şi închipuie ce va urma… şi, în consecinţă, ignorând probabil ceea ce este sau ar putea fi. Ea se opri pentru o clipă, dar privirea lui rămase fixă. M-am gândit că, dacă noaptea asta e singura pe care o vom mai petrece împreună, singuri, atunci – şi aici, dacă ar fi stat în picioare, şi-ar fi înălţat bărbia – cam asta ar fi unica şansă pe care o avem pentru a cerceta, a explora, dacă vrei, ce-ar putea fi acel „altceva”. Vom fi prinşi în… deznodământul aşteptat.

Jeremy aşteptă, dar, când ea îl privi în ochi fără a mai spune ceva, făcu un gest de înţelegere.

— Aici nu te contrazic.

„Atunci spune-mi care ar trebui să fie următorul nostru pas” Cum el nu mai zise nimic, ci doar păru să aştepte – era din nou rândul ei, presupuse ea, trase aer în piept şi, hotărându-se că nu avea nimic de pierdut, sugeră:

— Poate că, din dorinţa de a nu face greşeala inevitabilă de a gândi prea mult şi într-un mod nepotrivit cu privire la situaţia noastră – ceea ce ar fi cu adevărat în interesul nostru, dacă teoria noastră e corectă –, ar trebui să facem un efort şi să apreciem acel „altceva”, adică deznodământul alternativ.

Cu ochii fixaţi asupra tul, Jeremy rămase cu mâinile împreunate sub cap pentru a se abţine să reacţioneze, pentru a nu acţiona fără o invitaţie clar exprimată. Credea că o înţelegea, credea că gândeau la fel, dar ea era femele, iar el învăţase cu multă vreme în urmă să fie prudent în relaţia cu femeile. Când ea tăcu din nou şi rămase în aşteptare, el îşi stoarse creierii, căci mintea îi era copleşită şi distrasă de gândurile la ceea ce spera el să se întâmple, savurând posibilităţile.

— Cred că asta… Se opri, pentru a-şi drege glasul, care îi devenise grav. Cred că asta ar fi înţelept.

Ea îl studie pentru o clipă, apoi se încruntă şi vorbi mult mai tăios.

— De fapt, cred că explorarea e obligatorie. Cu siguranţă aşa e, din punctul meu de vedete. Ridică din umeri, tot încruntată. Aşa că sunt de părere că ar trebui să mai încercăm.

Se aplecă să-l sărute.

„În sfârşit!” Războinicul din el se bucură, apoi făcu un lucru cu totul neaşteptat.

Eliberându-şi mâinile, cu una din ele îi prinse capul, iar cu cealaltă îi dădu deoparte părul bogat pentru a-i cuprinde obrazul. Şi o ţinu nemişcată. Pentru a-i oferi, la rândul lui, un sărut pe gură. O clipă mai târziu, îi desfăcu buzele cu ale lui, îi atinse limba cu limba lui şi se simţi într-al nouălea cer.

Preţ de câteva secunde, se atacară, se cuceriră, purtară o luptă a dorinţei şi a visurilor – ale ei şi ale lui, care din ele puteau primi întâietate –, dar, în clipa următoare, îşi descoperiră ritmul, tihna, într-un soi de dans în care ea făcea un pas, apoi îi ceda lui conducerea. Apoi din nou el, şi iarăşi ea, se cufundară în sărutul tot mai profund, pas cu pas, mângâiere după mângâiere.

Rezultatul fu o prăbuşire captivantă, copleşitoare, în pasiune.

El nu-şi amintea să se fi simţit la fel când sărutase alte femei. Obişnuita tensiune subtilă era prezentă, amplificându-se cu fiecare sărut, cu fiecare respiraţie fierbinte. Cu toate astea, gesturile nu trădau grabă, ci mai curând o savurare a fiecărui moment, a explorării, cum o numise ea, dând atenţia cuvenită fiecărui schimb de emoţii.

Cu fiecare apăsare schimbătoare a buzelor lor, cu fiecare mângâiere lentă, fierbinte, ameţitoare, paralizantă, implicarea îi zgândărea simţurile cum n-o mai făcuse niciodată nimic, nici măcar cel mai rar manuscris sumerian posibil, nici cea mai străveche tăbliţă sumeriană pierdută.

Ea se apropie mai mult; el îi îngădui să se lipească de el, tânjind în chip tainic după carnea ei fină şi tare, după formele ei feminine care se mulau pe trupul lui musculos.

Desfătare. Asta, hotărî el, era pură desfătare. Habar n-avea de ce n-o mai simţise cu nicio altă femeie, dar era recunoscător să stea acolo, sub ea, şi să-i îngăduie să exploreze cât avea chef.

Ea se aplecase deasupra pieptului lui şi ridicase mâinile ei mici pentru a-i cuprinde faţa. Acum degetele ei îi treceau peste obraji, peste maxilar, cercetând, aflând, chiar în timp ce gura ei gusta dintr-a lui, iar buzele ei, deja înroşite şi umflate, se jucau cu el şi îl ispiteau.

În vreme ce ea explora, mâinile lui alunecară de pe capul ei spre umeri, apoi le lăsă să cadă uşor pe linia lungă a spatelui ei. Se sili să-şi înfrâneze dorinţa arzătoare de a o prinde de coapse şi de a o trage cu totul deasupra lui. Cu toată boarea fierbinte a plăcerii crescânde care îi întuneca

mintea în chip desfătător, îşi reaminti sieşi că, în vreme ce acesta era un teritoriu familiar pentru el, pentru ea era prima incursiune de acest gen; pentru ea, totul era nou. Şi fascinant.

Aceasta era pricina sunetului firav, pasionat şi satisfăcut pe care îl scoase când se desprinse din sărut şi se retrase puţin. Destul pentru a-şi deschide ochii, somnoroşi şi înfierbântaţi, ca să-l privească. Se uită în ochii lui ca şi cum ar fi putut vedea până în adâncul sufletului, apoi îşi umezi buzele cu vârful limbii şi şopti:

— Vreau mai mult. Îl privi pentru o clipă, apoi zise: Ştii, mă gândeam…

Cum ea nu mai continuă, el reuşi să murmure cu o voce pe care-o considera pierdută:

— Da?

Ea îi ciuguli buza de jos.

— … Că de data asta n-ar trebui să ne oprim.

El se concentră din nou asupra buzei ei, asupra nevoii de a se juca şi el cu ea; îi luă o clipă întreagă pentru a pricepe sensul vorbelor ei. Când înţelese, răspunsul lui imediat fu „aleluia”, dar după aceea văzu confuzia din ochii ei: nevoia şi dorinţa care se luptau cu nesiguranţa.

— Vom merge cât de departe îţi doreşti. Ne oprim când vrei, oricând îmi ceri asta.

Rosti cuvintele fără să se gândească serios la ele. Imediat după aceea, se întrebă ce-l apucase să tăgăduiască o limită, un control de care nu ştia dacă era capabil. Nu mai fusese niciodată nevoit să facă asta. Iubitele lui de până atunci fuseseră, asta era clar, mai nerăbdătoare ca el; n-avea experienţă cu fecioarele în prima lor noapte de dragoste, n-avea idee dacă s-ar putea pur şi simplu opri la comanda ei. Având în vedere forţa dorinţei pe care o simţea dându-i ghes, ferm şi limpede, cu fiece respiraţie, trebuia să se întrebe dacă era în stare… Dar, chiar când gândul acesta luă naştere, când o privi în ochii de culoarea alunei care acum străluceau de nerăbdare, ştiu că pentru ea avea să fie în stare.

Pentru ea, era în stare să mute munţii din loc.

Privirea îi alunecă asupra buzelor ei; când ele se apropiaseră de ale lui, el îşi strecură o mână la ceafa ei şi o trase spre el. Preluă controlul şi o sărută. Eliberat de cuvintele ei, de dorinţa ei limpede de a merge mai departe, continuă să-şi coboare mâna, explorând, mai întâi cercetând, apoi dezmierdând tot mai elocvent.

Eliza îl încuraja. Cu buzele, cu şoapte fine. O mâna o trepidaţie crescândă ce-i traversa venele; conştientizând că era o formă a dorinţei, elementară, simplă, dar puternică, ea fu recunoscătoare şi se lăsă cuprinsă de ea.

Mătasea cămăşii şi fâşia care îi lega sânii îi opri mângâierea. Mai rău de atât, sânii ei erau dureroşi sub fâşia care îi strângea. Înainte de asta, se îndeletniciră cu deschiderea nasturilor din faţă ai cămăşii, apoi, intrigată de ceea ce putea citi în ochii lui, de focul arzător din privirea lui, îi îngădui să desfacă fâşia de pe ea, centimetru cu centimetru, dezvelind pielea ei albă.

El se încruntă când văzu legătura, care nu doar masca, ci îi strivea sânii aproape complet. Scoase un sunet scurt de dezaprobare, un mormăit lent de dezacord, mângâind-o prin fâşia strânsă.

Încercând să-şi recapete respiraţia după un geamăt provocat de senzaţiile pe care i le producea mâna lui, ridică un braţ şi cercetă nodul care lega pânza.

Ajunse la el şi îl desfăcu iute. Desfăşurară amândoi pânza, încetul cu încetul, până când aceasta căzu. Alunecă pe formele ei. Cu mâinile proptite pe umerii lui, ea închise ochii şi trase aer în piept; se simţi uşurată când el dădu pânza deoparte. Încet. Apoi aruncă fâşia de mătase lângă pat. Încet.

El părea să fi încremenit. Ea deschise ochii şi se uită la el. La privirea lui fixată pe sânii ei. La flăcările care mocneau în ochii lui plini de pasiune. Simţi arsura flăcărilor din privirea lui mângâind o, la fel de hotărât cum fuseseră mai devreme mâinile lui. Sfârcurile i se întăriră; îşi simţea pielea arzând, strângând-o.

Chipul lui era neclintit, auster, trăsăturile clasice. Ca şi când s-ar fi simţit fixat cu privirea, el murmură:

— Mă simt de parcă aş scoate la iveală o comoară. Una extrem de preţioasă.

Fără să-şi mute privirea, ridică o mână şi o puse pe sânul ei. Eliza se cutremură la atingerea lui. Îi închise din nou ochii. Cu mâna cealaltă o apucă de ceafă şi o trase în jos, făcând-o să revină la sărutul tulburător, seducător, ispititor. La buzele lui cart făgăduiau plăcere, desfătare copleşitoare şi o uluitoare descifrare a misterelor necunoscute ei.

Ea li se abandonă, lui şi sărutului, iar limba lui se strecură iar încrezătoare în gura ei, în timp ce mâna lui mare, fierbinte se închise şi-i luă în stăpânire sânii. Nici atunci el nu o zori, nu o luă singur înainte pentru a o lăsa să se zbată, copleşită de pasiune şi de senzaţii. În schimb, din când în când se retrăgea din sărut. Îndeajuns pentru ca ea să poată savura pe de-a-ntregul atingerea lui, pentru a-şi şopti răspunsurile când el, cu voce gravă, o întreba dacă îi plăcea o mângâiere sau alta, dacă îi plăcea senzaţia aceea ascuţită care o străpungea la atingerea lui.

Din ce în ce mai mult, se cufundară împreună într-o intimitate ameţitoare. Se apropiară tot mai mult, până când respiraţiile lor se amestecară, în timp ce el explora, iar ea savura. Îi dădu vreme să deschidă ochii şi să-i vadă mâinile frământându-i carnea, atingând-o, mângâind-o, descoperind-o. Să se vadă pe ea cum se dăruia clipei aceleia, desfătării atingerilor subtile şi pasiunii lor directe. Focului şi setei.

Eliza îl putea simţi cum vibra. Putea simţi cum ea însăşi experimenta o dorinţă pe care n-o mai cunoscuse niciodată şi, cu atât mai mult, n-o mai savurase niciodată.

În noaptea aceea…

Se strădui să deschidă ochii, îngreunaţi de pasiunea copleşitoare, şi îl privi. Privi pasiunea tot mai profundă pe care el o avea întipărită pe faţă.

Mâinile lui alunecau în jos, pe spatele ei acum gol,

după care se ridicau şi îi luau iarăşi sânii în captivitate. Mâinile lui se încleştară, iar ea dădu să închidă iar ochii în aşteptarea unui nou val de plăcere, apoi îi observă cămaşa. Ea era goală până la brâu, dar cămaşa lui era încă acolo, între pielea lui şi a ei, ceea ce pentru ea constituia o barieră inacceptabilă.

Cu un efort de voinţă, concentrându-se, îşi duse degetele către nasturi şi începu să înlăture pânza care o încurca. Mâinile lui alunecară pe talia ei, apoi el se întinse pe spate şi se lăsă în voia ei.

Încurajată, ea coborî până la şliţ, şi-i trase cămaşa din pantaloni pentru a ajunge la ultimul nasture. În secunda în care îl deschise şi pe acela, apucă de cămaşă şi o desfăcu… scoţând la iveală un pachet de muşchi care arătau ca în visele ei. Se părea că oamenii de ştiinţă aveau mai multe secrete decât ar fi crezut ea.

Gândul acesta năstruşnic o făcu să zâmbească, dar nu-şi putea lua ochii de la priveliştea aceea încântătoare. De la cercetarea comorii pe care o descoperise. O dungă de păr întunecat îi traversa orizontal pieptul, punctând rotocoalele plate ale sfârcurilor; o altă linie urmărea centrul pieptului şi se făcea nevăzută dincolo de linia pantalonilor.

Din propria voinţă, mâinile ei urmăriră traseul ales de ochi, atingând uşor la început, apoi, când îndrăzni mai mult, şi pielea lui se aprinse, din ce în ce mai curajos, testând rezistenţa muşchilor pe sub pielea fermă, după care căzu pradă ispitei şi îl cuceri cu îndrăzneală.

Jeremy o privea; era prea crispat, iar dorinţa era prea aprigă pentru a încerca să zâmbească, dar vederea curiozităţii ei, a pasiunii inocente care-i lumina chipul pe măsură ce se uita la el, îl atingea, îl cerceta, la fel cum făcea şi el, îl înrobise definitiv.

Îi îngădui să se joace cu el atât cât putu, dar freamătul insistent din sângele lui creştea tot mai mult. Nu fusese niciodată atât de conştient de el ca în noaptea aceea, cu ea. Niciodată nu fusese atât de sensibil şi atât de înrobit de pasiune.

Când văzu înflorind în ochii ei ideea ca buzele să urmeze traseul mâinii – căci ochii ei erau deschişi în chip atât de minunat, oglindă a gândurilor şi a stării ei întinse mâna, o prinse de ceafă şi o trase înspre el pentru un sărut; o trase înspre el, o atrase în sărut, apoi o împinse, o rostogoli, o răsuci pe o parte, alături de el.

O aşeză pe spate, iar el se aplecă asupra ei, aşa cum făcuse ea mai devreme cu el. Continuând să o sărute, îi eliberă ceafa, apoi îşi lăsă mâna să alunece, cu degetele urmărind linia lungă a gâtului, pulsul nebunesc de la baza lui, în jos, către umflătura sânilor, apoi prinse din nou în palmă ridicătura aceea tare şi o luă în stăpânire.

O zăpăci cu mângâierea lui, apoi îşi dezlipi buzele de ale ei şi le trimise în urmărirea traseului pe care o apucaseră degetele. Înclinându-şi capul, scăldă în sărutări punctul în care îi pulsa inima şi o auzi gemând, îi simţi degetele încurcându-se în părul lui în timp ce el îşi continua drumul în jos. Şi mai jos. Până când, cuprinzându-i sânul în mână, îşi puse buzele pe sfârc, îl atinse, îl dezmierdă, îl sărută. Apoi îl cuprinse cu buzele.

Mai încet la început, apoi mai puternic.

Eliza gemu, însă reuşi să-şi înfrâneze ţipătul de plăcere pe care îl simţea în gât. Se gândi ameţită că el ar fi trebuit s-o prevină, în timp ce trupul ei se arcul, şi valuri de senzaţii fierbinţi o străpunseră adânc, îndreptându-se ameninţător spre partea de jos a corpului ei, crescând şi amplificându-se acolo.

El continuă să exploreze; continuă să savureze, în timp ce ea se lupta să-şi recapete suflarea, incapabilă să gândească dincolo de acele exclamaţii pline de uimire. Cercetătorul ei făcuse studii şi în domeniul acesta.

Se întreba… Dar, în timp ce buzele lui îşi continuau periplul pe sânii ei umflaţi, sărutând cu delicateţea cuvenită sfârcurile ei sensibile, orice gând că el n-ar fi fost experimentat în acest domeniu se evaporă.

Apoi el se opri. Se îndepărtă de sânii ei, suflă uşor asupra unui sfârc întărit, după care o privi. În lumina razelor

de lună care pătrundeau prin ferestrele de la capul patului, mai puternice acum, că luna răsărise complet, ea îl văzu limpede. Îi văzu umerii laţi, muşchii sculptaţi cu măiestrie, pieptul puternic, linia pătrată a maxilarului şi ochii lui căprui-roşietici care păreau să o vadă: să o vadă aşa cum era ea, aşa cum nici ea însăşi nu se vedea.

Se uită în jos, îşi puse mâna lui mare pe abdomenul ei dezgolit, apoi se uită în sus, în ochii ei.

— Mai departe?

Ea clipi, semn că înţelesese întrebarea.

— Da.

Avea răspunsul pe buze înainte chiar să apuce să se gândească. Apoi analiză căldura pulsândă, plină de dorinţă, care o frământa pe dinăuntru, făgăduinţa unei împliniri mai profunde care luase naştere undeva în mintea ei cufundată în plăcere, dar nu văzu niciun motiv pentru care şi-ar fi schimbat răspunsul. Buzele lui se răsuciră într-o grimasă care nu era tocmai una de durere.

— Eşti sigură?

Acea grimasă care nu era grimasă fu cât se poate de grăitoare pentru ea; el nu dorea să se oprească mai mult decât ar fi vrut ea, dar simţise că trebuia să facă acea ofertă, ca un academician cumsecade ce era. Pentru că, dacă mergeau înainte, nu mai era loc de întoarcere, cel puţin nu fără o imensă frustrare… Dar cel mai probabil nici n-aveau să dea înapoi, n-aveau să renunţe.

— Da. De data asta, cuvântul fu pronunţat cu mai multă convingere. Vreau să aflu mai mult, vreau să ştiu tot. Amândoi trebuie să ştim; ne va fi de folos mai târziu, ca să aflăm dacă ne potrivim la capitolul ăsta. Cu ochii fixaţi în ai lui, îşi înălţă uşor capul. Nu-i aşa?

Jeremy nu o contrazise. Dar…

— Dacă ai prefera să mai aştepţi…

Spre uşurarea lui, ea scutură din cap, strângând din buze atât cât îi îngăduia pasiunea ţinută în frâu.

— Să mai aştept până ne întoarcem la familiile noastre, la casele noastre? Nu. Era copleşită de dorinţă;

glasul îi era slab, dar încă reuşea să-i imprime hotărâre. Eu vreau să ştiu, tu vrei să ştii, iar asta e ultima ocazie de a afla înainte de a ne întoarce la viaţa noastră obişnuită. E un moment pe care nu vreau să-l irosesc. Şi nici tu nu vrei.

Fără niciun avertisment, îl apucă de ceafă, îşi ridică dintr-odată capul şi-şi lipi buzele de ale lui, fără blândeţe şi ispitire, d plină de o pasiune înflăcărată. O pasiune despre care el nu ştiuse că o tăinuia în ea. O pasiune care era foc şi ardoare feminină. O pasiune care îl făcea să clocotească de dorinţă... Cealaltă mână a ei îi găsi erecţia prin pantaloni, conturată cu discreţie, apoi atinsă cu îndrăzneală...

El se retrase din sărut, o prinse de mână, iar pieptul i se zbătu pătimaş, ca şi când s-ar fi luptat să-şi recapete răsuflarea şi controlul devenit dintr-odată firav. De la mică distanţă, privirile lor se întâlniră. Ochii ei ardeau provocator.

— Mai mult. Acum.

Ar fi râs dacă ar fi fost în stare.

— Bine. Cuvintele erau aspre, fierbinţi, încordate. Dar – zise el privind-o şi mângâindu-i încheietura pe care o prinsese captivă – de acum înainte, eu sunt la conducere. Eu conduc, iar tu doar stai pe spate şi te supui. În regulă?

Ea miji ochii, însă pasiunea de înainte de-abia dacă se domolise puţin, iar atingerea ei îndrăzneaţă eliberase din nou flăcările; ultimul lucru pe care l-ar fi putut dori vreunul din ei în clipa aceea era să se contrazică.

— De acord.

Ea încercă să-l pună jos, dar el se opuse. Încetişor, îi presă încheietura pe perna de sub cap, apoi se răsuci lent, ridicându-se deasupra ei, după care, fără grabă, privind-o în ochi, îşi lipi trupul de al ei.

Văzu cum ochii ei se aprinseră, cum devin mari şi întunecaţi. Văzu pasiunea mistuindu-le adâncurile şi ridicându-se la suprafaţă.

Complet deasupra ei, ţinându-i captive coapsele cu ale lui, cu umerii şi cu braţele îngrădind-o, se sprijini pe

coate, îşi înclină capul şi îi luă prizoniere buzele.

Şi se avântară amândoi în focul pasiunii.

Eliza nu-şi putea trage sufletul, nu-şi putea domoli mintea care o luase razna; simţurile ei, supuse, dansau pe muzica lui, către chemarea năvalnică a dorinţei. Către simfonia pasiunii dezlănţuite.

Aşa se simţea, ca un potpuriu bine orchestrat de senzaţii şi desfătări.

Din proprie voinţă, mâinile ei răspunseră, răvăşindu-i părul pentru a-l reţine în sărutul acela din ce în ce mai înnebunitor, apoi răsfirându-se pentru a se juca lacom şi a se desfăta cu muşchii masivi ai umerilor lui, pentru a prinde şi a pune stăpânire pe braţele lui, când mâinile lui alunecară şi-i cutremurară simţurile.

S. Sânii ei erau fierbinţi, sensibilizaţi de mângâierea lui, umflaţi, dureroşi, plini de dorinţă. Părul aspru de pe pieptul lui îi zgâria sfârcurile, iar ea gemu, cu trupul încordându-se sugestiv, provocator, sub al lui.

Apoi una din mâinile lui alunecă în jos, spre abdomenul ei Degetele lui găsiră nasturii de sub talia ei, mai întâi pe ai pantalonilor, apoi pe ai lenjeriei de mătase pe care o purta pe dedesubt; ea înţelese intenţia lui şi se ridică atunci când el îi desfăcu.

Degetele lui cercetau, insistând pe sub haine, alunecând în jos, pe lângă buricul ei mic, care fremăta de o dorinţă pe care cu greu o putea înfrâna, pentru a atinge buclele de pe culmea coapselor ei Pentru a netezi, a dezmierda, apoi a trece mai departe. Degetele lui îşi continuară explorarea până atinseră carnea fină ascunsă în spatele buclelor dese.

Asemenea unui zăgaz care se rupe, căldura care pusese stăpânire pe ea, îi mistuia şi îi lichefia vintrele, se amplifică; o cuprinse cu totul, înghiţind-o şi umplând-o, până când nu mai ştiu de nimic altceva decât de pulsaţia nebună care mâna vârtejul.

Pasiune, dorinţă, nevoie şi voinţă, toate se adunau la un loc în acea mare învolburată de plăcere. O mare pe care

el o amplifica, o scotea la suprafaţă şi în care o făcea să se cufunde. Şi o ţinea acolo.

Se ridică uşor de pe ea, aşezându-se alături, cu coapsa lipită de a el Celălalt genunchi al lui alunecă între genunchii ei, desfăcându-i coapsele. Croind un drum mai bun pentru degete, drum de care profită imediat pentru a ajunge în locul acela în care ea era umedă, fierbinte, doritoare. O ţinu prizonieră în sărut, o ţinu cufundată în marea aceea de plăcere neînduplecată, atingând, mângâind, posedând. Ajunse la pliurile fine, umflate şi ea deveni tot mai conştientă de atingerea lui, de răbdarea de care dădea dovadă în vreme ce o înnebunea de nerăbdare, fără ca ea să ştie ce anume aştepta, dar fiind sigură că el ştia foarte bine.

Când mai avea puţin şi ajunse pe culmile disperării, cu focul pulsându-i în vene, ea îi luă prizonier colţul gurii şi i-l sărută uşor. El răspunse cu un val de căldură; îşi înclină capul, puse stăpânire pe buzele ei, schimbă sărutul într-unul de posesie fără drept de apel, în timp ce mâna lui înainta şi o cuprindea cu totul.

Apoi un deget o pătrunse în profunzime. Ea se opri, prinsă într-un vârtej de plăcere de nedescris. Într-o senzaţie şocant de nouă. El intră mai adânc, dezmierdând cu blândeţe. O mângâie din nou, iar ceva în interiorul ei se cutremură.

Se cutremură, încovoindu-se, mulându-se pe fiecare atingere mai profundă, pe fiecare dezmierdare, până când înfierbântată, plină de dorinţă şi de disperare, se simţi pe marginea unei prăpăstii invizibile, aşteptând.

Aşteptând…

Mâna lui se mişcă uşor, apoi o mângâie din nou, iar ea se prăbuşi. Pur şi simplu îşi pierdu controlul, cu simţurile zguduite de forţa plăcerii pure, concentrate. Scoase un ţipăt, dar sunetul îi rămase captiv între buze, căci el îl sorbi şi îl înghiţi.

Plăcerea o învălui, copleşind-o, până la ultima terminaţie nervoasă, până la ultima venă, propagându-se,

poleită, strălucitoare, orbitoare, în timp ce se cufunda în carnea ei, consolând-o, dar, spre surprinderea ei, fără a o putea liniști. Fără să stingă setea nebună dinăuntru.

Dimpotrivă, hăul acela gol, fierbinte se adâncise, se mărise. Crescuse.

Jeremy se luptă cu pantalonii şi cu lenjeria ei; nu mai făcuse niciodată dragoste cu o femeie îmbrăcată aşa, iar pantalonii erau greu de dat jos.

Captivă încă în sărut, cu mâinile lipsite de graba de dinainte, dar cu aceeaşi intenţie fermă, ea se întinse să-l ajute; se simţi ridicol de recunoscătoare când el reuşi să-i scoată hainele şi le aruncă dincolo de tăblia patului.

Eliza se desprinse din sărut, el îi scoase ciorapii, apoi o lăsă singură pentru o clipă, pentru a scăpa repede de pantalonii şi lenjeria lui, după care se întoarse.

La ea. La aurul topit şi la smaraldul din ochii ei de culoarea alunei. De sub pleoapele grele, îl privea, aşteptând, pulsând toată de pasiune. El se prăbuşi în braţele ei, pe care ea le deschise larg, cu bucurie, şi i le împleti în jurul umerilor.

Spre uluirea trupului ei, doar curbe dezmierdate şi umbre tainice. Fascinat şi deopotrivă temător, se aplecă asupra ei cu adoraţie, deschizându-i coapsele şi croindu-şi drum acolo unde voia să ajungă. Îşi înclină capul şi îi găsi buzele, puse stăpânire pe ele într-un sărut lung, lent, dureros de disperat. Simţi umezeala fierbinte a tainiţei ei scăldând capătul umflat el erecţiei lui.

Incapabil să se mai înfrâneze fie şi doar pentru o clipă, îşi arcui spatele şi o pătrunse uşor, foarte uşor. Ea îşi ţinu respiraţia şi rămase nemişcată dedesubtul lui; el se opri, aşteptă, dar nu simţi nici panică, nici rezistenţă din partea ei. Doar aşteptare. Nerăbdare.

Aceleaşi senzaţii îl răscoleau şi pe el, la fel de puternic.

Împinse şi ajunse la bariera aşteptată, se opri pentru o clipă, apoi pătrunse iute, drept, până la capăt. Mai curând simţi decât auzi micul scâncet pe care ea îl scoase; prins

între buzele lor, nu răzbătu afară.

Continuând să o pătrundă, până spre finalul previzibil, se lăsă învăluit întru totul de bogăţia ei. Ea se agăţă de el, iar el simţi că se prăbuşeşte. Desprinzându-se din sărut, îşi înclină capul; mâna lui, afundată în perna de sub capul ei, se încleştă când el se strădui să-şi redobândească o urmă de control. Cu ochii închişi, trase încet aer în piept, apoi se relaxă, se retrase din uluitoarea capcană a trupului ei, după care, încet, foarte încet, reveni.

Dacă o lua încetişor, poate reuşea. Reuşea să nu se piardă cu totul în ea. În trupul acela fantastic, care, după o scurtă pauză, învie dedesubtul lui, i se alătură şi răspunse chemării dorinţei. Se retrase şi o pătrunse cu şi mai multă putere. Încurajat de reacţia ei promptă, îşi stabili un ritm constant de retrageri şi reveniri, de posesie ostentativă, dar controlată.

Ea se agăţase de el şi era în extaz. Plină de dorinţă şi de nerăbdare, se abandonă momentului, fără reţineri, se alătură mişcărilor lui, pătrunzând în foc, printre flăcări, în fierbinţeală şi extaz.

Părul ei era un buchet de aur răsfirat în jurul capului, buzele ei, umflate şi roşietice, se desfăceau când gâfâia, ca şi cum forţa pătrunderii lui o cutremura, iar ea şoptea nimicuri halucinante, toate încurajatoare, în timp ce ochii ei, foc verde captiv În aur, îl înrobiră, îl făcură sclavul ei, slujitorul ei. Îl călăuziră prin toată panorama dorinţei lor crescânde, cu unghiile ei înfigându-se în braţele lui în vreme ce pasiunea şi dorinţa se amestecau şi se intensificau, se topeau una într-alta şi se sporeau reciproc. Până când acest amestec îi conduse mai departe, către culmea dorinţei fizice.

Continuară, accelerând, cu inimile bătând să le iasă din piept. Fremătând, dornici. Până când ajunseră pe culmea desfătării, la clipa aceea de extaz care le opri inimile în loc… Pe culmea culmilor…

El o sărută din nou, exact la timp. Ea se cutremură sub el, cu un ţipăt slab, ascuţit, agăţându-se de el, gemând,

abandonându-şi buzele, gura şi trupul pe de-a-ntregul.

El se înfrână cât de mult putu, atâtea secunde cât îi îngăduiră contracţiile puternice ale cărnii ei fine, uimit de deschiderea ei, de onestitatea ei neprefăcută şi nereţinută. În clipa în care atracţia neostoită deveni irezistibilă, iar ea îl conduse dincolo de limită, simţi cum ceva în interiorul lui erupe, ca zaua unui lanţ care plesneşte, eliberându-l.

Apoi ajunse şi el la extaz, odată cu ea, înăuntrul ei, cufundându-se în uitarea nemărginită din braţele ei. Care braţe îl cuprinseră când el îşi dădu drumul, cutremurându-se, revărsându-se în trupul ei.

Nu avusese de gând să facă asta, voise să se retragă şi să nu ducă până la capăt totul, dar… o parte din el ştia, pur şi simplu ştia că nu mai avea niciun motiv să facă asta. N-avea niciun motiv să-şi închipuie că ar fi avut cum – că ar fi putut – s-o mai lase vreodată să plece.

Ultima fărâmă raţională a minţii lui care încă mai funcţiona nu putea găsi logica acestui mod de gândire, dar cui îi păsa?

În privinţa acestei nopţi, zarurile fuseseră aruncate, în chip irevocabil şi pentru totdeauna.

Se prăbuşiră împreună; el rămase deasupra ei, susţinându-şi greutatea pe coate, cu braţele învăluindu-i capul şi umerii; mâinile ei erau înfăşurate în jurul lui, atât cât îl putea cuprinde, cu degetele răsfirate pe spatele lui, ţinându-se de el.

Îşi traseră sufletul; plămânii lor se luptară să revină la normal. Simţurile lui erau în continuare tulburate. Reuşind, în cele din urmă, să-şi ridice pleoapele, îi privi chipul.

Şi văzu extazul stingându-se. Avea ochii închişi, dar, în timp ce o privea, buzele i se arcuiră într-un surâs de satisfacţie. Zâmbetul acela era o binecuvântare care îi atinse sufletul, îl lăsă îmbătat de acea senzaţie, se desfătă cu ea, îi îngădui să-i învăluie mintea.

În cele din urmă, ea suspină, plină de mulţumire, şi se linişti sub el.

Reţinându-şi propriul geamăt, mult prea grăitor, se

desprinse cu blândeţe, aranjă aşternuturile mototolite de sub ei, trase pătura pe deasupra lor, apoi se întinse în pat lângă ea. Eliza se întoarse spre el, îl îmbrăţişă, cuibărindu-se la adăpostul trupului său. Jeremy se întinse pe spate şi-şi puse un braţ pe după ea, o privi cum îşi pune capul pe pieptul lui, în scobitura umărului. Aproape îndată simţi cum tensiunea adunată în muşchii lui se risipeşte.

Îşi lăsă capul pe pernă, închise ochii, încercând să se gândească, să analizeze cele petrecute, toate atât de neobişnuite, să studieze şi să cântărească; în schimb, descoperi că somnul îi dădea târcoale, ca o binecuvântare profundă. Îl captivă şi îl atrase, iar el se lăsă biruit.

*

Eliza se trezi în întuneric, la ceas târziu din noapte. Luna dispăruse de mult şi nicio rază nu se mai vedea dincolo de fereastră. Clipe în şir, rămase acolo întinsă, învăluită în căldura unui bărbat gol – bărbatul ei –, uluită. Cine ar fi crezut?

Forţa lui nebănuită, dar fermă fusese o confirmare bine-venită, încurajând dorinţa care sclipea în ochii ei, edificând sentimentul de încredere, iar modul în care el se îngrijise de asigurarea plăcerii ei fusese cireaşa de pe tort. Cât despre felul inimaginabil de erotic în care îl simţise înăuntrul ei, mişcându-se atât de sigur, umplând-o atât de profund, acesta fusese pur şi simplu uluitor.

Simpla amintire a acelei senzaţii îi trimise un fior de plăcere prin tot corpul. Cele întâmplate îi depăşiseră cu mult aşteptările. Totul fusese mult mai teluric, mai palpabil, mai intim. Mai captivant. Mai fascinant, mai emoţionant, mai subjugant şi, hotărât lucru, mai ispititor – fusese genul de experienţă care, odată trăită, te făcea să vrei s-o încerci din nou.

Ceea ce o făcu să se întrebe…

Cercetându-se, îşi încorda ba un muşchi, ba altul şi descoperi că, în afara unei mărunte dureri, făcuse cu bine

faţă pierderii fecioriei ei. Mai mult decât cu bine dacă ţinea cont de senzaţia plăcută, inexplicabil de persistentă, care îi stăruia încă în fiecare muşchi. Satisfacţie, asta trebuia să fie. Era convinsă că s-ar fi putut obişnui cu acea senzaţie.

Ceea ce o făcu să-şi amintească de cauza senzaţiei cu pricina. El stătea întins pe spate; se cuibărise în el, cu capul pe muşchii masivi ai pieptului. Una din mâinile lui zăcea pe umărul ei, ţinând-o pe loc. Degetele celeilalte mâini se odihneau uşor pe braţul ei… Degetele acelea se mişcară, după care ea simţi o atingere pe lanţul pandantivului pe care îl avea la gât.

— Ce e ăsta?

Ea nu putea vedea nimic – era întuneric beznă –, dar îşi putea da seama că el se juca cu pandantivul din cristal roz. Fi văzuse când îi desfăcuse sânii din strânsoare, dar, din fericire, fusese mai ocupat cu ea decât cu pandantivul. Eliza îşi întoarse capul şi se uită într-acolo unde presupuse că era faţa lui.

— De unde ai ştiut că sunt trează?

El nu răspunse imediat, apoi ea îl simţi ridicând uşor din umeri.

— Eu eram deja treaz. Pur şi simplu am ştiut.

Jeremy se jucă o vreme cu pandantivul hexagonal. Când se trezise, acesta era aşezat pe pieptul lui, deasupra inimii. Piatra părea neobişnuit de fierbinte.

— Ăsta – zise ea, ridicându-şi mâna şi urmărind lanţul şi pandantivul până la degetele lui – îl am de la Heather. L-a primit în cursul… salvării ei. Cred c-ar putea fi considerat un soi de talisman.

El îl eliberă.

— Când l-am văzut mai devreme, părea destul de vechi.

Se uitase în treacăt la el, captivat de altele, dar măcar atâta observase. Faptul că nu fusese distras de un obiect vechi spunea multe.

— Este.

Ea se mişcă şi îşi strecură pandantivul între sâni.

Jeremy era treaz de ceva vreme; ochii lui se obişnuiseră suficient cu întunericul, dar tot n-o putea zări decât ca o umbră vagă în beznă. Ştiu când îşi fixă coatele pe pieptul lui şi-şi întoarse din nou faţa către el mai degrabă din atingere şi din mişcări pentru că ar fi văzut.

— Mă întrebam…

Şi el la fel. Timp îndelungat, rămăsese întins în întuneric, întrebându-se dacă nu cumva greşise în mod radical cu privire la viitorul relaţiei dintre ei doi.

Îi simţise potenţialul din clipa în care o văzuse – sau, mai precis, de când se priviseră în ochi – acolo, în Jedburgh. Prin urmare, presupusese – având în vedere împrejurările răpirii şi ale salvării ei, că fuseseră siliţi să-şi petreacă o primă noapte împreună, trei în total – că singurul deznodământ posibil era căsătoria. Un deznodământ care pe ea o transforma într-o soţie, ceea ce, după el, ducea la copii şi la întemeierea unei familii.

Deznodământul acesta fusese în întregime la cheremul lui. El o plăcea, iar ultimele zile, în care o văzuse descurcându-se cu exigenţele fugii lor, nu făcuseră decât să-i întărească acest sentiment. Impresia lui iniţială, formată în noaptea aceea în Jedburgh – şi anume, că, fără vreo presiune socială care să-i silească să apuce calea altarului, căsătoria lor ar putea funcţiona – fusese corectă.

Din discuţia lor, care, ce-i drept, nu abordase acest subiect în mod direct, i se păruse că ea vedea lucrurile aproximativ la fel.

Deci ce se întâmplase în noaptea aceea? Ce se întâmplase cu câteva ceasuri în urmă, când făcuseră un pas care, în planul mai larg al viitorului lor deja pecetluit, n-ar fi trebuit să însemne mare lucru?

Faptul că deveniseră intimi n-ar fi trebuit deloc să schimbe lucrurile.

Dar le schimbase.

Acum, el se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în pragul… Nu, ca şi cum ar fi păşit deja dincolo de pragul nevăzut, într-o situaţie pe care n-o pricepea. N-o înţelegea pe de-a-

ntregul. Nu se mai simţea! întru totul el însuşi... Mai curând, se simţea el însuşi cu încă ceva în plus – îmbunătăţit. Ca şi când acel act de intimitate neprefăcut scosese la iveală o parte necunoscută din el. Şi o integrase în personalitatea lui. Nicio relaţie intimă de până atunci nu avusese efectul acesta.

Ea îşi duse mâna la frunte – el o zări, palidă, cum mişcă din cap – şi-şi dădu seama că aştepta un răspuns. El repetă ultimele ei cuvinte.

— Ce te întrebai?

— Dacă, acum, că ne-am desfătat o dată, având în vedere că diseară vom fi în Wolverstone şi apoi, fără îndoială, vom porni spre Londra, acestea fiind situaţii în care desfătarea s-ar putea dovedi problematică, mă întrebam dacă, fiind amândoi treji, n-am putea profita de ocazia de a ne răsfăţa din nou.

Nu-i putea vedea expresia, nici măcar vag, ceea ce însemna că nici ea n-o putea vedea pe a lui. Asta era bine. Numai Dumnezeu ştia ce se citea pe faţa lui. Ea îşi împreună mâinile şi îşi sprijini bărbia pe ele, holbându-se în întuneric,

— Ce părere ai?

Ce părere ar fi putut avea? Cum el nu răspunse pe loc, ea bătu uşor în retragere.

— Nu vrei?

— Ba da.

Răspunsul lui fu prompt, ca şi cum ceva din interiorul lui se lupta să o asigure că voia, îngrozit de gândul că ea şi-ar putea face o idee greşită. Oricum, n-avea sens să mintă în privinţa aceea. Tot ce-ar fi avut de făcut ar fi fost să-şi mute coapsele fine, de mătase, ceva mai aproape, peste ale lui, ca să descopere că el era mai mult decât pregătit pentru o nouă repriză.

Fusese pe jumătate excitat înainte ca ea să se trezească şi se întărise zdravăn când ea începuse să vorbească. Trupul lui, cel puţin, ştia exact ce-şi dorea. Pesemne ar fi trebuit să-şi urmeze propriul sfat şi să

înceteze să mai gândească atât.

— Eşti sigură că nu te doare prea tare?

— Nu mă doare. Eliza era recunoscătoare pentru întuneric. Roşise. Şi aş vrea să ştiu… întinzând o mână, îi găsi maxilarul, îşi lăsă degetele să alunece mai departe, în părul lui, apucându-l uşor, iar el, folosindu-se de asta pentru a o călăuzi, se ridică, se aplecă asupra ei şi îşi atinse delicat buzele de ale ei. Se retrase doar preţ de o suflare. Aş vrea să ştiu dacă a doua oară va fi la fel de bine ca prima.

— N-o să fie.

Se ridică mai mult, o întinse pe spate şi se aşeză deasupra ei, ţintuind-o sub el. Se uită la ea; nu putea fi sigură, dar i se păruse că buzele lui se arcuiseră într-un zâmbet tipic masculin.

— A doua oară… îşi înclină capul şi îi atinse buzele, ca recompensă pentru mângâierea ei ispititoare. Apoi pluti deasupra ei, cu buzele bi despărţite de o singură respiraţie, pentru a spune: Va fi mult mai bine.

Desfiinţă distanţa dintre ei şi o sărută. O sărută până când ameţi, până ce mintea ei se porni să valseze, iar simţurile – să cânte. Şi începu să demonstreze că ştia despre ce vorbeşte.

Capitolul 12

Porniră la drum imediat după ce serviră un mic dejun foarte matinal. Eliza şedea pe bancheta cabrioletei şi încerca să-şi mascheze zâmbetul. Era recunoscătoare că nu trebuia să încalece, dar, cu excepţia unei mici călduri în punctul sensibil, se simţea în al nouălea cer.

Categoric, în al nouălea cer.

Jeremy fusese destul de tăcut, ca şi când ar fi avut multe pe cap, dar ea presupunea că era concentrat la stabilirea detaliilor traseului lor spre Jedburgh şi

Wolverstone şi se abţinu să-l tachineze.

Roibul înhămat la cabrioletă părea să fi ajuns la un soi de înţelegere cu Jeremy; mergea la pas, ducându-i pe o ulicioară care o cotea spre sud-est, către orăşelul Newtown St. Boswells.

— Nu-i chiar un oraş nou, observă Eliza, pe când cabrioleta: străbătea strada principală. Unele clădiri cred că datează cel puţin de câteva secole.

Jeremy se uită în treacăt la clădiri, dintre care unele chiar erau foarte vechi.

— Cel puţin.

Terminară curând de traversat oraşul şi ajunseră pe ultima bucată din poteca pe care o aleseseră, cea mai bună pentru a-i ţine departe de drumurile principale, unde primejdia mai putea încă sta la pândă, când Eliza îşi puse mâna pe braţul lui.

— Te rog, opreşte! Arătă în faţă, pe dreapta potecii. Chiar în dreptul tufişurilor ăstora.

El încuviinţă şi se supuse, fără să întrebe de ce. Ea îi adresă un zâmbet recunoscător. De îndată ce cabrioleta se opri, ea coborî pe drum.

— Nu durează mult.

Apoi dădu roată cabrioletei, traversă poteca şi o luă prin tufişuri; pâlcul era destul de înalt şi de des pentru a o ţine la adăpost de orice privire de pe drum.

Cu hăţurile în mână, Jeremy privi înainte, la răscrucea cu drumul principal spre Jedburgh pe care o avea în faţa ochilor, încă vreo cincizeci de metri, după care vor începe galopul. Avea de gând să se îndrepte cât de repede putea spre sud, pe drumul spre graniţă. Odată ce trecea graniţa, nu mai aveau de mers prea mult până la Wolverstone.

Încercă să rămână concentrat asupra drumului, dar, în câteva secunde, obsesia legată de ceea ce lua naştere între el şi Eliza se amplifică în capul lui şi îi luă în stăpânire gândurile. Cumva, intrase în ecuaţie un element pe care nu-l luase în calcul, iar acum nu mai ştia în ce poziţie se aflau. Cu siguranţă, nu era vorba despre relaţia raţională

bazată de afecţiune reciprocă din care el credea că se alimenta orice o fi fost între ei.

Ceva se schimbase.

Într-un anume fel. În noaptea trecută.

Cu toate astea, de dimineaţă, când se treziseră târziu şi se grăbiseră să coboare pentru a lua micul dejun făgăduit de doamna Quiggs, totul păruse atât de normal. Foarte stabil şi aşezat. Eliza fusese atât de fericită şi de mulţumită, încât i se păruse uşor să continue, să zâmbească, de parcă nimic nu fusese în neregulă.

Poate nici nu fusese. De obicei nu era într-atât de confuz.

De cealaltă parte a tufişurilor, Eliza se ridică, uşurată, şi-şi trase pantalonii. Activitatea asta era singura care i se părea mai dificilă în pantaloni decât în fustă. Totuşi…

Gândurile îi încremeniră rând se uită în jos la cizme, la raza de lumină care se juca peste ele. Privi în sus, înspăimântată. Căută direcţia din care venise raza. Şi zări, nu mult mai departe, un bărbat călare pe un cal negru.

— *Scrope!*

Cuvântul fu rostit cu glas aspru. Se holbă la el încă o clipă, apoi se întoarse. O, Doamne! Se chinui să-şi găsească drumul înapoi prin tufişuri. Luptându-se cu nasturii de la brâu, o rupse la fugă. Ridică o mână şi arătă cu degetul. Scrope! Ne aşteaptă puţin mai sus, pe drumul principal, pe dreapta.

Jeremy ridică hăţurile, în timp ce ea se înghesui lângă el,

— Te-a văzut?

— Da! Ticălosul avea un ochean! Aşa l-am văzut, datorită reflexiei!

Contrar aşteptărilor ei, Jeremy nu făcu nicio mişcare pentru a întoarce cabrioleta.

— Oare a văzut că eşti tu? Eşti încă deghizată.

Ea clipi, apoi îi întâlni privirea.

— Cred că e mai corect să spunem că şi-ar fi putut da seama că nu sunt un tinerel. Nu era chiar atât de departe.

— Aha.

În ciuda scepticismului său, mintea lui Jeremy lucra febril. Nu-i luă mai mult de câteva secunde pentru a-l vedea şi a cântări opţiunile pe care le aveau. Şi pentru a hotărî că niciuna dintre ele nu era bună.

— Pesemne Scrope te-a văzut alergând încoace. Deci deja e în drum spre noi. O privi pe Eliza. Poate să vină direct pe câmp de acolo de unde e acum?

Ea rămase pe gânduri, apoi scutură din cap,

— Nu, nu cred. Doar dacă poate să sară peste un dâmb foarte înalt. Era pe o movilă de dincolo de dâmb.

Jeremy se uită înainte.

— Deci o să vină după noi pe drum. Oricum, pentru el e mai logic aşa. O să fie acolo, la răscruce, ca să ne prindă cât ai zice peşte. Îi făcu semn cu cotul. Hai, coboară! Ia boccelele! Repede!

În clipa în care ea ridică boccelele din cabrioletă, el întoarse cabrioleta, zgâlţâi hăţurile, mânându-l pe roib la trap, apoi sări din cabrioletă, îi mai dădu bice calului să fugă şi alergă spre Eliza. Calul şi cabrioleta porniră la galop pe potecă, mergând din ce în ce mai repede odată ce calul sesiză lipsa greutăţii. Jeremy luă bocceaua pe care i-o întinse Eliza, o aruncă pe umăr, apoi o luă pe tânără de mână.

— Haide!

Sări peste pârleazul îngust, o aşteptă să-l urmeze, apoi se afundară printre copacii de pe marginea drumului. Tufişurile de sub copaci erau suficient de dese cât să-i ascundă, dacă se încovoiau. Aplecaţi pe jumătate, alergară pe bucata îngustă de pământ către marginea drumului principal. Jeremy se opri la adăpostul tufişurilor.

— Aşteaptă aici! şopti el.

Eliberând-o pe Eliza, o luă înainte, privind înspre drumul principal care ducea spre Jedburgh.

Acolo zări o cotitură, ascunzând ieşirea de pe poteca pe care merseseră mai înainte. Nu-l putea vedea pe Scrope venind în trombă pe potecă, dar îl auzea. Presupunea că

era Scrope.

Jeremy îi făcu semn Elizei să se grăbească. Ea i se alătură fără niciun cuvânt, întinzându-i mâna. El o luă de mână şi îi făcu semn spre înainte. Ţinându-se de mână, traversară în fugă drumul principal. Se grăbiră să ajungă la copacii de pe cealaltă parte a drumului. Jeremy se opri o clipă, ca să evalueze situaţia, apoi îi făcu semn Elizei să se îndepărteze de drum.

— N-avem timp să ne uităm pe hartă, dar cred că pădurile astea se întind până la râu. Odată ajunşi acolo, îi putem urma cursul spre sud, ca să mergem la St. Boswells.

Ea alergă iute, ascunzându-se printre copaci.

— Scrope o să prindă din urmă cabrioleta, nu-i aşa?

— Mult prea repede. După care o să vină după noi ca vântul şi ca gândul.

Ea nu mai întrebă nimic, dar, când ajunseră la pădurea mai bătrână şi iarba deveni mai înaltă, trunchiurile mai groase, ea se uită la el. Apoi începu să alerge. Jeremy ţinu pasul cu ea, privind periodic în urmă, corectând când şi când direcţia, ca să rămână mai mult sau mai puţin perpendiculară pe drum, mărind cât de mult puteau distanţa dintre ei şi Scrope. Într-adevăr, copacii ţineau până la malul râului; se opriră sub o creangă masivă, privind peste malul abrupt, la apa iute de dedesubt.

— Ce râu e asta? întrebă Eliza.

— Tweed, zise Jeremy, calculând distanţa până la malul celălalt. N-aş fi zis că-i atât de mare.

Un zgomot ascuţit, încă distant, se auzi din spatele lor. Se uitară înapoi, dar copacii şi o adâncitură din teren îi ascundeau pe urmăritorul lor. Jeremy o trase de mâneci şi îi şopti:

— Vino!

Începură amândoi să alerge, urmărind cursul râului spre sud. La vreo douăzeci de metri mai încolo, copacii se răriră, lăsând doar o linie subţire pe mal care să-i protejeze. Jeremy se opri sub nişte crengi joase şi se uită în urmă, peste pajiştea îngrădită a unui fermier.

— Acolo!

De lângă el, Eliza arăta spre marginea câmpului. Jeremy se uită şi-l văzu pe Scrope alergând pe lângă copaci, cu un pistol în mână, cercetând pe sub crengi pe măsură ce înainta.

„Un pistol?”

Jeremy o prinse pe Eliza de mână şi o trase lângă el. Văzuse şi ea pistolul. Alergau amândoi cât de repede puteau. Cu pajişti deschise în dreapta lor şi doar un pâlc mic de copaci după care s-ar fi putut ascunde, urmară cursul râului spre sud.

După care copacii dinaintea lor se răriră şi mai mult. Şi, dincolo de ei, între Jeremy şi Eliza şi ceea ce ar fi trebuit să fie acoperişurile din St. Boswells se aşternea o câmpie largă, proaspăt cosită. Teren deschis, fără nici măcar un tufiş după care să se ascundă.

Jeremy se opri. Era sigur că Scrope nu purta pistol doar de paradă. Dacă fugeau, nu aveau cum să ajungă în oraş fără ca Scrope să-i prindă. Jeremy se întoarse către râu.

— Trebuie să existe o cale…

Stând pe marginea malului, ascuţit de torentele de iarnă care scobiseră albia, se uită către sud. Puţin mai sus, râul făcea un cot mare spre miazăzi şi dispărea din vedere. Acoperişurile din St. Boswells se întindeau pe malul opus, care mergea spre est.

— Dacă am fi îndeajuns de iscusiţi, ne-am putea face nevăzuţi într-acolo.

Eliza se strâmbă.

— Te rog, spune-mi că nu e nevoie să înotăm.

El se întoarse şi se uită către nord, apoi o prinse de mână.

— Nu-i nevoie.

Vocea lui era de abia şoptită.

— O să trecem – îi făcu semn cu bărbia de-a lungul râului –, uite, pe acolo,

Vreo treizeci de metri mai în urmă, pe malul râului,

patru bancuri de mâl – dintre care două mai mari, în mijlocul râului, acoperite cu un desiş de tufişuri pitice – păreau a putea fi folosite în chip de pietre pe care să pui piciorul. Scrope era destul de aproape pentru ca ei să audă foşnetul crengilor.

— O să ne ajungă din urmă în curând, zise Eliza, arătând cu degetul. Cum traversăm?

Jeremy se încovoie, apoi sări pe bancul cel mai mic, alcătuit dintr-un metru şi mai bine de stânci şi nisip care tiveau malul râului, Ateriză cu uşurinţă şi se întinse de îndată, făcându-i semn Elizei să vină după el.

Ea stătea pe marginea apei, apoi, strângând din buze, se aruncă înainte şi se lăsă să cadă. Jeremy o prinse, o ajută să-şi recapete echilibrul, apoi o luă de mână şi o zori s-o ia înaintea lui, de-a lungul râului.

Nisipul amestecat cu pietriş era destul de bătătorit, astfel încât nu făceau prea mult zgomot, sunetele fiind mascate de clipocitul apei. Îl puteau auzi limpede pe Scrope, care continua să i caute pe malul de sus. Din fericire, chiar dacă Jeremy stătea în picioare, malul superior era destul de înalt – sau nivelul bancului destul de jos – pentru a-i ascunde.

Odată ce fu sigur că Scrope îi depăşise şi continua să îi caute înspre sud, mărind distanţa dintre ei, fiindcă acum se îndreptau spre nord pe malul râului, Jeremy se aventură să şoptească:

— N-o să-i treacă prin cap că am traversat râul cel puţin nu până când nu-şi da seama că nu suntem înaintea lui, ceea ce se va întâmpla imediat ce ajunge pe câmpul cosit. Apoi se va uita după urme, dar, din fericire, n-a plouat de curând şi nu cred să fi lăsat vreo urmă înainte de a traversa râul, iar aici terenul e atât de pietros, încât e clar că nu rămân urme. Se uită înapoi, după care o zori şi mai mult. Dar când o să-şi dea seama şi o să vină să ne caute, va trebui să ne ascundem pe unul dintre bancurile mai mari, ca să nu ne vadă.

Drumul pe care îl aveau de străbătut nu avea decât

vreo treizeci de metri, dar era presărat cu pietre; trebuiau să meargă cu atenţie, ca să nu-şi scrântească vreun picior ori chiar mai rău de atât. Continuară să înainteze cu greu, nebuneşte, în panică, dar fără să facă zgomot, sprijinindu-se unul pe altul cât de mult puteau. În cele din urmă, ajunseră la marginea primului banc. Jeremy o lăsă pe Eliza în urmă, ieşi în câmp deschis şi se uită cât de departe putu pe malul ridicat. Fără să o privească, îi făcu semn:

— Mergi!

O auzi cum sare peste ochiul îngust de apă pe bancul următor. Neavând niciun indiciu cum că Scrope ar fi început să cerceteze la baza râului, el se întoarse repede şi o urmă.

Ajunseră destul de uşor pe cel de-al doilea banc, unul dintre cele acoperite cu tufişuri. În tăcere, Jeremy o îndrumă pe Eliza către partea de nord, rămânând la adăpost de Scrope cât de mult puteau.

Canalul central dintre cele două bancuri era mai larg decât cele apropiate de mal, iar apa curgea iute.

— Ai grijă!

Sesizând pericolul, o susţinu pe Eliza pe malul sfărâmicios al bancului, alcătuit din nisip amestecat cu pietre. El avea de ce să-i mulţumească lui Hugo pentru pantaloni; dacă ar fi fost îmbrăcată în fustă, n-ar fi reuşit saltul. Uitându-se în sus şi înapoi la malul râului şi văzându-l tot părăsit, fără urmă de Scrope, o conduse către mijlocul bancului, apoi îi luă bocceaua de pe umeri.

— Dă-te puţin înapoi şi, când îţi zic eu, fugi şi sari.

Îi arătă un tufiş de pe bancul următor.

— Apucă o creangă care să se ajute să-ţi menţii echilibrul, apoi treci prin tufişuri cât poţi de repede şi culcă-te la pământ pe partea cealaltă.

Ea îi întâlni privirea şi încuviinţă. Trase adânc aer în piept, încercând să facă abstracţie de bariera ridicată în jurul lor de teamă, şi se concentră asupra ţintei ei, asupra tufişului de pe cealaltă parte a apei curgătoare. Îl simţi pe Jeremy cum scruta malul. Aşteptă…

— Acum!

Alergă trei paşi, apoi sări peste râul năvalnic. În timpul alergării, avu o fracţiune de secundă în care se întrebă ce naiba făcea acolo: nu era genul care să se dea în vânt după aventură, nu? Apoi ateriză direct pe solul tare. Se clătină, apucă o creangă, aşa cum i se spusese, se îndreptă, după care se repezi înspre tufişuri, cu atenţia împărţită între ce se afla înaintea ei (sperând să nu fie nimic îngrijorător) şi ce lăsase în urmă.

Ajungând pe partea cealaltă a tufişurilor, se ghemui la adăpostul lor şi, cu inima bătând să-i iasă din piept, rămase în aşteptare. Trecu aproape un minut. De unde se afla, nu putea să-l vadă pe Jeremy, dar asta însemna că nici Scrope n-o putea vedea pe ea.

Se foi nerăbdătoare. Îşi spuse că Jeremy era prea deştept ca să fie prins. Neliniştită, cu urechile ciulite, continuă să aştepte… Auzi o bufnitură uşoară. O clipă mai târziu, Jeremy se înghesui printre tufişuri şi se ghemui lângă ea.

— Te-a văzut Scrope? întrebă ea în şoaptă.

El se puse pe ascultat, dar nu se auzi niciun strigăt, niciun ţipăt şi, slavă Domnului, nicio împuşcătură. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

— E aici, nu departe de noi, pe mal, dar nu cred că ne-a văzut. După o clipă, adăugă: Trebuie să rămânem pe loc până când ne asigurăm că a plecat. Arătă înapoi, către malul înalt din spatele lor. N-avem cum să ne ridicăm fără ca el să ne vadă.

Ea îşi sprijini spatele de tufişuri, se aşeză şi cercetă malul cu pricina. Era mai puţin abrupt decât locul prin care coborâseră ei. Dincolo de următorul banc de nisip, mai mic, mai îngust, acoperit cu ierburi aspre şi fără nicio altă vegetaţie, malul se ridica între serie de terase înguste; n-ar fi fost greu de urcat, dar în timpul căţărării, ar fi fost expuşi.

— Ai idee ce-i acolo sus, pe malul celălalt al râului?

El scutură din cap. După o clipă, făcu o grimasă.

— Am verificat răscrucile şi toate vecinătăţile dramurilor pe care le puteam alege. Nu însă zona aceea. Ar

trebui să ajungem sus şi să găsim un loc unde să ne putem uita pe hartă. Am face prea mult zgomot şi e prea riscant să încercăm asta aici.

Eliza se uită înapoi spre bancul dinspre care veniseră, dar nu reuşi să vadă nimic altceva decât coroanele copacilor, tufişurile îi adăposteau bine. Apropiindu-se mai mult, zise:

— Odată ce pleacă, ne-am putea croi drum înapoi şi ne-am putea întoarce către St. Boswells.

El scutură din nou din cap; de data aceasta, chipul lui era întunecat.

— Scrope trebuie să-şi fi lăsat calul pe undeva pe aproape. Odată ce pleacă de lângă râu, se va duce după el, şi atunci ne va putea urmări mai iute, călare, în vreme ce noi suntem pe jos. De data asta, am avut noroc că am scăpat de el. Nu vrem să-l mai întâlnim.

Vederea pistolului în mâna lui Scrope îi schimbase percepţia asupra fostului ei răpitor din periculos în extrem de periculos. Ce fel de om ar fi venit cu un pistol în mână să ameninţe o domnişoară neînarmată şi un domn cu siguranţă neînarmat?

Şi, mai mult de atât, ce avea de gând Scrope cu respectivul pistol?

Ei vorbiseră destul de încet pentru a fi acoperiţi de tumultul râului. Două clipe mai târziu, Jeremy auzi bocănitul greoi al cizmelor pe malul de deasupra lor. Se uită la Eliza şi îi întâlni ochii larg deschişi. Rămaseră complet nemişcaţi, la adăpost de privirea lui Scrope, în tufişurile în care se ghemuiseră.

Trecu o clipă, apoi Scrope se mişcă şi trecu mai departe. Sunetul paşilor lui grei se pierdu în zare.

Respirară amândoi uşuraţi. Mai rămaseră încă o clipă aşa, în tăcere, apoi Eliza se strădui să se ridice. Jeremy o prinse cu mâna de umăr şi clătină din cap înspre ea. Apropiindu-se, şopti:

— Dacă aş fi în locul lui, m-aş da deoparte şi aş rămâne la pândă, să văd dacă iese cineva din vreo

ascunzătoare. Trebuie să mai aşteptăm puţin până să putem ieşi pentru a urca malul înapoi şi a ne continua drumul.

Eliza îi căută privirea, apoi încuviinţă. Unul lângă celălalt, se aşezară pe solul constituit din nisip amestecat cu piatră, pentru a aştepta următoarea mişcare a lui Scrope.

*

Moşierul stătea într-un foişor aşezat deasupra malului sudic al râului Tweed, chiar în locul în care râul o cotea brusc şi se îndrepta spre miazăzi, privind prin ochean şi ocărându-l de zor pe Scrope.

— Ce naiba crede că face? Mai ales cu pistolul ăla? După o clipă, moşierul bombăni revoltat: De ce n-a prins mesajul când mi-a pierdut urma în Gorebridge?

Se afla în locul acela de la ora nouă dimineaţa; era un vânător înnăscut, avea mereu destulă răbdare când lua urma prăzii. Din punctul de observaţie al foişorului, aflat în grădina unui conac ce aparţinea unei familii despre care ştia că era în Edinburgh la vremea aceea, aşteptase ca perechea fugară să treacă pe sub nasul lui. În schimb, urmărise tot spectacolul regizat de Scrope.

La început, nu-l putuse vedea pe Scrope, care aştepta în ascunzişul copacilor deşi, de cealaltă parte a drumului faţă de foişor; dacă l-ar fi văzut, ar fi fost ispitit să facă numaidecât ceva în privinţa lui – de pildă, să-l dea pe mâna autorităţilor.

În schimb, aşteptând în poziţia perfectă pentru ca fugarii să treacă pe lângă el, ca să le poată lua urma, fu nevoit să rămână pe loc şi să-l privească pe Scrope cum îi determină să se abată de la drum. Din nou.

— Scrope a devenit extrem de obositor.

Cuvintele aspre nu-i potoliră nervozitatea. Îi zărise pe cei doi pentru o clipă, cât traversaseră în fugă, pe jos, drumul principal şi se afundaseră în ascunzişul copacilor.

După aceea, le urmărise traseul mai mult fiindcă îl auzea pe Scrope pe lângă copaci decât fiindcă îi vedea în mod direct.

Dar apoi cei doi ieşiseră dintre copaci, pe mal, separaţi de el doar de un teren arat. Dintr-odată, îl cuprinsese teama că, după toate uneltirile, ar fi putut ajunge să privească neajutorat cum Scrope îl împuşcă pe salvatorul Elizei şi pune mâna pe ea.

Cu toate astea, spre uşurarea lui, salvatorul cu pricina se pricepuse de minune să scape, sărind în albia răului şi îndemnând-o pe Eliza să-i sară în braţe... ceea ce spunea multe despre încrederea ei în el. Încredere ce părea îndreptăţită. Sub călăuzirea salvatorului, cei doi scăpaseră cu bine de Scrope.

Moşierul privise cum, după ce mai zăbovise în zonă, plimbându-se în sus şi în jos pe lângă pâlcul de copaci, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca fugarii să-i cadă în gheare, în cele din urmă, Scrope se dăduse bătut; cu capul plecat, se îndreptă spre locul în care-şi lăsase calul, aproape de punctul în care cei doi traversaseră drumul principal şi o luaseră la fugă printre copaci.

Îndreptându-şi ocheanul către Eliza şi protectorul ei, ascunşi cu răbdare şi înţelepciune pe banc, moşierul aşteptă... Se mai scurseră încă zece minute până când, în cele din urmă, se ridicară încet. Cu grijă, vădit precauţi, îşi părăsiră ascunzătoarea, săriră pe bancul următor, apoi se căţărară pe malul estic, mai uşor de escaladat.

Nu zăboviră deloc, ci porniră în grabă la drum şi ajunseră la mănăstirea Dryburgh. Din punctul lui de observaţie, îi urmări cum se strecurară asemenea unor umbre, de la un copac la altul, ajungând în cele din urmă la ruinele vechii mănăstiri După o clipă de analiză atentă, se furişară în spatele unui zid dărâmat şi se aşezară jos.

Coborând ocheanul, moşierul analiză cele văzute. Scrope era o belea în toată regula, dar prin intervenţia lui pusese la cale exact situaţia pe care moşierul aşteptase s-o observe. Putuse să-i urmărească pe Eliza şi pe domnul ei,

să vadă cum reacţionau înaintea pericolului real, ceea ce spunea multe. Iar ceea ce văzuse…

Povestea stătea în detalii. Detalii precum felul în care salvatorul Elizei era mereu cu ochii la ea, punând siguranţa ei mai presus de a lui. Felul în care o ţinea pe după talie sau de mână, felul în care se uita mereu în jur pentru a vedea pericolul. Iar Eliza avea încredere în el, hotărâtă şi fără rezerve; nu punea întrebări, nu se opunea. Făcea anumite sugestii.

Cei doi interacţionau unul cu altul în feluri cunoscute moşierului; mai văzuse exact acelaşi chip de comunicare verbală şi fizică, de apropiere şi de scopuri comune, între răposatul lui văr Mitchell şi soţia lui. Ei fuseseră suflete pereche; moşierul nu văzu nimic în felul în care Eliza şi domnul ei se purtau unul cu celalalt care să sugereze că relaţia lor era diferită. În privinţa aceea, putea fi foarte liniştit.

Singura complicaţie care mai rămânea era Scrope.

Moşierul se uită din nou în direcţia în care o apucase Scrope. Faptul că el însuşi îl pusese pe urmele Elizei l-ar fi putut determina pe McKinsey să se întoarcă şi să plece, ceea ce-şi şi dorea să facă. Ei ar fi reuşit să scape şi singuri de Scrope, caci până atunci, englezul, oricine ar fi fost el, îşi dovedise capacitatea de a gândi şi de a acţiona eficient. Dar dacă nu scăpau… Dacă Scrope punea mâna pe Eliza, probabil avea s-o ducă înapoi la Edinburgh şi să i-o ofere lui, dar cu ce preţ? Dacă Scrope îi făcea rău englezului, poate chiar îl omora…

— Ce tragedie afurisită ar fi asta.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o soţie care să-l urască sau care îl iubea pe cel care pierise din cauza unui plan pus la cale de el. Dincolo de onoare, de imboldul ei, perspectiva aceea îl făcu să înţeleagă că nu-i putea lăsa singuri pe cei doi, nu înainte de a fi sigur că scăpaseră de atacurile disperate, stăruitoare şi hotărâte ale lui Scrope.

Dacă Scrope nu i-ar fi încălcat flagrant ordinele, acum s-ar fi putut îndrepta spre casă, în munţi, pentru a pune la

cale răpirea altei fete din familia Cynster, chestiune care devenea absolut necesară ca urmare a salvării Elizei de către gentlemanul ei. Strângând nemulţumit din buze, moşierul se apucă să privească din nou prin ochean. Cei doi nu ieşiseră dintre ruinele mănăstirii. Gândindu-se ce ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul lor, se uită mai departe înspre miazăzi, căutând un loc prin care ar fi putut traversa răul.

*

— Mănăstirea Dryburgh, zise Jeremy şi arătă un punct de pe hartă. Uite ruinele. Aici suntem.

Aşezată lângă el, la adăpostul uneia dintre puţinele părţi ale ţiului care încă mai stăteau în picioare, Eliza studie harta pe care el o desfăcuse pe genunchi.

— Deci unde ar trebui să mergem de aici?

Arătă spre râu, care acum era la sud de ei.

— St. Boswells e chiar acolo, pe cealaltă parte a râului, dar cum traversăm?

— Bună întrebare, zise Jeremy, aplecându-se asupra hărţii. O altă întrebare este dacă n-ar fi mai bine să ne schimbăm traseul şi, în loc să mergem prin St. Boswells şi apoi către sud spre Jedburgh, s-o luăm de aici înspre est, prin Kelso şi Coldstream, şi şi trecem graniţa pe acolo.

Ea se uită la traseu şi-l urmări cu degetul.

— Asta e mult mai departe şi, pe drumul ăsta, odată trecută graniţa, va trebui să mergem şi mai mult ca să ajungem la Wolverstone.

Jeremy pufni. Mai luă o înghiţitură din butelca de apă, apoi o închise şi o puse la loc în boccea. Mâncaseră deja brânza şi pâinea pe care doamna Quiggs insistase să le ia, spunând că ştia ea ca bărbaţii tineri au nevoie să mănânce. Şi tinerele femei, dacă ar fi ştiut; cel puţin pofta de mâncare a Elizei nu pierise din cauza fricii.

Sprijinindu-şi umerii şi spatele de piatra cea rece, el se uită la ea. Văzuse pistolul pe care-l fluturase Scrope,

recunoscuse pericolul, dar în afara unei tensiuni mai mari manifestate prin faptul că verifica din când în când împrejurimile, ea nu se panicase. Fapt pentru care era profund recunoscător. Îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită la el.

— E aproape ora unu. Puse ceasul la loc. Sprijinindu-şi capul de zid, şopti: Câtă linişte e aici!

Ea îl privi, apoi se uită în jur, scrutând întinderea de iarbă plină de pietre căzute şi de coloane, copacii, mulţi dintre ei mari, care umbreau ruinele.

— Este foarte greu să te bucuri de linişte când ştii că Scrope e pe aproape.

— Hmm. El riscă să-şi închidă ochii pentru o clipă, înlăturând distragerea pe care i-o provoca vederea ei, străduindu-se să gândească mai limpede. Aş vrea să ştiu cum ne-a găsit Scrope. Oare moşierul l-a trimis încoace după ce ne-a văzut în Penicuik, ştiind că, în afara drumului principal spre nord, acesta era drumul cel mai probabil de urmat? Şi dacă Scrope e aici, unde-i moşierul? L-am pierdut la Penicuik, aşa cum am crezut? Chiar dacă este aşa, nu trebuie să vină şi el încoace, pentru a se întâlni cu Scrope? Cât ne ferim de Scrope, oare trebuie să fim cu ochii în patru şi după moşier?

Cum ea nu răspunse, el îşi deschise ochii şi o văzu privindu-l.

— Cam multe întrebări la care nu avem răspuns, zise ea, din du şi capul pe spate. Singurul mod logic în care putem merge mai departe este să ne decidem asupra traseului celui mai bun, apoi să i dăm bătaie şi să gestionăm situaţiile care ne apar în cale.

Cu buzele arcuite, el înclină din cap.

— Bine zis. Ridică din nou harta şi o studie. Nu ne putem întoarce să luăm cabrioleta. Presupun că a lăsat calul undeva înainte să ajungă la Newton St. Boswells, dar Scrope e prin zonă, cu siguranţă. Nu putem risca să dăm din nou peste el.

— Nu. Aş fi foarte fericită să nu mai dăm ochii cu el.

— Corect. Deci pun pariu că traseul cel mai bun e prin Carter Bar. Dacă putem ajunge înaintea lui Scrope şi a moşierului, ne putem grăbi spre Wolverstone, iar atunci vor fi puţine şanse ca ei să ne mai prindă din urmă – drumul e mai mult sau mai puţin drept, şi chiar şi după ce ne îndreptăm spre Wolverstone e destul de direct, astfel că ei nu o pot lua pe alt drum şi să ne prindă din urmă. Cu toate asta, şmecheria e să scăpăm de Scrope şi de moşier, dacă e prin apropiere.

— Bine. Ea se ridică, îşi scutură pantalonii, apoi luă cealaltă boccea. Hai să mergem la St. Boswells, să închiriem altă cabrioletă şi să pornim la drum înaintea lui Scrope sau înainte ca moşierul, dacă e pe aproape, să ne vadă.

El încuviinţă, împături harta, apoi se ridică. Cât el puse harta la loc în bagaj, ea aruncă o privire în jur.

— Deci cum ajungem la St. Boswells?

Îi întinse mâna, apoi îşi aminti că ea continua să fie deghizată în băiat şi că i-ar fi putut vedea cineva. Îi strânse degetele, îi făcu semn spre sud, către râu, apoi o eliberă.

— Pământurile mănăstirii se întind în cotul râului, iar oraşul se află exact pe partea cealaltă, mai joasă, dinspre sud, a cotului. Se pare că n-a fost niciodată un pod acolo, dar trebuie să fi existat vreun fel de trecere, chiar şi numai un vad, pentru a lega comunitatea monastică de oraş. Ştiu că n-a fost pe braţul vestic al cotului, fiindcă asta e bucata pe care am străbătut-o când fugeam de Scrope. Deci traversarea ar trebui să fie la sud sau la est. Cu puţin noroc, Scrope a presupus că n-am trecut râul şi a plecat şi cerceteze drumurile şi câmpiile de la vest. Pe bucata aceea de râu nu există niciun drum, pe niciunul din maluri, deci ar trebui să fim în siguranţă dacă mergem pe mal şi căutăm o cale să trecem dincolo.

Continuară să înainteze unul lângă altul, prin biserica mănăstirii, oprindu-se fără cuvinte, pentru a studia bolta arcuită de deasupra locului în care odinioară fusese altarul, apoi trecură printr-o spărtură în zidul lateral şi pe o pantă

lungă, lină. Traseul era uşor. Soarele strălucea binevoitor, pătrunzând fierbinte printre crengile uriaşilor copaci bătrâni. În cele din urmă, ajunseră la un pâlc de copaci şi tufişuri mai dese, dincolo de care râul îşi continua cursul lin.

Malul era tivit cu un lăstăriş bogat, care îi acoperea foarte bine în drumul lor spre partea de sud a râului, îndreptându-se de la vest către est. În zona aceea, malurile erau înalte şi abrupte, aproape verticale, şi, din locul în care se aflau ei, râul părea adânc. Pe acolo nu era niciun loc prin care să poată traversa.

Retrăgându-se, trecură printr-o pădurice tot mai deasă, îndreptându-se către braţul estic al cotului. Chiar înainte de a ajunge să vadă malul, solul începu să alunece, iar vegetaţia – să se răărească.

— Cred că am ajuns, zise Jeremy, grăbind pasul. Uite trecerea noastră.

Destul de siguri, când ajunseră la râu, descoperiră un vad îngust. Gândită pentru căruţe şi cai, suprafaţa se afla sub câteva degete de apă lin curgătoare şi era acoperită de un pavaj de pietre drepte – arătând neobişnuit de asemănătoare cu pietrele din ruinele mănăstirii – care fusese aşezat în albia râului, de-a lungul unei margini a vadului. Erau destul de depărtate, dar îndeajuns se mari pentru ca Eliza să sară de la una la alta.

Ajunseră amândoi pe partea cealaltă fără să-şi ude picioarele şi-şi zâmbiră unul altuia, Aşezându-şi mai bine bocceaua pe umăr, Jeremy se uită în sus, în jur, apoi o prinse de braţ pe Eliza.

— O luăm încolo.

Înaintea lor apărură câteva ferme împrăştiate pe câmp, dar acoperişurile din St. Boswells erau acum undeva spre dreapta. Mergând pe drumul de ţară, mai mult o potecă pentru căruţe decât un drum propriu-zis, el spuse:

— Scrope îşi va îndrepta probabil atenţia către drumul principal care iese din oraş şi care străbate partea de miazănoapte. Noi venim din direcţia opusă, deci St. Boswells e între noi şi drumul principal pe care, sper,

aşteaptă Scrope. Cu puţin noroc, vom putea să găsim un han şi să închiriem o cabrioletă, după care să ne furişăm şi să o rupem la fugă, înainte ca el să-şi dea seama că suntem prin preajmă.

— Hmm.

Eliza continuă să meargă, uitându-se mereu înainte. Era mai preocupată să nu dea de Scrope decât să ajungă la Wolverstone. Priorităţile ei se schimbaseră în clipa în care îl văzuse pe Scrope fluturându-şi pistolul. Ar fi fost bucuroasă să ajungă la adăpost în seara aceea, dar şi mai mult s-ar fi bucurat ca ea şi Jeremy să ajungă în siguranţă împreună. Nu se temea că Scrope ar împuşca-o pe ea. Jeremy, salvatorul ei, ar fi fost cel pe care Scrope l-ar fi avut în vedere.

Conştientizarea acestui lucru o cutremură mai mult decât şi-ar fi imaginat, dar, cum Jeremy era – destul de dar, după mintea ei – eroul ce-i fusese ursit, atunci presupunea că era cazul să se obişnuiască de-acum să-şi facă griji pentru el.

Cu siguranţă, ea n-avea de gând să-i îngăduie lui Scrope să-i facă rău, să-l ia de lângă ea sau să se amestece cumva în viitorul lor. O cuprinsese un soi de hotărâre belicoasă, pe când ajunseră la drumul mai mare şi se îndreptară către oraş.

Continuară să meargă. Casele se îndesiră, apărură tot mai multe pe marginea drumului, dar oraşul nu era mare. Ajunseră la o cotitură amplă şi trecură de ea, după care zăriră prăvăliile obişnuite şi activitatea specifică unui orăşel de provincie.

Încetiniră, amândoi devenind tot mai prudenţi. Din ce în ce mai cu ochii în patru. La câţiva paşi în faţa lor, se deschise uşa unei prăvălii. Clinchetul clopoţelului ei îi ţintui în loc.

Un bărbat ieşi, întors cu spatele la ei în timp ce închidea în urma lui. Oferindu-le o privelişte excelentă asupra lui.

Brunet. Înalt. Foarte înalt. Cu umerii laţi. Cu picioare

lungi, puternice. Purta o redingotă în tonuri sobre, care stătea mărturie a poziţiei sociale a proprietarului, asortată cu pantaloni din piele de capră şi cizme de călărie scumpe. Fără să se uite înspre ei, moşierul îşi continuă drumul, cu pas lent, viguros, care denota încredere, şi dădu colţul străzii.

Neîndrăznind nici măcar să respire, Eliza îşi luă privirea de la el şi constată că ea şi Jeremy erau pe aleea îngustă dintre două prăvălii. Strângându-l pe Jeremy de braţ, îl trase şi păşiră cu băgare de seamă spre marginea aleii.

După o scurtă ezitare, Jeremy se strecură şi el în ascunzătoare de la marginea aleii. Odată ajuns la adăpost, se uită afară. Eliza se sprijini de zidul care străjuia aleea şi mulţumi în tăcere. Dacă ar fi fost mai iuţi cu jumătate de minut, moşierul ar fi dat peste ei la ieşirea din prăvălie. Jeremy se trase din nou înapoi şi se lipi de perete.

— A intrat în hotelul de mai sus.

Ea înghiţi în sec.

— Atunci n-o putem lua într-acolo, nu ne putem continua drumul pe aici.

— Nu.

Jeremy scormoni în boccea şi scoase harta.

— Şi nu doar asta – zise el cu amărăciune vădită în glas –, dar nici nu vom putea închiria o cabrioletă de aici. Dacă dă roată hotelurilor şi hanurilor… Se uită în sus şi întâlni privirea Elizei. Ne-a văzut în Penicuik. Dacă le-a făcut oamenilor o descriere a noastră îndeajuns de bună, atunci, imediat ce intrăm să cerem o cabrioletă, ne vor ţine acolo şi vor trimite pe cineva după el.

Ea suspină.

— Aveam de gând să propun să încercăm să-l vedem mai bine, dar asta e cam periculos, nu-i aşa?

— Foarte periculos, zise el, despăturind harta. În afara faptului că e de două ori cât mine, dacă toate semnele sunt adevărate şi el e un nobil scoţian, atunci a cădea în mâinile lui ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar întâmpla.

— Ar putea pretinde că am fugit de sub tutela lui şi m-ar duce spre castelul său din munţi, iar pe tine te-ar arunca în temniţă?

— Şi ăsta-i cel mai bun lucru la care putem spera. Jeremy ţinu harta în aşa fel încât să poată vedea. Acum suntem aici – arătă cu degetul un punct de pe hartă. Aici vrem să ajungem, zise, indicând drumul de la sudul graniţei, chiar sub Carter Bar. Drumul principal merge direct de aici acolo, dar, cu Scrope şi cu moşierul dându-i târcoale, nu văd cum am putea risca să rămânem pe el. Dacă moşierul este aici, cu ochii în patru, e posibil ca Scrope să se îndrepte deja spre sud.

Eliza apucă harta, o trase mai aproape de ea, ca să poată vedea liniile mai mici ce reprezentau alei şi poteci.

— Ştim că n-are rost să ne ducem spre est, fiindcă pe acolo Wolverstone e prea departe. Dar, zise ea, înclinându-şi capul şi ţintind un traseu cu ochii, crezi că ne-am putea îndrepta spre vest? Pe poteca asta, arătă ea cu degetul, către Selkirk, de unde am putea închiria o cabrioletă.

Se uită în sus şi întâlni privirea lui Jeremy.

— Nici Scrope, nici moşierul nu se aşteaptă s-o luăm pe acolo.

Jeremy se încruntă.

— Dar… zise, aplecându-se pentru a studia harta mai îndeaproape. Aha, acum văd.

— Întocmai, replică Eliza triumfătoare. De la Selkirk, ne putem îndrepta spre Hawick – dacă se întâmplă să ne ia urma şi o să creadă că ne ducem la Carlisle, cu atât mai bine. Dar la Hawick putem părăsi drumul principal şi ne putem duce spre podul Bonchester şi de acolo mai departe.

— Până la Carter Bar. Jeremy ridică harta şi o înclină spre lumina care pătrundea pe alee. După o clipă, încuviinţă. Ai dreptate. Cu adevărat, acesta este singurul traseu logic pentru a merge înainte. Nu văzusem poteca asta îngustă, dar ne va ţine departe de drumul spre Jedburgh până în apropiere de graniţă. Întâlni privirea Elizei. Nu cred că Scrope ori moşierul vor da târcoale

graniţei. Vor vrea să se oprească înainte de a ajunge acolo, departe de privirile soldaţilor care ar putea patrula în zonă. Dacă ajungem atât de aproape de graniţă, chiar fără să trecem în Anglia, tot l-am putea invoca pe Wolverstone. Numele lui e destul de cunoscut cât să fim în siguranţă.

Ea zâmbi.

— Minunat. Deci, făcu semn din cap înspre alee, spre strada principală pe care veniseră, hai să pornim spre Selkirk.

Le mai luă încă un ceas de înaintare prudentă, de ascuns pe după ziduri, cercetând cu atenţie înainte de a traversa vreun drum, fiind extrem de precauţi când, în cele din urmă, alergară de la un tufiş des la altul, traversând apoi drumul principal, dar avură noroc. Nici moşierul, nici Scrope nu îi văzură; niciunul dintre ei nu veni fulgerător în urma lor.

Soarele atârna pe cer înaintea lor când, ajungând, în sfârşit, la poteca spre Selkirk, porniră la drum în pas alert. Descoperiră curând că drumul era tivit cu un gard viu de păducel des, cu un frunziş bogat, care urmărea firul potecii şi care îi adăpostea de privirile eventualilor urmăritori. După mai bine de un kilometru, Jeremy se opri.

— Gardul viu ne protejează, dar ne şi împiedică să vedem dacă e cineva pe urmele noastre. Arătă către o movilă acoperită cu iarbă, unde gardul viu era mai rar. Aş prefera să fiu sigur. Hai să luăm o pauză scurtă şi să ne uităm la drum.

Făcură întocmai. Se uitară preţ de un ceas, dar nicio căruţă şi niciun călăreţ nu se îndreptară către ei.

— Suntem în siguranţă.

Eliza se ridică şi-şi scutură pantalonii. Privi în jos, către Jeremy, şi zâmbi.

— Haide! Selkirk ne aşteaptă!

El sări în picioare, răspunzând surâsului ei. Străbătură împreună poteca, întorcându-se pe drum, iar ea adăugă, cu un zâmbet jucăuş pe buze:

— Şi, odată ajunşi acolo, cine ştie peste ce vom da?

*

În cursul după-amiezii, moşierul părăsi hotelul la care stătuse în St. Boswells. Îl încăleca pe Hercule şi se îndreptă spre est, pe lângă drumul de ţară, apoi făcu la dreapta, pe poteca pe care barmanul îndatoritor care tocmai îşi începuse tura i-o descrisese.

Poteca ducea direct către nord, terminându-se aproape de malul râului Tweed. Descălecă, îl mână pe Hercule înainte şi la dreapta, apoi descoperi cu destulă uşurinţă vechiul vad, împreună cu urmele de paşi a două persoane, unele mai mari şi mai grele, altele mai mici şi mai uşoare, care se îndreptau spre oraş. Apa râului se uscase de mult de pe urmele de cizme.

— Au fost destul de iuţi.

Ghici faptul că, în ciuda acţiunilor lui Scrope, cei doi intenţionau să încerce să se întoarcă pe drumul spre Jedburgh. Nu erau atât de departe de graniţă, şi traseul alternativ prin Kelso şi Coldstream părea să fi ieşit din calcul. Deşi se bucura că avusese dreptate, era mai puţin bucuros că, după câte se părea, era cu câteva ceasuri în urma lor.

Încălecă din nou pe Hercule şi se luă după urme până reveni în oraş. Din ce în ce mai încet; pe măsură ce pământul se întărea, iar marginile se îngroşau şi se apropia tot mai mult de oraş, cu atât îi era mai greu să fie sigur că urmele după care se luase erau acelea care îl interesau.

Crezuse că le pierduse pe drumul principal, dar avu noroc şi, uitându-se către o alee îngustă, văzu clar urmele, imprimate în solul moale, uşor umed, ca şi cum cei doi fugari ar fi zăbovit acolo pentru o vreme. Apropierea aleii de cafeneaua în care întrebase el prima dată de un loc de traversare a râului şi de unde fusese îndrumat către hotelul de vizavi era edificatoare.

— La naiba!

Îl văzuseră. Şi, desigur, neştiind că el nu voia să-i

vadă trecuţi în siguranţă peste graniţă şi scăpaţi de sub urmărirea lui Scrope, fugiseră în direcţia opusă. Ieşiseră de pe drumul principal, pe alee şi pe partea cealaltă, dar Hercule era prea masiv pentru a o lua pe acolo. Înfrânându-şi ocările, întoarse calul cel uriaş şi merse înapoi pe drum, pentru a înconjura clădirea şi a da de urma celor doi rătăcitori.

*

Un ceas şi jumătate mai târziu, extrem de dezgustat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, moşierul stătea călare pe Hercule la răscrucea dintre drumul cel mare şi strada principală din St. Boswells şi se gândea la următoarea lui mişcare.

N-avea nicio idee încotro o apucaseră fugarii.

O fi fost el expert în luarea urmei, dar tot avea nevoie de nişte semne – măcar de nişte indicii – după care să se ia, însă drumurile şi aleile din zonă se întăriseră din cauza soarelui şi nu mai redau urmele suficient de bine pentru ca el să deosebească paşii lui de cei ai altor purtători de cizme din orăşelul de provincie.

Cei doi părăsiseră aleea şi se învârtiseră în zonă, pe potecile care dădeau în drumul principal ori mergeau paralele cu aceasta în direcţia ieşirii din oraş, dar, dincolo de asta, nu mai ştia nimic. Verificase locurile evidente, acoperind minuţios diferite trasee mărunte posibile pe care ar fi putut-o apuca spre Jedburgh, mergând călare până la Maxton şi la poteca ce traversa mlaştina Ancrum, dar nu găsise nimic.

În ideea, greu de crezut, că se întorseseră să ia mijlocul de transport pe care îl folosiseră mai devreme pentru a traversa drumul principal, se îndreptă spre nord, tot pe drumul principal, pe poteca dinspre Newtown St. Boswells. Acolo găsi urme, nu ale perechii care se făcuse nevăzută, ci ale unui cal care trăgea o cabrioletă.

Presupuse că Scrope se întorsese şi găsise o

cabrioletă – pesemne cea pe care Eliza şi salvatorul ei o folosiseră pentru a ajunge până acolo, apoi o abandonaseră când îl văzuseră pe Scrope înaintea lor. Continuându-şi căutarea, descoperi suficiente semne care să-i confirme teoria că cei doi alergaseră pe după copacii dinspre râu. Scrope găsise cabrioleta, îşi legase calul la ea şi pornise către sud.

McKinsey urmărise cabrioleta şi semnele grăitoare lăsate de potcoave până la locul în care stătea acum. Drumul lui Scrope continua. Scrope îi împiedicase pe cei doi să se deplaseze înspre sud cu viteză, cel puţin până aveau să găsească altă cabrioletă, şi se dusese să-i aştepte în Jedburgh.

Mânându-l pe Hercule înainte, moşierul merse vreo sută de metri spre sud, apoi îşi opri iarăşi calul şi se uită spre vest, la poteca ce ducea spre Selkirk.

Dacă ar fi fost în locul Elizei şi al salvatorului ei, ar fi luat-o pe acolo. Astfel, s-ar fi putut întoarce la St. Boswells, unde să caute adăpost peste noapte la vreo colibă; dacă făcuseră asta, nu prea avea cum să bată la fiecare uşă şi să întrebe de ei.

Ar fi putut urma poteca spre vest şi poate undeva pe drum reuşea să le zărească urmele şi să se ia după ei.

Era posibil. În plus, avea, mai mult ca sigur, urmele lui Scrope chiar înaintea lui.

Scopul lui – singurul scop care-l mai ţinea în locurile acelea – era de a acţiona onorabil şi conform conştiinţei sale, apărându-i pe Eliza şi pe salvatorul ei de intenţiile greşite şi periculoase ale lui Scrope. Putea face asta mai uşor, mult mai uşor, dacă îl urmărea pe Scrope şi se asigura că fostul lui angajat nu le făcea niciun rău celor doi. Era mult mai uşor.

Ca urmare a acţiunilor lui Scrope din ziua aceea, se simţea deja încrezător să lase siguranţa şi protecţia Elizei în mâinile salvatorului ei – tot un englez.

Scutură din cap când se gândi la ironia asta, apoi flutură hăţurile şi-l mână pe Hercule la trap, lăsând în urmă

St. Boswells şi poteca spre Selkirk. Ştia un han drăguţ, primitor în Jedburgh; cu puţin noroc, Scrope urma să înnopteze în Jedburgh.

Capitolul 13

După-amiaza era pe sfârşite când Jeremy şi Eliza trecură peste o movilă şi văzură acoperişurile din Selkirk înaintea lor. Un drum mai lat şerpuia către oraş, apoi o lua la stânga, mergând în sud către Hawick. Jeremy se opri, scoase harta şi se uită peste ea.

— De la Selkirk la Hawick sunt mai mult de zece kilometri, zise, făcând o grimasă. E cam târziu, dar avem două variante. Putem merge în Selkirk să închiriem o cabrioletă, apoi să ne ducem spre Hawick şi să găsim un loc în care să petrecem noaptea sau – îşi înălţă capul şi se uită spre Selkirk – am putea sta undeva în Selkirk şi să plecăm din nou la drum mâine.

Eliza nu avu nevoie să cântărească prea mult opţiunile; cu fuga de Scrope, scăparea de moşier şi mersul pe jos alert din ultimele ceasuri, era epuizată.

— Votez pentru Selkirk şi continuarea drumului mâine.

Jeremy încuviinţă.

— Şi eu la fel. Împături harta şi o puse la loc. Se pare că am scăpat cu succes de urmăritorii noştri, şi nu-i mare diferenţă dacă pe îndreptăm spre graniţă dinspre Selkirk ori dinspre Hawick – tot în cursul după-amiezii vom ajunge acolo. Nu avem niciun avantaj dacă forţăm nota astăzi. Întâlni privirea Elizei, zâmbi şi flutură mâna înspre ea. Rămânem în Selkirk.

Străbătură ultima porţiune, apoi traversară drumul principal şi intrară pe o alee care părea să ducă înspre centrul oraşului. Hotărârea lor se dovedi înţeleaptă; aleea îi conduse pe strada principală a oraşului, care se deschidea,

la rândul ei, către piaţa centrală. Din nou, ajunseseră într-un oraş în zi de târg; zeci de tarabe şi de chioşcuri ocupau spaţiul de formă neregulată din centrul oraşului. Mulţimea care forfotea prin zonă le îngădui să rămână în urmă şi să se uite la cele două hanuri care încadrau piaţa şi la taverna de pe una din laturi, fără să atragă atenţia nimănui.

— Nu cred că taverna este genul de adăpost după care umblăm noi, zise Jeremy cu o grimasă, dar, cu toată lumea venită în oraş la târg, hanurile ar putea fi pline.

— Hmm.

Vederea unui tarabe care vindea haine îi aminti Elizei un gând care nu-i dăduse pace.

— Mă întreb dacă nu cumva…

Surprinse privirea lui Jeremy şi îi arătă din ochi taraba cu haine. Când el se uită, apoi privi înapoi spre ea, ea îşi arcui sprâncenele.

— Poate ar fi bine să cumpărăm o rochie simplă şi frumoasă pentru sora mea geamănă. În chip de cadou. Apoi, am putea merge până la biserica de colo, care cu siguranţă e pustie la ora asta, şi apoi… ei bine, dacă Scrope sau moşierul vin să ne caute în direcţia asta, o să întrebe de un domn şi un tânăr, nu-i aşa?

Zâmbetul larg al lui Jeremy o încălzi.

— Asta-i o idee grozavă.

Minunat. Zâmbind în sinea ei, porni înspre taraba cu haine. Hai să vedem dacă putem găsi ceva care să potrivească surorii mele.

Cumpărară o jupă simpla şi o rochie din batist maroniu, care, după cum îl informă Eliza pe Jeremy în timp ce se îndreptau spre biserică, avea s-o facă să treacă nevăzută prin mulţime. El se cam îndoia de asta; fără pălăria pe care o purtase ca parte din deghizarea ei, părul ei strălucitor avea să atragă privirea oricui, la fel şi trăsăturile ei delicate, trăsături care cu greu ar fi putut-o face să treacă drept altcineva decât era, adică o domniţă din lumea bună.

Se gândi la asta, păzind-o din naos, în timp ce ea se

schimba în sacristie. Când ieşi, redevenită femeie, se depărtă de zidul de care se sprijinise şi se holbă la ea. Rochia îi venea bine, simplitatea ei îi punea în valoare înălţimea, formele fine, alura aristocratică. În loc să umbrească strălucirea părului ei, culoarea simplă a rochiei făcea ca buclele ei bogate să pară de un auriu ca mierea, mai bogat şi mai accentuat, iar ochii ei de culoarea alunei să fie mai vii.

Nu uitase cum arăta în rochie în asemenea măsură în care uitase impactul pe care îl avusese asupra lui arătând astfel. Se simţea ca şi când l-ar fi pocnit ceva în cap.

Scutură din cap ca să-şi revină când ea se îndreptă spre el mergând, după cum remarcă, încă destul de liber. Ea îi văzu privirea alunecându-i spre picioare şi se încruntă.

— Ştiu. Încă am cizmele, dar va trebui să-mi aminteşti să plutesc ca o domniţă şi să nu mai calc apăsat ca un băieţoi.

Jeremy se strădui să încuviinţeze din cap şi luă bocceaua pe care ea o dusese cu ea în sacristie. Acum era plină tu hainele pe care le îndesase în ea.

— Mai bine iau eu asta.

Ea îi întinse bocceaua, apoi, cu un oftat satisfăcut, îşi aruncă pe umeri pelerina pe care o dusese în mână.

— Mă simt mult mai… uşoară, pot să respir din nou în voie.

El îşi aminti de fâşia de mătase pe care o ajutase şi şi-o lege în jurul sânilor în dimineaţa aceea, se gândi la ea desfăşurând-o şi la cum arăta fără ea… Trase adânc aer în plămânii contractaţi în ciuda faptului că pieptul lui nu era strâns cu vreo eşarfă, apoi îşi mută privirea de la partea aceea relevantă a anatomiei ei înspre faţă.

— Acum, că eşti din nou o domniţă, când o să luăm o cameră… Va trebui să spunem că suntem soţ şi soţie. Ea încuviinţă şi îl prinse de braţ. Dar asta va face ca noua noastră deghizare să dea şi mai puţin de bănuit, nu crezi?

— Ba da. O însoţi în faţa altarului şi se opri acolo. De aceea cred că ar trebui să porţi asta. Îi întinse mâna, ţinând

în palmă inelul cu sigiliu pe care îl purta de obicei pe degetul mic. Va simplifica lucrurile şi ne va completa deghizarea.

Fără nici o ezitare, ea luă inelul. Îl puse pe degetul potrivit, ridică mâna şi i-o arătă.

— Se potriveşte.

El se uită cum inelul – care îi aparţinuse răposatului său tată şi pe care acum îl considera al lui – îi cuprindea degetul, apoi se uită la ea. Îi întâlni privirea. Eliza îşi arcui uşor buzele, ca şi când ar fi ştiut ce gândea el.

— Mulţumesc.

Jeremy ezită, cuvintele îi năvăliră în minte, dar nu era momentul. Făcu semn din cap spre oraş.

— Ar fi bine să mergem şi să ne căutăm un loc unde să stăm. Zâmbind mai hotărât, ea îşi strecură mâna la braţul lui şi-l aşteptă să-şi aşeze boccelele pe umărul celălalt, apoi ieşiră din biserică şi ajunseră din nou pe strada principală. Se opriră la primul han. Jeremy aranjă ca o cabrioletă să fie pregătită pentru ei în dimineaţa următoare, dar, când aruncă o privire înăuntrul hanului, se retrase.

— Prea multă lume.

„Prea mulţi bărbaţi necioplţi”, voise să spună.

O conduse pe Eliza înapoi în curtea hanului. Îşi opri privirea asupra unuia dintre grăjdari, un bărbat de vârstă mijlocie, care aştepta la intrarea în grajd.

— Hmm.

O conduse pe Eliza spre el; ea îşi pusese gluga, ascunzându-şi astfel părul.

— Străduieşte-te să arăţi timidă şi sfioasă.

Ea îşi plecă ochii şi făcu semn că asta era floare la ureche. Jeremy se apropie mai mult de grăjdar şi îl salută.

— Poţi să ne recomanzi un loc, altul decât hanurile şi taverna, unde eu şi soţia mea am putea găsi un adăpost liniştit pentru la noapte?

Grăjdarul îi răspunse politicos la salut şi-i îndrumă către o gazdă de vizavi de piaţă.

— Doamna Wallace e văduvă. Îşi ţine camerele curate şi îngrijite şi o să vă gătească o cină gustoasă. Este o bucătăreasă bună şi o femeie cumsecade. O să-i zăriţi casa după colţul aleii aceleia – a treia pe dreapta.

— Mulţumesc.

Jeremy îi întinse omului o monedă, apoi se întoarse şi o conduse pe Eliza pe stradă şi către alee.

Doamna Wallace şi casa ei se dovediră la înălţimea recomandărilor. Odaia în care îi conduse văduva era mică, dar aerisită şi veselă, cu draperii de creton şi o cuvertură asortată peste patul cu tăblii din alamă. După ce le aduse prosoape şi un ulcior cu apă caldă, doamna Wallace îi lăsă să se facă comozi.

— Servim cina în mai puţin de jumătate de oră, dragilor, le zise, întorcându-se către scări. De obicei, sun din clopoţel, pentru ca toţi oaspeţii mei să ştie.

— O să coborâm îndată ce-l auzim.

Cu un zâmbet recunoscător, Eliza închise uşa, apoi se întoarse ca să analizeze încăperea. Jeremy duse ulciorul cel greu la lavoar; mai devreme, agăţase boccelele de tăblia patului.

Îndreptându-se către pat, ea puse prosoapele lângă bagaje, apoi se aşeză şi se lăsă uşor pe spate. Salteaua era groasă, iar plapuma de sub cuvertură era umplută cu pene. Privirea i se opri asupra mâinii ei stângi. Se holbă pentru o clipă, apoi ridică mâna şi analiză inelul de pe deget.

— A mers, zise Jeremy.

Ea se uită la el şi-l văzu întorcându-se, după ce aşezase ulciorul în ligheanul asortat cu el. Îi întâlni privirea.

Doamna Wallace s-a uitat după inel. După ce l-a văzut, a fost mulţumită.

Eliza încuviinţă.

— Crede că suntem căsătoriţi, n-a pus deloc asta la îndoială. Revenind cu privirea asupra inelului, ea şopti: Este aproape ca şi când am… exersa.

Jeremy îşi puse mâinile în buzunare şi se opri la marginea patului. Se uită la ea pentru o clipă, apoi zise:

— Nu gândim prea mult, îţi aminteşti?

Ea se uită în sus şi îi întâlni privirea.

— Da. Ştiu. Se opri, apoi continuă: Şi cred că ai dreptate, trebuie doar să fim… prezenţi. Să ne îngăduim să fim noi înşine, fără să ne gândim la aşteptările lumii. Se pare că ne descurcăm foarte bine fără… zise ea şi gesticulă sugestiv.

— Fără a lua în calcul noţiunile şi exigenţele lumii sau ale nimănui altcuiva?

— Da. Întocmai.

Ea îi căută privirea. Nu avem nevoie să intervină nimeni. Rezolvăm mai bine lucrurile între noi. Îşi dădu capul pe spate, fixându-l cu privirea. Nu-i aşa?

Înfrânându-şi nemilos nesiguranţa care îl cuprindea de fiecare dată când se gândea la ce se întâmpla între ei, la unde avea să-i conducă ideea asta de a lăsa lucrurile să se întâmple de la sine, el încuviinţă.

— Ba da.

Ea zâmbi; spre deosebire de el, ea părea în largul ei

— Bine. Deci continuăm ca până acum şi vedem ce e de făcut, când ajungem la Wolverstone. Se ridică şi se îndreptă spre lavoar. Cred că mai bine am folosi apa cât e caldă.

El zâmbi şi îi făcu semn să continue.

— Mai întâi doamnele. Când ea trecu pe lângă el, iar ochii îi zăboviră asupra părului ei auriu ca mierea, simţurile îi fură atinse de parfumul uşor pe care acum îl recunoştea ca aparţinându-i. Se întoarse, o urmări cu privirea şi sublinie: Cel puţin când nu-i niciun pericol la mijloc.

Ea râse şi-şi continuă drumul către lavoar.

Întrebându-se în sinea lui ce urma să iasă din flirtul ăsta al lor – fiindcă erau în Scoţia, probabil toată povestea putea fi considerată mai degrabă peţire – se aşeză pe pat să-şi aştepte rândul.

Cina fu un eveniment care le solicită mintea şi imaginaţia. Când fură întrebaţi de unde veneau şi încotro se îndreptau, Eliza se uită spre Jeremy; el interveni şi depănă

o poveste cum că locuiau în apropiere de Edinburgh, se mutaseră acolo cu afaceri, dar erau nevoiţi să se întoarcă degrabă la Londra, pentru a o vizita pe mama Elizei, care nu se simţea prea bine.

Plăcinta cu carne de iepure se dovedi excelentă, iar vecinii lor, extrem de prietenoşi, erau doi funcţionari de la un birou notarial din apropiere şi unul dintre paznicii de noapte ai localului. Conversaţia rămase la nivel de generalităţi, concentrându-se mai ales în jurul întâmplărilor din oraş, până când doamna Wallace strânse rămăşiţele din plăcinta cu mere şi-i conduse afară din sufrageria ei.

Paznicul se îndreptă către tavernă. Cei doi funcţionari înclinară politicos din cap către Eliza şi Jeremy şi se duseră înspre han. Jeremy ridică o sprânceană către Eliza. Ea îi întâlni privirea, apoi zâmbi, îşi strecură braţul pe după al lui şi se întoarse spre scări.

— Ar trebui să plecăm cât se poate de devreme, nu-i aşa?

Urcând scările, el zâmbi. Ajunse la uşă, o deschise şi o invită înăuntru; aşteptă să o închidă pentru a spune:

— Cu cât ajungem mai devreme la Carter Bar şi trecem în Anglia, cu atât voi fi mai fericit.

Ea se uită la el.

— Credeam c-ai zis că Scrope n-o să fie la graniţă.

— Nu cred c-o să fie, dar… Făcu o grimasă când se aşeză lângă ea, pe marginea patului. Afurisitul ăsta ne-a făcut să ne abatem din drum îndeajuns pentru a pierde o zi întreagă. Ar fi trebuit să ajungem la Wolverstone cel mai târziu în seara asta.

Cu ochii pironiţi la ai lui, ea zise:

— Dar au existat şi consolări.

— Posibil. Sau, mai bine zis, am profitat de oportunităţile pe care acţiunile lui ni le-au scos în cale.

O privi cum se apropie de el, îl apucă de reverele hainei şi se ridică pe vârfuri.

De aproape, pe sub pleoapele deja lăsate, îi prinse privirea, apoi respiră, iar cuvintele ei fură ca o boare

aţâţătoare deasupra buzelor lui:

Nu gândim, îţi aminteşti?

Apoi îl sărută, delicat, nostalgic, stingând orice îndoială pe care el ar fi putut-o avea în privinţa intenţiei ei de a profita de încă o noapte împreună pentru a-şi continua cercetările. Pentru a explora pasiunea care răspundea atât de prompt chemării ei. În interiorul ei şi al lui.

Eliza era fascinată, total copleşită de pofta pe care o simţea dincolo de aparenţa lui de şoarece de bibliotecă reţinut şi bine-crescut. Noaptea trecută, fusese atât de captivată de experienţa trăită, de senzaţiile şi descoperirile făcute, încât nu avusese niciun pic din concentrarea ei de irosit cu el. Pentru a-şi face o idee de felul în care momentul cu pricina îl afectase pe el, dacă împlinirea, satisfacţia, plăcerea simplă care o cuprinsese întru totul pe ea fusese la fel de profundă şi de copleşitoare şi pentru el.

Voia să afle asta. Să folosească oportunitatea neaşteptată, noaptea în plus nepusă la socoteală, pentru a cerceta acest lucru. Pentru a afla adevărul despre ceea ce ar putea fi între ei, atât din punctul ei de vedere, cât şi din al lui.

Nu avea nicio ezitare în afirmarea dorinţei şi în a-l invita să i-o împlinească. Pentru a se lăsa cuprinsă întru totul de dorinţă, a permite dorinţei să o pârjolească pe sub piele şi a răspunde bătăilor inimii atunci când îşi puse gura peste a lui.

Şi îl ispiti. Îl chemă şi îi atrase.

Iar el îi primi invitaţia, îi cuprinse sânii între palme, iar ea fu nevoită să se oprească din sărut şi să-şi lase capul pe spate gemând. Şi începu să escaladeze culmea plăcerii. O plăcere care o cuprindea, o copleşea şi o lăsa fără cuvinte.

Ea îi îngădui plăcerii să pună stăpânire pe ea, se lăsă condusă de ea, pregătită şi nerăbdătoare să vadă unde avea s-o conducă şi ce avea să-i arate în noaptea aceea, însă o parte mică a minţii ei rămânea conectată cu el, privea şi cataloga toate semnele mărunte.

Precum tensiunea care îi sublinia trăsăturile, pasiunea

crescândă care punea stăpânire pe el, invazia pasională a gurii şi limbii lui, în timp ce îi desfăcea fiecare nasture şi îi înlătura fiecare haină, dezbrăcând-o. O lăsă goală.

În lumina lunii care pătrundea prin fereastra ale cărei draperii fuseseră trase departe.

Sclipirea de argint îi scălda trupul într-o lumină perlată, subliniind conturul membrelor ei incredibil de delicate, poleind liniile ei fine şi umbrind în chip erotic toate formele ei; Jeremy respira cu greu, avea plămânii contractaţi, în timp ce din ochi îi sorbea frumuseţea. Cu mâinile o modela şi o adora, cu buzele o cerceta şi o savura, iar abnegaţia creştea în el, plină de forţă şi de adevăr îl ţintuia în loc în locul şi clipa aceea, în caruselul nebunesc al pasiunii lor.

Intenţia lui era clară; voia să-i ofere tot ce-şi dorea, tot ce visa – să-i îndeplinească orice dorinţă –, dar să se înfrâneze şi să se oprească de la căderea în mrejele pasiunii dezlănţuite care creştea şi le dădea năvală.

Aşa cum nu fusese capabil să facă în noaptea trecută.

Nu că-şi închipuia că ea îşi dorea să-l facă să-şi piardă minţile, nici că era cu adevărat posibil să se întâmple asta. Intenţia lui de a rămâne întru totul stăpân pe dorinţele lui în noaptea aceea era mânată mai curând de nevoia de a se asigura pe sine că era în stare de asta – că putea fi cu ea, îi putea ostoi setea, o putea aduce în extaz şi putea găsi propriul extaz, având permanent situaţia sub control.

Aşa cum făcea de obicei. Aşa cum se întâmplase cu toate celelalte iubite ale lui. Dar ele nu-l atinseseră niciodată în felul acela care îl punea pe jar, nu-l strânseseră în braţe în asemenea chip încât să-l facă să-şi piardă minţile.

El era un om de ştiinţă, un om al gândirii raţionale şi al acţiunii precaute, inteligente. În noaptea trecută, fusese vreme îndelungată rupt de realitate şi lipsit de voinţă, subjugat, cufundat într-o realitate diferită, dar pesemne asta se întâmplase din cauza că întreaga situaţie era complet nouă pentru el. Nouă şi înnebunitoare.

Noaptea trecută fusese distras. În noaptea asta avea de gând să şi păstreze controlul deplin, iar asta, credea el, avea să dea tonul experienţelor lor viitoare.

Şi apoi el avea să se simtă în siguranţă. Totul avea să fie bine. Aceasta era concluzia lui, pe care o trăsese fără ea. Fără îndrăzneala intempestivă cu care ea, goală şi vrăjită în lumina de argint a lunii, îi smulse haina şi i-o dădu jos. Fără nerăbdarea fierbinte cu care îi descheie cămaşa, apoi, privindu-l direct în ochi, îşi întinse mâinile pentru a devora cu lăcomie.

Mai întâi prin atingere, după aceea prin degustare. Năruindu-i controlul prin senzaţii.

Îşi dădu capul pe spate şi se strădui să păstreze măcar aparenţa controlului, în timp ce ea îl dezbrăca, simţindu-se liberă să-l mângâie, să exploreze, să cerceteze… făcându-l, cu fiecare atingere, să se cutremure.

Până când rămase în lumina lunii, la fel de gol ca ea, în timp ce mâinile ei continuară să alunece, din ce în ce mai îndrăzneţe…

Trăgând aer în piept, disperat să instituie o distanţă mentală suficientă pentru a-şi recăpăta raţiunea, o prinse de umeri şi o strânse, rostogolindu-se şi trăgând-o după el. Ea râse şi se prăbuşi alături, dar, când el vru să o prindă dedesubtul lui şi să preia frâiele, ea se luptă şi insistă, iar comanda trecu de la unul la altul, mai întâi la el, apoi la ea, care preluă conducerea, împingându-l nebuneşte…

Flăcările izbucniră între ei şi îi cuprinseră în jocul lor, până când sângele le pulsă cu viteză, pielea le asudă, gemură, înşfăcară, cu disperare şi cu grabă, mai presus de orice închipuire. Ea îşi desfăcu rapid coapsele, ca o invitaţie fără cuvinte, fără gândire, complet abandonată. Cu o împunsătură plină de forţă, el o pătrunse, iar războiul începu.

Şi toate intenţiile se evaporară, toate precauţiile se duseră pe apa sâmbetei, toate reţinerile se năruiră. Mânat de o pasiune nestăvilită, el o pătrunse adânc, iar ea se agăţă de el şi ceru din ce în ce mai mult. Deschizându-se

plină de curiozitate, zvârcolindu-se sub el.

Ca şi când dincolo de chipul ei feciorelnic, devenise femeie în sens mai profund decât în aparenţă. De parcă, prin schimbarea pantalonilor cu rochia, eliberase, dăduse frâu liber unei femei pline de energie, senzuale, una hotărâtă să facă lucrurile aşa cum îşi dorea. Să se lase copleşită, metamorfozată, cucerită de pasiune şi să-l cucerească, plină de dorinţă, la rândul ei.

El nu putu rezista chemării ei, invitaţiei irezistibile de a se alătura nebuniei ei, furiei, plăcerii crescânde, tulburătoare, care îi conducea în cursa disperată către împlinire – căci dorinţa venea dinlăuntrul lui, nu de la ea.

Ea era ispita, invitaţia convingătoare, dar acceptarea venea de undeva din profunzimea lui. Ea se conecta cu el, cu interiorul lui profund, pe care îl scotea la iveală fără efort. Şi nu putea face nimic altceva decât să se supună. Îşi împleti degetele cu ale ei, lipindu-şi buzele de ale ei, lăsându-şi limba să hoinărească în voie cu a ei, complet, total, într-un fel care-i făcea inima să danseze alături de a ei, să i se alăture în vârtejul pasiunii limpezi şi al dorinţei arzătoare care-i lua cu sine.

Apoi îi izbi cu forţă. Îi străpunse, îi tortură, îi frânse, apoi îi aruncă în valurile uitării, cuprinşi, mângâiaţi de desfătare, cufundaţi în ea. Îi umplu cu o bucurie poleită, strălucitoare, apoi îi aşeză cu grijă pe un mal îndepărtat, împliniţi, satisfăcuţi, plini unul de altul.

Îmbrăţişaţi.

*

Departe de aşternuturile scrobite, curate, în care aşteptase cu nerăbdare să se cuibărească, moşierul se trezi pregătindu-se să-şi petreacă noaptea pe un culcuş de paie.

Blestematul de Scrope nu se oprise în Jedburgh. Se oprise pentru o halbă de bere, dar nu zăbovise. În schimb, se zorise cu cabrioleta pe care o confiscase, la care înhămase calul său, şi se oprise peste noapte într-o tavernă

micuţă, în cătunul la fel de mic numit Camptown. Aflat aproape la jumătatea distanţei dintre Jedburgh şi graniţă, Camptown nu mai avea alt loc în care călătorul să-şi odihnească oasele, iar taverna era prea mică pentru ca moşierul să se poată caza acolo fără să fie văzut de Scrope.

Până atunci, se gândise doar să-l pună la punct pe Scrope, să-i tragă o săpunealăşi să-i ceară să-şi vadă de drum, zăbovind suficient cât să-i observe pe cei doi plecând cu orice mijloc de transport reuşeau să facă rost. După care, se putea îndrepta direct spre nord, către munţi.

Planul acela devenise din ce în ce mai atractiv. Până când Scrope se oprise în Camptown.

De ce Camptown? Aceasta era o întrebare la care McKinsey nu putea răspunde, la care nici măcar nu-şi putea imagina un răspuns. Existau locuri mult mai confortabile în care s-ar fi putut opri. De ce acolo? Ce avea de gând?

Afundându-se mai mult în fânul din şura de pe câmpul de vizavi de tavernă, cu braţele încrucişate sub cap, cu privirea fixată la căpriorii prăfuiţi, moşierul reevaluă situaţia.

Planul lui de a-l alunga pe Scrope dăduse greş; încercase o dată în Edinburgh şi nu funcţionase.

Se părea că Scrope era fixat pe îndeplinirea misiunii, chiar dacă fusese concediat. Faptul că îi urmărise pe cei doi până acolo – faptul că îl urmărise pe el, ultimul lui patron, care îl concediase în termeni lipsiţi de echivoc, pentru a lua urma celor doi – era o dovada a hotărârii neclintite, ferme a lui Scrope de a-şi captura prada, indiferent de împrejurări.

Dacă încerca din nou să-l inducă în eroare pe Scrope… oare ce l-ar fi putut opri să mai dea târcoale, să aştepte până când Eliza şi salvatorul ei ajungeau undeva aproape de graniţă – ceea ce urma să se întâmple în curând – şi apoi să-i urmărească pe cei doi până în Anglia? El personal nu îşi permitea să piardă atâta timp pentru a-i urmări până la Londra şi a le purta de grijă. Dar după ce perechea trecea pe lângă el… dacă reuşea să-l încetinească apoi pe Scrope şi să-l împiedice să-i urmărească în timp

util, atunci erau şanse mari ca Scrope să le piardă urma.

Asta trebuia să facă: să-l încetinească pe Scrope suficient cât să le permită Elizei şi salvatorului ei să ajungă mulţumitor de departe. Îndeajuns de departe pentru a fi în siguranţă. Îl văzuse pe salvatorul Elizei în acţiune şi era încrezător că acesta avea în minte un loc anume şi că se îndrepta glonţ într-acolo, ţinându-se cât mai departe de drumurile principale.

Urma să aştepte până când apăreau cei doi, apoi voia să-l încolţească pe Scrope şi să-l ţină pe loc. Un ceas sau două ar fi trebuit să le fie de ajuns Elizei şi salvatorului ei pentru a scăpa de urmărire. Cu puţin noroc, în cursul zilei următoare acestea aveau să fie înfăptuite. Oriunde ar fi fost cei doi, la St. Boswells, Jedburgh ori altundeva prin zonă, călare sau cu cabrioleta, se îndreptau direct şi cu viteză maximă spre graniţă.

Pesemne că aveau să ajungă acolo în cursul zilei următoare. După care avea să se îndrepte spre nord, spre casă, spre castelul lui. Odată luată decizia, se concentră asupra aranjamentelor urgente pe care le avea de făcut când ajungea acasă.

Perspectiva aceasta atârna deasupra capului său ca un nor negru, dar n-avea ce face; fusese prea amabil în aranjarea răpirii celor două fete Cynster, zicându-şi că, dacă el însuşi ar fi fost răpitorul lor, ar fi avut şanse mai bune să le convingă să-l ajute în schimbul griji ce le-o purtase până se căsătoriseră.

Adevărul era că fusese profund, fundamental, complet reticent la a se lăsa obligat de mama lui să se coboare într-atât încât să răpească o femeie. Să-şi murdărească mâinile în asemenea fel. Să-şi păteze onoarea.

„Onoarea mai presus de toate.” Acesta era mottoul familiei. Nu-şi dorise să fie el cel care să ducă în dizgraţie numele familiei.

Toate bune şi frumoase, dar onoarea nu-i punea la adăpost supuşii, şi, din cauza încercărilor nereuşite de a o răpi pe Heather şi acum pe Eliza, nu-i mai rămăsese decât

o ultimă şansă, definitivă şi irevocabilă. Exact singura opţiune pe care dorea s-o evite. El, personal, trebuia să o răpească pe Angelica Cynster.

De la început, se concentrase asupra lui Heather şi asupra Elizei. La douăzeci şi cinci, respectiv douăzeci şi patru de ani, ele două erau mai apropiate de vârsta lui de treizeci şi unu de ani, erau mai mult sau mai puţin pregătite pentru căsătorie şi, prin urmare, credea el, ar fi trebuit să fie mai dispuse la o discuţie rezonabilă şi un aranjament amiabil.

Le văzuse atât pe Heather, cât şi pe Eliza cu ani în urmă, pe vremea când era la Londra, înainte ca tatăl său să se îmbolnăvească şi să fie nevoit să se întoarcă în munţi. Îşi amintea vag că mersese la câteva baluri la care fuseseră prezente şi ele, dar nu încercase niciodată să le cunoască îndeaproape, nu se aventurase să le invite la dans; în vremurile acelea, nu-şi căuta o soţie, ci doar căuta şi se distreze şi, fiind fete dornice de măritiş, domnişoarele Cynster nu prezentau mare interes pentru el.

Nu atunci. Acum… ar fi preferat, de departe, să aibă de-a face cu Heather, sora cea mare, sau, dacă nu cu ea, atunci cu Eliza.

Angelica, sora cea mai mică, era întru totul alt fel de fată. N-o întâlnise niciodată – ea nu ieşea în lume pe vremea când stătuse el în oraş dar aflase destule într-un timp foarte scurt pentru a înţelege că variantele cele mai bune erau reprezentate de surorile ei mai mari. Până una alta, Angelica de-abia împlinise douăzeci şi unu de ani; n-avea nicio îndoială că ea avea aşteptările unei domniţe din lumea bună, pline de entuziasm, mai cu seamă când venea vorba despre căsătorie.

A-i redefini aşteptările s-ar fi dovedit, cu siguranţă, o sarcină dificilă, un obstacol mai greu de trecut cu ea decât ar fi fost cu celelalte două surori ale ei. Dar, mai mult decât atât, la cei douăzeci şi unu de ani ai săi, Angelica era departe de a fi umilă; a-i cere să accepte ce trebuia făcut pentru a-şi salva supuşii ar fi fost mult mai puţin corect

decât ar fi fost cu surorile ei.

Dar el nu-şi mai permitea luxul de-a se lăsa cuprins de asemenea sentimente frumoase – nu acum, că renunţase să mai intervină între Heather şi salvatorul ei, Breckenridge, pe de o parte, şi Eliza şi salvatorul ei, oricine ar fi fost el, pe de alta. Ştia de ce simţea asta; pur şi simplu nu putea – sub nicio formă – să se împace cu ideea de a sili o femeie care deja iubea un alt bărbat să-l ia pe el, să-l accepte pe el în locul cavalerului ei autentic, a iubitului ei adevărat.

Asta nu era romantic, ci logic; el avea nevoie de o femeie care să îi fie alături, să colaboreze cu el, nu o domniţă de familie bună care să-l urască şi să-i poarte pică pentru tot restul zilelor.

Deci acum trebuia să se concentreze asupra Angelicăi, chiar dacă, după toate aparenţele, era… înfocată. La fel ca sclipirea aurie din părul ei. Ceea ce, având în vedere propriul temperament, nu prevestea un viitor liniştit şi aşezat pentru niciunul din ei.

Dintre cele trei surori, ea era cea de care nu şi-ar fi dorit să se apropie. Pe care, încă de la începutul planului său, o tăiase de pe listă. Dar se părea că soarta avea alte planuri.

După cum stăteau lucrurile acum, n avea altă alegere. Trebuia să o răpească pe Angelica Cynster, altfel risca să-şi piardă casa, pământurile, iar supuşii lui aveau să rămână pe drumuri, doar cu hainele de pe ei.

Deciziile luate în munţi făcuseră prăpăd în rândul clanurilor. Propriul său clan, cel pe care îl conducea acum, reuşise în mare să scape de tulburări, datorită lipsei de acces la viroaga în care vieţuiau şi politicii abile a tatălui său, care îi învrăjbise pe adversari unul împotriva altuia.

Bătrânul fusese un pungaş de zile mari; moştenirea lui se străduia acum moşierul să o protejeze. Tatăl lui făcuse prea puţine în această privinţă, cu excepţia înţelegerii care acum îi periclita viitorul.

Înţelegerea în sine nu constituia o problemă; fusese

martor la încheierea ei, dar la vremea aceea o considerase un aranjament corect şi inteligent – şi încă era de aceeaşi părere.

Faptul că mama sa furase potirul acela antic care era inima întregii afaceri, acesta era cutremurul care îi zguduia pământul de sub picioare.

Se holbă la luna care dispărea, fără să bage de seamă acoperişurile de deasupra capului său.

Cu fiecare pas făcut, la fiecare mişcare în decursul planului său de a revendica potirul, îşi pusese întrebări cu privire la direcţia în care s-o apuce, dar fiecare întrebare îl făcuse şi mai dedicat planului. Acum… nici măcar în sinea lui nu ezita să călătorească spre Londra, în văgăuna leului, ca să o răpească pe Angelica. Fiindcă nu exista altă cale.

Trebuia să o facă singur; nu putea risca să meargă rău ceva, nu când îi rămăsese doar ea care să corespundă solicitării mamei sale, în balanţă cu potirul.

Ea, Angelica, era ultima lui şansă. Şi, dacă avea să fie blestemat că o răpea, asta era; ar fi fost şi mai blestemat dacă n-o făcea.

Aşa cum fusese dintotdeauna, clanul lui depindea de el, de pământurile pe care el le deţinea şi de afacerile clanului, pe care el le administra. Dacă el dădea greş, dacă nu dobândea potirul pentru a încheia aranjamentul pus la cale de tatăl său cu şase luni înaintea morţii sale, atunci nu avea să mai existe niciun clan.

N-ar fi pierdut numai castelul, viroaga, iazul; ar fi pierdut pentru totdeauna lucrul care îi făcuse ceea ce erau. Clanul stătuse la baza vieţii din munţi de secole întregi; era ca o plasă de păianjen întinsă care lega pe oricine îi purta numele şi se trăgea din aceeaşi familie şi îi aduna pe toţi sub umbrela lui protectoare. Clanul era însăşi esenţa vieţii lor, pulsul sângelui lor, cântecul din inimile lor. Fără el, erau morţi. El, împreună cu nenumăraţii lui supuşi. Cei doi băieţi tineri pe care acum îi considera ai lui.

Clanul era ceva din care el făcea parte, care îl reprezenta, şi, asemenea strămoşilor lui, n-ar fi ezitat, n-ar

fi stat pe gânduri şi nici n-ar fi avut vreo rezervă să-şi dea viaţa pentru a-l proteja, pentru a se asigura că avea să dăinuie. Dacă nu direct prin el, atunci prin moştenitorul lui, cel mai mare dintre cei doi băieţi.

Era mai bine să trăiască; n-avea nicio intenţie să moară. Una peste alta, nu se îndoia câtuşi de puţin că hotărârea lui fermă avea să-i ajute să depăşească orice obstacol care urma să-i iasă în cale. Pentru ca clanul lui să supravieţuiască, nu îşi permitea să greşească.

Asta era totul.

Capitolul 14

Jeremy şi Eliza părăsiră Selkirk în dimineaţa următoare, întruchipând perfect o pereche ce mergea să-şi viziteze familia. După ce le servise un mic dejun întăritor, doamna Wallace îi condusese la uşă, iar grăjdarii de la han pregătiseră cabrioleta, cu un cal sprinten înhămat la ea. Eliza se aşezase alături de Jeremy, ; savurând soarele, în timp ce el mâna calul la pas de-a lungul străzii principale. Trecuseră de biserică pe când ceasul oraşului bătu de ora nouă.

Drumul spre Hawick era lin, iar peisajul – destul de plăcut.

Eliza îşi ridică faţa, în briza uşoară, uimită de sentimentul de fericire simplă care o cuprinsese. Nu-şi amintea să mai fi avut vreodată un asemenea sentiment de pace interioară. De calm şi ordine interioară.

Îi aruncă o privire lui Jeremy, care mânuia frâiele cu o pricepere ce nu se potrivea cu părerea ei despre el că era un şoarece de bibliotecă. Cu modul în care îl vedea ea înainte – ăsta era încă un aspect care se schimbase. Radical.

Îşi ţuguie buzele şi privi înainte. În anumite privinţe, era un şoarece de bibliotecă, dar, după cum descoperise şi i

se confirmase în noaptea trecută, era tot ce-şi dorea ea să fie un bărbat. O parte din femeia de lume din ea încă mai era uşor uimită de asta, dar în mintea ei nu mai era niciun dubiu; orice avea să mai scoată la iveală ciudata ei răpire, datorită ei îşi găsise cavalerul.

Aproape că îi venea să le mulţumească lui Scrope şi misteriosului moşier.

Roţile cabrioletei şi copitele calului bocăneau una după alta în mers. În cele din urmă, primăvara pusese stăpânire pe Scoţia, făcând să înflorească gardurile vii şi nenumărate plante de pe marginea drumului. Mierlele cântau şi ciocârliile ciripeau. Îşi duse mâna streaşină la ochi şi văzu un şoim care survola câmpul, în căutare de pradă.

Jeremy nu vorbea, şi nici ea; liniştea lor nu era stânjenitoare, ci îi făcea să se simtă bine. Împreună. Nici unuia dintre ei nu îl stătea în fire să poarte conversaţii fără sens, şi, în timp ce cu un alt domn s-ar fi simţit obligată să umple liniştea doar din politeţe, cu Jeremy nu simţea această nevoie presantă.

Încă o binefacere, care îi îngăduia să se relaxeze şi, aşa cum hotărâse, pur şi simplu să fie prezentă.

Să fie ea însăşi. Pentru prima dată în viaţă, simţea că începea să înţeleagă cine era cu adevărat. Începea să înţeleagă ce femeie putea deveni.

Drumul către Hawick nu era cine ştie ce, dar cu puţin timp înainte de intrarea în oraş fură încetiniţi de un convoi de căruţe. Când reuşiră să iasă din aglomeraţie şi să intre în Hawick, era aproape amiază.

Jeremy se uită la Eliza, o privi pentru o clipă în ochi, îl văzu expresia aceea senină cu care contempla oraşul. Fugea din calea unui răpitor hotărât şi a unul nobil necunoscut, şi, cu toate astea, părea… împăcată.

La fel se simţea şi el.

Privind înainte, conduse cabrioleta prin traficul tot mai lejer. Uluit, dar totodată foarte sigur pe el. Sigur pe ceea ce simţea, fără a şti motivul – motivul fiind ceva faţă de care oamenii de ştiinţă ca el manifestau o atracţie specială.

În clipa aceea, motivaţia sentimentelor sale era de neînţeles. Renunţase la analiză şi la despicarea firului în patru. Noaptea trecută voise să se controleze, să-şi confirme puterea de a se înfrâna şi de a observa jocul lor dintr-o perspectivă intelectuală, însă eşuase în mod radical.

Cu toate astea, nu resimţea eşecul ca atare; se simţea… aşezat. Satisfăcut, cu siguranţă, dar efectul mergea mult mai departe de asta, trecea de nivelul fizic. Se simţea… în siguranţă, încurajat, mai mult ca niciodată, ca şi cum ar fi fost o barcă cu pânze care plecase într-o călătorie de explorare şi ajunsese, în sfârşit, în port.

Metaforele nu erau punctul lui forte. Scutură din cap şi se concentră din nou asupra prezentului. Asupra celor ce aveau să se întâmple. Asupra soluţiei pe care o putea găsi.

Încuviinţă mulţumit din cap când zări un han pentru căruţe ieşindu-le în cale drept în faţă.

— Este devreme, dar ne-am putea opri aici pentru prânz. Nu aed că până la Wolverstone vom mai întâlni în cale altceva decât sate mărunte.

Eliza încuviinţă.

— Putem mânca, ne putem verifica traseul şi apoi, zise ea, întâlnindu-i privirea, putem să ne începem cursa spre graniţă.

Încetinind cabrioleta pentru a coti pe sub arcada hanului, el şopti:

— Cu puţin noroc, am scăpat şi de moşier, şi de Scrope. Nu există niciun motiv pentru care ei să creadă că venim încoace.

— Dacă supraveghează drumul spre Jedburgh, nu pot supraveghea şi partea asta de drum.

— Corect.

El continuă să se uite în jur. Rămăsese în continuare foarte vigilent, cu instinctele în alertă, dar fără a atrage atenţia.

Când opri calul în curte, grăjdarii se repeziră la el. Cinci minute mai târziu, el şi Eliza stăteau la o masă din sufrageria micuţă a hanului, cu boccelele la picioare.

— Plăcintă cu carne de vânat, vă rog, îi zise Eliza slujnicei. Şi o cană de bere slabă.

Jeremy zâmbi la auzul acestor cuvinte, apoi dădu propria comandă. Când slujnica se retrase, el se aplecă şi scoase harta din bagaj.

— Hai să ne uităm la potecile mai înguste şi să ne asigurăm că am acoperit nu doar opţiunile noastre, dar şi pe cele ale lui Scrope şi ale moşierului.

Eliza îl ajută să despăturească harta.

— Crezi că moşierul ne urmăreşte pe cont propriu sau doar îl aşteaptă pe Scrope să ne prindă?

— Ştim că moşierul era pe urmele noastre mai devreme, deci trebuie să presupunem că încă e pe undeva pe acolo.

Masa pe care o aleseseră se afla într-un colţ, iar laviţa pe care stăteau era încastrată în perete.

— Aici e Hawick, zise el, arătând oraşul pe hartă.

Ea întinse un deget şi refăcu traseul pe care îl aleseseră mai devreme, urmând potecile secundare din Hawick până la podul Bonchester, apoi drumul care continuă pe poteci şi mai înguste către cătune numite Cleuch Head, Chesters şi Southdean, pentru ca în cele din urmă să se alăture drumului principal chiar înainte de graniţă de la Carter Bar.

— Ăsta e traseul nostru, zise ea, privindu-l peste umăr. În afara posibilităţii ca Scrope sau moşierul să ne ia urma şi să se ţină după noi pe poteci, nu prea văd cum ne pot prinde – în niciun caz înainte de graniţă.

— Mă întrebam mai curând dacă există vreun loc în care poteca noastră să fie mai vizibilă de pe drumul principal sau dintr-un loc apropiat de drumul principal, unde ne-ar putea aştepta Scrope sau moşierul, aşa cum stătea Scrope la pândă lângă St. Boswells… Dar ai dreptate. Se sprijini pe spătar, mulţumit. Poteca asta nu e destul de apropiată de drumul principal, nu înainte de a face o cotitură pentru a se uni cu el, deci nu avem motive să ne temem că urmăritorii noştri ne-ar putea zări şi ar putea

trece la atac. Îi întâlni privirea şi zâmbi. Se pare că avem drum întins până la graniţă, şi de acolo Wolverstone e aproape.

Ea se sprijini pe coate.

— Cât de departe?

— Vreo cincizeci de kilometri. Mai puţin de trei ceasuri. Încă două ceasuri de aici până la graniţă, şi ar trebui să ajungem la castel la ora cinei.

Eliza zâmbi la gândul că avea să revină în societate, în cercul ei sigur şi cunoscut, apoi scutură uşor din cap şi privi în jos.

Ea ridică privirea şi se uită în ochii lui Jeremy. Şi acolo văzu nerăbdarea lui de a primi un răspuns. Ea ezită, căutând să exprime exact ce simţea şi căutându-şi cuvintele potrivite, apoi zise:

— Mă gândeam că... în ciuda tuturor încercărilor şi greutăţilor, în ciuda nevoii de a fugi şi de a ne ascunde de Scrope, în ciuda faptului că am stat cu teama că am putea fi capturaţi de moşier, mie mi-a... plăcut toată aventura... Nu e ăsta cuvântul*?* potrivit, dar... zise ea, continuând să-l privească în ochi. Pot să văd, pot să simt că am avut mult de câştigat de pe urma întâmplărilor din zilele care au trecut. Am evoluat. Îşi îndreptă umerii. Cred că s-ar putea spune că m-am maturizat. Cu siguranţă mă simt altfel, mai aşezată, cu mintea mai limpede în privinţa... multor lucruri. Dar, mai important ca orice, sunt mult mai sigură pe mine, zise, dându-şi capul pe spate. Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc, căci tu mi-ai fost alături în tot timpul acesta, cu salvarea, cu fuga, m-ai ajutat să văd anumite lucruri şi să le înţeleg.

Expresia lui devenise serioasă; continuă să o privească în ochi, apoi zise cu calm:

— Şi eu simt cam aceleaşi lucruri. Deşi am să mă bucur să dau cu ochii de Wolverstone, nu pot să spun că regret ultimele zile, dimpotrivă. Cred că în anii care vor urma mă voi gândi la ele cu plăcere.

— Corect. Ea se întinse, îi cuprinse o mână într-a ei şi

îl strânse uşor. Deşi mă voi bucura să ştiu că suntem în siguranţă, atâta timp cât Scrope şi moşierul nu ne suflă în ceafă nu mă grăbesc prea tare să ajungem la Wolverstone, să pun capăt acestei călătorii.

Îşi răsuci mâna şi o prinse pe a ei, strângând-o uşor în chip de răspuns.

Se auziră paşi apropiindu-se. Se uitară amândoi în sus, pentru a o zări pe slujnică ducând o tavă grea. Jeremy dădu harta deoparte. În timp ce el o împăturea şi o punea deoparte, Eliza o ajută pe fată să aşeze farfuriile şi cănile. Când fata se retrase, lăsându-i cu prânzul lor, Jeremy toastă către Eliza.

— În cinstea întoarcerii la viaţa noastră normală. Nu va fi la fel ca înainte, dar provocarea va consta în a obţine tot ce-i mai bun din schimbările şi oportunităţile pe care această călătorie ni le-a scos în cale.

— Aşa să fie, zise Eliza zâmbind şi ciocnind cana cu a lui, după care sorbi şi strâmbă din nas, făcându-l să râdă.

Apoi îşi îndreptară atenţia spre minunata plăcintă cu carne de vânat. O jumătate de oră mai târziu, se urcară din nou în cabrioletă. Scuturând hăţurile, Jeremy se uită la ceasul de buzunar.

— Nu e nici măcar ora unu. Ar trebui să ajungem la Wolverstone la timp. Îi aruncă o privire Elizei. Gata?

Ea flutură din mână teatral.

— Spre graniţă! Şi nu cruţa calul!

Zâmbind, Jeremy scutură hăţurile şi mână calul la pas afară din curtea hanului, apoi cotiră spre est, departe de drumul care ducea la Selkirk, înainte spre Carlisle. Cu soarele încălzindu-le uşor spatele, ieşiră din oraş şi o apucară pe o potecă îngustă.

*

Vremea rămase frumoasă şi poteca destul de lină pentru ca ei să se simtă bine în continuare. Trecură prin câteva cătune mărunte. Poteca se răsucea şi cotea, dar îi

menţinea, în mare, pe direcţia către sud-est. După aceea, un izvor zglobiu ţâşni aproape de drum, cu apa învolburându-se pe lângă ei.

Pe măsură ce înaintau, cerul devenea tot mai întunecat, mai acoperit de nori, iar aerul – mai apăsător şi mai ameninţător. Cu fiecare kilometru parcurs, începură să vadă urmele din ce în ce mai pronunţate ale ploilor aprige căzute deasupra dealurilor Cheviot care se întindeau de-a lungul graniţei.

— Sper şi nu dăm de mlaştini, zise Jeremy.

Până acolo. Poteca fusese uscată, străjuiţi de ambele părţi de şanţuri adânci care transportau apa de ploaie. Eliza se uită peste marginea cabrioletei.

— Şanţurile astea par pline pe jumătate. Privi înainte, într-acolo unde norii atârnau aproape de pământ, întunecând linia pontului. Cred că a fost furtună.

Lui Jeremy nu-i plăcea cum arătau norii.

— Sper să avem noroc.

Şi avură, până ajunseră la podul Bonchester.

Trecură de cotitură şi intrară în sat, apoi Jeremy se puse pe înjurat şi trase de hăţuri, oprind calul complet. Mai mulţi bărbaţi alergară către ei, dând din mâini şi strigându-le să se oprească.

Jeremy şi Eliza îi ignorară, cu privirile fixate asupra a ceea ce se vedea în faţa lor. Ori, mai curând, ce *nu* se vedea.

Holbându-se la locul în care drumul pur şi simplu lua sfârşit, pentru a continua dincolo de o prăpastie din care acum erau aruncaţi în sus stropi de apă, Jeremy zise:

— Se pare că remarca mea cu privire la drumul întins până la graniţă a fost prematură.

*

În ceasurile următoare, Jeremy evaluă toate drumurile posibile care i-ar fi putut trece graniţa. Podul Bonchester nu mai exista, fiind spulberat de şuvoaie în noaptea de

dinainte. Locuitorii oraşului erau nepăsători, dar dezastrul efectiv rupsese oraşul în două; întrebarea pe care Jeremy o puse cu privire la starea drumului în continuare avu nevoie de o mulţime de ţipete pe deasupra prăpastiei, peste şuvoiul turbat de dedesubt. Eliza scoase harta şi îşi dădu cu părerea, dar arăta mai resemnată decât el sau probabil că îşi accepta soarta.

Cu toate astea…

— Nu există niciun drum înainte. Mohorât, el se aşeză pe scaunul din faţa ei din salonul hanului din Bonchester. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi cuprinse obrajii în palme. Se uită în sus şi întâlni ochii căprui ai Elizei. N-avem şanse să trecem într-o barcă, şi, chiar dacă am reuşi să găsim o cale de a traversa şuvoiul, nu există nicio cabrioletă ori vreun alt mijloc de transport de închiriat pe partea cealaltă. Sugestia ta de a o lua pe poteca aceea micuţă spre sud şi a ne îndrepta către Hobkirk nu va funcţiona, fiindcă şi podul din Hobkirk trebuie să fi fost distrus. Şi, deşi toată lumea e de acord că am putea să o apucăm spre est şi apoi să ocolim Abbotrule, pentru a ajunge pe traseul iniţial spre Chesters – ţinând cont de faptul că cele două poduri de pe acest drum sunt încă în picioare potrivit zvonurilor din partea cealaltă, zise el, arătând către zona de sud a oraşului, mai e un pod chiar la nord de Southdean care a fost şi el distrus. Continuând s-o privească în ochi, scutură din cap. Nu putem ajunge la Carter Bar pe acolo, pe poteca pe care voiam s-o apucăm.

Era vorba despre traseul care le-ar fi îngăduit să evite orice risc de a da nas în nas cu Scrope şi cu moşierul. Ea îl studie pentru o clipă, apoi zise:

— Nu-i nicio nenorocire. Doar că va trebui să o luăm pe drumul celălalt. O să ne descurcăm noi cumva, cum am făcut-o şi până acum.

El o privi în ochi şi simţi cum pacea ei îl cuprinde şi îl învăluie. Suspină şi-şi lăsă mâinile în jos. După o clipă, scutură din cap.

— Nu pot să cred că avem iar probleme. E ca şi cum

întreaga Scoţie ar fi sub stăpânirea diavolului – reprezentat, în cazul nostru, de moşier şi de sluga lui, Scrope.

Ea zâmbi.

— Măcar ei nu ştiu unde suntem.

El ridică din sprâncene.

— Asta aşa e. Presupun c-ar trebui să fiu recunoscător pentru lucrurile mărunte.

— Sau nu chiar atât de mărunte.

Ea se foi şi îşi îndreptă spatele.

— E prea târziu să mergem mai departe astăzi, deja începe să se întunece.

El se uită afară pe fereasta salonului; nori negri se adunau laolaltă, împreună cu o ceaţă măruntă.

— L-am rugat pe hangiu să ne dea camera pe care o are liberă. Privindu-l în ochi, Eliza continuă: Având în vedere că nu trebuie să ne facem griji cu privire la faptul că Scrope ori moşierul ne-ar putea da de urmă, am putea să ne bucurăm de o noapte odihnitoare, după care, mâine dimineaţă, pornim din nou la drum.

Se scurse o clipă, după care Jeremy încuviinţă,

— Unde-i harta?

Ea o scoase din bagajul de lângă ea. O mai despăturiră o dată şi studiară zona.

— Ne-am uitat la asta atât de des, şopti el, şi, cu toate astea, de fiecare dată ajungem să căutăm alt traseu.

Se aşternu tăcerea, în timp ce amândoi se uitară pe hartă. Şi amândoi văzură. În cele din urmă, ea zise:

— Doar că, de data asta, nu mai există alt traseu, nu-i aşa? Cu ochii fixaţi asupra hărţii, el scutură uşor din cap.

— Nu mai avem nicio alternativă. Din câte se pare, singurul mod în care putem ajunge la graniţă de aici este să o luăm pe poteca asta, zise, arătând cu degetul traseul, care merge spre nord-vest, şi, de acolo, la Langlee, pe lângă drumul principal care trece pe la sud de Jedburgh, după care va trebui să ne asumăm riscul de a o lua pe drumul principal până la graniţă. Sunt cam opt kilometri.

— Hmm. Studiind drumul spre Langlee, ea întrebă:

Oare poteca e practicabilă?

— Sunt două poduri pe drum, şi se pare că localnicii sunt de părere că acestea au rămas în picioare. Dacă nu, va trebui să ne apropiem mai mult de nord, ceea ce înseamnă că vom ieşi pe drumul principal chiar mai aproape de Jedburgh.

— Dar mult mai târziu. Ea îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui. Dacă plecăm mâine dis-de-dimineaţă, cam în cât timp putem ajunge la graniţă? În două ceasuri?

Sprijinindu-şi spatele de spătarul scaunului, el încuviinţă.

— Cam aşa.

— Atunci aşa vom face.

Eliza începu să împăturească harta la loc. Cum Jeremy nu mai zise nimic, se uită înspre el şi-l văzu privind-o aşa cum; făcea câteodată, de parcă ar fi studiat-o. Ea ridică din sprâncene, / întrebătoare. El strâmbă din buze.

— Nu pari prea deranjată de ideea de a petrece încă o noapte pe drum.

Eliza ridică din umeri.

— Nici nu sunt. Nu suntem în pericol, hanul este destul de confortabil şi nu-i mare diferenţă dacă ajungem la Wolverstone azi sau mâine, nu-i aşa?

— Cred că nu. Trase una din boccele în poală şi puse harta înăuntru. Pari foarte încrezătoare că vom ajunge cu bine mâine.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu fiu.

Jeremy îi surprinse privirea şi i-o fixă. După o clipă, zise:

— Mulţumesc.

Ea îşi ridică sprâncenele a uimire.

— De ce? Că nu mă las cuprinsă de panică? Pufni. Nu-s atât de slabă de înger!

Zâmbetul lui se lărgi.

— Nu.

Se întinse, o prinse de mână, i-o ridică la buze şi-i

sărută degetele.

— Îţi mulţumesc că eşti tu însăţi.

Eliza îl privi în ochi şi simţi cum îi dispare orice urmă de îndoială. Zâmbi şi-i întinse boccelele.

— Haide! Mai bine i-am zice hangiului că luăm odaia aceea.

*

Când se înnopta de-a binelea, se retraseră, urcând scara hanului către o odaie situată pe colţ, ce dădea pe o parte spre intrarea hanului şi pe alta spre revărsarea năvalnică de ape, cu dealurile Cheviot învăluite în negură pe fundal.

Eliza mergea înainte, ţinând două sfeşnice cu lumânări aprinse.

Urmând-o în odaia confortabilă, cu mobilă veche, dar plăcută – pe un perete, o toaletă şi un şifonier, un lavoar mare în colţul dintre ferestre şi un pat uriaş cu baldachin şi draperii de brocart –, Jeremy închise uşa în urma lor şi rămase în prag şovăitor.

O privi pe Eliza cum dă roată patului, aşază câte un sfeşnic pe fiecare din noptierele de lângă acesta, apoi se duse către fereastră, îndreptându-se către toaletă, el lăsă bagajele jos, se opri şi se uită la ea. Trăsese draperiile de la ferestrele din faţă, dar se oprise înaintea celorlalte; cu braţele ridicate şi cu mâinile strângând draperiile, stătea acolo, blocând priveliştea oferită de dealuri în lumina slabă a lunii, părând absorbiţi de panoramă. Sau, după cum bănuia el, de ceea ce era dincolo de ea.

Când se puse în mişcare pentru a i se alătura la fereastra care dădea spre torentul de apă, se miră de determinarea care pusese stăpânire pe el, pe mintea lui. Se opri în spatele ei, fără să se gândească, îngăduind acelei determinări intrinsece să-l cuprindă şi să-l călăuzească, şi îşi strecură braţul pe după talia ei, făcând-o să se sprijine de el. Eliza suspină, se lăsă pe spate, cu privirea fixată

asupra orizontului întunecat.

— Mâine.

Nu mai zise nimic, dar el ştia ce voise ea să spună şi nu avea de făcut vreo observaţie. După încă o clipă În care fixară cu privim întunericul ce se adâncea, ea îşi îndreptă spatele, trase: draperiile şi se răsuci între palmele lui. Îi privi chipul.

— Dar în noaptea asta suntem doar noi doi. Tu şi cu mine.

— Da.

Noaptea asta avea să fie ultima petrecută în acea lume greu de definit. În ziua următoare, după ce ajungeau Wolverstone, fiecare avea să se întoarcă la viaţa lui obişnuită, să-şi reia identitatea socială şi să se supună din nou legilor şi regulilor care ţineau de acea identitate.

— Noaptea asta, zise ea, privindu-l în ochi, e numai a noastră.

El surâse.

— Nu mai e nimeni aici.

Strângând mâinile în jurul taliei ei, o trase mai aproape. Cu un zâmbet dulce, ademenitor, ea se supuse, venind mai aproape; dându-şi capul pe spate, se întinse şi-i cuprinse gâtul cu braţele.

— Nu trebuie să impresionăm pe nimeni. Privirea ei se îndreptă spre buzele lui; închise ochii. Nu trebuie să cerem părerea: nimănui.

— Nu.

Încet, îşi lăsă capul pe spate, scrutând-o cu privirea, pentru a se opri, în cele din urmă, asupra buzelor.

— Putem face ce ne trece prin cap. Tot ce vrem.

El rosti ultimele cuvinte cu gura peste gura ei.

— Da.

Împreună, desfiinţară distanţa dintre buzele lor. Se apropiară şi mai mult; gurile lor se topiră una în alta, cu limbile căutându-se şi încolăcindu-se, păşind împreună în flăcările răbdătoare. În fierbinţeala primitoare a pasiunii recunoscute, a dorinţei care le aparţinea şi pe care o

îmbrăţişau din toată inima.

De bunăvoie, nu la întâmplare. Intenţionat, fără a se opune.

În noaptea aceea… el n-avea de gând nici măcar să încerce să se agaţe de control, de raţiune – nici măcar n-avea de gând să pretindă c-ar putea face asta.

Era o strădanie inutilă. Noaptea aceea le fusese sortită. Podurile fuseseră spulberate de furtună; era limpede că soarta le hărăzise să mai petreacă împreună o noapte în locul acela dintre două lumi. Pe tărâmul acela desprins de realitatea lor de zi cu zi.

Încă o noapte… pentru ca el să îngenuncheze înaintea puterii ce sălăşluia în legătura lor proaspăt descoperită. Încă o noapte în care îşi putea asuma noul lui statut şi putea acţiona în consecinţă. Noua sa realitate. Pentru a putea aduce omagiul cuvenit acelui element nou şi binevenit care îi străpunsese inima şi pusese stăpânire pe sufletul lui.

Era un om de ştiinţă; învăţa repede. Cu toate astea, în cazul de faţă, se părea că ea ajunsese la concluzia potrivită mai repede decât el. Chiar dacă, probabil, pe o altă cale.

Nu părea să aibă vreo ezitare, cu atât mai puţin să se opună acelei forţe care-şi făcea simţită influenţa. O simţea, colabora cu ea şi se lăsa modelată de ea. Când el începuse să fie preocupat, cuprins de o precauţie înnăscută, ea se aventurase înainte, plină de o curiozitate avidă, inocentă, de un fel de curaj pe care el se simţi obligat nu doar să-l imite, ci să-l şi egaleze.

Deci în noaptea aceea avea să se implice în relaţia lor cu ochii deschişi şi cu inima la fel de deschisă. Cu înţelegere, bucurie şi fără nicio rezervă. Avea s-o urmeze să vadă unde îl conduceau ea şi acea putere.

Ce putea fi rău în asta? Erau încă departe de casă, pe tărâmul dintre cele două lumi.

Ea îşi lăsase gura pradă lui; el îi degustă parfumul, puse stăpânire pe moliciunea de mătase a buzelor ei, sorbi din făgăduinţa pasiunii. O desfătare fără margini. El făcu un

pas înapoi, o legănă, răsucind-o, învârtind-o, îndreptându-se către pat. Desprinzându-se din sărut, ea îi făcu semn din cap înapoi şi râse, scoţând un sunet provocator, ameţitor, înnebunitor.

Apoi privirile lor se întâlniră. Şi în ochii ei întrezări dorinţa. Întrezări femeia în care se preschimba în braţele lui, femeia care era cu adevărat, care, cu fiecare noapte ce trecea, devenea mai încrezătoare în sine.

El zâmbi – nu se putu abţine – de nerăbdare, de bucurie.

Uitându-se în ochii lui, cu ochii ei verzi-aurii strălucitori, îşi duse mâna la obrazul lui, i-l cuprinse, apoi se întinse şi-l sărută. O invitaţie limpede, lipsită de echivoc.

Îşi scoaseră hainele, una câte una, când el, când ea. Mâinile continuau să se plimbe, degetele să mângâie, să se joace. El îi urmarea formele, le frământa şi le stăpânea, apoi îşi lăsă capul în jos pentru a-i dezmierda sânii. Pentru a se desfăta cu plinătatea lor şi a-i adora.

Privirile lor se întâlniră în repetate rânduri, tot mai înfierbântate, arzând înăbuşit, aprinzându-se, apoi mistuind. Pasiunea creştea încet, dar sigur. Cu fiece respiraţie, cu fiece mângâiere.

Apoi se aprinse.

Cele două sfeşnice cu lumânări de pe noptiere aruncau destuii lumină pentru a vedea în jur; strălucirea caldă aluneca pe pielea ei albă, învăluindu-i silueta de mătase într-o boare de aur. Aceeaşi strălucire îi îngădui şi ei să vadă, să pună stăpânire cu privirea pe pieptul lui gol, înainte ca, scoţându-i cămaşa, să-şi: ghideze mâinile pentru a desăvârşi stăpânirea.

Niciunul dintre ei nu se grăbea. Aveau vreme. Pe tărâmul lor dintre două lumi, aveau toată noaptea la dispoziţie să descopere ceea ce ie rezervase soarta.

În micul şemineu nu era făcut focul, dar dorinţa îi încălzea, cu fiece atingere fierbinte, provocatoare, ce răspândea flăcări pe sub piele. Până când luară foc. Până când, goi, rămaseră lângă pat, încordaţi, înfometaţi, lacomi

de atingerea celuilalt, de sărutarea celuilalt. De împreunarea înnebunitoare a gurilor, de senzaţia grăitoare, excitantă a corpurilor goale lipite unul de altul…

Dorinţa izbucni, se dezlănţui. Nevoia de împlinire îi luă prin surprindere; pasiunea puse stăpânire pe ei.

Lăsându-şi mâinile să alunece în jos şi de jur împrejur, cuprinzându-i fesele, o prinse şi o lipi de el.

Gemând, plină de dorinţă şi de aşteptare, ea se desprinse din sărut; îşi înfăşură instinctiv picioarele ei lungi în jurul coapselor lui, gâfâind, fulgerându-l cu privirea, în timp ce el încerca să o cuprindă. O lăsă mai în jos.

Eliza simţi cum capul larg al membrului său întărit îi desparte carnea de mătase, închise ochii în timp ce simţurile savurau momentul şi-şi lăsă capul pe spate, gemând uşurată, lacomă. Gemu a nerăbdare, a dorinţă, a încurajare limpede.

„Da. Acum*

Slavă Domnului, nu trebuia să-şi tragă sufletul pentru a rosti cuvintele. El o prinse de coapse şi o trase nemilos în jos, pătrunzând-o, străpungând-o.

Un tremur delicios îi străbătu măruntaiele, lăsând-o devastată de dorinţă. De senzaţia lui înăuntrul ei, atât de tare, de puternic şi de mare, mişcându-se înlăuntrul ei. De foamea nebună care o provoca.

El se opri, rămase în loc, îngropat adânc în ea. Pe jumătate orbit de pasiune clocotitoare, îi găsi buzele, o sărută aprins, apoi îi ciuguli buza de jos.

— Mai vreau.

Cererea ei fusese o şoaptă gâfâită, dar el o auzi; începu să se mişte înainte ca ea să încheie cuvântul.

Se trase înapoi, intră din nou, apucându-i coapsele astfel încât să poată pune stăpânire pe ea. Ea încercă să se răsucească, să se mişte, dar el nu-i îngădui, ci doar o ţinu şi o umplu, cutremurând-o. Orgasmul o luă pe nepregătite. Erupse dintr-odată, puternic şi strălucitor, descompunând-o, tulburându-i mintea, dându-i simţurile peste cap şi smulgându-i un ţipăt…

Jeremy îşi lipi buzele peste ale ei şi sorbi sunetul. Savură fiecare scâncet al capitulării ei, la fel cum savura strânsoarea cărnii ei fine care se contracta în jurul erecţiei lui. Cu ochii închişi şi maxilarul încordat, aşteptă, agăţându-se de senzaţii, străduindu-se nu să-şi păstreze controlul, ci să guste plăcerea clipei…

Când aceasta se stinse, el se întoarse spre pat; retrăgându-se din capcana caldă a trupului ei, o rostogoli pe deasupra cuverturilor. Ea se întinse pe spate, cu părul auriu bogat răvăşit, cu sânii înroşiţi şi umflaţi, ridicându-se şi coborând, cu braţele odihnindu-se slăbite pe lângă corp. El îşi îngădui o clipă de bucurie savurând priveliştea, apoi, condus de propria dorinţă sălbatică, îi prinse coapsele, le desfăcu, îşi plecă iute capul şi puse gura pe carnea ei moale.

Ţipătul pe care ea îl scoase era prea lipsit de suflare pentru a se face auzit. El se desfăta, iar ea i se supunea. Întinzându-se, îi prinse capul şi-şi încleştă degetele în părul lui. Scânci şi gemu în timp ce el o înnebunea. Sunetele ei de plăcere erau asemenea muzicii pentru urechile lui; se bucura de tot ce auzea. Se bucura şi mai mult de abandonul ei; după clipa aceea iniţială de şoc, ea se lăsă pradă jocului aceluia intim, se lăsă cucerită şi-i permise să facă tot ce voia.

Îl lăsă s-o iubească după voia lui. Intim. Direct.

Când, cu un ţipăt ascuţit, ea se cutremură din nou, el ezită numai pentru o clipă, apoi o rostogoli pe burtă, se urcă în pat, o prinse şi îi ridică şoldurile. O trase în genunchi în faţa lui, se aşeză, apoi o pătrunse cu forţă şi în profunzime. Intră în moliciunea fierbinte a cărnii ei.

În limanul de plăcere al trupului ei.

În vârtejul de dorinţă şi sete, pasiune şi nevoie, dorindu-şi cu disperare o intimitate şi mai mare de care să se lase cuprinşi, care să pună stăpânire pe ei şi să-i conducă. Iar ea îi făcu pe plac. Se împinse şi îl duse mai adânc, îşi întări trupul şi-l zori să o pătrundă. Gemetele ei, scâncetele de plăcere se amestecau cu respiraţia lui, în

timp ce, cu pieptul încordat, cu muşchii crispaţi şi înlănţuiţi de efort, îi răvăşea trupul în căutarea eliberării.

În timp ce ea îl cuprindea, îl ţinea, îi oferea plăcere şi-l conducea spre final. Dorinţa lui era plină de furie, ca un bici dezlănţuit. Pasiunea elibera spirale care îi pătrundeau măruntaiele. Pasiunea se înălţa asemenea mării învolburate şi-l înghiţea.

Iar dorinţa ei era o forţă la fel de puternică precum chemarea unei sirene care îi învăluia simţurile, care se amesteca în propria lui dorinţă de a termina, de a se lăsa subjugat, răpus, consumat.

Pasiunea se juca cu ei, îi tulbura şi-i făcea să devină sălbatici, apoi, cu ultimele gemete disperate, îi smulgea din această lume.

Îi aducea pe culmile cele mai înalte. Şi mai sus. După care îi lăsa să cadă.

El se prăbuşi deasupra ei însă reuşi să se rostogolească la timp, ca să n-o strivească. Nu mai era deloc stăpân pe trupul lui. Rămase acolo, cu inima bătându-i nebuneşte, răpus şi neajutorat cum nu mai fusese niciodată, şi o parte din el se minună de forţa pasiunii lor. De culmea pe care aceasta îi condusese. De profunzimea împlinirii care acum îi cuprindea asemenea unei mări calde, anihilându-i simţurile. Rămase acolo, cucerit, cu inima predată, incapabil să mai facă ceva.

Îi simţi mâna căutându-l stângaci, orbeşte. Reuşi şi i-o prindă într-a lui. Cu degetele împletite, rămaseră unul lângă altul încercând să regăsească drumul spre normalitate.

În cele din urmă, se răsuciră şi reuşiră, cu şoapte inteligibile şi cu trupurile istovite de pasiune, să se aşeze peste aşternuturi, să se strecoare sub cuverturi şi să se cuibărească în pat. Se aplecă şi suflă în lumânarea de pe partea ei, apoi se rostogoli la loc şi făcu la fel cu cea de lângă el.

Noaptea îi învălui, îi cuprinse în braţele ei întunecate, dar tumultul apei care se rostogolea şi se învolbura dincolo de fereastră le amintea de schimbarea căreia nu i se putea

opune nimeni, de ziua de mâine şi de ceea ce urma ea să aducă.

Plutind pe marginea viselor, mintea lui se avântă înainte. Nu exista nicio îndoială cum avea să fie relaţia lor odată ce traversau dealurile Cheviot. Căsătoria era singura opţiune, el ştia asta la fel de bine ca ea. Şi îşi asuma asta, la fel cum făcea şi ea. Cu toate astea, stilul căsătoriei lor… rămânea la latitudinea lor. Ei puteau hotărî, ei ştiau ce declarau.

Ei decideau.

Dar asta era pentru mai târziu. Pentru ziua de mâine, după cum zisese ea. În seara aceea… O trase mai aproape în braţele lui. Îşi puse obrazul pe părul ei şi închise ochii. Suspină, mulţumit, când ea se răsuci şi se cufundă în braţele lui, cu pandantivul captiv între ei, deasupra inimii lui.

Adormiră, cu mâinile şi picioarele înlănţuite.

Capitolul 15

Ieşiră din Bonchester când soarele de-abia răsărea. Eliza era foarte conştientă de tensiunea dintre ei; se simţea încordată ca o coardă de pian şi, fără să întrebe, ştia că Jeremy se simţea la fel.

În odaia de sus, scăldată în lumina de dinaintea zorilor, discutaseră dacă ea ar fi trebuit să revină la deghizarea ei în bărbat, dar căzuseră de acord că s-ar putea dovedi vitală confuzia lui Scrope şi a moşierului – care o văzuseră amândoi pentru ultima dată îmbrăcată bărbăteşte – dacă dădeau din nou ochii cu ea, de data asta purtând rochie.

Asta s-ar fi putut dovedit cheia scăpării de urmăritorul sau urmăritorii lor şi a reuşitei de a ajunge destul de departe pentru a-i păcăli. Sau cel puţin să treacă graniţa şi să ajungă într-un teritoriu mai prietenos, înainte ca

urmăritorii să-i prindă.

Atât Jeremy, cât şi ea aveau convingerea că undeva înainte de graniţă aveau să se întâlnească fie cu moşierul, fie cu Scrope. Posibil cu amândoi. În acelaşi timp. Strângând marginea cabrioletei în timp ce Jeremy mână calul cât putu de iute pe poteca de ieşire spre Langlee, nu văzu niciun motiv să nu se roage.

Localnicii îi îndrumaseră bine; ambele poduri dintre Bonchester şi Langlee stăteau încă în picioare, deşi la al doilea îşi luară măsuri de precauţie şi coborâră din cabrioletă, pentru a-l traversa cu atenţie pe jos, prima Eliza, după care Jeremy conduse calul peste pod.

Ajungând pe partea cealaltă, schimbară o privire, se urcară din nou în căruţă şi porniră la drum. După încă un ceas, ajunseră la Langlee. Satul se întindea pe latura vestică a drumului, cam la şapte kilometri depărtare de Jedburgh. Jeremy opri calul înainte de prima casă, într-un loc în care celelalte case din sat îi adăposteau de vederea eventualilor trecători. Cu chipul întunecat, se uită la Eliza.

— Odată ce ieşim pe drumul principal, am să mân calul ca nebunul, cât de repede posibil. Graniţa e cam la cincisprezece kilometri – cam vreun ceas de mers la viteză maximă. Nu putem risca să ne oprim, cel puţin nu intenţionat. O privi În ochi. Eşti gata?

Ea încuviinţă.

— Da. Asta e cea mai bună şansă pe care o avem de a ajunge la graniţă în siguranţă, deci… Privi înspre drumul principal, trase aer în piept, apoi, ridicându-şi bărbia, se uită din nou în ochii lui. Să mergem!

El apucă hăţurile, apoi înjură printre dinţi. Mutându-şi hăţurile într-o singură mână, se întoarse către ea, o prinse cu cealaltă mână de bărbie, îi lipi faţa de faţa lui şi o sărută. Îndelung, profund, în chip de promisiune. În chip de declaraţie. Punându-şi mâinile pe obrazul lui, ea îl sărută la rândul ei, cu aceeaşi hotărâre. Cu tot la fel de multă convingere.

Calul îşi întoarse capul, trăgând de hăţuri şi scuturând

cabrioleta.

Se opriră din sărut. Jeremy o privi în ochi, văzu încrederea pe care o avea în el, convingerea că lucrurile aveau să meargă aşa cum trebuie, îi simţi sprijinul necondiţionat. El încuviinţă.

— Bine. Să mergem!

Uitându-se înainte, scuturǎ hăţurile şi-l mână pe cal la pas. Făcură la dreapta şi intrară pe drumul principal, iar el îşi lăsă mâinile în jos. Calul se aşternu la drum, mâncând pământul.

Nu erau prea multe vehicule pe drum la ora aia matinală, iar cele pe care le întâlneau se îndreptau în direcţia opusă. Drumul era destul de lat pentru a-i îngădui cabrioletei să zboare pe lângă trăsuri fără ca Jeremy să le evite. După ce trecură în viteză pe lângă o potecă îngustă cu un indicator către Bairnkine, un cătun cu câteva colibe aflat la dreapta lor, Eliza ridică glasul pentru a acoperi ropotul copitelor.

— Ai idee cam pe unde s-ar putea gândi Scrope sau moşierul să ne iasă în cale?

Ar fi trebuit să întrebe asta mai devreme, însă Jeremy scutură din cap. Fără să-şi ia ochii de la drum, strigă:

— Nu-s prea multe oraşe pe drumul ăsta, deci sunt porţiuni întinse de drum unde ei pot sta ascunşi. Singurul lucru care i-ar putea opri ar fi vreo căruţă care să vină din sens opus. Strânse din buze şi adăugă: Sper că vom întâlni din ce în ce mai multe se îndreaptă spre nord. Pe măsuri ce ne apropiem de graniţă.

Trebuia şi fie trecut de ora nouă, dar nu era cine ştie ce trafic. În definitiv, drumul spre Jedburgh nu era calea obişnuită pe care trăsurile circulau din Anglia spre Edinburgh. Deşi pe hartă drumul părea destul de drept, în realitate era drept doar pe câteva porţiuni scurte, în rest o cotea deseori când într-o parte, când într-alta, urca şi cobora, se scufunda şi se înălţa, când prin câmpuri deschise, când prin păduri dese.

Era imposibil să vezi departe, în orice direcţie te ai fi

uitat. Continuând să se ţină bine de marginea cabrioletei, Eliza privi înainte. Cercetând ambele părţi ale drumului, cât de departe putea vedea, nădăjduind că, dacă Scrope ori moşierul stăteau la pândă, i-ar putea zări înainte ca ea şi Jeremy să ajungă în dreptul lor. Un şir de copaci mai deşi care tiveau câmpul deschis din stingă lor sugera că se apropiau de un râu.

— Trebuie să fie râul Jed, zise Jeremy, care se varsă în Tweed.

— E nevoie să-l traversăm? strigă ea, iar viteza alergării lor îi şterse cuvintele de pe buze.

Nu mai fuseseră nevoiţi să traverseze niciun râu de când intraseră pe drumul principal. Jeremy ezită, apoi răspunse:

— Nu sunt sigur. Ia harta şi vezi!

Căutând prin bagajul de la picioarele lor, Eliza găsi harta. Cu legănarea cabrioletei, despăturirea ei necesita răbdare, dar în cele din urmă reuşi să o desfacă în aşa fel încât să o poată ţine într-o singură mână, pentru a studia partea din dreapta, în timp ce cu mâna cealaltă apucă din nou marginea cabrioletei.

— În curând, ar trebui să facem la dreapta, într-un loc numit Mervinslaw. Puţin după asta, după o cotitură, vom ajunge la un pod peste un râu. Acolo, pe stânga, e un sat ce pare în mare parte aşezat pe malul opus, deci să sperăm că dăm peste un pod mai acătării.

Jeremy se încruntă.

— Trebuie să fie. Nu-mi aduc aminte să fi trecut peste vreun vad şi nici peste vreun pod şubred din lemn când am mers pe drumul ăsta pe urmele tale, spre Edinburgh. După o clipă, continuă: De fapt, din câte reuşesc să-mi amintesc, n-ar trebui să avem probleme, chiar dacă-i potop dincolo de dealuri.

— În regulă.

Lăsând harta în poală, Eliza privi înainte, căutând un indicator către Mervinslaw. Fără indicatoare, potecile înguste şi drumurile către fermele de pe margine nu erau

uşor de reperat.

— Uite-l! Făcu semn, cu harta în mână. Mervinslaw.

Faptul că se uitase pe hartă o ajutase să înţeleagă cam cât de repede înaintau şi ce distanţă mai aveau de parcurs.

— Suntem aproape la jumătatea drumului până la graniţă.

— Şi încă nu am dat cu ochii de Scrope ori de moşier.

Jeremy îşi îndreptă spatele, îşi trase umerii şi se aşeză mai bine pe locul lui.

— Nu ştiu dacă asta e rău sau bine.

— Ar trebui să vedem partea bună a lucrurilor, strigă Eliza.

— Poate că da.

Era ispitit să se alăture entuziasmului şi încrederii ei; dacă aveau să continue în ritmul ăla, după un ceas ajungeau dincolo de graniţă, în Anglia. Dar nu putea scăpa de sentimentul – care era mai mult decât o premoniţie, mai mult decât o probabilitate – că nu aveau să scape atât de uşor. Că Scrope şi moşierul nu aveau să-i lase să scape atât de uşor.

Trecură de-o curbă largă, în pantă; desişul brazilor care tiveau ambele părţi ale drumului îi dădea fiori lui Jeremy. Oricine s-ar fi putut ascunde în spatele ramurilor groase, stând la pândă, fără ca el şi Eliza să ştie, nu înainte ca urmăritorul să le sară în faţă.

Încordarea care îl cuprinsese avansă încă mai mult, după care trecură peste un dâmb, copacii rămaseră în urmă, iar în stânga lor se deschise albia îngustă a unui râu, cu şirul de copaci rărindu-se tot mai mult pe partea dreaptă.

— Uite podul.

Era un pod arcuit, din cărămidă şi piatră, care traversa râul, având o înălţime sigură şi o lăţime egală cu a drumului. Îl lăsă pe cal să o apuce în sus pe pod, cu pasul lui încă iute, apoi îl mână pe partea cealaltă.

Trosc!

Mai multe aşchii de lemn zburară dintr-o latură a cabrioletei lângă coapsa lui. Jeremy se aruncă într-o parte, peste Eliza, şi, când privi înainte şi la dreapta, văzu luciul strident al ţevii unui pistol, apoi îl zări pe Scrope ieşind din ascunzătoare, călare pe un cal cenuşiu.

— Stai! urlă Scrope către ei, ameninţându-i cu pistolul.

Jeremy scăpă o înjurătură. Cu mâinile trăgând de hăţuri pentru a opri calul, continuă să o protejeze pe Eliza cu trupul lui… Zări începutul unei cărări înguste la dreapta, imediat după capătul podului. Trase de hăţuri, întoarse calul, care intrase în panică, îndreptându-l către potecă, apoi lăsă hăţurile libere.

— Ţine-te bine!

Calul o rupse la fugă.

Pornind la galop, alergă pe potecă, cu cabrioleta scuturându-se şi legănându-se în urma lui. Rămas în drum, Scrope blestemă.

Jeremy îi aruncă o privire Elizei, uşurat să vadă că ea se ţinea strâns de marginea cabrioletei şi de locul dintre ei. Încă mai avea harta în mână, strivită între degetele cu care se apucase de banchetă. Privirea îi era îndreptată la drumul aşternut înaintea lor.

Se răsucea şi se cotea mai des decât drumul principal, trecând peste dâmburi mărunte, apoi coborând din nou. Trecură pe lângă o pădure deasă, apoi poteca se îndepărtă de râu şi se arcui pe deasupra unei ridicături dintr-o curbă largă. Străduindu-se să-şi înfrâneze propria panică, Jeremy trase de hăţuri până când calul trecu din nou la pas, apoi evaluă situaţia.

— Scrope o să ne urmărească, dar pădurea de colo o să-l încetinească, iar peisajul acesta ne va ajuta să ne ascundem de privirea lui. Făcu o grimasă. Dar suntem pe o potecă, iar dacă el ştie unde duce ea… Se uită la Eliza. Unde ne scoate poteca asta?

Eliza trase aer în piept, îşi luă mâna de pe banchetă şi ridică barta ca să se uite. Încercă să-şi potolească inima

care bătea să-i sară din piept, doar cât să-şi vină în fire, să-şi ţină teama în frâu îndeajuns cât să poată gândi. Jeremy condusese foarte repede; deşi calul revenise la pasul normal, cabrioleta se scutura nebuneşte în urma lui. Ea se uită peste hartă, apoi se încruntă şi privi înainte, comparând ce vedea pe hartă cu peisajul pe care-l avea înaintea ochilor…

— Urmează un soi de răscruce, o întretăiere a mai multor drumuri, zise Jeremy. E o cărare ce duce spre sud…

— N-o apuca pe acolo, replică ea, găsind locul pe hartă. Merge doar puţin mai departe, apoi se opreşte într-un sat care se numeşte Falia. De acolo nu mai e nici măcar o cărare care să ducă mai departe.

— În regulă. Nu mergem la Falia. Deci încotro s-o luăm? E vreo potecă pe care să ajungem înapoi pe drumul principal?

Ea căută pe hartă.

— Drept înainte. Sau cel puţin aşa pare. După o clipă, adăugă: Trebuie să facem un mic ocol. Vom sfârşi prin a ne îndrepta către nord în loc de sud, pentru o bucată mică de drum, înainte să ne putem întoarce şi să o luăm pe o cărare spre un loc pe nume Swinside. După Swinside, cărarea aceea se îndreaptă spre sud. În cele din urmă, se uneşte cu o altă cărare care ne duce înapoi pe drumul principal, cam la şapte kilometri de graniţă.

Cu chipul întunecat, Jeremy încuviinţă.

— N-am idee ce-i în mintea lui Scrope, dar trebuie să ne gândim că va încerca să ne împiedice să ajungem la graniţă. Am verificat înainte, niciuna dintre potecile astea secundare nu duce în Anglia. Singura modalitate de a trece graniţa este să ne întoarcem pe drumul spre Jedburgh sau să ne îndreptăm mai departe spre nord către unul dintre drumurile principale.

Având această confirmare în urma studiului hărţii, Eliza încuviinţă:

— Trebuie să o apucăm pe cărarea care duce înapoi la drumul principal, e singura noastră opţiune logică.

— Roagă-te ca Scrope să aleagă să ne urmărească în loc să-şi folosească mintea şi să-şi dea seama încotro ne îndreptăm. Dacă ne urmăreşte în speranţa că ne va prinde – ceea ce este posibil –, am putea avea noroc.

Eliza se uită la cal.

— Cum se descurcă?

— Nu-i prea odihnit, dar e puternic şi se străduieşte. Mai poate să alerge câţiva kilometri buni în ritmul ăsta. După o clipă, Jeremy adăugă: Mi-ar plăcea să încetinesc puţin, să-l las să-şi tragă sufletul, dar pur şi simplu n-am curaj. Trebuie să trecem de Swinside şi să ajungem pe cărarea care merge înapoi pe drumul principal înainte ca Scrope să-şi dea seama pe unde am luat-o.

Nu-i plăceau deloc şansele pe care le aveau. Scrope se dovedise inteligent; probabil studiase hărţile. Ştia fiecare potecuţă. Dar ei nu mai aveau de ales.

— Dacă îl mai vedem pe Scrope, apleacă-te în faţa banchetei. M-ar ajuta să ştiu că eşti cât se poate de în siguranţă, ca să mă pot concentra asupra a ceea ce trebuie să fac pentru a scăpa de Scrope.

Simţi cum privirea Elizei se fixează asupra lui, apoi ea încuviinţă:

— Bine.

Menţinu calul la pas alert, peste dealuri şi văi, până ajunseră la poteca spre Swinside, unde încetini când drumul coti brusc la dreapta; după aceea lăsă hăţurile libere, iar calul o rupse la fugă. Trecură Îî viteză pe lângă micul cătun Swinside şi-şi continuară drumul în acelaşi ritm. În cele din urmă, poteca o coti încă o dată la dreapta, spre sud, urmărind malul unui alt râu de munte. Eliza se uită la râu.

— Măcar n-a plouat atât de tare pe aici.

— Nu. N-ar trebui să ne facem griji c-ar putea fi poduri surpate în zona asta.

Poteca ocolea un deal mărunt; ieşind din umbra acestuia, văzură întinderea unei păduri dese, care străjuia poteca de ambele laturi. Eliza se uită din nou peste hartă şi

zise:

— Nu ştiu cât ţine pădurea, dar poteca pe care o căutăm ar trebui să se intersecteze cu drumul nostru undeva după următorul dâmb.

Puteau să vadă că, pentru o vreme, poteca străbătea în pantă pădurea, apoi dispărea dincolo de ea.

Nu se putea spune ce era dincolo de ea, nu înainte de a ajunge pe creastă – şi în văzul oricui ar fi fost pe partea cealaltă. Jeremy nu vedea niciun motiv pentru care se simţea dintr-odată perfect convins că acolo îi aştepta cineva – Scrope sau moşierul dar simţurile lui erau la pândă, iar Trentham şi colegii lui de la clubul Bastion îl avertizaseră întotdeauna să se încreadă în instinctele sale. Nu avusese niciodată instincte de felul acesta, nu crezuse să aibă, dar... înainte ca el să apuce să întrebe, Eliza zise:

— Când ajungem la răscrucea cu cealaltă potecă, trebuie să facem la dreapta, pentru a ajunge din nou pe drumul principal. Dacă o luăm la stânga, ne ducem spre dealurile Cheviot, iar dacă o luam înainte ajungem într-o fundătură de la poalele dealurilor.

El încuviinţă.

— Bine. Roagă-te doar ca Scrope să fie undeva în urma noastră şi aminteşte-ţi ce ţi-am zis.

Se apropiau de creastă. Cu colţul ochiului, o văzu încuviinţând, lăsând harta deoparte şi prinzându-se mai bine de bancheta cabrioletei; şi ea privea tot înainte.

Calul trecu peste creastă în viteză, după care coborâră în acelaşi timp pe partea cealaltă. Puteau auzi cum râul bolborosea la dreapta lor. Şi era destul de limpede că înaintea lor copacii îşi împreunau coroanele pe deasupra drumului acolo unde poteca pe care voiau s-o apuce se întretăia cu cea pe care se aflau.

Fură nevoiţi să încetinească pentru a lua curba. Atât el, cât şi Eliza se uitară la pomii care se răreau pe partea dreaptă. Apoi copacii se terminară şi primii o sută şi ceva de metri din poteca cea nouă li se aşternură înaintea ochilor. Reuşiseră să vadă un pod îngust din lemn care

traversa râul; malurile răului erau pline de tufişuri dese şi se întindeau de-a lungul potecii, înspre răscruce.

Încetinind aproape la pas, Jeremy întoarse capul calului.

— *Nu!* strigă Eliza, arătând pe potecă. Acolo!

Jeremy nici măcar nu se uită. Spaima din glasul ei îl făcuse să tragă tare de hăţuri şi să întoarcă armăsarul… îşi aminti că ea îl avertizase că drumul din faţă se înfunda, se luptă, se chinui şi-l sili pe cal să se întoarcă pe drumul celălalt.

Trosc, bum!

Încă o împuşcătură, care nimeri învelişul metalic din care era făcută bancheta cabrioletei. Calul se sperie. Jeremy slăbi hăţurile şi-i îngădui să o rupă la fugă.

— Lasă-te jos!

Eliza se rostogoli şi se ghemui jos, dar câteva secunde mai târziu îşi înălţă capul şi trase cu ochiul pe deasupra spătarului banchetei. Jeremy o ocări, dar ea îl ignoră. Nu se putea lipsi de o mână cu care să o împingă înapoi la loc. Luptându-se să recâştige controlul asupra calului intrat în panică, strigă:

— Cine era?

— Scrope. Aştepta în tufişurile de lângă râu, l-am văzut când s-a mişcat. Se opri, apoi adăugă: Dacă nu s-ar fi mişcat, nu l-aş fi văzut.

— Din fericire, l-ai văzut.

Nu-i plăcea cum suna vocea ei; nu-i putea îngădui să îngheţe de spaimă.

— Presupun că e în urma noastră.

— După ce a tras în noi, a fugit înapoi, probabil ca să-şi ia calul. Jeremy îşi scormoni mintea.

— Uită-te pe hartă! Care-i calea cea mai bună?

Nu se putea uita el însuşi, dar se încredea în ea că avea să facă alegerea cea mai bună, având în vedere cât de puţine lucruri ştiau despre zona aceea.

— Nu-l văd. Se lăsă pe spate pe banchetă, netezi harta mototolită şi se uită peste ea. După o clipă, zise: Nu-i

nicio cale de întoarcere pe drumul spre Jedburgh. Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum e să facem la stânga pe poteca asta. O va coti din nou spre nord, şi în cele din urmă vom ajunge la alt drum care ne va duce dincolo de graniţă… dar e departe de unde suntem acum şi, odată ajunşi în Anglia, vom fi mult mai departe de Wolverstone decât suntem acum.

Jeremy nu mai fusese pus niciodată în situaţia de a cântări opţiuni atât de dificile într-o asemenea tensiune, dar…

— Trebuie să trecem graniţa cât putem de repede, oricum ar fi asta. Având în vedere că Scrope a tras în noi de două ori, putem cere ajutor de la orice autoritate din orice parte a graniţei, dar în zona asta cele mai apropiate autorităţi sunt în Anglia.

Analizând harta, Eliza măsură distanţele până la cele mai mari oraşe din apropiere şi suspină.

— Cum Scrope e în urma noastră, nu ne putem întoarce la Jedburgh, deci cel mai apropiat oraş e, într-adevăr, peste graniţă.

Poteca era acum asemănătoare cu cealaltă; se răsucea, cotea, cobora şi urca mai mult decât înainte, urmărind poalele dealurilor Cheviot. Jeremy reuşise să-l readucă pe cal la pasul lui normal, dar, chiar şi în ochii ei de femeie care nu se pricepea la cai, animalul era frânt.

— Ce-i înainte? întrebă Jeremy.

Ea se uită peste hartă.

— Drept înainte, drumul se bifurcă, iar noi trebuie să o luăm la stânga.

Zburară pe deasupra unui dâmb care le ieşi în faţă. Ea se uită în urmă şi se încruntă.

— Scrope n-a apărut încă.

— Probabil încearcă să ne surprindă, venind din lateral. După o clipă, Jeremy continuă: Dacă aş fi în locul lui, aş rămâne în dreapta noastră, străduindu-mă să-i îndepărtez pe cei urmăriţi de graniţă. Odată rezolvată asta, ne poate prinde din orice parte ar veni. Dar deocamdată

continuă să te uiţi după el în dreapta noastră.

Apucând marginea cabrioletei care se legăna, ea se întoarse pentru a se uita dincolo de Jeremy, scrutând copacii, tufişurile şi câmpiile. Ieşiseră dintr-un pâlc de copaci pentru a ajunge într-o câmpie deschisă, care flanca bifurcaţia drumului. Jeremy încetini calul doar cât să poată lua curba; după ce intrară pe poteca din stânga, Eliza se răsuci, se uită în urmă şi văzu un călăreţ pe un cal cenuşiu traversând câmpul din spatele lor.

— E Scrope. Dar nu se îndreaptă spre noi.

Jeremy zori calul.

— Cât e de departe?

— Cam la două sute de metri.

— La naiba! Ce face? După o clipă, Jeremy zise: Uită-te pe hartă, de la răscruce până la locul următor unde trebuie să întoarcem, cine are drumul cel mai scurt? Noi, care mergem pe drum, ori Scrope, care o ia de-a dreptul?

— Scrope.

O privire asupra hărţii îi confirmă asta.

Jeremy scrâşni din dinţi.

— Trebuie să ajungem acolo înaintea lui. Ţine-te bine!

Ridică biciul cel lung pe care nu-l folosise niciodată şi-l flutură în aer pe lângă urechile calului.

Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântată, Eliza ar fi dat mai multă atenţie acestei situaţii care o impresiona. În schimb, cum calul se conformă, ea se rugă să nu întâlnească în cale vreo groapă ori vreun şanţ.

— Nu poate fi prea departe, strigă ea ca să acopere zgomotul roţilor.

Cu chipul întunecat, Jeremy arătă înainte.

— Uite-o!

Ieşiră din nou în câmp deschis, alergând nebuneşte către răscrucea din faţă. Un alt pârâu le ieşi în cale, traversat de un alt pod îngust.

— Îl vezi pe Scrope? strigă Jeremy.

— Nu, nu încă.

Eliza scrută întinderea de pământ din dreapta lor. Din

partea aceea ar fi trebuit să vină Scrope. Copitele calului bocăniră pe lemnul podului. Cabrioleta trosni, se legănă, apoi se îndreptă când calul îşi reluă pasul alert. Bifurcaţia era la câteva sute de metri în faţă.

Eliza zări o mişcare rapidă printre copacii care străjuiau drumul perpendicular pe al lor. Înaintând, calul îi duse într-o poziţie în care putea vedea mai bine.

— Pe cărarea din dreapta!

Ea se holbă la Scrope, care venea în goană, mânându-şi calul disperat într-un galop nebun.

— Dumnezeule! Încearcă să ne răstoarne!

Timpul se opri în loc. Jeremy întrevăzu urmările asemenea unui caleidoscop care se rotea în mintea lui. Cu ochii la Scrope şi la calul lui sur, măsură distanţa, viteza necontrolată a calului… Scrope îi văzu şi se îndreptă, scotocind după pistol în tocul din dreapta, apoi îşi dădu seama că animalul nu avea de gând să se oprească. Scrope blestemă şi trase tare de hăţuri. Calul cel sur se ridică pe picioarele din spate.

Jeremy lăsă hăţurile libere, pocni din bici şi-şi zori calul. Drept înainte. N-ar fi putut încetini ca să o ia la stânga, aşa cum trebuia; asta i-ar fi dat lui Scrope ocazia să vină după ei, şi el nu fusese pregătit – şi nici acum nu era – să îşi asume acest risc.

La cum stăteau lucrurile acum, Scrope era complet preocupat să-şi controleze calul, şi, chiar dacă ar fi încercat să tragă în ei, Jeremy era între el şi Eliza. Albă la faţă, Eliza se uită în urmă, apoi la el.

— Drumul ăsta duce într-o fundătură.

Jeremy strânse din dinţi cât putu de tare.

— Ştiu. N-am avut de ales.

— E în urma noastră.

— Cât de departe?

— La vreo trei sute de metri.

Trebuia să fie de-ajuns. Cărarea – care devenea din ce în ce mai accidentată, dar asta nu făcea decât să-l încetinească pe Scrope în aceeaşi măsură în care încetinea

cabrioleta – ocoli un deal mărunt, ascunzându-i pentru o vreme de privirea lui Scrope.

Dezordinea din mintea lui Jeremy dispăru brusc; dintre toate variantele pe care le aveau, doar una rămânea în picioare.

— Cât mai e până la sfârşitul cărării ăsteia?

— Puţin.

Eliza se uită înainte, apoi arătă cu degetul.

— Cred că trebuie să se termine chiar după următorul dâmb.

— În regulă. Frânturile planului său i se adunară laolaltă în minte.

— Uită-te pe hartă. Pune un deget pe sfârşitul potecii, apoi uită-te după un loc numit Windy Gyle. Ar trebui să fie undeva la est de noi, în mijlocul dealurilor Cheviot. E pe coama principală. Pune un alt deget acolo, după care ridică harta şi arată-mi-o.

Cu capul în jos, ea cercetă harta, apoi o prinse cu amândouă mâinile şi o ridică pentru ca el să poată vedea. El se uită la ea, apoi privi din nou înainte.

— Cât e până acolo?

— Cam doisprezece kilometri.

El încuviinţă.

— Vom merge cât de departe putem cu cabrioleta, pentru a ajunge cât mai aproape de dealuri. După care o vom abandona şi ne vom îndrepta cu viteză maximă spre Windy Gyle.

— De ce într-acolo?

— Clennell Street, unul din drumurile principale pentru ciobani cu turmele lor, ajunge direct în Anglia prin Windy Gyle. Şi acest drum duce mai mult sau mai puţin până în faţa porţilor castelului Wolverstone. Am călărit până la Windy Gyle împreună cu Royce acum câteva săptămâni – este cam la cincisprezece kilometri de castel.

— Şi crezi că putem ajunge acolo, cu Scrope călare pe urmele noastre?

— Nu ştiu, dar este singura noastră şansă. Făcu o

grimasă şi îi dădu zor bietului animal. Chiar nu avem altă soluţie.

Nu era sigur ce reacţie aştepta din partea ei, dar ea îşi ridică bărbia şi încuviinţă.

— Atunci, să mergem spre Windy Gyle. Se uită în jos.

— Cu bagajele ce facem?

— Scoate din ele toate lucrurile la care poţi renunţa. Pe fundul boccelei mele e un cuţit. Dă-mi-l! N-am nevoie de nimic altceva.

Ea îşi trase bocceaua lui în poală.

— N-am nevoie de nimic.

— Ia butelcile cu apă. Şi pelerina ta.

Ea nu pierdu timp cu răspunsul, doar strânse lucrurile, îngrămădi butelcile în pelerina ei, împreună cu cel de-al doilea cuţit. Apoi se uită în urmă.

— Scrope tocmai a trecut de ultimul dâmb. Se apropie.

Depăşiră următoarea cotitură; după cum bănuise Eliza, poteca se termina chiar acolo. Deplasarea lor încetini simţitor când poteca se încheie, iar calul de-abia se mai târa. Chiar şi după ce poteca se termină, Jeremy continuă să mâne calul, îndreptându-se în sus, către dealurile ce se profilau în apropiere.

— E o căsuţă acolo, oamenii vor găsi calul.

Un fir slab de fum se ridica din coşul colibei îndepărtate a vreunui cioban. În sfârşit, Jeremy zări ce căuta, apoi se uită în urma lor. Scrope era încă nevăzut, ascuns după ultima cotitură. El lăsă hăţurile deoparte.

— Haide, coboară şi hai să o apucăm pe poteca turmelor de oi. Eliza sări din cabrioletă când aceasta se clătină şi se opri. Se grăbi să ajungă pe potecă. După ce slăbi hăţurile îndeajuns pentru a-i îngădui calului să umble liber, Jeremy o luă la fugă după ea.

Intrară în umbra unei văi dintre două dealuri. Buruienile deveniră tot mai dese. Luând cuţitul şi punându-l în buzunar, Jeremy ridică butelcile cu apă din mâna Elizei, apoi o zori. Începură să urce.

Să se caţăre pe coama neaşteptat de abruptă a dealului.

— El nu va putea urca pe aici călare, zise Eliza, fără să se întoarcă.

Jeremy mormăi.

— De-asta am ales traseul ăsta.

Ajunseră în vârful dealului, traversară în fugă platoul, după care se grăbiră spre vale. Apoi începură să urce coama următoare. Dar Scrope nu se dădu bătut aşa uşor.

După douăzeci de minute de alergare nebună, traversau o vale largă, aproape plată, dintre două coame de deal, când auziră zgomot de copite. Privind în vale, îl văzură pe Scrope alergând ca fulgerul înspre ei, cu pistolul în mână şi fixându-i cu privirea, în timp ce-şi îndemna calul să meargă mai iute.

Jeremy slobozi o înjurătură.

— Fugi!

O împinse pe Eliza către cărarea ce urca uşor, pe care merseseră până atunci. Îi înconjurau o mulţime de tufe înalte până la brâu, care le agăţau din când în când hainele.

Probabil Scrope dăduse roată şi ajunsese în valea aceea mai înaltă pe altundeva. Alerga pe marginea păşunii de pe fundul văii.

Ei ajunseră la primele stânci, iar drumul deveni mai dificil, cu mai multe pietre şi cu prundiş pe măsură ce înaintau către următorul urcuş foarte abrupt. Uitându-se înainte, Jeremy zări încă o fantă drept în faţă. Dacă ajungeau până acolo şi se ascundeau în umbră, Scrope avea să fie nevoit să descalece pentru a se lua după ei… Oare putea ajunge îndeajuns de departe pentru a fi greu de nimerit cu pistolul?

Încet, resimţindu-se după efortul depus – dacă el se resimţea, oare Eliza cum era? —, Jeremy strigă către ea:

— Continuă să înaintezi. Mergi cât poţi de repede.

Se asigură că ea se căţăra şi înainta cât putea de bine, apoi se opri, se întoarse şi se uită înapoi

Scrope nu era departe, tot călare, cu mâinile

fluturându-i în timp ce îl silea pe calul cel sur să treacă printre tufişuri încă era prea departe ca să tragă în ei, dar distanţa se micşora.

Un cuţit nu putea face faţă unui pistol, dar dacă Scrope rata ţinta… Jeremy ezită – ar fi trebuit să facă ceva sau…

Calul cel sur se smuci, apoi se ridică pe picioarele din spate, scoţând un sunet înfundat. Luat pe nepregătite, Scrope se clătină serios, apoi căzu din şa. Calul rămase în loc.

Preţ de o clipă, Jeremy privi scena, apoi se întoarse şi o rupse la fugă după Eliza. Văzu că ea se oprise puţin mai sus, nu prea departe, şi se întorsese pentru a-l vedea… pe el cum îi făcea semn.

— Du-te! Du-te!

Asta era şansa lor de a fugi cât mai departe de Scrope, pentru ca el să le piardă urma. Ajunseră la baza unei alte văi şi urcară în viteză.

Atingând, în sfârşit, vârful, amândoi se opriră şi se uitară înapoi. Calul lui Scrope se vedea bine, galopând nebuneşte pe fundul văii. Dar pe Scrope… le luă câteva clipe bune să-l repereze. Venea în continuare spre ei, strecurându-se prin tufişuri, perseverent şi hotărât, având încă în mână pistolul pe care-l îndreptase spre el Jeremy o prinse pe Eliza de umăr.

— Haide!

Ea trase aer în piept, încuviinţă şi se îndreptă către următorul dâmb. Jeremy se uită într-acolo, apoi zări deschiderea către o vale îngustă dintre două ridicături stâncoase.

— Pe acolo. Trebuie să facem ceva să nu ne mai vadă.

Alergară cât de repede putură. Când ajunseră în valea cea îngustă, Jeremy se uită înapoi. Nu-l putea vedea pe Scrope, dar nu era întru totul convins că nici Scrope nu-l putea vedea pe el.

În timp ce ei urcau, veni şi trecu şi amiaza. Fură nevoiţi să mai încetinească, mergând la pas atunci când

erau la adăpost. Nu se mai căţărau cu acelaşi avânt pe stâncile tot mai abrupte, dar nici nu se dădeau bătuţi. Următoarele ceasuri trecură marcate de efortul lor de a continua; nu puteau risca să se oprească, nu ştiau dacă Scrope mai era pe urmele lor sau undeva pe aproape. Suficient de aproape încât să reprezinte o ameninţare.

Tot ce puteau face era să îşi forţeze limitele. Eliza încetase demult să se mai întrebe dacă aveau să ajungă în siguranţă la graniţă. Trebuia să creadă că da.

Urcară şi tot urcară, urcară iar şi merseră din nou la pas, într-un peisaj ce părea creat de mâna unui uriaş care scormonise pământul pentru a-l îndoi într-o serie de falduri care se ridicau, ca o faţă de masă mototolită zdravăn într-o parte. Era mai mult decât recunoscătoare că, pe sub fustă, fusese nevoită să poarte în continuare cizmele de călărie bărbăteşti. Mergând alături de Jeremy, se strecură printre nenumărate tufişuri mărunte şi ajunseră la o potecă îngustă. Pe acolo pământul era mai uscat, posibil fiindcă era mai pietros. Aerul proaspăt şi curat purta în el parfumul sălbăticiei, dar începea să fie din ce în ce mai frig, în vreme ce nori negri, grei, se adunau de la apus, frământându-se şi umflându-se pentru a pune stăpânire pe cer, rostogolindu-se apoi către ei.

Chiar dacă era mijlocul după-amiezii, lumina slăbea. Soarele dispăruse încă de la începutul urcuşului lor, dar, de dincolo de nori, dăduse suficientă lumină pentru a-i călăuzi. Jeremy verificase periodic direcţia pe care o apucaseră şi ţinu drumul către răsărit.

În cele din urmă, ajunseră pe culmea unei creste ce părea la fel de înaltă ca următoarea care, la rândul ei, nu era prea departe… Dincolo de acea creastă, se desfăşura o panoramă largă asupra câmpurilor şi pădurilor ce păreau a se întinde până la orizont.

— Anglia, zise Jeremy holbându-se la privelişte. Dar nu putem coborî panta decât prin anumite locuri.

— Cum ar fi Windy Gyle?

El încuviinţă. Amândoi respirau cu dificultate. Eliza era

cu adevărat uluită că reuşise să ajungă până acolo; mersul pe jos nu era în topul listei ei de activităţi favorite, dar se părea că antrenamentul pe care îl făcuse alături de Jeremy în ultimele zile îi prinsese bine. Îi aruncă o privire, îl văzu uitându-se la pantă, urmărindu-i traseul spre răsărit.

— Deci unde e?

El ridică mâna şi arătă:

— Acolo. Vârful acela.

Ea se întoarse şi privi în direcţia indicată. Se apropie, ca să se asigure că vârful acela rotunjit era cel spre care arăta el.

— Clennell Street coboară panta pe partea aceasta, chiar prin Windy Gyle.

Ea aprecie distanţa şi constată că mai era mai mult de un ceas demers, după care oftă.

— Ei bine, cel puţin nu trebuie să ocolim.

Zicând asta, privi în jos şi pomi la drum. Mergea fără grabă. Jeremy pomi după ea, după care se opri şi se uită în urmă. Refăcând în minte cei câţiva paşi până la culmea abruptă pe care tocmai o urcaseră, se uită în jos, pe traseul parcurs… şi blestemă în surdină.

Scrope era încă acolo, îi urmărea. Jeremy se întoarse şi i se alătură Elizei, care se oprise puţin mai sus, pe drum.

— Scrope?

Jeremy încuviinţă.

— Dar e destul de departe. Cu puţin noroc, acum, că suntem în afara razei lui vizuale, ne va pierde urma de tot undeva pe drum.

Îi făcu semn să meargă mai departe, iar ea se întoarse şi-şi continuă drumul. Mergând în spatele ei, Jeremy speră să nu se înşele considerând că Scrope nu era un căutător de urme prea priceput. El şi Eliza erau amândoi slăbiţi, dar, după câte îşi putea da seama, nici Scrope nu stătea prea bine. Câtă vreme se fereau din bătaia pistolului lui, erau în siguranţă.

Aşa ar trebui să fie. S-ar simţi mult mai încrezător dacă nu l-ar zgândări o întrebare simplă: „Unde e

moşierul?”

Privind înainte, îşi zise că era lipsit de sens să facă speculaţii. Tot ce puteau face era să meargă cât de repede posibil şi să se roage să ajungă la una dintre clădirile lui Royce înainte ca Scrope sau angajatorul lui să le dea de urmă.

*

Erau nebuni, cu toţii.

— Neghiobi afurisiţi şi năuci!

Dincolo de asta, erau englezi, toţi trei. Inclusiv Scrope. Pesemne era explicaţia.

Moşierul trase o înjurătură, după care străbătu tufişurile cât de repede putu. Scrope se afla între el şi Eliza şi salvatorul ei.

Şi, mai rău de atât, în ciuda oricăror aşteptări, Scrope era gata să tragă şi chiar să facă victime.

E drept, când îl văzuse pe Scrope fluturând pistolul, atunci când îi scăpase pe cei doi la nord de St. Boswells, avusese presimţirea că avea să asiste la împuşcarea de către Scrope a salvatorului Elizei. Cu toate astea, mai târziu, se convinsese pe sine că gândul acela fusese iraţional şi fantezist… Scrope era un profesionist; n-ar omorî un om pe care nu fusese plătit să-l omoare. Trăsese concluzia că Scrope folosise pistolul doar pentru intimidare.

Dar, în ziua care tocmai trecuse, Scrope trăsese în cabrioletă.

De două ori. Nu trăsese în aer ca să-i sperie, ci direct spre ei.

De ambele dăţi nimerise cabrioleta, confirmând părerea moşierului cu privire la neîndemânarea lui Scrope atunci când era afară din oraş. S-ar fi descurcat să tragă cu pistolul de aproape, pe o alee, dar în câmp liber, călare, nu era în elementul lui.

Ceea ce-l îngrijora serios pe moşier era faptul că în ambele ocazii Scrope ar fi putut foarte bine să o

nimerească pe față în locul bărbatului.

Lucru la care nu suporta să se gândească. La *niciuna* dintre variante nu putea să se gândească.

Trebuia să-l prindă pe Scrope şi să pună capăt, o dată pentru totdeauna, obsesiei lui faţă de Eliza şi de salvatorul ei. Fiindcă, în mod clar, părea o obsesie.

Îl urmărise pe Scrope lângă podul peste râul Jed, aşteptând să intervină dacă Scrope îi oprea pe cei doi. Se aştepta ca el să aibă un pistol; dar nu să-l şi folosească. Din nefericire, fusese prea departe pentru a interveni pe loc, şi astfel se trezi că-l urmărea pe Scrope, care se părea că-şi găsise un cal pe cinste.

Hercule era neînfricat, dar nu era făcut pentru alergare şi, cu moşierul pe urmele lor, nu putea ţine ritmul cu calul sur al lui Scrope. Frustrat, furios şi temându-se că nu-l va ajunge pe Scrope din urmă la vreme pentru a-l opri să împuşte pe cineva, moşierul călări cât de repede putu în urma lui Scrope.

Cu toate astea, odată ajunşi la dealuri, terenul se schimbase, şi moşierul se apropiase şi mai mult.

Nu auzise vreo împuşcătură – iar el nici nu avea pistol –, ci doar îl zări pe Scrope călărind nebuneşte înspre Eliza şi salvatorul ei, în vreme ce aceştia escaladau dealurile. Îl văzuse pe cavalerul Elizei trimiţând-o pe ea înainte şi întorcându-se să dea piept cu Scrope.

Din fericire pentru el, moşierul avea mână bună şi o ţintă excelentă. Sări din şa, adună nişte pietriş dur şi lansă câteva pietre înspre calul lui Scrope. Pietrele nu-l răniră pe cal, ci îl speriară, ceea ce se dovedi îndeajuns pentru a-l destabiliza pe Scrope.

Un morman de pietriş îl ascunsese de cei doi, care continuau să fugă. Scrope, la rândul lui, rămase uimit de sperietura calului, blestemă, după care se întoarse şi se grăbi să revină la trăsura lui; nu se uitase deloc în urmă, deci nu-l văzuse pe moşier.

Înainte de a continua urmărirea pe jos, moşierul îl priponi pe Hercule. Acum se zorea cât de tare putea. Se

apropia de Scrope tot mai mult, metru după metru, dar, în acelaşi timp, şi Scrope se apropia de Eliza şi de salvatorul ei. Iar moşierul se întreba serios dacă, în privinţa Elizei Cynster şi a salvatorului ei, Scrope era pe de-a-ntregul zdravăn la cap.

Respirând greu, moşierul murmură o rugăciune pentru a-l prinde pe Scrope înainte ca acesta să-i captureze pe ei. Nu putea sta cu mâinile în sân să-i privească murind.

*

Cu mâna lui Jeremy pe spatele ei, Eliza ajunse în vârful următoarei creste înguste. Trecu de margine şi se retrase, cu braţele sprijinite pe genunchi, trăgând aer în piept. Aplecată, de-abia suflând, privi înainte.

Drept înaintea ei se înălţa un zid solid din stâncă, prea înalt i pentru a fi escaladat. La stânga lor, creasta continua, iar o potecă pentru turmele de oi ducea dincolo de creasta bătută de vânturi. Ceva mai departe, zidul de stâncă se încheia, dar ea nu putea să vadă ce era dincolo de el.

— Mergi pe potecă. Jeremy, respirând şi el cu dificultate, venea în urma ei. Nu-i prea departe.

„Slavă Domnului!” Eliza nu se strădui să rostească vorbele, ci se îndreptă şi porni la drum. De-abia târându-şi picioarele, urmară poteca îngustă de-a lungul crestei.

Ajunseră într-un punct înalt din care priveliştea înapoi spre Scoţia era spectaculoasă, dar nu se mai putea concentra la asta. Îşi dădură seama de cât de sus erau când observă că în partea stângă a crestei se cască o prăpastie, din ce în ce mai abruptă pe măsură ce înaintau. Încetini şi se uită înspre prăpastie. Peste umărul ei, Jeremy făcu la fel, apoi o zori.

— E mult de mers până jos.

Erau câteva sute de metri.

— Ai văzut bolovanii de acolo?

— Da. Din fericire, nu o luăm în direcţia aia.

Jeremy o întoarse dinspre prăpastie. Zidul de stâncă

se terminase; el arătă către o vale abruptă, îngustă, aproape o râpă, ce îi despărţea de creasta următoare. O oaie – sau, la cât era de înaltă, era mai curând o capră? — coborî în viteză, apoi o luă în sus pe partea cealaltă.

— Trebuie să urcăm pe acolo şi să trecem de prăpastie. Arătă către vârful următoarei culmi, către o trecere îngustă printre două stânci uriaşe. După care coborâm pe partea cealaltă pe Clennell Street.

Windy Gyle li se aşternea la picioare, drept înaintea lor. Creasta pe care o aveau în faţă era ultima înainte de a ajunge la culmea propriu-zisă, deci Clennell Street trebuia să fie exact acolo unde spusese Jeremy – pe un platou dintre munţi, dincolo de creasta următoare.

Având înaintea ochilor această perspectivă, Eliza trase cu putere aer în piept şi se aşternu la drum cât putu de repede. Cu ceva vreme în urmă, îşi strânsese fustele şi jupele pe lângă corp, lăsându-şi libere picioarele încălţate în cizme, pentru a înainta mai uşor. Cu toate astea, era obosită şi trebuia să umble cu băgare de seamă. Când ajunse la capătul văii, se întoarse şi strigă:

— Scrope?

— E încă în urma noastră, veni răspunsul amar.

— Altcineva?

— Nu văd pe nimeni, dar, având în vedere direcţia noastră, nu prea ştiu cum ne-ar putea surprinde moşierul. Dacă e prin zonă, e cel puţin la fel de departe ca Scrope.

Care, lucru pe care Jeremy nu se mai ostenise să-l pomenească, mărise viteza şi se apropia de ei din ce în ce mai mult.

Când ajunseră de partea cealaltă a văii înguste, privi în urmă, la creasta pe care tocmai o depăşiseră, apoi, cum presimţirile sumbre îi dădeau din nou târcoale, privi la culmea crestei pe care tocmai începuseră să o urce… şi blestemă în gând. Până atunci nu observase cât de apropiate erau cele două culmi, dar, de pe fundul râpei, distanţa directă, sau mai curând lipsa ei, era evidentă, punându-şi mâna pe spatele Elizei, pentru a o echilibra, se

aplecă spre ea şi zise:

— Trebuie să ne străduim ca să trecem de deschizătura dintre stânci. Sesizând disperarea bruscă din glasul lui şi închipuindu-şi că şi ea era la fel, adăugă: Până trecem dincolo, ne vom afla în bătaia pistolului.

Eliza îi aruncă o privire peste umăr, se uită în sus şi înapoi la ultima creastă, apoi se întoarse şi începu să se mişte mai repede, Dar nu puteau merge mai repede de atât. Poteca era stâncoasă şi plină de pietriş; orice pas greşit i-ar fi făcut să alunece şi să cadă. El gâfâia, iar Eliza de-abia sufla şi-şi ţinea o mână într-o parte; în cele din urmă, ajunseră la o pantă plină de bolovani, nu foarte abruptă, care ducea în sus, către cele două stânci şi la trecerea dintre ele.

Îndreptându-se, Eliza mai făcu un pas şi se clătină. Apucând-o de talie, el o trase în sus şi o îmboldi să continue să meargă. Picioarele le păreau de plumb când parcurseră ultimii metri.

— Odată ce ajungem şi putem trece pe partea cealaltă, zise el, ar trebui să dăm de Clennell Street şi să ne îndreptăm spre Anglia înainte ca Scrope…

— Opreşte-te! *Stai* pe loc!

Se întoarseră. Pe creasta cealaltă stătea Scrope, cu picioarele desfăcute, legănându-se uşor în timp ce încerca să îndrepte un pistol către ei. Încet, Jeremy şi Eliza se îndreptară. În mintea lui Jeremy se desfăşurară toate opţiunile pe care le aveau. Pe ascuns, o înghionti pe Eliza. Fără să-şi ia ochii de la Scrope, şopti:

— Continuă să mergi spre deschizătura dintre stânci. Încet.

Ei îl fixau cu privirea pe Scrope, iar acesta, cu inima bătând să-i sară din piept, se uita la ei cu ochi sălbatici. Mergând în lateral, Eliza făcu jumătate de pas înspre pantă. Alături de ea, Jeremy se îndreptă în direcţia opusă; distanţa dintre ei se mări. Scrope mârâi.

— Opriţi-vă! Am spus să rămâneţi pe loc!

Jeremy se mai îndepărtă cu încă un pas de Eliza,

îndepărtându-se astfel şi de adăpostul pe care îl oferea deschizătura dintre stânci.

Scrope îşi îndreptă pistolul când spre unul, când spre altul. Erau destul de aproape pentru a vedea dorinţa arzătoare care îl desfigura, strălucirea maniacă din ochii lui. Nehotărârea care-l măcina în timp ce încerca să decidă în cine să tragă.

Jeremy presupusese că el ar putea fi ţinta. Se încordă pentru a face o săritură la stânga lui, şi mai departe de Eliza, sperând ca ea să alerge ca să-şi salveze viaţa în clipa când pistolul avea să se descarce…

Buzele lui Scrope se arcuiră într-un rânjet tăcut când îşi îndreptă pistolul către Eliza şi ochi.

— *Nu!*

Schimbându-şi direcţia, Jeremy fugi spre Eliza şi se aruncă asupra ei. O puse la pământ exact în clipa în care pistolul se descărcă – simţi arsura puternică a prafului de puşcă fierbinte în partea de sus a braţului stâng –, după care aterizară amândoi pe solul stâncos.

Rămaseră amândoi fără suflare. Durerea bruscă pe care i-o provoca rana îl ului pentru o clipă.

— Te-a nimerit! Eşti rănit! La naiba, *sângerezi!*

Eliza era aproape isterică, dar mai curând din cauza furiei decât a fricii. În loc să-i îngheţe sângele în vene, situaţia o intriga şi-i dădea o putere de care nu se credea capabilă. Se luptă cu Jeremy până când reuşi să iasă de sub el şi să-l întindă pe o ridicătură de pământ. El o prinse de mâini înainte ca ea să îi poată examina rana.

— Nu. Trebuie să fugim. *Acum*.

Se chinui să se ridice.

— Nu fi ridicol – gata cu gloanţele!

Cu toate că maxilarul i se încleştase din cauza durerii, el insistă să se ridice. Eliza se trezi străduindu-se să-l ajute.

— Bine, atunci. Fii eroul meu. O luase gura pe dinainte; nu-i păsa de asta. Dacă asta te face fericit, vom trece prin vale, vom ajunge la Clennell Street şi la adăpost, după care…

— Nu, nu veţi ajunge.

Otrava pură din cuvintele lui Scrope o făcu pe Eliza să se întoarcă. După cum îşi imaginase, Scrope îşi pusese deoparte pistolul devenit nefolositor, dar, contrar aşteptărilor ei, nu pornise pe urmele lor. Era încă pe culmea cealaltă, cu faţa spre ei, ţinând în mână un alt pistol, mai mic, dar la fel de periculos.

— V-am zis, mârâi el, că n-o să scăpaţi. N-aveţi cum să scăpaţi. Victor Scrope nu-şi pierde ţintele.

Îşi ridică mâna ceva mai sus şi ochi cu grijă. De undeva, se auzi un urlet ce-ţi îngheţa sângele şi care acoperi strigătul disperat al lui Jeremy:

— Eliza!

El o trase şi o puse la pământ, în timp ce, de pe culmea cealaltă, din spatele zidului de stâncă, apăru o siluetă masivă. Urletul îl făcu pe Scrope să ezite. Văzând că silueta se îndrepta în grabă spre el, se răsuci pentru a ţinti înspre… Moşier?

Acesta ajunse la Scrope plin de furie. Apucându-l de mâna în care ţinea pistolul, îl sili s-o ridice, îndreptând ţeava către cer. Pistolul se descărcă în aer, fără să rănească pe nimeni, ecoul împuşcăturii auzindu-se printre dealuri.

Eliza rezistă eforturilor lui Jeremy de a o ţine în spatele lui.

— Nu, uită-te! Cu ochii aţintiţi la cele două siluete care se clătinau şi se luptau pe culmea cealaltă, ea îl prinse pe Jeremy de mână. El, moşierul, l-a împiedicat pe Scrope să ne împuşte.

Întorcându-se pentru a se ridica în fund şi punând-o pe ea mai mult sau mai puţin în poala lui, Jeremy se uită peste umărul ei şi se simţi contaminat de extraordinara uluire cu care ea rostise acele cuvinte. Mai mult decât uluiţi, urmăriră amândoi lupta pe viaţă şi pe moarte dintre cei doi. Scrope nu era scund, dar moşierul era cu un cap şi jumătate mai înalt ca el. Şi categoric mai puternic, mai masiv. Era limpede că moşierul era în avantaj, dar acesta

încerca, pe faţă, să-l pună jos pe Scrope, în timp ce Scrope… se transformase într-un monstru turbat, cuprins de mânie, care voia doar să scape şi să plece din nou în urmărirea „ţintelor” lui.

Încleştaţi, cei doi bărbaţi se luptau corp la corp, alunecând pe stânci şi pe iarba aspră. Scrope îl lovea pe moşier cum apuca, dar acesta îl bloca şi-i prindea din nou mâinile.

Pentru Jeremy era limpede că moşierul avea de gând să-l obosească pe Scrope, după care să-l pună la pământ. Luând în calcul mărimea pumnilor moşierului, care, din locul în care stăteau Jeremy şi Eliza, păreau uriaşi, o singură lovitură bună i-ar fi crăpat capul lui Scrope. Moşierul lupta ca un bărbat conştient de forţa lui.

După urletul acela care le îngheţase sângele, moşierul luptase în tăcere, posomorât, dar Scrope era din ce în ce mai sonor, în cele din urmă, urlând de furie, se eliberă din încleştare îndeajuns cât să-l îngenuncheze pe moşier – care se răsuci şi primi lovitura în coapsă. După asta, pentru a-şi păstra echilibrul, moşierul îl împinse pe Scrope la marginea crestei. Scrope se folosi de acel moment pentru a se trage înapoi, încercând să scape din strânsoarea moşierului.

Şi reuşi.

Cu un urlet triumfător, făcu câţiva paşi în spate. Şi căzu de pe marginea stâncii în prăpastie.

Expresia care-i apăru pe chip în momentul în care înţelesese ce se întâmpla era una greu de privit. Disperat, se întinse, se apucă de mâneca moşierului, căzu, şi îl trase pe moşier după el. Bărbatul cel masiv se rostogoli dincolo de stâncă şi se văzu nevăzut.

— *Dumnezeule!*

Ducându-şi mâna la gură, Eliza se holbă la locul gol în care, cu doar câteva clipe în urmă, stătuseră moşierul şi Scrope. În aer răsună ecoul unui urlet – mai curând un ţipăt combinat cu un urlet –, care apoi se curmă brusc.

Nu era sigură dacă era doar imaginaţia ei sau dacă auzise cu adevărat bufnitura trupurilor care se loviseră de

stâncile colţuroase de dedesubt. Împreună cu Jeremy, stătu şi se uită înmărmurită, în vreme ce liniştea munţilor reveni şi norii negri acoperiră soarele care se stingea, învăluind ca o mantie culmea opusă şi râpa.

— Haide! o zori Jeremy.

Încet, ea se ridică.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Jeremy o imită, apoi se întoarse pentru a se uita peste umărul lui stâng, la rana făcută de glonţ. Sângerase puternic, dar acum sângele se închega. Dar cred că trebuie să plecăm de pe dealuri şi să ne ducem într-un loc cât de cât sigur, înainte de a ne opri şi-a încerca să pricepem ce s-a întâmplat.

În ciuda rezistenţei lui, Eliza insistă să-i lege rana cu fâşii de pânză făcute din juponul ei.

— Întotdeauna mi-am dorit să am un motiv să fac asta, zise ea, zâmbind şi sperând ca el să i se supună.

Iar el fix asta făcu. Dar, imediat ce ea legă bandajul improvizat, el o prinse de mână, o trase înspre el şi o sărută. Nesăţios, uşurat, extrem de recunoscător. Copleşit de recunoştinţă. Iar ea îi primi sărutul, regăsi sentimentele lui confuze oglindite în sărutul lor, în disperarea pe care tocmai o înfrânsese şi în uşurarea binefăcătoare care îi luase locul. El se retrase şi-şi sprijini fruntea de a ei.

— Pentru o clipă, am crezut că am să te pierd.

Ea se agăţă de el şi îi urmări cu o mână linia bărbiei.

— Eu… Vocea îi tremura, dar se încurajă şi continuă: Am fost atât de furioasă că ai fost împuşcat. Ştiu că ai făcut-o ca să mă salvezi, dar… Ridică din umeri, se uită în sus şi-i întâlni privirea. Dacă n-ai fi fost rănit, cred că ţi-aş fi tras una.

El zâmbi, apoi slobozi un hohot de râs. Îi cuprinse umerii cu mâna sănătoasă şi o strânse uşor.

— Păi, se pare că suntem chit, fiindcă nici eu nu m-am simţit prea fericit de ceea ce se întâmpla cu tine la un moment dat. Aruncând o privire înspre culmea cealaltă, scuturăr din cap. Dar noi suntem aici, încă în viaţă, iar ei au

murit. Am supravieţuit.

Se întoarse către stânci şi către deschizătura dintre ele. Ea îl văzu că o privea întrebător. Făcu semn cu capul către culmea cealaltă.

— Ar trebui să mergem să ne uităm?

El continuă să o privească.

— Ai văzut cum s-au prăbuşit. Nu există nicio cale prin care un om să fi supravieţuit unei asemenea căderi.

— Dar… nu vom şti niciodată cine era moşierul – şi, în cele din urmă, el ne-a salvat.

— Corect, dar faptul că aveam nevoie să fim salvaţi era din vina lui. Jeremy răsuflă uşurat. Ai putea spune că a făcut dreptate într-o chestiune pe care o scăpase de sub control. Oricum ar fi, nu putem glumi pe seama asta. Nu mai avem decât câteva ceasuri înainte să se întunece mult prea tare pentru a ne mai continua drumul şi trebuie să ne găsim un adăpost până atunci.

Ea se uită la braţul lui bandajat şi încuviinţă.

— Da, ai dreptate. Ei au murit, nu putem face nimic pentru ei. Şi, datorită lor, amândurora, trebuie să avem grijă de noi.

Lăsând braţul lui cel sănătos pe după umerii ei, Eliza îşi strecură mâna pe după mijlocul lui şi se uită înainte.

— Să mergem, aşadar. Spre Anglia, spre casă.

*

Ajunseră la locul de lângă Windy Gyle de unde Clennell Street îşi începea coborârea lină. Aplecându-se uşor spre Eliza, Jeremy arătă în zare.

— Cam pe acolo e graniţa, urmărind mai mult sau mai puţin fundul văii. De aici încolo, dealurile ajung la un şir de creste care duc până la mlaştini.

— Asemenea crestelor pe care le-am urcat.

El trase aer în piept şi simţi cum uşoara ameţeală cu care se luptase pe ultimele sute de metri pune din nou stăpânire pe el. Înainte de a se opri, mărturisi grăbit:

— N-am cum să ajung până jos.

Eliza îl privi, şi o cuprinse îngrijorarea.

— Rana ta…

— Nu-i atât rana, cât pierderea de sânge, aşa cred. Pot să mai merg pentru o vreme, dar să cobor pe poteca aia… Se uită la cărarea croită pentru călăreţi şi turme, nu pentru a fi străbătută la picior, apoi scutură din cap. Ar fi un dezastru sigur să încerc să merg pe acolo.

Ea îi studie chipul. Clipi şi încuviinţă. Zise cu fermitate:

— Măcar eşti îndeajuns de bărbat cât să recunoşti. Majoritatea n-ar face-o, şi atunci am sfârşi prin a te prăbuşi peste mine, şi unde am ajunge?

El strânse din buze şi mormăi:

— Tocmai de-asta am şi zis.

— Deci, începu ea, privind în jur, cred că ar trebui să ne uităm după un loc în care să ne petrecem noaptea.

El aproape că rânji. Unde dispăruse domniţa din lumea bună căreia nu-i plăceau ieşirile în aer liber? Bănuia că era încă acolo şi se descurca de minune.

— Nu trebuie să facem asta.

Când ea ridică o sprânceană, el explică:

— Ţi-am zis că am mers pe aici acum vreo două săptămâni, împreună cu Royce.

Ea încuviinţă şi îi îngădui s-o îndrepte în direcţia corectă, apoi începură să meargă pe Clennell Street, înapoi spre Scoţia.

— Îmi amintesc.

— Am fost să-l vizităm pe fratele lui vitreg, Hamish O’Laughlin, şi pe soţia lui, Molly. Ferma lor nu e departe de aici.

El se uită la norii cei negri care se apropiau şi mai mult.

— În mai puţin de un ceas ar trebui să ajungem, şi ştiu că Hamish ne va fi de ajutor.

— Dacă e fratele vitreg al lui Royce, atunci sunt sigură că aşa se va întâmpla.

Găsiră poteca pe care să iasă de pe Clennell Street şi înconjurară Windy Gyle. Cum nu-i mai urmărea nimeni, nu erau nevoiţi să se grăbească ori să se uite peste umăr cu teamă. Dimpotrivă, lipsa urmăritorilor le încetinea mersul; aveau timp să-şi dea seama cât erau de obosiţi, ce îi deranja şi ce îi durea.

Rana lui Jeremy începu să pulseze. Strângând din dinţi din; cauza durerii teribile, continuă să meargă, căci dorinţa de a o vedea pe ea la adăpost era destul de puternică pentru a-l face să înainteze.

Dădură roată izvorului unui râu, apoi urmară poteca pe malul acestuia, până la un platou dintre dealuri. Înaintea ochilor le apărură ziduri joase din piatră, care împărţeau păşunea în câmpuri mai mici. În cele din urmă, ajunseră în punctul din care se vedea ferma, ascunsă într-un fald al dealului, la adăpost de vânturi şi de vremea rea. Încetinind, Jeremy se opri şi se aşeză pe unul dintre zidurile joase de piatră.

— Nu mai pot.

Rosti cu greu cuvintele, cu buzele încleştate de durere. Eliza îşi dădu capul pe spate, apoi se uită la el.

— Văd casa.

Fără să o privească în ochi, el făcu semn înspre casă.

— Du-te! Îl poţi trimite pe Hamish să mă ia cu un cal. Îmi va fi mai uşor aşa.

Părea atât de logic… până când ea se uită în urma lor, îşi ridică privirea şi văzu perdeaua de ploaie care se apropia de ei, inundând treptat, dar perseverent, dealurile de după care se zărea.

— Asta-i foarte bine, dar nu te las aici să te uzi până la piele. Şi nu-mi spune că e mai bine ca eu să nu mă ud – eu n-am fost împuşcată. A lăsa pe cineva care are o asemenea rană să fie udat şi poate să şi răcească că e ceva ce cred că propria mea mamă m-ar sfătui să nu fac niciodată. Deci… Se uită la el şi-i văzu privirea ce-i trăda încăpăţânarea ostentativă.

— Nu comenta. Doar ridică-te şi sprijină-te mai mult

pe mine, şi aşa vom putea merge mai repede, fără ca niciunul din noi să se ude câtuşi de puţin.

Expirând printre dinţi, Jeremy se ridică încet de pe zid.

— Dacă pleci singură, ai să ajungi la fermă înainte de a începe să plouă.

— Probabil. Iar dacă taci din gură şi faci ce-ţi spun, am putea ajunge împreună la casă, înainte de a ne uda, replică şi-l apucă de mâna sănătoasă, pe care i-o puse pe după umărul ei. Haide, să mergem!

Oftând, el îi îngădui să-l ajute. După câţiva paşi, ea scoase un sunet nervos.

— Ştii, n-am să mă prăbuşesc dacă te sprijini un pic mai cu nădejde pe mine. Aminteşte-ţi că scopul e ca niciunul din noi să nu se ude, deci s-ar putea spune că am un interes direct ca tu să te sprijini mai serios pe mine.

El strânse din buze şi făcu întocmai… şi descoperi că împreună puteau merge mult mai repede. El era înalt, dar la fel era şi ea, pentru o femeie; cuibărită sub braţul lui, cu mâna ei cuprinzându-i mijlocul, ea era sprijinul potrivit pentru mersul lui clătinat.

Ajunseră la intrarea în curtea fermei chiar când primii stropi fini de ploaie căzură peste ei. Câinii începură să latre.

— Nu te speria, şopti el, sunt legaţi în grajd.

După cum sperase, lătratul îl aduse pe Hamish la uşă. Scoţianul cel masiv încadra intrarea; era la fel de înalt ca Royce, dar mult mai solid. În clipa în care văzu cine era cel care şchioapătă prin curtea lui, Hamish strigă la Molly, apoi le ieşi alergând în întâmpinare.

— Jeremy, băiete, ce naiba faci aici?

— E rănit, răspunse Eliza. A fost împuşcat în mână şi a pierdut mult sânge, iar acum cred că e pe cale să leşine.

— Nici vorbă. Hamish se aplecă pentru a-l privi pe Jeremy în ochi, apoi rânji. E doar puţin slăbit, atâta tot. Hai, fetiţo, lasă-mă pe mine.

Eliza, reticentă, îi făcu loc lui Hamish; dacă Jeremy se prăbuşea, era mai bine să-l prindă Hamish.

Îi însoţi rămânând pe cealaltă parte a lui Jeremy, cu

ochii la el, atât de concentrată, încât aproape se lovi de tocul uşii. O mână blândă o opri.

— Haide, acum.

Întorcându-se, Eliza întâlni o pereche de ochi albaştri.

— Tu trebuie să fii Molly.

Femeia cea scundă, cu o cunună de păr strălucitor înconjurându-i capul, îi zâmbi.

— Da, eu sunt. Intră, ca să nu te ude ploaia, şi Hamish îl va aduce pe Jeremy, după care ne vom aşeza cu toţii să bem o cană de ceai, în timp ce ne povestiţi ce s-a întâmplat.

Casa radia căldură şi confort, asemenea lui Molly şi lui Hamish. Simţind că i se ia de pe umeri o greutate despre care nici nu ştiuse că era acolo, Eliza încuviinţă.

— Mulţumesc. Zâmbi uşor. Sună minunat.

Capitolul 16

Îşi petrecură noaptea răsfăţaţi de căldura căminului lui Hamish şi al lui Molly, învăluiţi şi sprijiniţi de un îmbătător simţ al liniştii, al unei vieţi de familie tihnite.

După ce îl aşeză pe Jeremy la masa din bucătărie, Molly, ajutată de Eliza, desfăcu bandajul improvizat, îl dezbrăcă de haină şi de cămaşă, complet distruse, apoi îi spălă, îi unse şi-i bandajă mâna din nou. Hamish sări şi el în ajutor, aducând un pahar de whisky, ignorând încruntarea dezaprobatoare a lui Molly.

Jeremy îi fu recunoscător; whisky-ul îi mai atenuă durerea. De asemenea, fu recunoscător pentru cămaşa şi haina pe care Hamish i le împrumută; ambele erau mult prea mari, dar călduroase şi confortabile.

La puţin timp după aceea, copiii cei mici ai lui Hamish şi ai lui Molly, Dickon şi Georgia, care aveau douăzeci şi trei, respectiv douăzeci de ani, li se alăturară la masă pentru cină; după ce mâncară, Hamish şi Molly lăsară

curăţenia pe seama celor mai tineri, îi trimiseră pe Jeremy şi pe Eliza în salon, îi instalară în fotolii şi le cerură să le povestească totul.

Jeremy şi Eliza reuşiră să încropească o relatare destul de succintă a celor întâmplate din clipa în care Eliza păşise în salonul din spate al conacului St. Ives. Fură nevoiţi să meargă mai înapoi, în timp, pentru a explica răpirea lui Heather, despre care Molly şi Hamish nu auziseră.

Jeremy nu simţi nicio reţinere în a le dezvălui aceste chestiuni lui Hamish şi lui Molly; ştia cât erau de apropiaţi cei doi de Royce şi de Minerva. Când ajunseră la finalul poveştii lor şi descriseră lupta neaşteptată de pe marginea stâncii la care fuseseră martori, Hamish schimbă o privire cu Molly.

— Am să merg acolo cu Dickon la prima oră mâine-dimineaţă, ca să arunc o privire asupra cadavrelor.

Molly încuviinţă.

— Chiar aşa să faci. Apoi îi goni pe Eliza şi pe Jeremy la culcare, în paturile pregătite de ea şi de Georgia, îndemnându-i să doarmă cât pot de mult. Sunt sigură că Hamish va dori să vă însoţească la castel. Iar când va vedea cadavrul, va şti mai multe despre moşier.

Jeremy încuviinţă, schimbă o privire cu Eliza, apoi o văzu cum îi mulţumeşte lui Molly pentru ajutor şi dispare într-una dintre camere, lăsându-l să îi urmeze exemplul şi să se retragă într-o cameră a lui. Singur.

Îşi zise că ea era pe partea cealaltă a culoarului, în perfectă siguranţă.

În dimineaţa următoare, coborî pentru un mic dejun oarecum întârziat.

Eliza era la masă, mâncând un bol de păsat de ovăz. Străduindu-se să-i zâmbească lui Molly, se aşeză lângă soba de gătit şi zise:

— Iartă-mă, am urmat îndemnul tău. A mai rămas ceva din micul dejun?

Nu mai era nimeni altcineva în bucătărie.

— Sigur că a rămas. Şi te-am îndemnat să dormi

fiindcă aveai nevoie de somn. Molly se întoarse către sobă. Eliza de-abia a coborât şi ea. Ai dormit bine?

— Destul de bine.

Întâlni privirea Elizei şi observă că era abătută. Observă că se încrunta uşor, semn că ştia că el minţea.

Adevărul era că îi fusese greu să adoarmă. Durerea sâcâitoare de la umăr, combinată cu o nelinişte profundă care venea din lipsa căldurii Elizei lângă el – nu ştia cum se obişnuise atât de mult cu asta din moment ce nu împărţiseră patul decât vreme de cinci nopţi toate astea îl ţinuseră treaz mult timp după ce în casă se aşternuse liniştea.

Aţipise odată cu venirea zorilor, apoi căzuse într-un somn profund, printre zgomotele gospodăriei agitate care se trezea la viaţă.

Îmbrăcatul se dovedise o îndeletnicire dureroasă, dar reuşi să o ducă la bun sfârşit cu acelaşi stoicism cu care se şi dezbrăcase în seara de dinainte. Rana era dureroasă şi sensibilă, dar îşi putea folosi braţul destul de bine.

Când se mişca, îl durea ca naiba, dar…

Aşezându-se lângă Eliza, îi mulţumi lui Molly că îi pusese înainte un vas fierbinte cu păsat de ovăz garnisit generos cu miere. Aroma îl cuceri, îi lăsa gura apă; îşi luă o lingură şi porni la atac. Eliza îl privi, bucuroasă că măcar pofta de mâncare nu-i era afectată. Spre deosebire de Molly, ea ştia cum arăta el într-o dimineaţă obişnuită, iar ridurile din jurul gurii, care i se întindeau până pe obraji, nu erau acolo de obicei.

Terminându-şi păsatul, schimbă bolul gol cu cana de ceai întinsă de Molly. Se îndoia serios că Jeremy dormise bine. Cu siguranţă, ea nu dormise bine, căci era prea îngrijorată în privinţa lui pentru a-şi fi găsit liniştea înainte de ivirea zorilor.

Se gândise să meargă să vadă ce făcea, dar grija ca nu cumva să-l trezească, în caz că adormise, o făcuse să rămână în patul ei. Se foise şi se răsucise, după care visase că el avea febră, dar în dimineaţa asta obrajii lui aveau

culoarea normală, nu roşie, deci presupuse că, într-adevăr, doar visase. Fusese începutul unui coşmar.

Sorbi din ceai şi aproape că suspină. Îi zâmbi lui Molly.

— Minunat.

Zgomotele de la parterul casei se amplificară, apoi Hamish şi Dickon se apropiară. Amândoi veniră în bucătărie. În timp ce Hamish se duse să depună un sărut pe părul cârlionţat al lui Molly, Dickon salută din cap către Jeremy şi Eliza, apoi se uită la Hamish.

— Mă duc să desham caii.

Hamish încuviinţă şi se aşeză lângă Jeremy.

— Bine. Eu am să pot spune ce s-a întâmplat acolo, dar ar fi mai bine să fii şi tu pregătit să vii cu noi trei. Unchiul tău, Ro, va dori să te întrebe şi pe tine ce ai văzut, ca să fie sigur că nu mi-a scăpat ceva.

Dickson rânji, îşi plecă fruntea, apoi ieşi. Hamish zâmbi afectuos în urma lui.

— Îl idolatrizează pe unchiul lui, Ro, chiar îl idolatrizează.

Jeremy ridică din sprâncene.

— Ar putea fi mai rău de atât.

— Foarte adevărat.

Hamish îşi împreună mâinile şi-şi coborî privirea către ele.

— Din păcate, trupurile nu mai erau acolo când am ajuns noi.

— Nu mai erau? zise Jeremy, dând deoparte bolul cu mâncare. Cum e posibil?

— Mă gândesc c-or fi trecut ceva călăreţi pe acolo – căci erau semne de copite pe pământ, se vedea că au stăruit acolo înainte de a se îndrepta spre nord. Aşa se procedează pe aici: dacă se găseşte un cadavru, se duce la cea mai apropiată autoritate.

Aceasta raportează decesul şi se ocupă de înmormântare. Hamish se strâmbă. Problema e că oraşul cel mal apropiat depinde de traseul pe care l-au ales. Şi totuşi, nu există nicio îndoială că cei doi au murit căzând de

pe stânci. Se strâmbă din nou, de data asta complet dezgustat. Sunt destule dovezi În sensul ăsta.

Jeremy ascultă, apoi întrebă:

— Cum aflăm unde au fost duse trupurile?

Hamish îi întâlni privirea.

— Cred că ai destule pe cap în clipa asta, cu tine şi cu Eliza lipsind de mai bine de o săptămână şi cu toată lumea care te cunoaşte aşteptându-te să ajungi la Wolverstone de acum câteva zile. Este mai bine să laşi găsirea trupurilor – şi ce se poate afla despre moşier – pe seama mea şi a lui Royce. Odată ce aflu ce s-a întâmplat cu trupurile, el va putea trage sforile necesare ca să ştim tot ce trebuie.

După o clipă, Jeremy încuviinţă.

— Mulţumesc, e clar că aceasta e calea cea mai bună. Totuşi, zise el, uitându-se la Eliza, poate ar fi înţelept să nu te interesezi în mod prea direct. Nu vreau să se mire nimeni că vrem să aflăm identitatea moşierului. Cât despre Scrope, n-aş fi uimit dacă, în anumite cercuri, n-a fost cunoscut drept ticălosul care era. Din nou, nu vrem să se facă nicio legătură între Eliza şi Scrope.

— Nu, zise Hamish cu înţelegere. Şi nici măcar între tine şi Scrope. Las-o pe seama mea şi a lui Royce, vom proceda cât se poate de înţelept.

Hamish râânji.

— Dacă va fi nevoie, o să minţim. Royce a fost mereu priceput la încropit poveşti.

Jeremy râânji şi el.

— Cred că, într-o viaţă anterioară, a fost povestitor.

În anii războiului cu Franţa, Royce fusese spion al Angliei, responsabil de agenţii secreţi care lucrau pe continent.

— Deci, zise Hamish, uitându-se la Eliza, eşti gata de drum?

Ne va lua cam o oră, poate puţin mai mult, să ajungem la castel.

Eliza se uită la ceasul de pe perete.

— E de-abia unsprezece. Dacă plecăm acum, vom

putea ajunge acolo în jurul prânzului.

— Da, aşa cred, admise Hamish.

Jeremy se uită în ochii Elizei.

— Poteca este prea îngustă pentru o cabrioletă, va trebui să mergem călare.

— Ah! exclamă ea descumpănită.

Hamish se încruntă.

— Avem destui cai.

Eliza se strâmbă.

— Nu-i vorba despre asta. Nu sunt... o călăreaţă prea bună. Hamish şi Molly clipiră amândoi; se aşternu o clipă de tăcere. Molly rupse tăcerea.

— În regulă, atunci. I se adresă soţului ei: Dă-i-l lui Jeremy pe bătrânul Martin, şi o va putea ţine pe Eliza în faţa lui.

— Bună idee.

Încuviinţând, Hamish se ridică. Se uită la Jeremy şi Eliza.

— Dacă aţi terminat, ar fi bine să pornim la drum.

Jeremy şi Eliza îi mulţumiră lui Molly, care le fu recunoscătoare pentru toate aprecierile. Radioasă, le strânse mâinile şi le ură toate cele bune, apoi îl urmară pe Hamish, afară la grajduri. Dickon era şi el acolo; cei trei bărbaţi înşeuară trei cai. Jeremy insistă să-l înşeueze pe bătrânul Martin, un animal liniştit.

— Faptul că îmi pot mişca mâna e de ajutor, îl durea, dar avea bănuiala că, dacă nu folosea braţul în mod normal, nu avea să se vindece prea repede.

În timp ce înşeua calul, îşi dădu seama ce i se părea diferit acum faţă de data trecută când îi vizitase pe Hamish şi pe Molly împreună cu Royce, cu două săptămâni în urmă. El era cel care se schimbase. Şi se schimbase radical.

Se simţea mai în vârstă, mai matur. Mai încercat, mai trecut prin viaţă. Trecuse prin greutăţi şi le făcuse faţă, scăpase cu bine; acum se cunoştea mai bine pe sine. Avea, de asemenea, o viziune mai limpede asupra felului în care îşi dorea să fie viaţa lui de acum înainte.

Strânse şaua şi aranjă scara, după care se întoarse către Eliza. O privi, îi întâlni ochii de culoare alunei... îşi simţi inima bătând să-i sară din piept, concentrat complet asupra ei. Ea era temelia viitorului lui, a viitorului pe care îl dorea acum: un viitor împreună cu ea.

Ea zâmbi încercând să pară amuzată, nesigură în privinţa gândurilor lui. El se grăbi să-i răspundă zâmbetului; nu era momentul potrivit pentru discuţia pe care trebuiau să o aibă şi pe care nu o mai puteau evita odată ajunşi la Wolverstone şi reveniţi la vieţile lor obişnuite. El ţinu calul pe loc.

— Preferi să călăreşti în spate sau în faţă?

Ea se uită la crupa calului; bătrânul Martin era destul de înalt.

— În faţă, dacă nu te deranjează.

— Deloc. Haide, prinde-mă de mână.

O ajută să încalece, după care se urcă şi el în şa. Hamish şi Dickon încălecaseră deja şi aşteptau în curte. După ce se asigură ca Eliza stătea bine şi că era în siguranţă în faţa lui, Jeremy îl mână afară pe bătrânul Martin, apreciind mersul lui ferm şi lipsit de grabă, precum şi spinarea lui lată, bucurându-se de faptul că Molly îl alesese. Nu exista nicio şansă ca bătrânul Martin să îi arunce din şa, nici măcar dacă Jeremy lăsa hăţurile din mână.

— În regulă deci, încuviinţă Hamish. Să mergem.

Hamish o luă înainte, Jeremy după el, iar Dickon încheie şirul unul după altul, o luară pe potecă, înapoi către Clennell Street, apoi se îndreptară spre sud, către Anglia şi castelul Wolverstone.

*

Când trecură pe sub porţile din fier forjat care marcau intrarea în castelul Wolverstone şi ajunseră la treptele din faţa intrării, Elizei nici nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— De unde naiba au apărut cu toţii?

Din spatele ei, la fel de uluit, Jeremy şopti:

— Şi de ce?

— Părinţii mei, spuse ea. Mă aşteptam să vină, la fel şi Royce şi Minerva, desigur, şi Hugo împreună cu Cobby, şi chiar şi Meggin – ştiam că ei ar putea fi aici. Dar surorile mele şi Breckenridge, Gabriel cu Alathea, Devil cu Honoria şi mătuşa Helena?

— Mi-am închipuit că Leonora sau Trentham ar putea veni, dar Christian şi Letitia, Delborough şi Delilah, şi, colac peste pupăză, Lady Osbaldestone?

Înainte ca Eliza să scoată un sunet de uimire, el se apropie mai mult de ea, pentru a-şi împărtăşi zâmbete liniştitoare.

Se opriră în curtea din faţă. Când Jeremy descălecă, cei care îi priveau izbucniră în strigăte de bun venit şi, toţi numai un zâmbet, rupseră rândurile şi dădură buzna pe trepte. Până când el reuşi să o ajute pe Eliza să coboare, câteva femei ajunseseră deja la ei şi se îngrămădiseră în jurul lor.

Captivă în îmbrăţişarea parfumată şi evident uşurată a mamei sale, Eliza de-abia avu timp să o asigure pe Celia că se simţea bine, că tatăl ei o şi strânse în braţe cu putere, apoi urmară Heather, Angelica, Gabriel, Alathea…

Se treziră învăluiţi de sunetul nenumăratelor glasuri, toate strigând şi punând întrebări cărora Hamish – să fie binecuvântat! — le făcu faţă cât putu de bine. După zile întregi de relativă izolare, avându-l drept tovarăş doar pe Jeremy, Eliza se simţea copleşită.

Nu doar de zgomot şi de mulţimea propriu-zisă, ci şi de emoţia pe care o simţea în jurul ei; deşi, în linii mari erau cu toţii fericiţi, se simţea totuşi un val de îngrijorare şi de preocupare.

Pentru părinţii ei, ea ştia că îngrijorarea avea să persiste până când Jeremy relata povestea şi apoi rezolva… consecinţele.

Încă nu era pregătită să se gândească la asta. Îi surprinse privirea şi, văzând în ochii lui acelaşi sentiment

de copleşire, ea zâmbi, un zâmbet insesizabil, doar pentru el, căruia el îi răspunse, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia către cei care îi înconjurau.

În cele din urmă, Eliza ajunse la Meggin şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

— Ai avut dreptate. N-am fost nici pe departe în stare să ajungem într-o singură zi. Mâncarea ne-a fost de folos.

Meggin râse şi se dădu puţin în spate pentru a o prinde pe Eliza de braţ.

— Mă bucur atât de mult – cu toţii ne bucurăm – că aţi reuşit. Am fost foarte îngrijoraţi când nu aţi ajuns nici după două sau trei zile.

— După asta, am pierdut socoteala şi doar ne-am făcut griji. Cobby îşi făcu loc prin mulţime, ca s-o îmbrăţişeze pe Eliza. Din păcate, minunata noastră deghizare n-a mers atât de bine sau atât de mult timp cât am sperat. Scrope şi ai lui s-au ţinut după voi tot drumul?

— Nu. Nu i-am mai văzut pe Genevieve şi pe Taylor de când am plecat. Doar pe Scrope şi pe moşier.

— Pe moşier? repetă Devil, abandonând discuţia cu Jeremy. M-ar interesa să aflu tot ce ştiţi despre el

Eliza începu să vorbească, dar o bătaie sonoră din palme atrase atenţia asupra Minervei, ducesă de Wolverstone, care mai înainte dispăruse în casă, dar acum stătea pe treptele de la intrare.

— Dacă vreţi să aflaţi totul, atunci sunt de părere să-i lăsăm pe bieţii Jeremy şi Eliza să-şi vină în fire. Vă poftesc înăuntru, unde vă aşteaptă prânzul, şi, după ce ne mai liniştim puţin, ne putem aduna în salon ca să auzim întreaga poveste.

Minerva scruta mulţimea cu ochii ei de culoarea alunei.

— Aşa că nu mai puneţi nicio întrebare până nu ajungem în salon.

Devil se întoarse către Eliza, dar, cu buzele strâns lipite, ea doar îi zâmbi. Când el se încruntă, mimând intimidarea, ea râse.

— Ai auzit ce a decretat gazda noastră. Va trebui să aştepţi şi tu, ca restul lumii.

Ceea ce nu-i prea convenea puternicului duce de St. Ives, dar nici măcar el nu era imun la puterea Minervei. Mai cu seamă că ducesa lui îi aruncă o privire ageră; morocănos, îi salută pe Eliza, pe Meggin şi pe Cobby, apoi se duse să o ia de braţ pe Honoria.

Având-o în partea cealaltă pe Angelica, nerăbdătoare să afle totul, Eliza urcă treptele. Privind mai în depărtare, îl zări pe Jeremy încadrat de surorile lui, Leonora, vicontesă de Trentham, şi de cumnatul lui, Tristan, viconte de Trentham. Lângă Trentham şi Leonora stăteau Christian, marchiz de Dearne, şi soţia lui, Letitia.

Mătuşa Elizei, Helena, ducesă văduvă de St. Ives, şi Lady Osbaldestone o luaseră înainte, ţinându-se fiecare de câte un braţ al lui Hugo şi, fără îndoială, trăgându-l de limbă cu discreţie; cele două doamne erau singurele dintre cele prezente care ar fi îndrăznit să sfideze decretul Minervei.

Păşiră cu toţii în umbra răcoroasă a holului principal, iar Eliza zimţi cum reţeaua relaţiilor ei – familiale, sociale – se adunase într-un singur loc. Ca şi cum ar fi revenit într-un adăpost numai al ei, într-un loc inscripţionat cu numele ei. Iar forma acelui loc definea cine şi ce era. Ridică din umeri, alungă gândul acela, îi zâmbi Angelicăi, care o privise întrebător, după care merse mai departe.

Se schimbase, dar încă nu ştia cine era acum. Ar fi trebuit să afle răspunsul în curând, dar…

Cu Minerva alături de ea la masă, monitorizând toate conversaţiile, cei din jur se abţinură să pună întrebări, iar prânzul trecu repede şi în linişte.

Simţindu-se mult mai bine, mai întărită pentru ceea ce avea să urmeze, Eliza se aşeză pe fotoliul indicat de Royce în salon, unul din cele două care încadrau şemineul şi care erau îndreptate spre încăperea mare, elegantă şi primitoare. Celelalte doamne se aşezară pe diferite canapele, şezlonguri şi scaune, iar domnii se împrăştiară în

încăpere, în spatele soţiilor lor.

Toţi cu excepţia lui Royce, care rămase între cele două fotolii, cu spatele la şemineu. Când Jeremy se aşează în celălalt fotoliu, Royce se întoarse către Eliza şi îi zâmbi încurajator.

— De ce nu începi cu ce s-a întâmplat după ce ai plecat din sala de bal de la St. Ives?

Ea încuviinţă şi începu.

— Am primit un bilet, transmis de unul dintre valeţii noştri.

Eliza relată răpirea ei şi, la solicitarea lui, îi descrise pe Scrope, pe Genevieve şi pe Taylor, detaliind apoi tot ce se petrecuse din punctul ei de vedere până când Jeremy, Hugo şi Cobby veniseră să o salveze din pivniţa casei din Edinburgh. Royce îşi îndreptă atenţia către Jeremy.

— Cum ai aflat unde era? Începe de când ai văzut-o pe Eliza într-o trăsură lângă Jedburgh.

Jeremy reluă povestirea, completând cu ceea ce făcuse în timpul în care Eliza fusese dusă la Edinburgh şi ţinută în casă. După ce povesti cum el, Cobby şi Hugo organizaseră şi duseră la înfăptuire salvarea Elizei, continuă liniştit cu drumul lor dinspre Edinburgh, evitând să pomenească problemele Elizei cu călăritul, mărginindu-se să spună că, imediat după ce ieşiseră din Edinburgh, fuseseră siliţi să meargă cu trăsura, singurul mijloc de transport disponibil.

Când ajunse la punctul în care îl observaseră pe moşier pe urmele lor, pe când se aflau în turla bisericii din Currie, se uită la Cobby şi la Hugo.

— Presupun că deghizarea voastră l-a îndepărtat pe Scrope – n-am dat cu ochii de el decât mult mai târziu.

Cobby îşi drese glasul.

— În privinţa asta…

El explică toate cele întâmplate, terminând cu întoarcerea lui şi a lui Hugo la Edinburgh.

— Dar am verificat grajdurile din Grassmarket şi acolo ne-au zis că plecaseră̆ţi, şi, cu toate că un moşier – aşa l-a

numit grăjdarul – a întrebat de două persoane care porniseră la drum în dimineaţa aceea, grăjdarul nu şi-a dat seama că era interesat de voi doi – întrebase de o domnişoară şi de un domn englez.

Jeremy se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Oricum a făcut-o, s-a prins că eram pe drumul acela şi a venit după noi.

— Doar moşierul? întrebă Devil.

Jeremy încuviinţă.

— Nu l-am văzut pe Scrope decât în ziua următoare, lângă Penicuik. Dar asta ar însemna să o luăm înainte.

Reveni cu povestirea la ei doi alergând pe dealurile Pentland pentru a fugi din calea moşierului. Continuă povestea cu simplitate, la un nivel pur declarativ, relatând faptele şi nimic altceva. Nu pomeni nimic despre emoţiile lor, despre temerile lor, cu atât mai puţin despre pasiunea ce luase naştere între ei

Eliza părea mulţumită de relatarea lui; când el se uită înspre ea, ea încuviinţă. Când el descrise felul în care scăpaseră de Scrope cel înarmat în St. Boswells, toţi fură uluiţi. El continuă cu răbdare, adăugând urmarea călătoriei lor, obstacolul podurilor prăbuşite, apoi fuga lor nebună spre graniţă.

Audienţa rămăsese nemişcată, aşteptând în completă linişte, când el relată fuga lor de Scrope – care nu doar flutura un pistol, ci chiar trăgea cu el –, culminând cu acel moment petrecut la înălţime, pe crestele dealurilor Cheviot, şi, în final, cu ultima apariţie a moşierului.

— E *mort?* întrebă Devil neîncrezător.

— N-am avut timp să ne oprim şi să ne uităm, fiindcă se apropia ploaia. Aşa cum eram, am reuşit să ajungem la ferma lui Hamish exact când a început să plouă. Jeremy arătă către Hamish. Dar Hamish şi Dickon s-au dus acolo dis-de-dimineaţă.

Toată atenţia se îndreptă către Hamish, care începu să relateze cele văzute de el şi de Dickon. După cum era de aşteptat, Royce le ceru tot felul de amănunte lui şi lui

Dickon.

În vreme ce el punea întrebări, Jeremy se uită la Eliza. Privirile lor se întâlniră, rămaseră fixate una asupra celeilalte, dar el nu putu să-şi dea seama la ce se gândea ea, cum se simţea, ce părere avea despre aventura lor, despre călătoria lor. Despre ceea ce urmase.

Finalul senzaţional al fugii lor dădu naştere unei discuţii serioase pe marginea posibilităţii ca moşierul să fi murit şi a semnificaţiei acestui lucru. Oare aveau să afle vreodată care fusese scopul răpirilor, ce sperase el să obţină? Toate acestea erau întrebări fără răspuns şi, în mare măsură, lipsite de sens din punctul de vedere al lui Jeremy.

Dar prezenţa celorlalţi îl ţinea ţintuit în fotoliu, iar obligaţia de a rămâne pe loc îl împiedică să se ridice, să se ducă la Eliza, să o ia de mână şi să se strecoare afară…

Din fericire, Meggin observă că Eliza era din ce în ce mai obosită; se ridică de pe balansoarul alăturat, îi şopti Minervei ceva la ureche, aceasta încuviinţă, apoi Meggin se duse la Eliza şi îi sugeră să se retragă, pentru a se împrospăta şi a se odihni înainte de cină.

Eliza îi aruncă o privire lui Jeremy, după care acceptă oferta cu un entuziasm pe care el îl împărtăşi. Măcar de-ar fi scăpat şi el atât de uşor! În schimb reuşi să-i zâmbească uşor, încurajator atunci când Eliza se uită înspre el, apoi se întoarse şi, alături de Meggin, părăsi încăperea. Când Meggin închise uşa salonului în urma lor, Eliza se simţi tare uşurată.

— Mulţumesc. Nu remarcasem până acum cât sunt de zgomotoase adunările astea. Cred că mi-am pierdut obişnuinţa.

Meggin zâmbi.

— Trebuie să recunosc că şi eu sunt destul de copleşită, dar lumea a fost foarte amabilă.

Se îndreptară spre scară.

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns că ai venit, zise Eliza. Copiii tăi… o să fie în regulă fără tine?

— I-am lăsat cu sora mea şi cu soţul ei, care locuiesc la mică depărtare de Palkeith, deci sper că se distrează de minune alături de verişorii lor.

Meggin îi întâlni privirea în timp ce urcau treptele.

— Dar cum Cobby şi Hugo erau descumpăniţi de faptul că nu-şi putuseră menţine deghizarea îndeajuns şi erau hotărâţi şi vină încoace şi să povestească toate cele întâmplate, am decis că trebuia să mă alătur şi eu, ca să-i susţin.

Eliza zâmbi.

— Mă bucur foarte mult c-ai venit.

Era ciudat, dar acum se simţea mai apropiată – cu acelaşi mod de gândire, cu mai multe lucruri în comun – de Meggin decât de verişoarele ei. Ca şi cum Eliza cea nouă, acea Eliza care fusese făurită şi educată în timpul răpirii, al salvării şi al fugii lor, schimbase deja înalta societate engleză – dacă nu pe lumea mondenă din Edinburgh, atunci măcar pe o altă sferă socială. Pe vreun cerc social ezoteric în care atât ea, cât şi Jeremy puteau fi ei înşişi. Cu adevărat ei înşişi.

Cântărind acea concluzie, o urmă pe Meggin în camera pregătită pentru ea de Minerva. Acolo o aştepta o cadă de baie, în care un valet turna ultimul ulcior de apă fierbinte.

— O, Doamne! suspină Eliza. Nici nu vreau să mă gândesc când am făcut baie ultima dată.

O slujnică măruntă de statură pregătise prosoape şi săpunuri şi aştepta s-o ajute să-şi scoată rochia şi să-şi spele părul.

Meggin se oferi să iasă împreună cu valetul, dar Eliza o rugă să rămână. Vorbiră despre una şi despre alta, despre lucrurile mărunte, obişnuite, de zi cu zi, care nu solicitau multă imaginaţie sau subtilitate. Apoi Meggin văzu ceasul de deasupra şemineului, se miră de cât era de târziu şi o lăsă singură, pentru a se duce după Cobby şi după Hugo. Când Eliza, într-un final, ieşi din cadă şi, înfăşurată într-un halat de baie, îşi uscă părul cu prosopul, se simţi… ca

vechea Eliza, dar nu tocmai la fel. Era din ce în ce mai sigură că n-ar putea redeveni persoana care fusese, nu s-ar putea întoarce la felul ei de a fi. Oricare erau schimbările pe care le adusese cu ea săptămâna care trecuse, acestea erau ireversibile.

Părinţii ei îi aduseseră un cufăr cu haine; slujnicuţa cea mărunţică, Milly, scosese una dintre rochiile ei de seară.

— Mulţumesc, Milly.

— Cu plăcere, domnişoară. Vreţi să vin mai târziu, să vă ajut să vă îmbrăcaţi şi să vă aranjaţi părul?

— Te rog. Eliza zâmbi şi se aplecă peste scaunul toaletei, pentru a-şi lua pieptănul. Voi avea nevoie de ajutor pentru a arăta prezentabil. Acum am să mă pieptăn, după care am să trag un pui de somn.

Milly făcu o reverenţă.

— Mă întorc imediat ce sunaţi din clopoţel.

De-abia se închisese uşa în urma slujnicei mărunţele, când se deschise din nou, şi intră Heather, urmată de Angelica. Eliza surprinse privirea surorilor ei în oglindă şi ştiu pe loc ce voiau. Adevărul, adevărul întreg şi gol-goluţ.

Heather îşi trase un scaun lângă cel din faţa oglinzii. Angelica se aşeză pe marginea acestuia, împingând-o pe Heather cu coapsa pentru a-i face loc.

— Aşa, zise Angelica, spune-ne tot. Spune-ne tot ce n-ai zis jos.

— E adevărat că ai mers prin Edinburgh îmbrăcată în pantaloni? întrebă Heather, prefăcându-se scandalizată, dar ochii îi luciră. Aş fi dat orice să nu merg atâţia kilometri pe jos în fustă.

Eliza încuviinţă şi continuă să se pieptene.

— Pantalonii sunt mult mai comozi.

Folosi pieptănul pentru a arăta înspre cizmele pe care le purtase şi care acum stăteau cuminţi lângă perete.

— Iar astea au fost şi mai de folos. Cizmele de călărie sunt mult mai bune decât cizmuliţele de oraş, chiar şi purtate sub fustă.

— Când ai renunţat la pantaloni? întrebă Angelica, privind în jur. Îi ai aici?

Eliza le dădu toate explicaţiile, ştiind prea bine că surorile ei nu făceau altceva decât să tragă de timp, înainte de-a ajunge la subiectul care prezenta cel mai mare interes pentru ele. În cele din urmă, Heather îşi luă inima-n dinţi.

— Atât Jeremy, cât şi tu păreţi foarte calmi şi liniştiţi. Deci ce aţi hotărât voi doi?

Eliza trase puternic aer în piept şi-şi înălţă bărbia.

— Am decis, imediat după ce am plecat din Edinburgh, atunci când am ştiut că vom petrece împreună mai multe zile şi nopţi, că nu vom stărui cu gândul asupra consecinţelor până nu vom ajunge într-un loc sigur.

Heather se încruntă.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu?

— Cred că ai putea spune că nu am vrut să privim cu prejudecată în perspectivă, lăsând lucrurile să se întâmple de la sine între noi. Am vrut doar să ne cunoaştem, fără idei preconcepute.

Heather părea confuză, dar Angelica încuviinţă fără grabă.

— Bine, asta pot s-o înţeleg. Dar ce-o să faceţi acum?

— Acum, zise Eliza punând pieptănul jos, avem nevoie să discutăm despre ce simţim… dar este limpede că nu vom putea face asta până ce nu vom avea ocazia să vorbim între patru ochi, fără ca familiile noastre să ne pândească.

— Asta, zise Angelica dând capul pe spate, este foarte adevărat, întâlni privirea Elizei în oglindă. Angelica îşi flutură degetele imitând paşii şi întrebă: Vrei să te ajutăm şi să punem lucrurile în mişcare?

Eliza o privi pe Angelica în ochi, studie expresia feţei surorii ei, apoi se uită la Heather şi întrezări aceeaşi încurajare şi-n ochii surorii ei mai mari.

— Dacă aţi putea, v-aş fi veşnic recunoscătoare.

— Consider-o rezolvată, zise Heather. Sunt convinsă că nu trebuie decât să le spunem o vorbă – vorba potrivită – Minervei şi Honoriei, şi asta va fi de ajuns.

— Nimic nu poate pune lucrurile în mişcare aşa cum o fac ducesele, declară cu fermitate Angelica.

Heather îşi dădu capul pe spate, continuând să o cerceteze cu privirea pe Eliza.

— Te-ai schimbat, zise ea. Nu ştiu exact cum, dar…

Angelica pufni.

— Normal că s-a schimbat. Şi-a găsit cavalerul şi, dacă nu mă înşel, ea e domniţa lui. Ridicându-se, Angelica îi surprinse privirea Elizei în oglindă şi zâmbi ştrengăreşte. Ceea ce înseamnă c-ar trebui să plecăm, ca să se poată odihni, fiindcă va avea nevoie de putere pentru la noapte.

Eliza roşi. Heather văzu asta; ridică din sprâncene, dar se mulţumi cu un zâmbet cunoscător şi se ridică de pe scaun.

— Angelica are dreptate. Te lăsăm. Dar promite-ne că ne spui dacă ai nevoie de ajutor.

Eliza simţi că o ia ameţeala când se ridică. Se întoarse către surorile ei, îşi puse un braţ pe după umerii fiecăreia şi le îmbrăţişă.

— Mulţumesc.

O îmbrăţişară şi ele, apoi se retraseră. Odată ieşite, Heather se întoarse şi flutură un deget în aer.

— Aminteşte-ţi doar atât: noi să fim primele care află după ce tu şi Jeremy terminaţi de discutat.

— Da, aşa va fi.

Rămasă în cadrul uşii, Angelica adăugă:

— Să n-o laşi pe Lady O să afle prima.

Eliza râse.

— Doamne fereşte!

Zâmbind, îşi privi surorile plecând. Zâmbetul şi căldura răspândită de aprobarea tacită a acestora în privinţa lui Jeremy o însoţiră până ajunse în pat, se întinse şi închise ochii.

Se schimbase, dar încă nu ştia cine era acum. Aşa o fi fost, însă cu fiece clipă începea să se înţeleagă pe sine mai bine.

„Şi-a găsit cavalerul şi… ea e domniţa lui.” Angelica

avea obiceiul de a pune punctul pe „i” în chestiunile delicate.

Eliza îşi căutase cavalerul ani la rând, însă acum era pe deplin convinsă că-l găsise în persoana lui Jeremy Carling.

Un lucru complet neaşteptat, dar lipsit de echivoc.

El era al ei, ea era a lui şi, în feluri subtile, de care acum nu era conştientă, asta o schimbase. Îi schimbase felul în care se vedea pe sine însăşi, felul în care se simţea în pielea ei. Fuga lor, modul în care el interacţionase cu ea – toate modalităţile în care comunicaseră, împărtăşiseră şi schimbaseră între ei lucruri atât de personale – astea o schimbaseră total, o modificaseră, o transformaseră într-o femeie mult mai pustnică şi mai încrezătoare decât tânăra care fusese înainte.

Cum nu exista cale de întoarcere, n-avea decât să meargă înainte. Înainte spre viitorul lor împreună. Societatea din care făceau parte urma să le ceară şi să insiste ca ei să le facă împărtăşiri… dar n-aveau niciun motiv să-i îngăduie lumii să le dicteze felul relaţiei lor.

Fusese ideea lui să amâne discuţia despre „consecinţe” şi să-şi îngăduie să vadă ce putea să urmeze, însă ea era din ce în ce mai sigură că avea nevoie de curajul ei proaspăt regăsit pentru a se asigura că viitorul avea să fie aşa cum şi-l imagina în clipa aceea şi cum şi-l dorea.

Ştia ce voia cu o convingere pe care nu o mai avusese niciodată înainte. Rareori, dacă nu cumva niciodată, simţise o asemenea determinare.

Ca să spună drept, rareori simţise atât de acut apartenenţa la danul Cynster.

Nu avea nicio îndoială în privinţa convingerii ei. Voia să transpună aici relaţia lor, parteneriatul care se dezvoltase între ea şi Jeremy în timpul aventurii într-o lume de care nu erau străini. Voia să aibă parte de aceeaşi apropiere, de aceeaşi împărtăşire, de aceeaşi încredere reciprocă, şi acum, că reveniseră la viaţa lor normală, să

întipărească, să pecetluiască aceste caracteristici în relaţia lor.

Asta îşi dorea: o căsătorie pe care ştia că o puteau avea şi pe care era hotărâtă să o aibă.

Singura întrebare era cum aveau să decurgă lucrurile. Cum avea să facă trecerea de la o viaţă sub urmărire la o viaţă trăită sub ochii lumii mondene?

Şi, în final, mai era o întrebare vitală: După ce totul se lămurea, acum, că se întorseseră în lumea bună, oare el avea să fie de acord cu planul ei? Mai mult de atât, oare era el, la fel ca ea, gata să lupte pentru relaţia pe care descoperiseră că o pot avea?

Aceste două întrebări nu-i dădură deloc pace până când somnul o prinse în mrejele lui.

*

— Ce urmărea ticălosul? Devil se adresă întregii adunări din biblioteca lui Royce, în care erau prezenţi toţi bărbaţii, care acum se odihneau pe diferite scaune, stăteau sprijiniţi de rafturile de cărţi sau, cum era şi cazul lui Royce, se plimbau neliniştiţi prin faţa ferestrelor largi. Dar nimeni nu dădu un răspuns.

Ticălosul la care se referea Devil era, desigur, răposatul moşier, în cele din urmă, Royce zise:

— Odată ce-i vom afla identitatea, vom putea înţelege mai multe lucruri. Lăsaţi asta pe seama mea şi a lui Hamish. El va da de urma călăreţilor şi va afla unde au dus trupul. Eu voi merge în urma lui, fără a dezvălui motivul pentru care mă interesează subiectul. Trupurile au fost găsite îndeajuns de aproape de pământurile mele, deci întrebarea mea nu va părea prea ieşită din comun. Dacă era cu adevărat un moşier, atunci lumea va vorbi despre asta. E imposibil ca moartea unui om să treacă neobservată. Într-un fel sau altul, îi vom da de urmă.

— Ceea ce nu înţeleg, zise Lord Cynster, tatăl Elizei, este de ce el, moşierul, s-a luptat cu Scrope, care, după

toate aparenţele, era angajatul lui şi care, la momentul cu pricina, îi ţintise pe Jeremy şi pe Eliza. Lord Martin îşi desfăcu braţele a neputinţă. De ce să fi pus la cale o răpire dacă după aceea a lăsat-o pe Eliza să-i scape? Mai mult, s-a *asigurat* că a scăpat. N-are nicio noimă.

Jeremy lăsase discuţia să-şi urmeze cursul. Acum se răsuci şi zise:

— M-am gândit la asta. Se pare că acţiunile lui ar fi avut logică dacă i-am fi ştiut motivele. Să spunem că el – pentru un anume motiv pe care nu-l cunoaştem – avea nevoie de o fată necăsătorită din familia Cynster. Aşa că a organizat răpirea lui Heather, dar, imediat ce a dat greş, şi-a concediat personalul.

Breckenridge încuviinţă.

— Da, aşa e. Continuă!

— Deci… Fletcher şi Cobbins, nu-i aşa? Se pare că ei te-au descris moşierului. Tu le-ai dejucat planurile, dar dacă moşierul a văzut destule încât să devină suspicios, măcar într-o anumită măsură? Ai spus că v-a urmărit, dar, când v-a ajuns din urmă – în câmp deschis, cu nimeni în jur, el fiind călare, foarte probabil înarmat, iar voi pe jos, cu siguranţă neînarmaţi şi având-o în grijă pe Heather ce a făcut el atunci?

— A privit, răspunse Breckenridge.

— Iar tu, reluă Jeremy, ai simţit vreo ameninţare din partea lui?

Breckenridge ezită, apoi răspunse:

— Nu. Am observat asta încă de atunci. Ne urmărea de parcă încerca să cântărească situaţia. Nu a dat să se apropie cu prietenie, dar nici n-a făcut vreo mişcare ameninţătoare.

Jeremy încuviinţă.

— Întocmai. Şi apoi, de îndată ce aţi pornit la drum, a verificat la taverna locului şi a aflat că ai dus-o pe Heather la un conac aflat în proprietatea familiei ei.

— După care a dispărut din peisaj, zise Breckenridge, cu ochii fixaţi asupra lui Jeremy. Apoi adăugă: Pentru că ştia

că Heather era în siguranţă?

Jeremy dădu aprobator din cap.

— Aşa presupun. Şi asta imediat ce şi-a dat seama ce fel de om eşti şi că o protejai pe Heather – şi, nu ştiu ce să zic, dar cred că pur şi simplu a văzut că aveţi un viitor împreună.

Breckenridge încuviinţă scurt.

— Ei bine, suspină Jeremy, să ne amintim că avem de-a face cu un gentleman din munţi, cu un aristocrat. Să presupunem că se pricepe la vânătoare…

— Şi e obişnuit să poruncească oamenilor, interveni Royce, e obişnuit să citească oamenii şi are încredere în flerul lui. Se opri din plimbare şi se uită la Jeremy.

— Ipoteza ta începe să capete sens. Cum se încadrează în ea cele întâmplate cu Eliza? Ea e următoarea fată din familia Cynster. Deci, de data asta, moşierul trimite un angajat mai hotărât şi mai experimentat decât Fletcher şi Cobbins. Fletcher şi Cobbins au fost destul de eficienţi, dar Scrope i-a întrecut, a fost mai lipsit de scrupule şi mai obişnuit să trateze cu lumea bună. Răpirea Elizei a fost simplă şi eficientă, iar Scrope a dat lovitura într-un loc în care ştia că ea avea să fie relativ nesupravegheată.

— E adevărat, zise Devil răspicat.

— Faptul că Scrope a folosit laudanum pentru a o ţine pe Eliza adormită tot drumul, aşa rapid cum a fost el, sugerează din nou că Scrope era de altă talie decât Fletcher şi Cobbins. Dar, revin, odată ce Scrope a pierdut-o pe Eliza – zise Jeremy, privindu-l pe Royce cred că moşierul l-a concediat şi ne-a urmărit el însuşi pe mine şi pe Eliza. La început, am crezut că Scrope şi moşierul sunt mână în mână şi ne urmăresc împreună. Dar – zise Jeremy arătând înspre Cobby şi Hugo –, după cum mi-a amintit Cobby, dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci ar fi trebuit să-l vedem pe Taylor, care era membru al echipei lui Scrope, dând o mână de ajutor. Înţeleg că asistenta, Genevieve, n-ar fi putut participa la urmărire, dar Taylor? Nu era un bătăuş fără minte, le-a dat de urmă lui Cobby şi lui Hugo mai repede

decât ne-am fi aşteptat. Oprindu-se, Jeremy dădu roată cu privirea. Singurul motiv pentru care cred că Scrope nu l-a chemat pe Taylor în ajutor este acela că Scrope a fost concediat, aşa că şi el, la rândul lui, i-a eliberat din funcţii pe Taylor şi pe Genevieve, după care s-a decis să nesocotească porunca moşierului şi a plecat după Eliza pe cont propriu.

— După toate aparenţele, zise Gabriel, moşierul, oricine o fi fost, nu pare genul de om căruia să i te împotriveşti.

Jeremy făcu o grimasă.

— Numai din ce am văzut – întotdeauna de la distanţă –, ar trebui să-ţi dau dreptate. Avea o figură impresionantă, de natură să intimideze. Era de-ajuns să-l vezi îndreptându-se către tine pentru a te simţi ameninţat. Dar, din cele spuse de Eliza, nici Scrope nu era un răpitor de duzină. Poate n-o fi fost chiar un gentleman, dar nu era departe de statutul ăsta. Jeremy trase aer în piept, apoi continuă: Şi, din ceea ce am văzut la Scrope în ultimele zile, mai cu seamă din felul în care vorbea înainte să intervină moşierul… ei bine, nu părea prea normal. Era ca şi când faptul că Eliza a scăpat, ar fi fost pentru el pur şi simplu *insuportabil.* Grăitor mi se pare faptul că la final a ţintit spre Eliza, nu spre mine.

Această frază stârni un murmur general, dar Royce dădu aprobator din cap.

— Să spunem că faptul că a pierdut-o pe Eliza l-a făcut să se concentreze pe ideea de a o recăpăta, indiferent de mijloace. Luând în calcul acest scenariu, este posibil ca moşierul să vă fi urmărit pentru acelaşi motiv pe care l-ai presupus în cazul lui Heather şi al lui Breckenridge – şi anume, fiindcă dorea nu s-o prindă din nou pe Eliza, ci să te analizeze pe tine, salvatorul ei, şi, în caz că treceai testul, o protejai pe Eliza şi o duceai într-un loc sigur, atunci să vă lase pe amândoi în pace?

Jeremy încuviinţă din cap.

— M-am gândit din nou la tot ce am văzut la el şi, da,

această ipoteză ar putea fi valabilă. Dacă nu era disperat să ia o *anumită* fată Cynster, atunci îşi putea permite să aibă răbdare, să-şi schimbe planurile şi să continue. Nu avea nevoie de Eliza mai mult decât avusese nevoie de Heather. Are nevoie, avea nevoie, mai bine zis, doar de o fată din familia Cynster.

— Deci vrei să spui că el – care l-a angajat pe Scrope – l-a atacat pe Scrope pentru că acesta acţiona într-o manieră care ar fi pus-o în pericol pe Eliza? întrebă Christian sceptic.

Dar Jeremy încuviinţă din nou.

— Din punctul meu de vedere, asta e singura explicaţie logică, zise, gesticulând către Breckenridge. Şi care se potriveşte cu ceea ce am văzut.

Şi Breckenridge încuviinţă, la rândul lui.

— N-ar trebui să uităm că instrucţiunile date de moşier lui Fletcher şi lui Cobbins au impus limpede ca Heather să nu fie, în niciun caz, rănită. „Să nu i se atingă niciun fir de păr”, cred că aşa a spus Fletcher.

Se aşternu tăcerea, în timp ce toţi cei de faţă analizau şi cântăreau implicaţiile ipotezei lui Jeremy. În cele din urmă, Lord Martin deschise discuţia.

— Presupun că, luând în calcul faptul că e un aristocrat, putem presupune că avea de îndeplinit un soi de jurământ.

— Cred, zise Royce, că putem lua asta în calcul. În orice caz, acum e mort. Încă nu ştim ce motiv a avut să răpească o fată din familia Cynster, dar, odată ce-i vom descoperi identitatea, se va clarifica şi asta.

— Dar, cum el este mort, zise Lord Martin, atunci pesemne nu mai există nicio ameninţare pentru fete.

— Slavă Domnului! exclamă Gabriel, îngânat de Devil. Dacă aş mai avea de suportat lamentările Angelicăi cu privire la tendinţa mea de a fi prea protector, aş fi tentat să-i sucesc eu însumi gâtul, zise el. Are o limbă mai ascuţită ca orice sabie. Îl deplâng pe nefericitul care va decide că e o mare onoare s-o ia de nevastă.

Hohotele de râs ale celorlalţi fură întrerupte de clinchetul sonor al clopoţelului care îi anunţa că era timpul să se pregătească pentru cină. Se ridicară cu toţii, se întinseră, apoi se împrăştiară prin bibliotecă. Royce rămase în urmă, după Jeremy, pe care îl bătu pe spate.

— Ai făcut treabă bună. Datorită ţie, seara aceasta va fi una festivă.

Zâmbind, Jeremy înclină din cap.

— Ar trebui să-i mulţumeşti Elizei, e şi meritul ei.

Royce zâmbi şi el, încuviinţând.

— Aşa am să fac.

*

Mai târziu, în noaptea aceea, Jeremy stătea întins pe spate relaxat în patul suficient de lung pentru a încăpea bine în el şi se întreba, destul de ameţit, din cauza leacului administrat de doctorul pe care Minerva insistase să îl cheme, dacă Morfeu avea să-l primească în braţele lui.

Braţul încă îl mai durea, cu toate că leacul mai uşurase suferinţa. Creierul lui părea hotărât să rămână în stare de veghe, fără a se concentra la ceva anume, dar totodată incapabil să se oprească din gândit. Iar dincolo de gândurile care nu-i dădeau pace, stăruia un sentiment răvăşitor, neliniştitor că ceva nu era în regulă.

Castelul se linişti treptat, iar tăcerea se aşternu asupra lui. Aproape că se împăcase cu ideea că nu avea să doarmă deloc, când uşa camerei lui se deschise. La început doar se crăpă, apoi se deschise complet, Eliza se strecură înăuntru şi închise uşa în urma ei.

El clipi des, îngândurat, în timp ce ea se apropie de pat, îl privi prin întuneric, apoi şopti:

— Nu dormi, nu-i aşa?

Aceasta îi confirmă faptul că nu era o nălucă, o plăsmuire a imaginaţiei sale.

— Nu. După o clipă de gândire, el întrebă încetişor: Ce faci aici?

Cuvintele îi ieşiră ca o bolboroseală nedesluşită. Ea se dezbrăca deja de capotul de casă.

— Ssst... Nu-i nevoie să vorbeşti. Am vrut doar să fiu cu tine, să mă asigur că eşti bine.

Pe sub capot, trupul ei subţire, delicat, era acoperit de o cămaşă de noapte fină, din bumbac. Ridică aşternuturile şi se strecură în pat lângă el, pe partea nevătămată. Se cuibări lângă el, aşa cum făcea de obicei sau, mai exact, aşa cum făcuse în ultimele cinci sau şase nopţi. Îndatoritor, el îşi ridică mâna sănătoasă pentru ca ea să se poată aşeza mai bine.

Căldura ei se răspândi ca un balsam pe partea lui sănătoasă, apoi îi pătrunse sub piele şi trecu mai departe. Ea suspină şi-şi puse bărbia pe pieptul lui.

— Culcă-te!

Aceasta era deopotrivă o poruncă şi un îndemn – una peste alta, o sugestie excelentă. El îşi ar cui buzele; zâmbetul lui se accentuă când privi pe furiş la părul ei strălucitor. Apoi făcu aşa cum poruncise ea şi se relaxă; îşi îngropă capul în pernă şi închise ochii.

Era ciudat; simplul fapt că ea era acolo, cu el, îi calmase gândurile.

Faptul că ea apăruse în camera lui, prezenţa ei în patul lui, ştia că astea nu rezolvau toate problemele, nu răspundeau la niciuna dintre întrebările care i se învârteau în minte. Toate problemele, toate întrebările care păreau atât de întemeiate ce încă stăruiau în mintea lui, dar pe care acum era dispus să le lase pentru ziua care urma.

Pentru noaptea aceea, toate erau aşa cum trebuie.

Acum putea să adoarmă.

Ceea ce se şi întâmplă.

Capitolul 17

Două dimineţi mai târziu, Jeremy stătea în mijlocul

unei aglomerări de trăsuri, cai, valeţi şi majordomi, cu rudele apropiate bătându-l pe umăr şi urându-i toate cele bune, cu doamne parfumate pe care le cunoştea şi pe care le evitase ani de-a rândul mângâindu-l pe obraji şi exprimându-şi speranţa de a-l vedea curând în Londra, în timp ce majoritatea celor adunaţi la Wolverstone se pregăteau să plece.

Nu ştia cărui zeu să-i mulţumească pentru grăbirea acelei plecări în masă, dar era nespus de recunoscător.

Hugo, Cobby şi Meggin fură primii care plecară – se întorceau la Edinburgh cu cabrioleta lui Hugo. Cobby condusese cabrioleta lui Jeremy până acolo, iar acum Jasper mânca fân în grajdul lui Royce.

— Trebuie să-ţi spun, zise Cobby, că am aruncat un ochi peste însemnările tale cu privire la lucrările sumeriene din biblioteca de la Wolverstone. Absolut uluitoare! Nu uita să-mi trimiţi o copie a prezentării pe care o vei face la Societatea Regală. Când Jeremy se uită la el nedumerit, Cobby se încruntă. Ai să-ţi prezinţi descoperirile, nu-i aşa?

Jeremy clipi.

— Ah, da.

Îi luase o clipă întreagă să-şi amintească fabuloasa descoperire pe care o făcuse.

— Sigur, am să-ţi trimit o copie de îndată ce va fi gata.

La un moment dat.

Faptul că, din clipa în care făcuse cale întoarsă cu cabrioleta spre nord, pe urmele Elizei, nu se mai gândise nici măcar o singură dată la textul de excepţie pe care îl descoperise, i se păru dovada incontestabilă că se schimbase radical. Chiar şi în clipele acelea, când chestiunile dintre el şi Eliza rămăseseră încă nerezolvate, nu avea niciun chef să-şi facă timp pentru a se apuca de însemnări.

Ascunzând acea descoperire de-a dreptul cutremurătoare în spatele unui zâmbet simplu, îi strânse mâna lui Cobby, îşi bătu prietenul pe umăr, apoi îi dădu

drumul şi se întoarse pentru a-şi lua rămas-bun de la Meggin.

— Ai grijă, zise Meggin, întinzându-se ca să ajungă la obrazul lui. Se dădu un pas înapoi şi-i căută privirea. Şi s-o aduci pe Eliza în vizită, după ce se va termina totul.

Acel cuvânt, „totul”, îi făcu să se cutremure atât pe el, cât şi pe Eliza. El încuviinţă.

— Aşa am să fac.

Eliza li se alăturase cu câteva clipe în urmă. Meggin se întoarse, iar ea şi Eliza se îmbrăţişară cu căldură.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru tot ajutorul, zise Eliza.

Meggin râse şi repetă invitaţia. Chipul Elizei se lumină.

— Sigur că venim.

După asta, se întoarse către Cobby şi către Hugo, urându-le toate cele bune şi râzând de ceva ce zisese Hugo.

Jeremy o urmări. Acceptarea invitaţiei lui Meggin fusese autentică, sinceră; interacţiunea ei cu prietenii lui îl bucura şi-l încuraja.

Cu toate că îşi petrecuse ultimele două nopţi dormind alături de el, asigurându-se că şi el se odihnea bine, în ambele dimineţi, când el se trezise, ea era de mult plecată. Din cauza micii armate care se mutase până adineauri în castel, ei doi nu avuseseră parte de nicio clipă de singurătate în care să poată schimba păreri cu privire la orice subiect. Prin urmare, el n-avea habar ce gândea ea, ce credea despre el, despre ei, despre viitorul lor împreună, acum, că se întorseseră la lumea lor obişnuită.

Un lucru asupra căruia nu avea nicio îndoială era felul în care toţi cei de faţă, cu excepţia lui Cobby, Hugo şi Meggin îl priveau pe el.

Şi, prin urmare, relaţia care luase naştere între el şi Eliza. Fratele ei mai mare, Gabriel, era ultimul care îi întărise părerea cu privire la asta.

După ce stătu alături de Jeremy pentru a-şi lua rămas-bun de la Hugo, Cobby şi Meggin, Eliza fu chemată de

Breckenridge; se grăbi să discute cu surorile ei, pe care Breckenridge le conducea înapoi în oraş. Şi astfel lăsă liber locul de lângă Jeremy, pentru a fi luat de fratele ei.

— Voiam să-ţi mulţumesc că ai salvat-o. Nu era nicio urmă de nesinceritate în glasul profund al lui Gabriel.

— Planul tău de a ajunge aici într-o singură zi a fost unul bun şi ar fi mers cu Heather sau cu Angelica, dar ştiu că nepriceperea la călărit a Elizei l-a zădărnicit. N-a fost vina ta că aţi petrecut mai multe zile până să ajungeţi cu bine. E adevărat – şi aici buzele lui Gabriel se arcuiră – că, pentru cineva care-şi petrece timpul cu nasul îngropat în cărţi, te-ai descurcat excepţional, evitând toate pericolele şi depăşind toate obstacolele pentru a o aduce aici în siguranţă. Dar finalul extins n-a făcut parte din planul tău, şi asta nu-i vina ta, însă ai lăsat să se înţeleagă destul de clar că eşti gata să accepţi consecinţele şi, pentru asta, ai tot respectul nostru, al tuturor.

Jeremy nu voia ca ei să se plece înaintea lui în felul acela, dar nici nu putea spune că nu era cazul şi că dorinţa lui de a o salva pe Eliza nu fusese condusă de niciun fel de obligaţie – nu putea spune atâta timp cât nu ştia cum gândea Eliza. Nu ştia nici dacă, acum, că se întorseseră în lumea bună, ea ar fi dorit ca relaţia lor să iasă la iveală. Privind-o cum vorbea cu Heather şi cu Angelica, el răspunse:

— Eu… îşi băgă mâinile în buzunare şi ridică din umeri. Cred că este cel mai bun lucru, pentru amândoi.

Măcar asta era adevărat.

Gabriel îşi plecă fruntea.

— Categoric.

Îi întinse mâna.

— Caută-ne, dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc, zise Jeremy strângându-i mâna lui Gabriel, apoi zâmbind către Alathea, care li se alătură.

Semnele de rămas-bun continuară. Jeremy purtă cu Devil cam acelaşi dialog pe care-l avusese cu Gabriel, ajungând cam la aceeaşi concluzie. Fusese nevoit să

clarifice natura relaţiei dintre el şi Eliza; trebuia să-i lase pe Devil, pe Honoria, pe Helena, pe Lady Osbaldestone şi pe toţi ceilalţi să plece cu impresia clară că relaţia despre care toţi fuseseră îndeajuns de prudenţi cât să nu aducă vorba avea să fie bazată pe onoare şi condusă de nevoia de a păstra nepătată reputaţia Elizei… Ideea de-a lăsa acea impresie fără a vorbi efectiv despre asta îl călca pe nervi.

Se simţiră epuizaţi când ajunseră să-şi ia rămas-bun de la trăsura care îi ducea pe Christian, Letitia, Delborough şi Delilah înapoi în Lincolnshire.

Trebuia să recunoască faptul că se simţea recunoscător că atât de mulţi oameni veniseră să-i susţină pe el şi pe Eliza. La primirea mesajului pe care i-l trimisese de la Edinburgh, Royce trimisese oameni călare la Leonora şi la Tristan în Surrey şi la părinţii Elizei în Londra. Gabriel şi Alathea veniseră în nord împreună cu Lord Martin şi cu Lady Celia. Devil şi Honoria se alăturaseră şi ei; cum Helena stătea cu ei la vremea aceea, venise şi ea. Leonora şi Tristan îşi întrerupseseră călătoria lungă spre nord, către mănăstirea Dearne, şi-i întâlniseră acolo pe Delborough şi pe Delilah, împreună cu Lady Osbaldestone. Neştiind ce avea să-i aştepte la nord de graniţă, Christian cu Letitia şi Delborough cu Delilah li se alăturaseră lui Tristan şi Leonorei, iar Lady Osbaldestone nu se lăsase mai prejos.

Lady Osbaldestone alesese să se întoarcă la Londra cu Helena în trăsura lui Devil şi a Honoriei; aceasta urmă trăsura lui Christian. Gabriel şi Alathea porniseră deja spre Londra.

De cealaltă parte a curţii principale, Eliza se săturase de predicile surorilor ei. O îmbrăţişă pe Heather, care îi îngădui apoi lui Breckenridge să o ajute să urce treptele trăsurii. Ajunsă la ultima treaptă de sus, Heather se întoarse şi o fixă pe Eliza cu o privire dojenitoare.

— Aminteşte-ţi să te ţii tare pe poziţie. Ştii ce vrei, deci ai grijă să şi obţii ceea ce vrei.

Lângă trăsură, Breckenridge îşi dădu ochii peste cap şi se prefăcu a nu auzi.

Eliza îşi dădu şi ea ochii peste cap.

— Nu-ţi mai face griji. Ştiu ce fac.

— Da, zise Angelica, pregătindu-se s-o urmeze pe Heather. Dar te vei ţine de plan? Ştim cu toţii că tu eşti mai moale, mai uşor de dus cu vorba decât mine şi Heather. Dacă te pierzi cu firea, dacă accepţi orice altceva în afara visurilor tale, noi o să... De pe ultima treaptă, Angelica miji ochii şi o săgetă cu privirea ei verde. Mă rog, nu ştim ce o să facem, dar ştiu că n-o să stăm cu mâinile în sân. Deci nu te da bătută.

După asta, cele două surori enervante ale Elizei se întoarseră şi se făcură nevăzute în trăsură.

Îi veni rândul lui Breckenridge.

El zâmbi şi o strânse uşor în braţe pe Eliza.

— Ca viitor cumnat al tău, aş mai spune doar că... Făcu o pauză, apoi suspină. E un bărbat cumsecade, Eliza. Orice decideţi voi doi, să nu uiţi asta – şi nici că a făcut toate astea şi a renunţat la multe pentru ca tu să fii în siguranţă.

Ea clipi. Îl strânse cu grijă în braţe pe Breckenridge; acesta nu-şi revenise încă de pe urma rănii care îi pusese viaţa în pericol în timp ce o salvase pe Heather.

— Ştiu ce fel de om e. N-am cum să uit asta.

El era cavalerul ei din mai multe puncte de vedere decât păreau să înţeleagă ceilalţi. Faptul că nici măcar surorile ei nu pricepeau asta era bine, dar acum, că motivele iritării ei dispăruseră, putea să respire adânc şi să-şi ţină nervii în frâu înainte de a izbucni.

Lady Osbaldestone şi mătuşa ei Helena merseseră până într-acolo încât o asiguraseră că mariajul cu un bărbat care se îngropa în biblioteca lui cu săptămânile nu putea fi un lucru chiar rău; o mângâiaseră pe mână şi îi ziseseră că avea să găsească alte preocupări cu care să-şi umple timpul.

Cu toţii, fără îndoială, se purtaseră cu Jeremy de parcă ar fi fost un personaj secundar. Ca şi cum căsătoria lor ar fi fost a doua alegere pe care ar fi putut să o facă şi

ca şi cum ăsta nu ar fi fost cel mai bun deznodământ pentru niciunul din ei. Cel puţin Heather şi Angelica recunoscuseră posibilitatea unui alt deznodământ, deşi niciuna din ele nu avea încredere că lucrurile se vor termina cu adevărat cu bine. Nu dacă problema era lăsată pe seama Elizei şi a lui Jeremy.

În clipa aceea, Jeremy veni să-i salute pe cei care plecau, îi strânse mâna lui Breckenridge şi mâinile pe care Heather şi Angelica le întinseră prin fereastra trăsurii. Apoi ieşiră părinţii Elizei, împreună cu Royce şi cu Minerva. Breckenridge se urcă în trăsură; închizând uşa după el, Royce îi făcu semn vizitiului.

Trăsura porni la drum, însoţită de salutări şi de semne de rămas-bun.

Şi, în final, rămaseră singuri.

De fapt, înconjuraţi de cei care chiar aveau motiv să se afle acolo: părinţii Elizei, Leonora şi Tristan şi gazdele lor, Royce şi Minerva.

Vorbind între ei, ceilalţi se îndreptară către treptele de la intrare, cu intenţia clară de a se întoarce în casă.

După ce analiză această intenţie, Jeremy îi aruncă o privire Elizei, aflată încă lângă el.

— Vrei să mergem la o plimbare?

Ochii ei trădau uşurarea pe care ea o simţea.

— Da, te rog. Cu siguranţă, nu vreau să intru în casă şi să stau jos.

El era de acord cu asta.

— Putem merge până la râu şi să ne întoarcem pe poteca din jurul lacului.

Ea încuviinţă, şi se îndreptară către partea din faţă a castelului, părăsind aleea principală pentru o potecă îngrijită care ducea către malul râului, trecând peste o păşune.

El o luă de mână şi o ţinu să nu alunece pe podul din lemn care traversa râul cel agitat.

— Aproape că-i sunt recunoscător lui Scrope că m-a împuşcat, având în vedere că nu m-a rănit prea tare. Îi

întâlni privirea când ea se uită la el, surprinsă, şi zâmbi cu mâhnire. Mulţumită rănii, am putut obţine o amânare de câteva zile înainte de a ne întoarce la Londra.

Înainte să anunţe logodna şi să facă aranjamentele necesare pentru căsătorie.

Ea făcu o grimasă.

— E adevărat.

— Dar cum toţi au fost de acord să ne acorde acest timp… poate ar trebui să ne folosim de el.

Ajungând pe cărarea ce urmărea celălalt mal al râului, ea îşi arcui sprâncenele.

— La ce te gândeşti?

El ezită.

— Spune-mi ce culori, ce flori, ce muzică îţi plac. Orice altceva relevant.

Ea râse şi se conformă, apoi îl întrebă acelaşi lucru şi pe el.

Îşi împărtăşiră lucrurile care le plăceau, care le displăceau, păreri şi impresii, în timp ce se plimbau pe malul lacului. Jeremy află că avea întrebările – dar şi răspunsurile – mai la îndemână decât s-ar fi aşteptat; conversaţia cu domnişoarele nu fusese niciodată punctul lui forte, dar în cazul aceasta… era vorba despre femeia cu care urma să-şi împartă tot restul vieţii, deci nu avea nevoie să-şi măsoare cuvintele.

Avea nevoie doar să afle cât mai multe despre ea, chiar dacă, după el, ştia deja lucrurile cele mai importante. Ştia că îi plăcea felul în care ea râdea, ştia că un anume zâmbet al ei din intimitate îl făcea să se simtă ca un rege. Dar era atent la răspunsurile ei, era complet concentrat asupra ei…

Curtând-o.

După o vreme, îşi dădu seama că asta făcea. Mai mult, că o făcea intenţionat, cu dorinţă şi pasiune… fiindcă o parte din el, acea parte din el proaspăt descoperită, scoasă la iveală din cotloanele sufletului său de exigenţele fugii lor, credea că ea merita asta. Că merita mult mai mult

decât o căsătorie de convenienţă.

Odată ce înţelese asta, spre uluirea lui, nu dădu înapoi, ci merse mai departe, se dedică scopului de a o fermeca, de a o amuza, de a conversa cu ea. Şi descoperi că se pricepea la asta.

Cu ochii veseli, ea îi răspunse, fără prefăcătorie. Ajunseră la lac şi continuară să se plimbe pe sub ramurile aplecate ale sălciilor, apucând-o pe cărarea care se îndepărta de casă, înconjurând lacul la pas.

Eliza se simţea captivată, inima ei era din nou subjugată, îşi strecură mâna într-a lui şi continuă să meargă alături de el, întrebându-l despre unchiul lui, Humphrey, rugându-l să-i descrie casa din Montrose Place, unde locuiau ei doi. El descrise în amănunt casa şi grădina, cu toată minuţiozitatea care era de aşteptat de la el, dar până şi ea remarcă o scăpare evidentă.

— Ce poţi să-mi spui despre bibliotecă?

El se sperie, aproape se cutremură.

— De fapt, e vorba despre biblioteci. Sunt două. Am transformat o seră într-un salon, apoi am făcut din acel salon o bibliotecă.

Înainte să-şi calce pe inimă sentimentele şi să se ofere să readucă încăperile la rolul lor iniţial – aşa cum sugera expresia lui oarecum crispată –, ea se aventură să întrebe:

— Deci salonul actual dă înspre grădina din spate?

Oarecum îngrijorat, el încuviinţă.

Ea zâmbi şi îşi lipi umărul de al lui.

— Asta-i ultima modă, ştiai?

— Da? O privi neîncrezător. Asta ai inventat-o tu.

Ea râse şi scutură din cap.

— Ba nu, serios. A fost în toate revistele pentru femei de lunile trecute; e ultima modă.

— Aha, încuviinţă el, înseninându-se. Păi, bine, atunci se pare că am fost cu un pas înainte. Trebuie să-mi aduc aminte să-i spun lui Humphrey.

— Cred că va aprecia asta.

— Cu siguranţă.

Continuară să se amuze unul pe seama altuia, dar, dincolo de discuţiile lejere, era ceva, o direcţie anume, pe care n-o putea scăpa din vedere. El îi povestea, în felul propriu, despre viaţa lui, despre casa lui, despre felul de viaţă pe care îl ducea şi o întreba şi pe ea despre aceleaşi lucruri.

Arătându-i, dezvăluindu-i informaţii pe care nici nu avuseseră timp să le împărtăşească înainte de a sfârşi logodiţi prin forţa împrejurărilor, ca urmare a acţiunilor lui Scrope şi ale moşierului.

Nu trebuia să facă asta, să se expună în felul acela, să-i dezvăluie lucrurile mărunte, amănuntele vieţii lui care erau importante, care aveau însemnătate pentru el.

Şi nu trebuia să se intereseze de ea. Şi totuşi, o făcea; nu era nici urmă de prefăcătorie în atenţia lui, în interesul pe care îl arăta. Dimpotrivă, faptul că era punctul central al atenţiei lui o tulbura; ca om de ştiinţă, puterea lui de concentrare era cu adevărat impresionantă, şi faptul că avea acea concentrare îndreptată asupra ei era fascinant.

Ştiind că era un savant aproape complet rupt de lumea mondenă, nu se aşteptase ca el să o curteze în felul acela. Faptul că o făcea, o bulversa de-a dreptul.

Înconjuraseră lacul şi se îndrepta acum către castel.

Privind în sus, către turlă, el suspină.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu ştiu mai nimic despre logodnă, despre ceea ce s-ar cuveni să facem în public sau între patru ochi. Îi aruncă o privire. Presupun că tu ştii.

Ea îl privi în ochi pentru o clipă, apoi încuviinţă. Tranziţia fusese atât de simplă, de naturală, iar el trecuse de la teorie la practică, la lucrurile cu care amândoi ştiau că aveau să fie nevoiţi să dea piept.

— Mai întâi vine un anunţ în *Gazette.* Are o formulare aproape standard.

— Şi după aceea?

Ea trase aer în piept, plămânii ei se încordară brusc,

apoi expiră şi zise:

— Asta depinde foarte mult de noi. De ceea ce decidem noi. De… direcţia aleasă de noi.

Când el se încruntă, fiind limpede că nu înţelegea, ea îi explică:

— Ceea ce facem după ce apare anunţul de logodnă va indica lumii mondene, lumii în general, care va fi… nu găsesc un termen mai bun… fundamentul căsătoriei noastre.

Se străduise – şi chiar reuşise – să răspundă direct şi concis, în împrejurări precum a noastră, se aşteaptă ca, după anunţul din ziar, lucrurile să fie organizate în linişte, şi nunta noastră să fie o chestiune în care să fie implicate doar rudele şi cunoştinţele apropiate.

— Aha, zise el, ridicând capul şi privind către parapeţi.

Ea nu-i putea vedea trăsăturile, ochii, nu-şi putea da seama de ceea ce gândea cu adevărat. Şi voia să ştie. Era apogeul, punctul culminant al remarcii lui de mai înainte cum că nu aveau să ia în seamă aşteptările lumii, ci să acţioneze conform sentimentelor care luaseră naştere între ei.

Oare se căsătoreau din dragoste? Oare aveau să profite de şansa fericirii supreme pe care ea ştia că o aveau? Ori aveau să facă un pas înapoi, către siguranţa unei uniri convenţionale, dictate de societate, una care le îngăduia amândurora, cel puţin teoretic, să dea înapoi dinaintea iubirii?

Să rămână liberi de orice angajament luat în numele iubirii.

— Deci trebuie să luăm o decizie, să facem o alegere, într-un sens sau în altul.

Ea încercă să-i surprindă privirea, însă el nu se uita înspre ea.

— Da. Înţeleg.

Din ceea ce putea vedea pe chipul lui, el se încrunta într-un fel studios, ca şi cum chestiunea supusă discuţiei ar fi făcut obiectul unei analize.

O chestiune care trebuia discutată.

Ea era ispitită să-l preseze, dar… era posibil ca el să nu-şi fi analizat sentimentele încă. Să nu se fi decis în privinţa direcţiei. Bărbaţii, aşa cum subliniau adesea nevestele fraţilor şi verilor ei, era deseori reticenţi când venea vorba despre implicarea în asemenea decizii emoţionale, şi, cu toate că Jeremy era un om de ştiinţă, el rămânea în primul rând bărbat.

Probabil ar fi trebuit să-l lase să se gândească, să tragă singur o concluzie înaintea ei.

Cuvintele Angelicăi îi răsunau în minte, dar ea le alungă.

Nu dădea înapoi. Ştia ce voia şi nu se abătea câtuşi de puţin de la scopul său, dar nu putea obţine ceea ce voia, dacă nu îşi dorea şi el asta.

Ajunseră la casă.

Jeremy îi deschise uşa, apoi o urmă pe culoar.

— Spune-mi, care-i cel mai neobişnuit, cel mai neconvenţional cuvânt pe care l-ai văzut vreodată într-un anunţ de logodnă? Întrebarea o luă prin surprindere.

— Neobişnuit?

Îşi scormoni mintea, apoi scutură din cap.

— Nu cred că am văzut altceva în afara cuvintelor obişnuite.

— Niciun anunţ de genul: „Lord şi Lady Higgimbotham sunt extrem de uşuraţi să anunţe logodna celei de-a cincea fete a lor Priscilla cu domnul Courtney”? sau „Domnul şi Doamna Foxglove sunt în extaz să dea de veste că fiica lor cea mai mare, Millicent, se va căsători cu vicontele Snaring”?

Ea râse.

— Nu se zice nimic despre uşurare, chiar dacă e reală, şi cu atât mai puţin despre extaz.

Jeremy pufni.

— Eu cred că ar trebui să ne străduim să fim originali – cel puţin să ne cântărim bine opţiunile.

Eliza fu uluită când îşi aminti de felul în care funcţiona

mintea lui.

— Aşa cum am făcut în timpul fugii noastre?

Ajunseseră în holul principal. El se opri, îi luă mâna care se odihnea pe braţul lui şi se întoarse cu faţa la ea; degetele lui o ţineau uşor, iar el o privi în ochi.

— Da. Exact aşa.

Inima i se opri în loc pentru o secundă; îi căută privirea. Voia să spună că…

Clopoţelul care anunţa masa le întrerupse momentul, tulburându-le simţurile. Mai multe voci de femei se auzeau din capul scării; zumzetul vocilor bărbăteşti venea dinspre bibliotecă.

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră aşa. Buzele lui Jeremy se arcuiră. Îi oferi braţul.

— Mergem?

Înăbuşindu-şi un suspin, spunându-şi că aveau să reia discuţia mai târziu, Eliza îşi aşează mâna pe braţul lui şi îl însoţi în sufragerie.

*

Dacă Jeremy ar mai fi avut vreo îndoială referitoare la ceea ce credeau Leonora şi Tristan, Royce şi Minerva, precum şi părinţii Elizei cu privire la fundamentul legăturii dintre el şi Eliza, faptul că nimeni nu aduse vorba despre acest subiect, nici măcar în treacăt, în timpul mesei, îi clarifică acest lucru.

Evitarea delicată, stânjeneala implicită chiar şi doar în pomenirea situaţiei erau sufocante. Nimeni nu voia să discute despre constrângerile sociale înaintea cărora se plecau cu toţii, după bănuia el.

Jeremy capitulase la rându-i, dar nu în faţa unor asemenea constrângeri. Ceea ce sugera atitudinea lor cu privire la Eliza îl făcu să izbucnească.

Era drept că nici el, nici ea nu făcuseră nicio afirmaţie, nicio declaraţie, dar, cu toate astea, nu putea pricepe cum de Leonora, şi chiar şi Tristan şi Royce, care îl cunoşteau de

mai bine de zece ani, puteau fi atât de orbi în faţa adevărului.

Un adevăr pe care el îl simţea cu toată fiinţa lui, care îl cuprinsese întru totul. Era diferit; se schimbase. Şi nu doar fuga lor dinaintea pericolului produsese schimbarea.

— Până acum, am avut un an bun în Somerset, răspunse Lord Martin întrebării lui Royce. Recolta a mers bine şi, dacă nu vine vreme proastă, roadele ar trebui să fie excelente.

Conversaţia bărbaţilor se învârtea în jurul cirezilor, al oilor şi al recoltei. Jeremy habar n-avea cum de doamnele reuşeau să se stăpânească, dar asta era convenţia socială. La dreapta, aşezată în faţa Celiei, Leonora zise:

— Va trebui să mă străduiesc să găsesc o nouă guvernantă. Sau poate una în plus, căci fetele noastre au început să protesteze că vor să înveţe latina şi mai multă aritmetică şi geografie, dacă-ţi închipui.

— O, da, răspunse Minerva. Fetele noastre, din păcate, sunt băieţoase, şi, desigur, Royce nu-i deloc de ajutor în a le struni, căci ele par înclinate mai mult spre… să spunem, preocupări mai ezoterice decât spre broderie, muzică şi pictură.

Oamenii cei mai apropiaţi şi care le erau cei mai dragi păreau să-i ignore şi evitau subiectul căsătoriei lor. La jumătatea mesei, el schimbă o privire cu Eliza. Şi ea găsea jenantă acea eschivare.

El cochetă cu ideea de a întreba în gura mare despre formulările interesante ce se puteau folosi în anunţul de logodnă, dar, cum el şi Eliza nu vorbiseră încă pe îndelete şi nu stabiliseră ce era de făcut, se abţinu. Gândul acesta îl ajută să rămână tăcut pe tot parcursul mesei. I se întâmpla des să fie tăcut la masă, dar de data asta nu hieroglifele mesopotamiene îl preocupau.

De fapt, Eliza nu zisese ce fel de căsătorie îşi dorea. Sau zisese? Din fire, nu era prea atent la amănunte, nu când era vorba despre oameni, mai ales despre femei, dar, deşi venise lângă el în pat în ultimele două nopţi, deşi

răspunsese destul de atent la tendinţa lui de a o curta, nu-şi exprimase explicit dorinţele.

El credea că le ştia; spera să aibă dreptate, dar… în realitate, ea nu *rostise* vreun cuvânt pe baza căruia el să-şi construiască viitorul.

Într-adevăr, cu cât se gândea mai mult la asta, cu cât analiza lucrurile mai mult, aşa cum era obişnuit, cu atât mai neliniştit devenea, dându-şi seama că presupunerile lui cu privire la ei şi la viitorul lor, cu privire la aşteptările ei de la căsătoria lor, fuseseră până atunci bazate doar pe interpretarea dată de el acţiunilor ei, văzute inevitabil prin prisma propriilor speranţe şi temeri. Prin prisma propriilor lui nevoi şi dorinţe.

Dar realitatea ei putea fi complet diferită. El s-ar fi putut înşela cu mare uşurinţă, şi toţi cei care stăteau acum în jurul lui ar fi putut avea dreptate.

Dacă chiar aveau?

Se uită pe partea cealaltă a mesei. La fel ca el, şi ea mânca în tăcere şi nu acorda prea mare atenţie conversaţiilor din jur. El încercă să o privească – să-i observe comportamentul, expresiile, cuvintele pe care le schimba cu ceilalţi – în mod obiectiv, nepătimaş. Se întrebă dacă nu cumva ceea ce văzuse se potrivea bine, dacă nu chiar mai bine, cu ideea că, acum că ea se întorsese în lumea ei, se bucura să-şi reia locul stabilit de părinţi, de familie, de prietenii care îi aşteptaseră, pe ea şi pe el, un loc bazat pe prejudecăţi şi pe ceea ce credeau ei.

Cu siguranţă, acceptarea unui astfel de loc ar fi fost mai uşoară. Pentru amândoi. Ar fi fost mai simplu să lase hăţurile din mână, să se relaxeze şi să urmeze modelul prestabilit, începând de la un anunţ convenţional în ziar.

Tot ce avea el de făcut era să o ceară de soţie, apoi să lase lucrurile să decurgă de la sine. N-ar mai fi fost nevoit să se lupte cu ceea ce simţea el, cu ce simţea ea, n-ar mai fi trebuit să facă schimbări majore în stilul lui de viaţă. Nu dacă se obişnuia cu ideea unei căsătorii dictate de societate, bazată pe obligaţie şi un strop de afecţiune.

Dacă asta îşi dorea el, lucrurile erau uşor de înfăptuit. Dar asta îşi dorea?

Până să termine de mâncat şi să se ridice cu toţii, nu mai era deloc sigur cu privire la dorinţele lui, ale ei, ale amândurora – şi cu atât mai puţin ştia ce le rezerva viitorul.

*

Jeremy ieşi pentru o plimbare lungă. De data asta, singur. Avea nevoie să se gândească, după care să găsească o cale inteligentă de a afla ce voia Eliza, înainte de a se face de râs propunându-i o variantă pe care ea nu şi-o dorea.

I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut sta de vorbă cu ea între patru ochi, fără niciuna din aşteptările astea care – aşa cum se temea – acum apăsau asupra lor, dar, cum ieşiră din sufragerie, mama ei îi solicită prezenţa; implicată în conversaţie, Eliza începu să urce scara împreună cu celelalte doamne, îndreptându-se probabil către salonul Minervei, încăperea preferată pentru relaxare a ducesei.

El aruncă o privire după Eliza, apoi, conştient de prezenţa celor trei bărbaţi în spatele lui, străbătu culoarul, fără să intre în bibliotecă, ci doar trecând pe lângă ea, către o uşă laterală care dădea spre grădină.

Ieşi din casă, închise uşa şi porni pe poteca pietruită, simţind cum o mare greutate i se ia de pe umeri. Şi din minte.

Avea nevoie de asta – de spaţiu şi de linişte – pentru a gândi, îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, se concentră asupra potecii şi începu să meargă. Ar fi preferat să călărească sau să conducă o trăsură, dar rana lui făcea ca oricare din acestea activităţi să nu fie o idee înţeleaptă.

Mintea lui funcţiona după criterii logice; logică era şi perspectiva naturală din care privea orice subiect pe care avea nevoie să-l înţeleagă. Şi avea nevoie să înţeleagă asta.

Părea logic să înceapă prin a se compara pe el aflat în

situaţia respectivă cu ceea ce ştia despre alţi bărbaţi. Dintotdeauna, el fusese, pentru el însuşi şi pentru ceilalţi, un om de ştiinţă – altceva decât un războinic. Cu toate acestea, majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea în afara mediului academic erau războinici: Tristan, ceilalţi membri ai clubului Bastion, Royce, toţi cei din familia Cynster; era obişnuit cu caracteristicile speciei.

E drept că fusese întotdeauna un om de ştiinţă, dar faptul că trebuise s-o salveze pe Eliza de Scrope şi de moşier scosese la iveală o altă parte ascunsă, probabil latentă – care putea fi catalogată drept războinică – şi, după cum aprobarea şi încuviinţarea explicită a lui Gabriel, Devil, Royce şi ale tuturor celorlalţi o dovediseră, şi ei văzuseră acţiunile şi măsurile sale ca fiind ale unui războinic asemenea lor, nu ale unui om de ştiinţă.

Deci… era un amestec. Un om de ştiinţă războinic ori un războinic om de ştiinţă, una din astea, nu conta care. Ceea ce conta era că, dincolo de toate astea, era supus impulsurilor şi constrângerilor cărora le erau supuşi toţi războinicii pe care îi cunoştea, doar că, în cazul lui, impulsurile şi constrângerile erau influenţate şi moderate de latura lui analitică.

Nu era sigur dacă din cauza asta avea mai mult sânge-rece ca ei sau pur şi simplu gândea mai limpede. Oricum ar fi fost, şi toţi ceilalţi avuseseră de-a face cu chestiunile importante privitoare la căsătorie; iar el ştia cum le trataseră. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost în pielea lui… Mormăi şi bombăni:

— Ar profita de şansa de-a obţine ce-mi doresc – s-o iau de soţie pe Eliza – fără să fiu nevoit să vorbesc despre dragoste, fără să-mi expun inima ori să recunosc vreuna dintre vulnerabilităţile implicite.

Era perfect conştient de vulnerabilităţile respective, însă… omul de ştiinţă din el pesemne nu sesizase motivul pentru care se temea de ele, pentru care s-ar fi luptat cu ele, cel puţin nu în asemenea măsură încât să renunţe la ceea ce primea în schimb. Nu vedea motivul pentru care

faptul că-i displăcea un detaliu al unei monede l-ar împiedica să analizeze moneda în întregime.

— Dar ei ar face tot posibilul să-şi ascundă adevăratele sentimente. Dacă le-aş cere un sfat, mi-ar spune să nu ratez ocazia şi să admit posibilitatea ca legătura dintre mine şi Eliza să nu fie una durabilă.

Pentru fiecare dintre cavalerii războinici pe care îi cunoştea, căsătoria cu femeia iubită fără a fi nevoit să-şi declare iubirea sau să îşi dezvăluie sentimentele în vreun fel fusese un ţel măreţ. Niciunul din ei nu reuşise să îl atragă, dar lui soarta îi surâdea şi-i scosese în cale oportunitatea de-a atinge acest ţel.

Iar el nu o voia. Ştia că ei l-ar fi crezut nebun… cel puţin înainte să se fi căsătorit cu toţii. Acum… Acum, era posibil să-l înţeleagă.

În cele din urmă, fiecare din ei aleseseră calea cealaltă. Calea pe care o voia şi el, de care se simţea atras.

Nu vedea niciun motiv pentru care să-şi nege iubirea – bucuriile, provocările, suferinţele, tot ce cuprindea ea – doar pentru că toată lumea presupunea că el, omul de ştiinţă simplu care părea a fi, n-ar fi vrut asta. Că n-ar fi vrut să se lupte cu un sentiment atât de puternic, să îl primească în viaţa lui extrem de ordonată, împreună cu toate distragerile şi transformările ce-l însoţeau. Dar el voia.

Nu mai avea nevoie să-şi analizeze sentimentele. *Ştia* ce îşi dorea. Tot ce avea de făcut era să afle ce voia şi Eliza. Apoi puteau continua. Puteau începe să trăiască viitorul care chiar era potrivit pentru ei, în locul viitorului anost şi plictisitor pe care restul lumii credea că se cuvenea pentru ei.

Auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. Nu fu prea surprins să-l vadă pe Tristan mergând în urma lui, cu intenţia limpede de a-l prinde din urmă. Înăbuşindu-şi un suspin – plin de suferinţă, dar resemnat –, se opri şi, luându-şi o figură amabilă, dar neutră, îl aşteptă pe cumnatul său. Tristan îi întâlni privirea şi încercă, fără

succes, să desluşească ce se afla în spatele măştii, apoi, cu un gest simplu, îi făcu semn să continue să meargă.

— Îmi închipui că te gândeşti cum să procedezi în situaţia dată. Jeremy încuviinţă politicos.

— Aşa este.

Încerca să vadă cum să o facă pe Eliza să îi spună ce simţea.

— Desigur, continuă Tristan, mergând pe lângă el, cum nu te-ai aşteptat la aşa ceva şi nu ai experienţă în domeniu, probabil te întrebi care ar fi căile de ieşire din această situaţie, detaliile, aşteptările, angajamentele sociale.

— Hmm.

Jeremy se întreba dacă ar fi fost normal să-i spună pur şi simplu Elizei ce simţea sau dacă, făcând asta, ea s-ar fi simţit obligată să pretindă că simţea acelaşi lucru pentru el sau, şi mai rău de atât, să fie din cale-afară de permisivă. Brr!

Tristan continuă:

— Adevărul e că tot ce trebuie să faci e să o ceri de soţie – nu trebuie să te prefaci că simţi cine ştie ce. Nimeni nu se aşteaptă ca voi doi să vă luaţi din dragoste.

Dar dacă nu aşa stăteau lucrurile? Dacă nu aveau nevoie să se prefacă? îi stătea pe limbă să dea glas întrebărilor ăstora – şi să răstoarne complet planurile lui Tristan când cumnatul lui continuă:

— Toată lumea ştie că Eliza nu e soţia pe care ai fi ales-o, după cum nici ea nu te-ar considera pe tine bărbatul visurilor ei, dar, cum niciunul din voi nu e ataşat de altcineva şi cum căsătoria e acceptabilă în toate celelalte privinţe, atunci lumea bună se va mulţumi să încuviinţeze, să zâmbească şi să vă binecuvânteze căsătoria.

„Din partea mea, lumea bună ar putea să se ducă…”

Jeremy îşi muşcă limba la propriu, pentru a se abţine să rostească vorbele acelea. Se părea că, în afara celorlalte caracteristici, războinicul din el avea un temperament mai vulcanic decât al omului de ştiinţă cuminte; sugestia că

Eliza nu-l dorea cu adevărat ori că el n-o dorea cu adevărat fusese de ajuns pentru a-l pune pe jar. Ţinându-şi ochii la potecă, pentru ca Tristan să nu-i poată sesiza furia, înfrânându-şi ispita puternică de a-i trage una cumnatului său, cel puţin verbal – îşi aminti că-i *plăcea* de Tristan şi că Leonora îl plăcea şi mai mult decât el îşi ţinu în frâu furia de nestăpânit şi reuşi să scoată doar un mormăit. Pe care, desigur, Tristan îl interpretă drept o încuviinţare. Îl bătu pe umăr.

— Aşadar, tot ce trebuie să faci e să-i ceri mâna. În împrejurările de faţă, nu ai nevoie de aprobarea lui Martin, pe care, desigur, o ai, e de la sine înţeles.

Lord Martin trebuia să facă uz de sabia lui dacă avea de gând să-i stea împotrivă lui Jeremy.

— Odată ce tu o ceri, şi ea primeşte – ceea ce este evident –, noi toţi cei de faţă suntem gata pentru organizarea celor de trebuinţă.

După o clipă, Tristan îşi plecă privirea, încercând să citească expresia întipărită pe faţa lui Jeremy, reacţia lui la sfatul pe care i-l dăduse.

Până atunci, Jeremy îşi recăpătase controlul asupra celor exprimate în exterior, dar nu era sigur că-şi putea ţine în frâu şi limba. Chipul lui era neclintit, iar el încuviinţă din nou şi mormăi. Cu colţul ochiului, îl văzu pe Tristan zâmbind uşurat.

— Desigur, nu-i nicio grabă, zise Tristan, dar poate n-ar fi rău ca anunţul să fie făcut într-o săptămână.

El mormăi din nou, spre satisfacţia lui Tristan. Dacă Jeremy nu descoperea adevăratele sentimente ale Elizei într-o săptămână, înnebunea. Pe poteca pe care o apucaseră dăduseră ocol casei, ajungând în faţa unei intrări din altă aripă.

— Ce-ţi mai face rana? întrebă Tristan, deschizând uşa.

Braţul era ultima lui grijă. Trecând pragul, Jeremy bombăni:

— Încă mă doare.

Lăsându-l pe Tristan să-l urmeze, el o luă înainte şi se îndreptă spre bibliotecă. Nimeni nu l-ar mai fi deranjat dacă şi-ar fi îngropat nasul într-unul dintre tomurile antice ale lui Royce; reputaţia de om de ştiinţă cunoscut avea avantajele ei. Tot ce îi rămânea de făcut era să mai dea câte o pagină din când în când, pentru ca ei să-şi închipuie că citea. Era acoperirea perfectă pentru ce trebuia şi avea de gând să facă: să găsească o cale pentru a vedea dacă Eliza îi împărtăşea ideile.

Pentru a descoperi dacă şi ea îl iubea aşa cum o iubea el.

*

După-amiaza Elizei ajunse să fie nu doar aproape ciudată, ci bizară în toată puterea cuvântului.

Nu putea crede – nici măcar nu putea înţelege – lipsa de sensibilitate pe care cele trei doamne pe care până atunci le considerase dintre cele mai inteligente din clasa lor socială o manifestau vizavi de ea, de Jeremy şi de căsătoria lor viitoare.

Nimeni nu pusese la îndoială faptul că respectiva căsătorie urma să aibă loc, dar, în toate celelalte privinţe, realitatea şi aşteptările doamnelor difereau radical, dacă nu erau chiar diametral opuse.

Mama ei o acostă în holul principal, întrebând-o de momentul nunţii lui Heather cu Breckenridge. Încă nu fixaseră data, din cauza rănii aproape fatale a lui Breckenridge şi a convalescenţei lui, dar acum, că balul lor de logodnă trecuse cu bine, începuseră să se gândească din nou la nuntă. Eliza nu înţelesese motivul întrebării mamei ei până când, după ce trecuseră de intrarea salonului de la etaj al Minervei, Celia declară:

— Cu nunta ta pe drum, va trebui să ne gândim cum să le programăm pe amândouă.

Eliza se încruntă, apoi se aşeză pe canapeaua de lângă mama ei.

— Să le programăm în ce sens?

— Draga mea, cum nunta lui Heather cu Breckenridge e una din dragoste, toată lumea se va aştepta la tot felul de surprize romantice.

Celia întâlni privirea Elizei. Ochii ei de culoarea alunei exprimau compasiune, iar buzele se arcuiră într-un zâmbet compătimitor, aproape încărcat de milă.

— Cu tine şi cu Jeremy… Ei bine, nimeni nu vrea să vă facă să treceţi prin asta.

Eliza fu atât de uluită, încât pur şi simplu rămase blocată. Nu ştia ce să spună. Ceea ce, desigur, o făcu pe mama ei să o mângâie consolator, după care se întoarse către Minerva şi Leonora pentru a le cere sfatul, mai întâi cu privire la cât ar considera lumea bună ca fiind un timp suficient pentru logodna dintre Eliza şi Jeremy – păreau a fi de acord că acesta nu trebuia să fie mai lung decât era necesar – şi, având asta în vedere, cât timp trebuia să treacă între nunta extravagantă a lui Heather cu Breckenridge şi ceremonia mai rezervată şi mai liniştită pentru Eliza şi Jeremy.

Cu mintea confuză, Eliza încercă să găsească o cale rezonabilă – cuvintele potrivite – prin care să corecteze prejudecăţile evidente care păreau să prevaleze, dar, de fiecare dată când compunea propoziţiile echilibrate şi cuvintele potrivite, una din cele trei mai făcea un comentariu şi mai nepotrivit, lăsând-o din nou fără cuvinte, pierdută şi confuză. Nu numai o dată fu pe punctul de a sări în picioare pentru a zice cu fermitate: „Aţi înţeles totul greşit!”

Dar, după aceea, Minerva, Leonora şi Celia începură să vorbească despre casă, cămin, familie şi copii, iar Eliza tăcu şi ascultă. Ascultă pentru că ele încetaseră să vorbească despre ea şi despre Jeremy, discutând, în schimb, despre propriile lor experienţe, referindu-se din când în când la aşteptările pe care le aveau cu privire la Heather şi Breckenridge, dar în linii mari şi descriind acel stil de viaţă de familie de care Eliza îşi imaginase tot timpul

că urma să aibă şi ea parte.

Din discuţia lor reieşea clar diferenţa dintre ce putea aştepta o femeie de la o căsătorie din dragoste şi de la una de convenienţă. Acea conştientizare o făcu pe Eliza să se concentreze asupra întrebării decisive pe care până atunci îşi îngăduise să o lase fără răspuns, chiar şi în mintea ei.

Oare Jeremy o iubea?

Nu avea nicio îndoiala cu privire la sentimentele ei faţă de el. Cu doar două săptămâni în urmă, ar fi râs la ideea că ea s-ar fi putut îndrăgosti de Jeremy Carling; acum ştia clar cum stăteau lucrurile. Şi felul în care se simţise acolo, pe creastă, când el se aruncase asupra ei şi o doborâse la pământ, salvând-o astfel de împuşcătură cu preţul propriei răni, nu lăsa loc de îndoială.

Ea era îndrăgostită până peste cap, iremediabil, de un savant uneori distrat, care, atunci când era nevoie, se putea transforma într-un bărbat la fel de protector ca fraţii şi verii ei. N-avea nici cea mai mică umbră de îndoială, nu în ceea ce privea sentimentele ei faţă de el. În ceea ce priveşte sentimentele lui faţă de ea, de astea era mai puţin sigură, dar, aşa cum le spusese surorilor ei, n-avea să fie într-atât de slabă încât să se dea în lături de la acceptarea provocării de a-şi exprima clar sentimentele, recunoscute între ei doi în mod deschis şi direct.

Un risc probabil, însă… cu cât se gândea mai mult la felul în care el ţinea la ea, în care ei doi interacţionaseră, chiar şi acum, la felul în care el o ţinuse în braţe şi făcuse dragoste cu ea… la felul în care îşi riscase fără ezitare viaţa pentru a o salva.

În adâncul inimii ei, acolo unde nu avea nevoie de fapte ori de dovezi pentru a-şi justifica concluziile, ştia. Ştia că el o iubea.

Da, poate că trebuiau să discute pe marginea subiectului, aşa cum făceau multe alte perechi, pentru a se obişnui îndeajuns cu ideea de a da glas sentimentelor, dar, cum asistase de multe ori la acest ritual care se încheiase întotdeauna la fel, nu îşi făcea nicio grijă în privinţa

aceasta. Aveau să ajungă acolo unde voiau amândoi să ajungă, aşa cum făcuseră pe drumul lor de la Edinburgh. Se aşteptau să întâmpine oprelişti şi împotriviri, dar ea nu avea nicio îndoială asupra capacităţii lor de a reuşi, împreună, să le depăşească.

La momentul ales de ei, aveau să ajungă în punctul în care să-şi spună: „Te iubesc”. Şi, în clipa aceea, aveau să ştie că acea declaraţie venea din inimă.

După ea, toate astea constituiau o certitudine. Nu ştia cum aveau să se desfăşoare lucrurile, dar finalul lor era limpede în nuntea ei. Cu toate astea, pasul următor era complet neclar. Căsătoria lor fiind una din dragoste – şi ea era sigură că nu putea fi altfel – ar mai fi contat că toată lumea, inclusiv familiile lor, aveau să o clasifice drept una de convenienţă? Ar fi schimbat asta felul în care aveau să îşi continue căsnicia?

Nu era prea sigură.

În ceea ce o privea, nu conta ce credea lumea despre ei, şi bănuia că Jeremy era şi mai puţin sensibil la etichetele puse de lume, dar, având în vedere reacţia ei furioasă la comentariile mamei ei, ale surorii lui şi ale Minervei… cum ar fi putut reacţiona o viaţă întreagă la asemenea remarci bine intenţionate, dar complet greşite şi, prin urmare, ofensatoare?

Revenind la discuţia care continuase fără ea, o auzi ca prin vis pe Minerva zicând:

— Desigur, mereu e vorba despre alte preocupări. În cazul lui Royce, e moşia, dar, slavă Domnului, după ultima aventură cu Delborough şi cu ceilalţi, nu s-a mai implicat în alte afaceri guvernamentale, spre bucuria mea.

— Tristan, zise Leonora, se ocupă mult de mătuşile lui, de verişoare şi de alte rude. Astea, plus moşia, sunt mai mult decât suficiente pentru a-i da de lucru.

Celia râse.

— Pe vremea mea, orice îl ţinea pe un bărbat departe de ispite era demn de admiraţie. Făcu o pauză, apoi adăugă: Trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Heather să-l

încurajeze pe Breckenridge să-şi cultive o pasiune care să-l ţină departe de oraş.

Minerva îşi arcui o sprânceană.

— Şi de toate femeile?

Celia încuviinţă.

— Sunt destul de sigură care-i sunt interesele, dar nu le-aş scoate din calcul pe anumite domniţe care s-ar putea considera o distracţie numai bună pentru el.

— Foarte adevărat, zise Minerva.

Leonora se uită la Eliza şi zâmbi încurajator.

— Cel puţin ăsta nu e un lucru pentru care trebuie să-ţi faci griji. Singura distragere cu care va trebui să concurezi va fi una antică, moartă – fie legată în piele, fie săpată în piatră.

Minerva chicoti. Celia dădu să spună şi ea ceva, dar expresia ei se schimbă brusc în încruntare.

— Da, aşa e, dar asta îmi aduce aminte de altceva. Se uită la Eliza. Va trebui să ai şi tu nişte pasiuni care să te ţină ocupată, draga mea. N-o să poţi comunica prea mult cu Jeremy.

— Îmi pare rău să o spun, dar e teribil de absorbit când este cu nasul în vreo carte, zise Leonora. Cred că o să vă vedeţi cam rar, din păcate.

Eliza simţi cum se înfierbântă, nu din cauza stânjenelii, ci a furiei. Ridicându-se brusc, reuşi să spună:

— Vă rog să mă scuzaţi. Cred că am nevoie de puţin aer.

Făcu o reverenţă şi se năpusti spre uşă, fără să-i pese dacă le lăsase cu gura căscată. Desigur, ele o considerau cea tăcută, rezervată, cea care nu avea tupeu să deschidă gura.

Dar ea se schimbase. La fel şi Jeremy. Şi era convinsă că niciunul dintre ei nu avea să redevină ceea ce fusese, orice ar fi zis ceilalţi. Ajunse la uşă, o deschise, ieşi pe culoar, închise uşa în urma ei, apoi răsuflă uşurată, încercând să îndepărteze frustrarea care o cuprinsese. Trebuia să plece, înainte de a le spune exact ce credea

despre necesitatea de a concura cu vreo carte prăfuită pentru atenţia lui Jeremy.

— Hmm!

Începu să meargă, cu capul plecat, încruntată. Dacă-şi amintea bine, era un drum care ducea în sus spre meterezele castelului; avea să se ducă acolo şi să stea în bătaia vântului până se liniştea. Apoi avea să se pună în locul lui Jeremy, avea să ia în calcul toate variantele şi să facă un plan.

*

Prin felul lor nou de a fi, acum, că se schimbaseră, se potriveau de minune.

În seara aceea, după ce toţi se retrăseseră în camerele lor şi castelul se liniştise sub marama nopţii aşternută peste el, Eliza stătea în faţa unei ferestre deschise, admirând priveliştea dealurilor Cheviot învăluite în întuneric, şi refăcea, încă o dată, logica datorită căreia se afla încă acolo, privind noaptea, cu degetele încleştate pe pandantivul din cristal roz care se odihnea între sânii ei, cu cămaşa de noapte fină răscolită uşor de vânt, cu picioarele bine înfipte în podea.

Nu avea să se mai duca în camera lui Jeremy în seara aceea. Nu putea.

Fiindcă nu mai putea să facă presiuni. Fiindcă, mulţumită revelaţiei pe care o avusese în după-amiaza aceea, sus, pe metereze, înţelesese că trebuia să aştepte ca el să se hotărască.

Ea se îndrăgostise nu de omul de ştiinţă, ci de bărbatul pe care-l descoperise în timpul fugii lor prin câmpii. Acela era bărbatul care-i răpise inima, şi era perfect convinsă că fata aceea pe care el ajunsese să o iubească într-atât încât să-i salveze viaţa era cea care stătuse alături de el în cabrioleta care gonea pe drumurile de pe cealaltă parte a dealurilor Cheviot.

El trebuia să se decidă dacă avea de gând să rămână

bărbatul care devenise în timpul fugii lor nebune sau dacă voia să revină la vechea lui imagine de om ştiinţă şi atât.

În ceea ce o privea pe ea, se hotărâse. Viaţa pe care o putea trăi din noua ei perspectivă, ca femeie întru totul nouă, era mult mai captivantă şi mai palpitantă decât viaţa pe care ar fi trăit-o înainte. Ea avea de gând să se împace cu noua ei personalitate, cu noua ei viaţă, cu noul ei scop şi să le accepte indiferent de riscuri.

Dar nu putea lua ea această decizie în numele lui Jeremy, după cum nici el n-o putea lua în numele ei. Ideea de a ţine cu dinţii de iubirea lor ar fi totuna cu a ţine cu dinţii de noua lor personalitate, fiindcă datorită noului lor fel de a fi se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Presiunea impresiilor celorlalţi, a lipsei lor de înţelegere îi trăgea înapoi către vechiul lor fel de a fi, pentru a redeveni oamenii mai slabi care erau înainte. Dar noul lor fel de a fi era mai mult, promitea mult mai mult. Aşadar, trebuia să-i dea timp lui Jeremy.

Nerăbdarea îi dădea ghes, era o atracţie amplificată de o sete pe care n-o simţise faţă de niciun bărbat, dar iubirea se manifesta în multe chipuri, iar, în situaţia aceea, păstrarea distanţei era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Îşi analizase opţiunile şi-şi făcuse un plan, un plan simplu, direct, eficient. Odată luată hotărârea, acum era decisă să îi pună planul în aplicare.

În clipa în care el ar fi făcut o mişcare – orice mişcare prin care să-i spună că era dispus să meargă mai departe, alături de ea, să-şi afirme iubirea pe care deja o împărtăşeau –, atunci ea avea să ia atitudine şi să-i stea alături, pentru a face următorul pas împreună.

Nu avea nevoie să se gândească mai departe de atât. Tot ce avea de făcut era să aştepte. Să-l aştepte pe el să conştientizeze că inima ei îi aparţinea, că deja era a lui, atunci şi pentru totdeauna. Şi că, în acelaşi fel, inima lui era a ei.

Capitolul 18

Cu draperiile trase la ferestrele dincolo de care se întindea întunericul, Jeremy, încă îmbrăcat complet, se plimba în sus şi în jos înaintea şemineului gol din camera lui. Îşi repeta argumentele, recapitulând faptele şi concluziile trase.

Cina şi cele două ceasuri care urmaseră după ea îi dovediseră din plin că în relaţia dintre el şi Eliza nu se întâmplase nimic care să-i tulbure pe ceilalţi: pe Martin, Celia, Tristan, Leonora, Royce şi Minerva; el îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului de după cină în camera de biliard, încercând să evite subiectul cu pricina, astfel încât să nu fie nevoit să reacţioneze, să nu se piardă cu firea şi să nu facă afirmaţii grăbite, afirmaţii pe care mai înainte ar fi trebuit să le verifice cu Eliza. Dar aveau să-i dea ei de capăt, împreună, în seara aceea, de îndată ce ea venea în camera lui.

Văzuse destul, simţise destul din reacţia ei la orbirea celorlalţi pentru a se simţi îndeajuns de încrezător că părerile lor erau extrem de asemănătoare. Nu-i scăpase reacţia ei acolo sus, pe culme, când el fusese rănit, nici nu uitase refuzul ei de a fi împinsă în spatele lui atunci când Scrope îndreptase către ei cel de-al doilea pistol.

Din experienţa lui cu Leonora, femeile puteau să-şi ocrotească bărbaţii în aceeaşi măsură în care ei le ocroteau pe ele. Instinctul de ocrotire nu era unul strict masculin. Desigur, era mare diferenţă între a ocroti pe cineva şi al iubi, iar ăsta era singurul lucru pe care trebuia să-l clarifice.

„Cum?”, asta era întrebarea care nu-i dădea pace.

Un lucru era sigur: nu mai era cazul să tot ocolească subiectul Aveau nevoie să decidă, în seara aceea, ce fel de viitor îşi doreau împreună, după care, în ziua următoare, trebuiau să lămurească lucrurile cu ceilalţi.

Deci… cum să afle răspunsul la această întrebare de viaţă şi de moarte? Din păcate, se părea că nu exista o

soluţie simplă, cu atât mai puţin una subtilă. Avea să pună întrebarea, pur şi simplu. „Mă iubeşti?” suna însă cam din topor. Ca să nu mai spună că suna cam disperat. Se opri şi-şi trecu amândouă mâinile prin păr.

— Dacă există un anunţ obişnuit pentru logodnă, de ce nu există şi o formulă tradiţională, încetăţenită, pentru a întreba o domniţă dacă te iubeşte?

Nu primi niciun răspuns. În schimb, ceasurile din toată casa bătură douăsprezece gonguri, dangăte, clinchete…

— E douăsprezece?

Speriat, se îndreptă către uşă.

— De obicei, e aici la ora asta.

În ultimele două nopţi, Eliza ajunsese cu mult înainte de miezul nopţii. Strânse din ochi, scrâşnind din dinţi.

— Nu. Se îndreptă către uşă. Nu, nu şi nu. Nu mai stăm încă o zi în starea asta de incertitudine.

Deschise uşa şi ieşi pe culoar, apoi închise uşa în urma lui. După o clipă în care încercă să se orienteze mental şi să-şi amintească exact care culoar ducea către dormitorul Elizei – ea zisese ceva despre asta când venise la el noaptea trecută pomi într-acolo.

Ca să aibă discuţia pe care trebuiau să o aibă. Atunci. În noaptea aceea?

Oamenii de ştiinţă erau considerate persoane înzestrate cu răbdare, şi de obicei chiar aşa erau când venea vorba despre muncă. În toate celelalte privinţe, mai ales când era ceva care le stătea în cale, aveau tendinţa de a fi nu doar nerăbdători, ci chiar irascibili, ţâfnoşi, ursuzi. Astea erau trăsăturile de caracter ale unui om de ştiinţă. Era un om de ştiinţă în adevăratul sens al cuvântului, iar necunoaşterea, incertitudinea, faptul că nu avea toate lucrurile puse la punct şi hotărâte îl scotea din minţi.

Când traversă galeria întunecată şi porni pe culoarul care ducea la camera Elizei, începu să se întrebe de ce nu mai ajunsese ea la el… Alungă această neliniște. Dacă exista vreun motiv, ea urma să i-l spună. Cel mai probabil, nesăbuinţa celorlalţi o pusese pe gânduri… ceva de genul

ăsta…

Ajunse la uşă şi ciocăni. Fără să aştepte răspuns, răsuci mânerul şi intră.

Nu era aprinsă nicio lumânare, dar ochii lui se obişnuiseră deja cu întunericul; văzu trupul din pat mişcându-se, apoi Eliza se ridică şi se uită prin încăpere:

— Jeremy?

El închise uşa şi se îndreptă spre pat.

— Trebuie să vorbim.

Ea încuviinţă; cu toate că lumina era slabă, lui i se păru că încuviinţează cu fermitate.

— Da. Trebuie.

Îşi strânse picioarele sub cuvertură şi privi în sus, către el. Încurajator. Doar pentru a o pune la încercare şi pentru că era îmboldit de bunele maniere, se opri lângă pat şi întrebă:

— Îmi dai voie?

— Da. După o pauză scurtă, adăugă: Mă bucur că ai venit.

Se ridică în genunchi şi merse aşa până la marginea patului, ajunse la el, îl prinse de reverele hainei şi-l trase mai aproape, până când picioarele lui atinseră marginea patului. El îşi întrepătrunse degetele printre ale ei şi zise:

— Trebuie să vorbim despre tine şi despre mine. Se uită în jos la ea, la chipul ei delicat îndreptat către el. Despre noi şi despre viaţa pe care o vom avea împreună, despre cum vrem să fie.

Eliza lăsase draperiile deschise; lumina lunii scălda încăperea, luminând îndeajuns pentru ca, de aproape, să-şi poată vedea trăsăturile, să vadă fermitatea şi căldura din privirea celuilalt.

Jeremy nu-şi pregătise un discurs, nu reuşise să se oprească asupra nici unei formulări inspirate care s-o facă să-i dezvăluie ceea ce voia el să ştie. Privind-o în ochi, căutând, cercetând, sperând la o inspiraţie, se întrebă în adâncul sufletului său şi găsi cuvintele.

Voia să întrebe „Mă iubeşti? În schimb, zise:

— Te iubesc. Mâinile i se crispară, ţinându-le pe ale ei. Se cufundase atât de mult în ochii ei, încât avea impresia că avea să se înece. Dar omul de ştiinţă era încă stăpân pe situaţie. Cel puţin, aşa cred. Nu am simţit asta pentru nicio altă femeie până acum. Simţi cum buzele i se arcuiesc, chiar dacă n-avea chef să zâmbească. E ca şi cum, pentru mine, pentru simţurile mele, tu eşti personificarea celui mai uluitor manuscris hieroglific creat vreodată, în felul ăsta îmi ţii atenţia trează, la fel şi interesul… Vreau să ştiu totul despre tine, fiecare cuvinţel, fiecare întorsătură de condei, fiecare nuanţă subtilă. Mă bucur şi preţuiesc fiecare lucru care te face ceea ce eşti şi simt o dorinţă arzătoare de a te trata ca pe cea mai preţioasă comoară a mea, de a mă purta cu tine ca atare. Ducându-i una din mâini la buze, păstrând contactul vizual, îi sărută degetele. Aşa că mă gândesc că da, trebuie să fie dragoste – înseamnă că te iubesc. Ce altceva ar putea fi fascinaţia asta cuceritoare, copleşitoare?

Ea îi căută privirea cu ochii ei scânteietori, cu chipul strălucind răpitor, apoi râse uşurel, bucuroasă, iar sunetul zglobiu îl făcu să i se cutremure inima.

— Doar tu ai putea să descrii lucrurile atât de clar.

Cu capul dat pe spate, cu ochii fixaţi asupra chipului lui, reluând contactul vizual cu el, ea zise, limpede, direct, simplu:

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care te iubesc. Îşi retrase o mână dintr-ale lui şi o duse la obrazul lui. Şi sunt foarte sigură că e vorba despre iubire, pentru că te-am căutat peste tot, dintotdeauna. Te-am căutat în lumea bună, dar nu te-am găsit acolo… sau, cel puţin…

— Nu l-ai întâlnit niciodată pe cel care stă acum în faţa ta. L-ai întâlnit doar pe savantul distrat. Se opri, apoi continuă: M-am schimbat. Călătoria asta, răpirea ta, salvarea şi fuga noastră, toate astea m-au schimbat.

— Şi pe mine. Mă simt o persoană diferită. Acum mă cunosc pe mine însămi şi mă simt încrezătoare, în nenumărate feluri în care nu eram înainte.

— În trecut, ne-am întâlnit din postura persoanelor care eram atunci. Acum... am devenit ceea ce trebuia să devenim, ceea ce ne fusese hărăzit dintotdeauna.

— Simţi şi tu asta? Că persoanele care suntem acum sunt cele care s-au îndrăgostit?

— Da, zise el, cu o grimasă. Dar, din păcate, se pare că nimeni altcineva nu vede schimbările.

Ea făcu un gest de nepăsare.

— Ei, nu contează. În povestea asta, doar noi contăm. E vorba despre adevărul nostru, despre realitatea noastră. E vorba despre adevărul nostru, despre realitatea noastră. E vorba despre sine suntem cu adevărat şi despre cine vrem să fim. E vorba despre felul în care vrem să trăim de acum înainte, şi asta-i tot ce contează.

Pentru o clipă, el îi susţinu privirea, apoi îi eliberă mâinile şi o prinse în braţe,

— Mă bucur că simţi asta. Împreună, putem fi persoanele care vrem să fim, iar ceea ce crede restul lumii e lipsit de importanţă.

Mâinile lui alunecară pe talia ei; simţindu-le puternice şi trăgând-o spre el, Eliza se supuse bucuroasă, înclinându-se către el. Îşi ridică braţele şi i le încolăci în jurul gâtului. Aşa cum îl ţinea, captiv de bunăvoie, privind-o cu ochii lui de culoarea caramelului, ea îşi simţi inima bătându-i cu putere, copleşită de o bucurie imensă, mai mare decât orice bucurie simţită vreodată. În acelaşi timp, se simţea plină de certitudini. Datorită strângerii puternice a mâinilor lui, privirii lui foarte directe. Datorită hotărârii lor minune şi a asigurării tacite că aşa urmau să fie întotdeauna: directi, fără ocolişuri.

Şi autentici.

Ea îşi dădu capul pe spate şi îşi ridică buzele lângă ale lui.

— Mă bucur că eşti de acord cu asta.

Se sărutară; era imposibil de spus cine săruta pe cine, căci erau împreună. În armonie. În acord. Şi mângâierea deveni mai intensă în acelaşi fel. Pas cu pas, dar cel care

conducea se schimba cu cel care urma; ştiau amândoi ce-şi doreau şi încotro se îndreptau.

Amândoi ştiau calea. Către pasiune. Către clipele acelea în care inimile le băteau cu putere, iute, când respiraţia devenea întretăiată. Către un schimb în care simţurile înfloreau, iar senzaţiile deveneau mijloace de comunicare, de la el la ea, de la ea la el, mesaje de dragoste, de devoţiune şi de angajament, de adoraţie şi de pasiune purtate de sărutări tot mai fierbinţi, de atingeri intense, pline de dorinţă, de căutări şi mângâieri tot mai pline de îndemnuri, mai solicitante, din ce în ce mai explicite.

Din ce în ce mai excitante şi mai aprinse. Înfometate şi lacome, împreună fără să tacă niciun efort, mână în mână, păşiră către tărâmul aceia în care restul lumii înceta să mai existe şi rămâneau doar ei doi.

Inimile lor, nevoile lor, dorinţele lor, pasiunea lor. Angajamentul lor.

Jeremy se dădu înapoi şi, cu o singură mişcare iute, îi trase cămaşa de noapte peste cap; ea îi veni în ajutor, scoţând mâinile din mâneci. El mai făcu un pas înapoi, acum că scăpase de cămaşa de noapte, pe care o lăsă să cadă, şi îi îngădui privirii să hoinărească nestingherită pe trupul ei, gol, desfătător, aşa cum stătea acolo în pat, în genunchi. Lumina lunii se intensificase, scăldându-i în argint, dezmierdând-o cu o poleială perlată, care îi sporea percepţia de comoară nepreţuită pe care o avea cu privire la ea.

— Eşti… nespus de frumoasă.

Trăsăturile lui erau prea cuprinse de pasiune pentru a putea să zâmbească; îi întâlni privirea, sperând ca ea să vadă sentimentele din ochii lui, dorindu-şi enorm să le vadă.

— Eşti mai frumoasă decât se poate spune în cuvinte.

Se apropie de ea, privirea îi alunecă pe sânii ei, pe cristalul roz care se legăna între ei, agăţat de lanţul lui. Pe culmile roşietice, ferme ale sânilor ei, pe valul cald de

dorinţă care îi făcuse pielea de găină. Apoi privirea lui coborî, urmărind curbura taliei ei, abdomenul plat, trecu peste şoldurile frumos reliefate, apoi în jos spre coapsele încordate şi spre coama de bucle blonde.

Trase aer în piept căci risca să se sufoce, după care se sili să se uite în sus; savurând pe îndelete fabuloasa privelişte, aproape că-l putea auzi pe războinicul din el şoptind: „Eşti a mea!”

Eliza de-abia putea respira; examinarea aceea lentă, arzătoare, nu era altceva decât o pecete a posesiei, o apartenenţă întipărită în simţurile ei, în mintea ei. Simţea asta, ştia asta. Aerul nopţii îi mângâia pielea cu degetele lui reci, şi, cu toate astea, ea ardea: ardea după el!

Nu tremură şi nu se cutremură, ci îşi deschise larg braţele; îndrăzneaţă, fără pic de ruşine, cu un zâmbet de sirenă pe buze, îl trăgea mai aproape. El o văzu, înţelese invitaţia, se mişcă instinctiv înspre ea, pentru a-i răspunde, apoi se trase înapoi. Rămânând la doar câţiva centimetri distanţă de ea, întinse o mână şi îi prinse degetele.

— Cred că ar trebui să te cer oficial de nevastă, zise el cu glas răguşit.

Ea zâmbi larg, îl prinse de gât, îl trase înspre ea şi-l sărută aprig, iute. Înfometată… Senzaţia tăioasă a pielii lui care se freca de sfârcurile ei deja întărite, dureros de sensibile, o făcu să se cutremure. Silită să se oprească din sărut, replică:

— Mai târziu. Mâine. Îl prinse cu amândouă mâinile, cu braţele larg deschise… Acum, în noaptea asta…

Nu se mai obosi să încheie propoziţia, clarificând lucrurile prin graba cu care se apucă să-l dezbrace. Reuşi să-i tragă haina jos peste umeri; el se supuse şi se eliberă de ea, înfiorându-se. Eliza remarcă acel fior.

— Te mai doare rana?

El făcu o grimasă.

— Mai degrabă îmi limitează mişcările, n-o băga în seamă.

— Hmm.

Coborând din pat, continuă mângâierea, dornic mai mult să-i atingă formele ei goale decât să se dezbrace; ea insistă să îl ajute, deznodându-i şi desfăcându-i cravata, descheindu-i nasturii sacoului, apoi pe ai cămăşii. Se lipi de el, îşi lăsă mâinile să se plimbe în voie pe pieptul lui gol şi îi zâmbi.

— Consideră că în seara asta sunt valetul tău.

Sunetul amuzat pe care îl scoase sugera că aşa ceva era imposibil, dar se supuse şi o lasă să facă întocmai ce voia cu el, să-l descalţe, să-i desfacă nasturii de la brâu.

Şi, în cele din urmă, rămase la fel de gol ca ea. Încântată, îşi împleti braţele pe după gâtul lui şi se cufundă în îmbrăţişare cu un suspin de satisfacţie, care se agăţa, vibra sub asaltul subit al senzaţiilor erotice extrem de plăcute şi de intense, care dădură năvală atunci când trupurile lor se întâlniră, piele peste piele, fermitate peste delicateţe, iar simţurile lor o luară razna.

În ciuda dorinţei pasionale care ardea mocnit în privirea înfierbântată şi nerăbdătoare, în ciuda încordării evidente pe care acum ea o recunoştea, se bucura de ea, în ciuda disperării fierbinţi din îmbrăţişarea lui, el îi surprinse privirea şi şopti, chiar dacă ochii îi alunecară spre buzele ei.

— Va trebui să vorbim despre logodnă şi despre nuntă.

Cuvintele erau aspre, pline de pasiune, de-abia inteligibile. Era o provocare să se concentreze îndeajuns pentru a-i răspunde, dar, dacă el se putea aduna suficient cât să pună întrebarea, atunci şi ea îi putea răspunde.

— Eu cred – zise ea, respirând cu greu, coborându-şi pleoapele, cu simţurile înnebunite în clipa când mâinile lui se mişcară şi porniră în sus pe spatele ei – că am ajuns la ceea ce doamnele respectabile ar numi o înţelegere. Având în vedere asta – mâinile lui se încordară, posesive, şi o trase mai aproape de el, cu sânii lipiţi de muşchii pieptului său, cu părul lui aspru dezmierdându-i pielea sensibilă; avea nevoie să-şi tragă sufletul pentru a putea continua putem lăsa detaliile astea pe mâine. Pentru moment…

Ea se întinse, îi trase capul în jos şi îşi lipi buzele de ale lui îl sărută cu toată pasiunea şi dorinţa care se tot acumulaseră între ei. Jeremy îi răspunse la sărut, puse stăpânire pe ea, îi devastă gura, subjugând-o cu o pasiune înnebunitoare, iar vulcanul dorinţei din ei erupse.

Dorinţele şi disperarea se ciocniră, se revărsară cu putere. Mâinile lor se întinseră, apucară, prinseră, explorară. Pulsul le crescu.

Apoi el o ridică, o aşeză pe pat şi o urmă. Tresări din nou.

— Braţul tău.

În ciuda fierbinţelii năvalnice din sângele ei, se putea concentra fără probleme asupra rănii lui. Ţinându-l la distanţă, ea se ridică într-o singură mână.

— Nu putem face nimic care ar putea redeschide rana.

Uitase; nu mai făcuseră dragoste de când fusese împuşcat. El ezită, îndoindu-şi braţul drept. Îi întâlni privirea, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet lent, viclean.

— Deci o să ne unduim într-un mod diferit, într-un fel care nu îmi va solicita mâna.

— Da? zise ea, ridicând o sprânceană. Cum? Întrebarea ei era deopotrivă o poruncă hotărâtă şi o cerere trufaşă. Zâmbetul lui înflori apreciativ. O prinse de mijloc şi se rostogoli pe spate, ridicând-o deasupra lui.

— Aşa.

O aşeză peste el, cu câte un genunchi de fiecare parte a mijlocului lui, apoi îi eliberă talia. Ea nu avu nevoie de indicaţii suplimentare. Râzând, îşi puse mâinile pe umerii lui, se aplecă şi îl sărută, lăsându-l să întrevadă făgăduinţa de dincolo de mângâierea sălbatică, nebunească. Una din mâinile lui o ţinea de spate, reţinând-o în sărutul acela; limba lui se duela şi se împletea fierbinte cu a ei, în timp ce mâna cealaltă alunecă, urmărindu-i cu adoraţie formele, înainte de a se strecura între coapse pentru a prinde, a atinge şi a mângâia carnea moale până

ce faldurile ei se umflară şi se neteziră. După care mai întâi unul, apoi două degete lungi pătrunseră înlăuntrul ei; intrară adânc, continuând să se mişte, în timp ce degetul lui mare mângâia nimbul ferm al nervilor de dincolo de buclele aurii. Până când ea începu să geamă, să gâfâie, cuprinsă de dorinţă şi pasiune şi de o tensiune prea ascuţită şi prea disperată pentru a o nega.

Se desprinse din sărut; prea lipsită de suflare pentru cuvinte, cu simţurile în flăcări, cu trupul tânjind după un singur lucru, urmări traseul mâinilor lui până ce simţi capătul tare al bărbăţiei lui încercând să o pătrundă, apoi se lăsă pe spate şi îl primi înlăuntrul ei.

Cu ochii închişi, cu nervii întinşi şi tremurând, îşi ţinu respiraţia la simţirea tăriei ferme a erecţiei lui, pătrunzând-o puţin câte puţin. Umplând-o. Posedând-o. Senzaţiile, atât de diferite în poziţia aceea, o copleşiră; se amestecară cu emoţiile ei, alcătuind o mare de pasiune şi dorinţă, de capitulare şi iubire care o răvăşi şi o lăsă fără suflare.

Încet, dureros de încet, ea îl cuprinse cu totul în trupul ei. Îl încapsulă înlăuntrul ei. Îl cuprinse în sufletul ei.

Jeremy se îmbătă cu extazul pe care ea îl avea zugrăvit pe faţă şi decise că acela era raiul. Raiul lui – cel puţin, ralul lui pe pământ. Ea se mişca deasupra lui, instinctiv şi sigur, din ce în ce mai încrezătoare, abandonată plăcerii ei. Şi a lui. El îşi închise ochii şi îngădui iubirii ei să-l cuprindă. Senzaţia picioarelor ei mătăsoase care se mişcau, alunecau încetişor deasupra lui, mângâind, atingând, incitând cu ingeniozitate, minunea strânsorii fierbinţi a cărnii ei, bucuria sânilor el care se frecau de pieptul lui, apoi de-abia îl atingeau când ea îşi schimba poziţia, toate astea contribuiau la construirea unei stări aproape extatice.

Ea se mişcă, îl trase mai adânc înlăuntrul ei, apoi şi mal adânc. Îl prinse în bogăţia trupului ei, făcându-l să-şi piardă minţile. Îl înnebuni şi-l făcu să-şi piardă definitiv controlul, apoi, îndrăzneaţă, încercă să aprindă şi mai mult focul care deja ardea între ei.

Care le pârjolea pielea cu flăcări mistuitoare, care le pulsa în vene asemenea fulgerului dezlănţuit.

Mâinile lui îi frământau coapsele, liniile lungi ale picioarelor ei, apoi se mişcară pentru a-i cuprinde sânii şi a-i venera. Lăsându-se pe spate, cu ochii închişi, cu capul ridicat, ea gâfâi şi se mişcă şi mai iute deasupra lui; părul ei îi dansa pe umeri într-o dezordine strălucitoare, iar furtuna pasiunii lor, a amândurora, atinse noi culmi ameţitoare. Până când dorinţa şi pasiunea se amestecară într-o forţă căreia nu i se putea nimeni împotrivi.

Într-o foame dureroasă, teribilă.

Într-o dorinţă puternică, copleşitoare, imposibil de negat.

Cu un geamăt, el se sprijini pe braţul sănătos, pe cot, şi cu mâna stângă îi prinse un sân şi-i duse la gură sfârcul întărit, îl linse, îl sărută, apoi apucă mugurele fierbinte cu gura şi-l supse. Ea scoase un strigăt înăbuşit, îi prinse capul în mâini, îşi încleştă mâinile în părul lui şi-l ţinu, după care se ridică şi se lăsă pătrunsă din nou, stârnind valuri de plăcere. Apoi se încordă în jurul lui.

Eliberându-i sânul, el îi cuprinse ceafa, se sprijini pe braţ şi se ridică pentru a ajunge la gura ei, schimbând intenţionat poziţia uniunii lor. Şi conducând-o inevitabil către finalul apoteotic. Şi dincolo de el.

Ea se eliberă. Cu un ţipăt pe care el îl sorbi din gura ei, se înălţă şi coborî din nou, mai iute şi mai iute, apoi erupse, se cutremură şi se prăbuşi. Şi îl luă şi pe el după ea.

Incapabil să reziste, gemu puternic şi pătrunse şi mai adânc, şi mai tare, simţind contracţiile puternice ale cărnii ei care se strângea în jurul lui. Simţi cum trupul ei îl revendică şi îl primeşte.

El se cutremură când simţi că faţeta cea nouă a lui iese la suprafaţă, la nivelul epidermei, faţeta cu care ea şi numai ea era conectată şi pe care o scotea la iveală cu atâta uşurinţă. O latură primitivă, sălbatică, posesivă până la sălbăticie, care îl îndemna să o ia, să o stăpânească, să o înrobească, din ce în ce mar mult. Acea latură a lui nu se

putea mulţumi cu mai puţin de atât. Dar posesia funcţiona în ambele direcţii. Cu trupurile înlănţuite, cu el adânc înlăuntrul ei, cu inimile bătându-le la unison, ştia asta în adâncul sufletului lui şi accepta acest lucru ca fiind drept. Inevitabil. Care nu putea fi ignorat. Iremediabil şi irevocabil. Ca fiind felul în care el şi ea ar fi putut trăi pentru totdeauna. Aparţinându-şi reciproc. Uniţi prin acea forţă pe care poeţii o numesc iubire.

Pe culmile acceptării acestui fapt simplu, din adâncul sufletului, el ajunse la final, copleşit nu doar de satisfacţia fizică, a şi de o completare fundamentală în atât de multe feluri, pe atât de multe planuri. Ea îi redase acea parte din el care îi lipsise atâta vreme şi-l întregise.

Terminat, epuizat, se prăbuşi înapoi peste perne, iar ea se lăsă să cadă deasupra lui. El o luă strâns în braţe. O simţi cum respira greu, apoi o eliberă. Trupul ei se lipi de al lui, în abandonare totală.

Nu faţă de el, ci faţă de ceea ce îi lega. Faţă de ceea ce, acum recunoscut, se strecurase între ei – noua lor realitate ce prinsese formă datorită noului lor mod de a fi.

Răsuflarea lor gâfâită se mai domoli; liniştea nopţii se întoarse, şi, odată cu ea, lui Jeremy îi reveni şi auzul Conştient de valul de extaz, de ispita crescândă de a se lăsa purtat de el şi de a permite desfătării să-l poarte pe acea mare de aur, o ridică deasupra, o aşeză, moale, înapoi în braţele lui, apoi îşi întoarse capul şi o sărută pe frunte.

Ăsta e adevărul în ceea ce ne priveşte. Aşa trebuie să fim.

Ea îşi cuibări capul în scobitura umărului lui, apoi depuse un sărut fierbinte pe pieptul lui.

Aşa suntem şi aşa vom fi.

Cuvintele ei îi subliniau angajamentul – acelaşi pe care şi-l asuma şi el. Cu ochii închişi, el bâjbâi, găsi cuvertura, o trase peste trupurile lor care începuseră să resimtă răcoarea, apoi o cuprinse în braţe, se întinse pe spate şi se lăsă copleşit de fericirea lor.

Capitolul 19

Jeremy plecă din camera Elizei la timp pentru a le evita pe slujnice, dându-i Elizei instrucţiuni precise de a se îmbrăca şi a se întâlni cu el cât de repede posibil. Hotărâtă şi entuziasmată, se spăla în grabă, se îmbrăcă, îşi pieptănă şi îşi strânse părul.

Făcându-se, în sfârşit, prezentabilă, ieşi repede din încăpere. N-avea o idee clară în privinţa intenţiilor lui Jeremy, dar îşi amintea îndeajuns de bine că aveau de discutat despre anumite lucruri.

Nu c-ar fi fost prea preocupată de detalii, nu după ce noaptea trecută clarificase chestiunea cea mai importantă într-un mod decisiv.

Iubire. Încă încerca să se obişnuiască. Da, ştia că-l iubea, şi da, sperase şi bănuise că şi el simţea acelaşi lucru.

Dar acum ştia. Nu doar ştia, dar... cumva, noaptea trecută fusese altfel, fiecare mângâiere subliniase într-un mod inviolabil noul lor adevăr. Cristalizând, sedimentând iubirea lor.

Noaptea trecută, fusese o demonstraţie a iubirii, a iubirii adevărate.

Zâmbind şi simţind că nu-şi mai încape în piele de fericire, ajunse la capătul culoarului. Intră în galerie şi-l văzu pe Jeremy plimbându-se înaintea uneia dintre ferestrele mari, prefăcându-se a privi afară. Zărind-o, se întoarse şi, cu paşi mari, i se alătură.

— Bine. Privirea lui îi scrută chipul, mângâierea era aproape un sărut. Îi prinse mâna, o ridică, îi atinse fin degetele cu buzele, apoi zise: Vino! Ştiu unde putem sta de vorbă fără să fim întrerupţi.

O conduse pe scări în jos, apoi pe culoarul cel lung care ducea spre bibliotecă. O pofti să intre, apoi închise uşa şi o încuie. Ea privi în jur şi, ocolind biroul cel mare, străbătu încăperea şi se îndreptă către canapeaua orientată

spre priveliştea care se vedea prin cele două ferestre mari.

Jeremy o urmă. Dădură roată canapelei, dar, înainte de a se mişca, el o prinse de mână. O întoarse cu faţa la el, o luă şi de cealaltă mână şi rămase aşa. O privi în ochi şi zise simplu:

— Iubita mea Eliza… Se opri, apoi continuă:… Nu mi-am căutat în mod serios nevastă, dar, dacă aş fi făcut asta, nu mi-aş fi închipuit niciodată că m-aş fi putut opri la tine, cu atât mai puţin că inima mea te-ar fi ales. Nu mi-a trecut niciodată prin cap faptul că m-aş putea îndrăgosti, şi iată-mă acum, irevocabil şi fără echivoc îndrăgostit de tine. Asta era mai mult decât avusese de gând să spună. Dar, cum sunt atât de îndrăgostit de tine încât nu-mi pot imagina cum aş trăi fără tine, ai vrea să-mi faci nespusa onoare de a consimţi să devii soţia mea?

Zâmbetul fin care îi înflori pe chip îl lăsă fără cuvinte. Eliza îşi luă un răgaz pentru a aduna împreună cuvintele potrivite. Căutându-i privirea, cu inima într-a lui, trase aer în piept, apoi răspunse:

— Iubitul meu Jeremy, am căutat, am cercetat peste tot după cavalerul meu care să mă lase fără suflare şi să mă facă să mi-l doresc de bărbat. Dacă aş fi rămas în Londra, nu l-aş fi găsit niciodată, fiindcă n-aş fi aflat – aici, ea ridică o mână şi şi-o odihni pe pieptul lui – că inima cavalerului meu bate în pieptul acesta. Dar încercările ultimei săptămâni mi-au dezvăluit adevărul: adevărul tău şi adevărul nostru. Aşadar, sunt atât de îndrăgostită de tine, încât nu-mi pot închipui viaţa altfel decât alături de tine şi, da, primesc să mă mărit cu tine.

Zâmbetul care îi lumină privirea lui o încălzi, o învălui. El îi sărută din nou degetele, mai întâi de la o mână, apoi de la alta.

— Minunat! Zâmbetul lui deveni neutru. Acum, că am lămurit acest detaliu, trebuie să facem planuri.

Ea încuviinţă şi se aşeză, trăgându-l lângă ea.

— Ai să faci o declaraţie publică?

— Aşa cred, nu?

Ea îşi ridică bărbia şi încuviinţă.

— Deci cum o să le deschidem ochii celorlalţi?

*

Desigur, nu exista decât o singură cale. O cale care i-ar fi făcut pe majoritatea membrilor înaltei societăţi să se cutremure. Însă ei nu aveau asemenea nelinişti.

Micul dejun nu le era de folos, fiindcă de obicei Celia nu se alătura celorlalţi, preferând să-l servească pe o tavă, în camera ei. Având în vedere că nu voiau să dea ochii cu niciunul dintre presupuşii lor mentori, nu înainte să poată vorbi cu toţi deodată, se strecurară în salonul în care urma să se servească masa şi ciuguliră iute câte ceva în timp ce farfuriile erau frumos aranjate, apoi ieşiră din casă înainte să apară Royce.

Se duseră la grajduri să-l caute pe Jasper. Animalul cel oacheş era agitat, nerăbdător să facă o plimbare mai alertă. Cum Jeremy nu putea risca să i se redeschidă rana, Eliza propuse, iar Jeremy acceptă cu oarece reţineri, că ea ar putea conduce cabrioleta, cu Jasper înhămat la ea, către Alwinton, care era cel mai apropiat sat.

Cu excepţia câtorva mici rateuri, Eliza se descurcă de minune. Hoinăriră prin sat şi pe câteva poteci înguste, apoi se întoarseră la castel tocmai când ceilalţi se aşezau la masă.

— Până acum a fost bine, zise Eliza, după care îl prinse pe Jeremy de braţ şi se îndreptară spre sufragerie.

Jeremy se uită la chipul ei strălucitor, radios, nu doar din cauza plimbării lor, şi zâmbi.

— Îţi aminteşti ce am convenit? Nu te-ai răzgândit?

Ea scutură hotărâtă din cap.

— Nici vorbă.

Intrară în sufragerie, şi toţi ceilalţi întoarseră privirile înspre ei. Strălucind, lăsând fericirea să-i iasă prin toţi porii, pentru a fi cât mai vizibilă cu putinţă, Jeremy o conduse pe Eliza pe partea mesei unde stăteau de obicei ei doi, îşi

plimbă privirea lent pe feţele celor şase comeseni care îi priveau cu uimire, apoi anunţă:

— Eliza mi-a făcut cinstea de a primi să fie soţia mea. Cu toate astea, vrem să clarificăm pentru toată lumea, pentru voi şi pentru oricine altcineva, că nu ne căsătorim pentru că ne simţim în vreun fel obligaţi să facem asta, nu pentru a împlini aşteptările lumii ori ale societăţii. Se opri, pentru a mai privi încă o dată chipurile lor, care acum păreau şi mai uluite, apoi se uită la Eliza, văzu acelaşi adevăr pe care el îl afirma strălucind asemenea unei raze şi în ochii ei şi luminându-i de bucurie toată faţa. Îi desprinse mâna de pe braţul lui, o ridică şi, privind-o în ochi, o duse la buze. Îi sărută degetele. Apoi se întoarse către ceilalţi. Ne căsătorim pentru că suntem îndrăgostiţi. Pentru că am găsit iubirea, sau ea ne-a găsit pe noi, undeva prin Scoţia. Şi nu avem de gând să pretindem că nu s-a întâmplat, nu vrem să dăm dovadă de laşitate şi să nu recunoaştem adevărul, realitatea.

Toate cărţile fuseseră aruncate pe masă; urmă o tăcere uluită, dar previzibilă.

Jeremy zâmbi.

— Deci, încheie el, vrem să ne căsătorim, şi nu vrem s-o facem oricum. Avem de gând să dăm un anunţ nonconformist în *Gazette* şi vrem ca el să fie urmat de un grandios bal de logodnă. Cât despre nunta noastră, ne dorim să fie o celebrare spectaculoasă. Vrem ca iubirea noastră să fie făcută publică, să fie cunoscută şi înţeleasă de toată lumea – la figurat vorbind, să strigăm asta de pe acoperişuri. Privind din nou în jurul mesei, observă cum înţelegerea începea să-şi pună amprenta pe chipurile celorlalţi şi zâmbi şi mai larg. Pe scurt, vrem ca toată lumea să ştie cine suntem – se uită la Eliza, iar ea, cu ochii înceţoşaţi, dar zâmbind radioasă, îi răspunse, rostind cuvintele împreună cu el –, în afara faptului că suntem îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul.

Preţ de o clipă, se aşternu tăcerea, apoi Eliza îşi retrase privirea de la Jeremy şi se uită la mama ei.

Celia se ridică de la masă; lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ea îşi deschise larg braţele.

— O, copilaşii meu dragi!

Eliza se aruncă în braţele ei şi o strânse cu putere, în timp ce ea continuă să plângă de fericire. Apoi veni la rând Minerva, râzând, zâmbind, îmbrăţişându-le pe Eliza şi pe Celia, apoi făcându-i loc Leonorei, pentru ca Minerva să-l învăluie pe Jeremy într-o îmbrăţişare parfumată. Câteva clipe mai târziu, Celia, râzând în hohote şi plângând în acelaşi timp, se desprinse din îmbrăţişare.

— Sunt atât de fericită! îl sărută pe Jeremy pe obraji, apoi făcu un pas în urmă pentru a-l vedea mai bine. Ai făcut ceea ce trebuia făcut!

După ce îl strânse în braţe încă o dată, neaşteptat de tare, Celia trecu la Martin.

Care era pur şi simplu încântat.

Bărbaţii îşi manifestară bucuria bătându-se pe umăr şi strângându-şi mâinile. Toată lumea devenise vorbăreaţă. Cereau explicaţii, şi acestea fură date, atât cât se putea. Royce scutură din cap.

— N-aş fi prevăzut asta, dar, privind în urmă, poate ar fi trebuit să mă aştept. Îi surprinse privirea lui Jeremy. Soarta are obiceiul de a rezolva lucrurile în felurile cele mai neaşteptate.

Jeremy zâmbi.

— Aşa e, şi mă bucur de asta.

Royce strânse din buze şi îşi îndreptă privirea către ducesă.

— În cele din urmă, ne bucurăm cu toţii.

Uitând pentru moment de masă, se ridicară cu toţii pentru a râde şi a sta de vorbă. Jeremy îi surprinse privirea Elizei, iar ea zâmbi şi dădu aprobator din cap. Sinceritatea bucuriei şi a plăcerii celorlalţi, acceptarea lor fără rezerve era limpede şi nu putea fi negată.

Le reuşise. Schimbaseră impresia pe care acest grup o avusese despre legătura lor.

— Acum trebuie să ne ocupăm de societatea

mondenă, şopti Eliza.

Jeremy zâmbi.

— Şi vom reuşi şi acolo.

Dar Leonora fu aceea care îi dădu cea mai mare încredere că societatea mondenă nu avea să fie greu de convins.

— Sigur, ne-am întrebat cu toţii ce se întâmplă, dar niciunul din voi nu e îndeajuns de uşor de citit – amândoi sunteţi tăcuţi, rezervaţi –, deci, până n-aţi spus nimic, n-aveam cum să ne dăm cu presupusul. Cu ochii la el, ea zâmbi misterios. Dragostea nu-i ceva care se poate reproşa cuiva, Jeremy dragă, deci sunt foarte fericită pentru voi amândoi, iar Humphrey va fi mai mult decât încântat. Uitându-se la Eliza, apoi la Tristan, Leonora continuă: Crede-mă, se poate ca la început cuvintele să fie greu de rostit, dar, cu anii, devin mai uşor de spus, şi n-ai să regreţi dacă le spui acum sau în viitor.

Se întoarse către el, se întinse şi-l sărută pe obraz, apoi îl mângâie pe mână şi se duse lângă Tristan.

Jeremy îşi privi sora şi cumnatul, văzu afecţiunea dintre ei, atât de evidentă. Ştiu că de atunci înainte, el şi Eliza aveau să împărtăşească aceeaşi legătură discretă, dar puternică. La stânga lui, Martin, extrem de radios, îi făcea semne lui Royce, în timp ce Minerva stătea lângă el, ţinându-l de braţ, zâmbind, cu ochii sclipitori.

Deznodământul lor spectaculos trecuse cu bine de prima încercare; restul, aşa cum zisese Leonora, avea să fie mai uşor.

Jeremy se uită la Eliza, care stătea la dreapta lui. Îi întâlni privirea, încărcată de recunoştinţa care, acum ştia, izvora din dragoste, apoi ea se întoarse către Celia, care o mai îmbrăţişă o dată. Eliza o îmbrăţişă şi ea.

— Fetiţa mea dragă, bine ai venit în club! şopti blând Celia.

Anunţ publicat în *Gazette* în 15 mai 1829

Lord Martin şi Lady Celia Cynster din Dover Street şi Casleigh, Somerset, sunt extaziaţi să anunţe logodna fiicei lor, Elizabeth Marguerite, cu Jeremy William Carling, din Montrose Place, frate al Leonorei, vicontesă de Trentham, şi nepot al lui Sir Humphrey Carling. Un bal de logodnă va avea loc peste două săptămâni la conacul St. Ives, unde se va sărbători declaraţia fericitei perechi cum că este nespus de îndrăgostită şi de fericită.

Epilog

29 *mai 1829*
Conacul St Ives, Londra

— Eşti fericită? o întrebă Jeremy, cam fără rost, în timp ce dansa cu Eliza în imensa sală de bal.

Chipul Elizei strălucea; în ochii lui era mai frumoasă decât putea spune.

— Sunt cea mai fericită femeie din seara asta. În jurul lor, crema lumii bune, invitată să fie martoră la logodna lor, dădea roată salonului, în pas de dans, zâmbind şi vorbind. Evenimentul, precum şi cina selectă care îl precedase fuseseră un succes nemaivăzut, şi nimeni nu era mai recunoscător şi mai mulţumit de asta ca Jeremy. Îşi luase soţia potrivită, în felul pe care şi-l doriseră amândoi, şi pentru asta era mai mult decât satisfăcut.

— Dacă tu eşti cea mai fericită femeie, atunci eu sunt, fără îndoială, cel mai mândru şi mai norocos bărbat. Zâmbi, privind-o în ochi, în timp ce dansau. M-ai lăsat fără suflare.

Eliza râse şi ea, cu răsuflarea întretăiată la rândul ei. Martin şi Celia, şi ei în pas de dans, trecură pe lângă ei şi se întoarseră către dreapta. După ce o conduse din nou pe Eliza de-a lungul salonului, Jeremy şopti:

— Cred că pe locul doi după tine la capitolul fericire e mama ta. Şi-a aranjat bine fetele cele mari şi, din câte se

pare, oamenii din înalta societate au aprobat ambele căsătorii. Se opri o clipă, apoi adăugă: Nu eram sigur de aprobarea lor. Pentru Breckenridge şi Heather da, dar tu ai fi putut găsi o partidă mai bună, cum ar zice doamnele care se pricep la asta.

Zâmbind, Eliza scuturǎ din cap.

— Nu, n-aş fi putut. Sau, mai curând, n-aş fi vrut. Şi toate doamnele care se pricep la asta – chiar şi bârfitorii de serviciu ştiu asta. Aşa că, desigur, una peste alta, toţi sunt extrem de încântaţi că ai venit să-mi ceri mâna şi mi-ai luat şi inima.

— Trebuie să recunosc, nu prea înţeleg asta. Sunt om de ştiinţă, nu conte.

— Uiţi că Heather are douăzeci şi cinci de ani, deci era ultima ei şansă, iar eu am douăzeci şi patru, deci nu sunt cu mult mai tânără. Faptul că două tinere din familia Cynster au ieşit de pe piaţă în acelaşi timp a neliniştit lumea mondenă – dacă am rezistat atât de mult, şi am fi rezistat şi mai mult, aşteptându-ne cavalerii, şi am refuzat să ne căsătorim cu alţi bărbaţi, gândeşte-te doar la precedentul creat, la exemplul pe care îl vor urma alte tinere. Dându-şi capul pe spate, Eliza îl privi în ochi şi îi aruncă zâmbetul acela al ei din intimitate, care îl mişca într-un fel imposibil de descris. Dar Heather şi-a găsit cavalerul ei, şi eu la fel, deci totul e în regulă cu societatea mondenă.

— Aha, încuviinţă el preocupat. Acum înţeleg.

Printre perechile de pe ringul de dans, îi zări pe Heather şi pe Breckenridge, care dansau şi ei. Niciunul dintre cei care ar fi văzut lumina din ochii lor, în timp ce se priveau, nu s-ar fi putut îndoi de natura legăturii lor.

— Cred că Heather e pe locul trei în topul persoanelor fericite din seara asta.

— Foarte posibil. Poate fi chiar mai fericită ca mama, care şi-a împărţit afecţiunea între noi două, ca să spun aşa.

— Şi apoi… Scrutând dansatorii, reuşind să vadă peste capete, privind mai departe, Jeremy şopti:… Ar fi mătuşa ta Helena, mătuşa ta Horatia sau Lady

Osbaldestone? Se uită în jos, înspre Eliza. Ce părere ai?

Dar Eliza scutură din cap.

— O, nu, niciuna dintre ele. Ai scăpat-o din vedere pe doamna care, acum, că mă gândesc la ea, e aproape sigur a *doua* cea mai fericită femeie de azi. Serios, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că aşa trebuie să fie. Ea, dintre toate, are cele mai multe motive să fie încântată.

Jeremy îşi stoarse creierii. Ştiind că-i plac enigmele, Eliza aşteptă. Dar, după încă două rotiri, el scutură din cap.

— Nu, nu-mi dau seama. Deci, draga mea, cine e pe locul doi în seara asta?

Eliza râse.

— Angelica, desigur.

Făcu semn cu capul înspre ringul de dans. Privind într-acolo, Jeremy o văzu pe sora mai mică a Elizei stând într-o parte a încăperii.

— Uită-te doar la faţa ei, la zâmbetul ei, la ochii ei, îl îndemnă Eliza.

Jeremy trebui să recunoască faptul că, şi de la distanţă, bucuria Angelicăi era foarte evidentă.

— Dar, zise el, privind înspre Eliza, încruntându-se pentru că nu pricepea, de ce? De ce ar fi ea bucuroasă în mod special?

— Pentru că nu doar că eu şi cu Heather ne-am logodit, foarte fericite, cu cavalerii noştri, care se întâmplă să fie domni pe care societatea mondenă în general şi familia noastră în particular îi aprobă – ceea ce dovedeşte că aşteptarea cavalerului potrivit e calea cea mai bună de urmat şi de către Angelica dar şi pentru că moşierul e mort.

— Şi ce treabă are el cu asta? Cu Angelica?

— Dacă ar fi trăit, ar fi continuat să fie o ameninţare pentru surorile Cynster, şi apoi Angelica, Henrietta şi Mary ar fi fost ţinute sub pază strictă. Fraţii şi verii noştri deveniseră deja insuportabil de autoritari şi obsesiv de protectori înainte ca Scrope să mă răpească pe mine. Îţi poţi închipui ce-ar fi făcut după aceea? După cum zicea

Angelica, îi era imposibil să pună piciorul în afara casei din strada Dover fără să aibă lângă ea pe cel puţin unul dintre ei, iar Rupert şi Alasdair au venit în oraş şi s-au instalat în casă, aşa că unul dintre ei era mereu prezent acolo, gata de acţiune. Sau, aşa cum zicea Angelica, îi stătea în drum. Ea, în mod special, nu avea niciun pic de linişte şi, mai important de atât, nicio ocazie pentru a-şi căuta propriul cavaler, ceea ce, evident, acum o interesează mai mult decât înainte.

— Dar nu are decât… zise Jeremy, scormonindu-şi prin minte. Douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? Este mai mică decât tine cu câţiva ani, deci are timp suficient.

— Da, dar trebuie să-ţi aminteşti că ea a crescut împreună cu Heather şi cu mine. Ea e cea mai mică, dar m-a prins din urmă. După ea, acum, că Heather e logodită cu Breckenridge şi eu cu tine, vine rândul ei. Şi pentru Angelica asta înseamnă *acum.* Poţi să fii convins că va începe să-şi caute cavalerul la prima oră a dimineţii de mâine. Sau, în funcţie de situaţie, de mâine-seară. Sunt foarte sigură că deja i-a evaluat pe toţi tinerii prezenţi în seara asta.

Muzica luă sfârşit. Dansatorii făcură ultima piruetă; domnii se înclinară, iar doamnele făcură o reverenţă. Ridicându-se, Eliza îşi puse mâna pe braţul lui Jeremy, apoi se uită către locul în care stătuse Angelica, dar mulţimea îi bloca priveliştea. Se întoarse către Jeremy, zâmbi, iar ochii îi aruncau sclipiri.

— La cum o ştiu eu pe Angelica, căutarea cavalerului ei va fi cel puţin extrem de nostimă!

Jeremy îi întâlni privirea.

— Mi-e şi frică să întreb, dar de ce?

Eliza ezită, apoi zise:

— Ia toate trăsăturile puternice de caracter pe care le avem eu şi Heather, pune-le la un loc, înmulţeşte-le cu doi, apoi vei avea o idee despre cum e Angelica. Din toate trei, ea e cea mai încăpăţânată, cea mai hotărâtă, de departe cea mai deşteaptă şi se pricepe foarte bine la manipularea

oamenilor; e foarte bună la a obţine ceea ce vrea. Angelica o fi cea mai mică, cea mai scundă, cea mai nebăgată în seamă dintre noi trei, dar este şi cea mai îndrăzneaţă, cea mai puternică şi cea mai temperamentală.

— Păi, la urma urmelor, e roşcată! zise Jeremy. Dar tot nu pricep de ce povestea ei de dragoste trebuie să fie palpitantă.

— Pentru că, indiferent de persoana pe care va pune ochii Angelica, poţi să fii sigur că va ieşi cu scântei.

— Aha.

Punându-i mâna peste braţul lui, Jeremy îi strânse uşor degetele. Ţi-am zis vreodată cât sunt de recunoscător că am reuşit să ajungem aici fără scântei?

Eliza râse, apoi arătă către uşă.

— De acolo a început totul. Se uită în sus la Jeremy şi îi întâlni privirea. Acolo stăteam când valetul mi-a adus biletul care m-a condus la salonul din spate şi la Scrope. Îi căută ochii lui Jeremy. Eram atât de disperată să-mi găsesc cavalerul, că m-am dus după el şi aşa am ajuns în trăsura care se îndrepta spre nord, spre Jedburgh, strigând după tine, după ajutor.

Buzele lui Jeremy se arcuiră într-un zâmbet înţelegător.

— Deci ai refăcut drumul de unde a început, dar cu mine alături de tine.

— Alături de cavalerul meu, logodnicul meu şi viitorul meu soţ, zise Eliza cu ochii înceţoşaţi… Soarta a fost generoasă.

— Mai mult decât îţi imaginezi, zise Jeremy, privind-o în ochi. Plecasem din Wolverstone în ziua aceea întrebându-mă cum să-mi găsesc mireasa de care ajunsesem în cele din urmă să admit că am nevoie, dar soarta a intervenit şi mi-a hărăzit sarcina de a te salva pe tine. Îi ridică mâna la buze şi îi sărută degetele. Şi aşa sunt aici acum, ţinând în braţele mele soţia perfectă. Zâmbi. Suntem cu adevărat binecuvântaţi de soartă.

— Din fericire, zise Eliza, am putut face faţă

provocărilor pe care soarta ni le-a scos în cale.

— Corect. Soarta a făcut cărţile, dar noi doi ne-am jucat şansa.

— Şi am câştigat.

— Da, am câştigat. Tot ce am sperat şi ne-am dorit.

— Iar acum – zise ea, privind în jur, la familiile lor, la cunoştinţele şi la prietenii adunaţi pentru a le ura cele bune –, acum, că ne-am luat răsplata, viitorul nostru e luminos.

Se uită în sus, în ochii lui Jeremy.

— De-abia aştept să înceapă.

*

Văzând-o pe Eliza cum îi zâmbeşte lui Jeremy, cum Jeremy îi ia mâna într-a lui şi îşi lasă capul în jos pentru a auzi ce îi spune, în timp ce străbăteau încăperea, Angelica Cynster suspină. Uşurată, mulţumită, bucuroasă şi încântată.

Toate lucrurile erau din nou la locul lor în lumea ei, aşa cum trebuiau să fie.

Uitându-se în direcţia lui Breckenridge şi a lui Heather, care stăteau de vorbă cu mătuşa Clara, Angelica zâmbi; aproba întru totul alegerile făcute de surorile ei. Ele îşi căutaseră cavalerii şi-i şi găsiseră, şi totul mersese bine. Ceea ce însemna că de acum înainte îşi putea îndrepta complet atenţia către propria ei căutare, pentru a-l găsi şi a-l cuceri pe propriul ei cavaler. Oricine ar fi fost el.

Aruncând o privire scurtă în jurul ei, şopti:

— Nu e aici, asta este clar. Deci unde ar trebui să caut în continuare?

Îşi duse degetele către pandantivul de cristal roz agăţat de lănţişorul vechi şi ciudat presărat cu mărgele de ametist, aşteptând un moment de inspiraţie. Acum pandantivul îl aparţinea şi devenise talismanul ei, aşa cum fusese şi pentru Heather, apoi pentru Eliza. Şi, după câte se părea, şi pentru Catriona, cu mulţi ani în urmă. Eliza i-l dăduse Angelicăi în ziua în care Eliza şi Jeremy, împreună

cu Celia şi cu Martin, se întorseseră de la Wolverstone. Eliza îi explicase indicaţiile Catrionei cum că pandantivul trebuia dat mai departe între fetele din familia Cynster pe măsură ce purtătoarea lui îşi găsea cavalerul, soţul hărăzit de soartă. Angelica nu era sigură dacă ea credea în soartă, dar se bucura să accepte orice ajutor care i se oferea în privinţa găsirii cavalerului ei. Îl căutase deja prin toată lumea bună, sau cel puţin prin lumea pe care o putea explora, la toate reuniunile distractive din lumea bună potrivite pentru o domniţă de vârsta ei.

— E clar că trebuie să-mi întind antenele mai departe de atât.

Privind umbrele de lângă zidul dinspre culoar, se gândi ce alternative avea, pe unde îşi mai putea întinde antenele. Majoritatea domnilor de faţă erau fie rude, fie cunoştinţe, deci toţi ştiau bine că ea nu trebuia să fie deranjată din singurătatea ei, motiv pentru care şi doamnele respectabile, care în altă situaţie s-ar fi preocupat să o prezinte fiecărui domn potenţial candidat la mâna ei din încăpere, în seara asta nu aveau niciun motiv să-şi îndrepte atenţia către ea, ceea ce îi oferea timp să gândească.

Să se hotărască asupra planurilor ei de viitor.

Era sigură că ziua care urma era foarte bună pentru a se apuca de treabă – să se ocupe de asta pe cont propriu, acum că fraţii şi cumnaţii ei mai slăbiseră frâiele, după ce aflaseră că moşierul murise şi, odată cu el, dispăruse şi ameninţarea la adresa surorilor Cynster. Tendinţa lor protectoare revenise la nivelul obişnuit, dar tot enervant, însă fuseseră atât de multe de făcut pentru balul ăsta, încât îşi lăsase preocupările deoparte pentru a le ajuta pe Eliza şi pe Celia.

Dar acum balul era pe sfârşite, şi venise vremea să îşi reînceapă căutarea într-un mod susţinut, mai ales că purta colierul şi că, aşadar, era următoarea care avea să întâlnească iubirea adevărată. Şi, mai mult de atât, era bine să se pună pe treabă înainte ca fraţii şi verii să-şi dea

seama şi să priceapă că moşierul nu era singurul bărbat periculos din lumea largă.

Motivul intenţiilor moşierului rămăsese un mister. Royce, ducele de Wolverstone, se oferise să descopere identitatea lui, dar în ziua precedentă auziseră că Royce şi fratele lui vitreg, Hamish, încă nu reuşiseră să dea de urma călăreţilor care luaseră trupul moşierului şi al lui Scrope din prăpastia în care căzuseră. Oricum, nu încăpea îndoială că respectivul murise, şi, în final, ca întotdeauna, Royce avea să-i dea de capăt, iar atunci aveau să afle răspunsul la toate întrebările, însă motivele moşierului nu o mai priveau pe ea… cel puţin dacă nu mai exista vreun membru al familiei respective care să preia dorinţa de răzbunare… Dar nu, nu intenţiona să se gândească la asta.

Se uită la fratele ei mai mare, Rupert, care stătea de vorbă cu cineva în apropiere, şi se rugă cu înverşunare să nu îi vină în minte ideea că exista posibilitatea unei dorinţe de răzbunare. Nici lui, nici lui Alasdair, lui Devil sau oricui altcuiva. Dacă se întâmpla asta, ei erau capabili să-i facă viaţa un coşmar, indiferent dacă exista sau nu un pericol real.

Se uită cu ochii mijiţi la Rupert şi zise:

— Cel mai bine e să mă pun pe treabă, şi asta cât mai repede – am să încep de mâine.

Îndepărtându-se de zid, înaintă în mulţime, zâmbind, dând din cap, schimbând cuvinte pe ici, pe colo, în timp ce-şi croia drum spre ieşire. Dând cu ochii de mama ei, se abătu din drum pentru a-i spune că o durea capul şi avea să ia trăsura înapoi spre casă, după care avea să o trimită înapoi după Celia, Martin şi Eliza, care oricum nu puteau pleca până nu se retrăgea toată lumea.

După ce primi binecuvântarea mamei sale, Angelica se îndreptă către ieşire, apoi coborî treptele din holul de la intrare. Sligo, majordomul lui Devil, vigilent, îi aduse pelerina şi o întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Ea îl rugă să aducă trăsura şi să o ajute să urce. Închizând portiera în urma ei, Angelica se sprijini de spătarul banchetei. Singură,

în întunericul plăcut din trăsura care înainta grăbită pe caldarâm câte Dover Street, se concentră asupra viitorului.

Asupra cavalerului ei. Oriunde ar fi fost el, avea de gând să-l găsească. După care, spera ca iubirea să rezolve restul lucrurilor.

Dar găsirea lui era o încercare, provocarea pe care trebuia să o accepte, obstacolul pe care trebuia să-l depăşească pentru a dovedi că este vrednică; se îndoia că el avea să fie cel care s-o caute pe ea. Cu toate astea, avea de gând să se distreze în timp ce îl căuta ea. Cine ştie? Poate că nu avea să dea peste cavalerul ei pentru încă un an sau doi…

Se încruntă. Poate că nu aşa aveau să se rezolve lucrurile. Henrietta – căreia se presupunea că Angelica avea să-i dea colierul după ce-şi găsea ea însăşi cavalerul – era cu doar câteva luni mai mică decât Angelica.

Henrietta nu era departe de găsirea cavalerului ei. Aşa că…

— Hmm. Poate nu am chiar atât de mult timp cum am crezut.

Se încruntă şi mai straşnic, se concentră asupra ţelului său şi recapitula caracteristicile cavalerului ei. Era clar că trebuia să fie înalt, chipeş şi cu o poziţie socială bună, dar era gata să mai facă unele compromisuri în aceste privinţe. Mult mai importantă era dorinţa sa ca, odată ce ea avea să înţeleagă şi să-i explice şi lui rolul pe care urma să-l joace în viaţa ei, cavalerul ei trebuia să o privească exact în acelaşi fel inteligent şi plin de cunoaştere, şi totuşi indiferent la părerea celorlalţi despre el, în felul acela captivat în care Jeremy o privea pe Eliza.

La fel cum Breckenridge o privea pe Heather.

Cum tatăl ei o privea pe mama ei, chiar şi după atâţia ani.

Privirea aceea era cheia.

Se lăsă pe spate şi încruntarea îi dispăru, înlocuită de o exprese de hotărâre fermă. Angelica dădu aprobator din cap.

— Asta îmi doresc şi asta am să obţin. Altfel numele meu nu este Angelica Cynster.

Sfârşit